

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHN CARRÉ

Single ve Oğlu

"Usta işi bir yapıt; birinci sınıf, mükemmel bir roman."

Glasgow Herald

Çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

John le Carré

Asıl adı David John Moore Cornwell olan John le Carré, 19 Ekim 1931'de İngiltere'nin Dorset bölgesinde doğdu. 1950 ve 60'larda İngiliz istihbarat teşkilatları MI5 ve MI6 için çalıştı ve bu dönemde John le Carré mahlasıyla casus romanları yazmaya başladı. Üçüncü romanı *Soğuktan Gelen Casus* uluslararası başarı kazanınca MI6'den ayrılıp kendini tamamen yazmaya verdi ve romanlarıyla dünyanın en saygın casusluk yazarlarından biri oldu. 2008 yılında *The Times*'ın "1945'ten Günümüze En Büyük 50 İngiliz Yazar" listesinde 22. oldu. 2011 yılında Goethe madalyasına layık görüldü. John le Carré'nin Kırmızı Kedi Yayınevi'nden çıkan kitapları *Soğuktan Gelen Casus* ve *Nazik Bir Durum*'dur.

Ali Cevat Akkoyunlu

1949 yılında İstanbul'da doğdu. Saint-Joseph Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi'nden sonra Viyana'daki Diplomatische Akademie'de lisansüstü eğitimini tamamladı. 25 senelik ticaret hayatının ardından 1999 yılında kendini emekli eden Akkoyunlu, tarih, polisiye ve gerilim türünde 40'tan fazla eseri dilimize kazandırdı. Evli ve bir çocuk babasıdır.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 552

Polisiye: 20

Özgün adı: *Single & Single*

Single ve Oğlu

John le Carré

Çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

© David Cornwell, 1999

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2013

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Merve Çay

Son Okuma: Füsun Güler

Kapak Fotoğrafı: © 123rf

Kapak Tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Grafik: Serap Bertay

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tarutım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Şubat 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-9799-86-7

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2

Haramidere-Avcılar İSTANBUL T: 0212 412 17 77

Pasifik Ofset Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com

www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzikedikitap

kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr

Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JOHN LE CARRÉ

SINGLE VE OĞLU

POLİSİYE

İnsan kanı bir metadır.

ABD Federal Ticaret Komisyonu, 1966

Bu tabanca, tabanca değil.

Trans-Finanz'ın Viyana, St. Petersburg ve İstanbul Yönetim Kurulu Başkanı ayrıca murahhas azası genç Alix Hoban, soluk elini İtalyan yapımı lacivert ceketinin göğsünden sokarak platin bir sigara tabakası ya da kabartma bir kartvizit değil de, mükemmel durumda zarif, mavi-siyah bir otomatik tabanca çıkarıp on beş santim öteye, Mr. Winser'ın bir kartal gagasını andıran ama o denli tehditkâr olmayan burnuna doğrulttuğunda, en azından Mr. Winser'ın kararlı inancı buydu. Bu tabanca yok. Kabul edilemez bir kanıt. Hatta kanıt falan değil. Bu, olmayan bir tabanca.

Mr. Alfred Winser avukattı ve avukatlar için gerçekler aksini iddia etmek için vardı. Tüm gerçekler. Bir gerçek, hukukçu olmayan birine ne kadar apaçık görünürse, dürüst bir avukatın o gerçeğe o kadar şiddetle itiraz etmesi gerekir. Ve Winser o sırada hepsinden daha dürüsttü. Buna rağmen, şaşkınlıktan elindeki evrak çantasını düşürdü. Düştüğünü duydu, ağırlığının oyalanan duygusunu avcunda hissetti, gözlerinin ucuyla ayaklarının dibinde yatan çantanın gölgesini gördü; evrak çantam, dolmakalemim, pasaportum, uçak biletlerim ve seyahat çeklerim. Kredi kartlarım, yasallığım. Yine de, bir servete mal olmasına rağmen eğilip almaya davranmadı. Olmayan tabancaya sessizce bakmayı sürdürdü.

Bu tabanca, tabanca değil. Bu elma, elma değil. Winser kırk yıl önceki hukuk hocasının bilgece sözlerini, o büyük adamın aşınmış spor ceketinin cebinin derinliklerinden yeşil bir elma peydahlamasını, havaya kaldırıp çoğunluğu kız

dinleyicilerine göstermesini hatırlıyordu: “Elmaya *benzeyebilir* hanımlar, elma gibi *kokabilir*, dokununca elma duygusu *verebilir*,” –dokundurma– “İyi ama elma gibi *kütürder mi?*” –salayarak– “Elma gibi *kesilir mi?*” – masadaki çekmecedен anti-ka bir ekmek bıçağı çıkarır, vurur. Elma bir kireç yağmuruna dönüşür. Büyük adam sandaletinin burnuyla döküntüleri bir kenara itiştirirken kahkahalar kahkahalar...

Oysa Winsер’ın bellek hattındaki çılgın yolculuğu bununla bitmedi. Güneşin göz alıcı parlaklığı gibi, hocasının elmasından sonra, sıra oturduğu ve şu anda orada olmak için her şeyini vereceği Hampstead’deydi, manavda elmaların yanı sıra, karısı Bunny’nin –kocasının aldığı her şeyi beğenmese de– hoşlandığı o taze kuşkonmazları satan, hoş önlüğü ve hasır şapkasıyla, neşeli ve silahsız elma tedarikçisindeydi. Alışveriş sepetini kocasının kucağına bastırarak – yeşil, unutmа Alfred ve toprağın üzerinde büyümüşlerden; beyazlar olmaz. Üstelik sadece mevsiminde Alfred, ötekilerin hiç tadı olmuyor. Neden yapıyorum bunu? Hoşlanmadığımı anlayacaksam, neden insanlarla evlenmem gerekiyor? Neden olaydan sonra değil de, öncesinde aklımı başıma toplayamıyorum? Kendimizi kendimizden koruyamayacaksak, hukuk eğitimi ne işe yarayacak? Dehşete düşmüş beyni muhtemel her kaçış yolunu tararken, Winsер iç gerçeklerine yaptığı bu gezilerle rahatladı. Bir anlığına da olsa, bu geziler onu tabancanın gerçekdışılığına karşı güçlendirdi.

Bu tabanca *hâlâ* yok.

Oysa gözlerini tabancadan ayıramıyordu. Daha önce bir tabancayı hiç bu kadar yakından görmemiş, güneşin göz kamaştırıcı aydınlığında kusursuzca üzerine doğrultulan bir silahın rengine, çizgisine, üzerindeki yazılara, süslemelerine ve stiline böylesine dikkat etmek zorunda kalmamıştı. Tabanca gibi *ateş eder mi?* Tabanca gibi *öldürür*, tabanca gibi *söndürür*, yüzleri ve hatları bir alçı yağmuruna çevirir mi? Bu gülünç ihtimale karşı yiğitçe isyan etti. Bu tabanca yok, kesinlikle *yok!* Bu bir serap, beyaz göğün, sıcaklığın ve güneş çarpmasının bir oyunu. Kötü

yemeklerin, kötü evliliklerin ve dumanlı müzakerelerin; trafiği tıkanık, tozlu ve bunaltıcı İstanbul içinde sarsıcı limuzin yolculuklarıyla dolu, bitkinlik verici iki günün; sabahın çok erken saatlerinde Trans-Finanz'ın özel jetiyle Orta Anadolu'nun kah-verengi masifleri üzerinde yapılan baş döndürücü bir uçuşun; kırmızı kayalı uçurumların kenarındaki virajlı, dönemeçli yollardan dünyanın ucuna, kızgın sabah güneşinin altında Doğu Akdeniz'in iki yüz metre üzerindeki kayalıklarla, akdikenlerle ve parçalanmış kovanlarla kaplı bu kurak buruna üç saatlik otomobil yolculuğunun ve Hoban'ın göz kırpmayan, beynimin içine bir cerrah gibi bakan tabancasının –hâlâ orada ve hâlâ bir hayalet– yarattığı yüksek ateşin ürünü bir tabanca.

Gözlerini yumdu. Gördün mü dedi Bunny'ye. Tabanca yok. Oysa Bunny her zamanki gibi sıkılmış, kocasına, bir an önce zevkini almasını ve onu rahat bırakmasını söylüyordu; bu yüzden otuz yıldan beri yapmadığı bir şey yaptı ve kürsüye döndü.

Lordum, Winser ve Hoban arasındaki anlaşmazlığın dostça çözümlendiğini Mahkeme'ye bildirmeyi zevkli bir görev biliyorum. Winser, Güney Türkiye tepelerindeki bir saha konferansı sırasında Hoban'ın bir tabanca doğrulttuğu iddiasında yanıldığını kabul ediyor. Buna karşılık Hoban da hareketleri için eksiksiz ve tatmin edici bir açıklamada bulunuyor...

Ve sonra, alışkanlık ve saygı nedeniyle son yirmi yıldır yönetim kurulu başkanı, genel müdürü ve svengali'si,¹ Single Hanedanı'nın isim babası ve kurucusuna, bizzat biricik Tiger Single'a hitap etti.

Winser konuşuyor Tiger. Çok iyiyim, çok teşekkür ederim efendim, ya siz? Bunu duyduğuma çok sevindim. Evet, sanırım her şeyin sizin bilgece tahmin ettiğiniz gibi geliştiğini ve bugüne kadarki tepkinin tümüyle tatmin edici olduğunu söyleyebilirim. Sadece önemsiz bir şey –köprünün altından

1 (İng.) Svengali: Çoğu zaman kötücül niyetlerle karşısındakini domine ve manipüle eden kişi. (ç.n.)

çok sular aktı- müşterimiz Hoban bende, bana tabanca çeki-yormuş izlenimi yarattı. Hiçbir önemi yok, sadece bir fantezi, ama insanın önceden uyarılmış olması iyidir.

Gözlerini açıp biraz önce olduğu yerde, tabancayı ve nam-lusu üzerinden ona bakan Hoban'ın çocuk gözlerini, tetiğe dolanmış tüysüz çocuklara özgü işaretparmağını görünce bile yasal konumunun kalıntılarını terk etmedi. Pekâlâ, bu tabanca bir cisim olarak mevcut, ama tabanca değil. Bir şaka tabancası. Eğlendirici, zararsız, pratik bir şaka. Hoban taban-cayı küçük oğluna almış. Bu bir tabanca taklidi, bir genç için fazla uzun ve fazla sıkıcı olduğu kuşkusuz pazarlıklardan usanan Hoban da biraz rahatlamak amacıyla hava atmak için çıkarmış olmalı. En yeni varsayımını pekiştirmek için hissiz dudaklarında bir çeşit kaygısız tebessüm belirdi.

“Pekâlâ, kabul etmeliyim ki bu çok inandırıcı bir sav, Mr. Hoban,” dedi yiğitçe. “Ne yapmamı istiyorsunuz? Ücretimiz-den vazgeçmemizi mi?”

Ne var ki yanıt yerine işittiği tabutçu çekiçlerini, koyun karşı kıyısındaki küçük turist limanında tüm kışı tavla oyna-yarak geçirdikten sonra son dakikada panjurları, kiremitleri ve boruları onarmaya çalışan inşaat işçilerinin gürültüsüne dönüştürdü. Soyulan boya, lehim lambası, kömürde pişen balık, sokak satıcılarının baharatı, Akdeniz Türkiye'si'nin bü-tün sevimli ve daha az sevimli kokularını normallik özlemiyle soluyup zevk aldı. Hoban arkadaşlarına bağırarak Rusça bir şeyler söyledi. Winser arkasında ayak sesleri duyduysa da, başını çevirmeye cesaret edemedi. Arkadan uzanan eller ce-ketini kavradı, kimileri vücudunu yokladı - koltukaltlarını, kaburgalarını, belkemiğini, kasıklarını. Kısa süreliğine saldırgan ellerin yerini daha kabul edilebilir ellerin anıları aldıysa da, paçalarını ve ayak bileklerini sıvazlayıp gizli silahlar arar-ken pek avutucu olmadı. Koşan kadınlara gıptayla bakmak için Hampstead Heath'e doğru yürürken kuduz köpekleri ya da cinsi sapıklar defetmek için taşıdığı kiraz ağacı bastonu

dışında, Winser gizli ya da aleni, hayatında hiç silah taşımamıştı.

Hoban'ın sayıları gereğinden fazla hempalarını pişmanlıkla hatırladı. Tabancanın etkisinde kalmış, bu tepede sadece Hoban'la baş başa, yüz yüze olduklarını, ıstıme menzilinde kimsenin bulunmadığını, her avukatın yararlanmak isteyeceği bir durumda olduğunu varsaymıştı. Oysa şimdi, İstanbul'dan ayrıldıkları andan beri Hoban'ın yanında insanın iştahını kaçırarak türden kalabalık bir danışman sürüsü dolaştırdığını kabul etmek zorundaydı. İstanbul havaalanından ayrıldıkları sırada onlara, ceketlerini omuzlarına atmış, silahlarını göstermeyen bir Sinyor d'Emilio ve Mösyö François katılmış, Winser hiçbirinden hoşlanmamıştı. Dalaman'daysa gelenleri kendi cenaze arabası karası Land Rover'ları ve şoförleriyle iki sakıncalı daha karşılayacaktı. Adamları tanıtırken, Almanya'dan demişti Hoban, hiç isim vermeden. Almanya'dan olabilirlerdi, ancak Winser'ın işitebildiği kadarıyla Türkçeden başka bir dil konuşmuyor ve taşralı Türk işadamlarının yeğlediği cenaze levazımatçısı kostümleri giyiyorlardı.

Daha başka eller Winser'ın saçlarını kavradı ve kumlu patikada dizlerinin üzerine çöktetti. Keçi çanlarını duyunca, cenazesinde Hampstead'de, St. John'da çalan çanları işittiğini sandı. Yine başka eller mendilini, bozuk paralarını, gözlüğünü aldı. Daha da başkaları o değerli evrak çantasını yerden alıncaya, olanları bir kâbus görüyormuşçasına izledi: Bir çift elden diğerine dalgalanan güvenliği, kimliği, açması için Tiger'ın zorladığı hesaptan para çekip Zürih havaalanında paldır küldür aldığı altı yüz pound değerinde eşi bulunmaz siyah deri çanta. Pekâlâ, bir daha cömertliğin tuttuğunda bana da doğru dürüst bir çanta alırsın, diye yakınıyor Bunny genizden gelen, giderek yükselen ve arkasının geleceğini müjdeleyen tiz sesiyle. Taşınacağım, diye geçirdi içinden. Hampstead Bunny'ye kalır, ben Zürih'te bir daire alırım, tepenin yamacındaki o yeni teraslardan birini. Tiger anlayacaktır.

Winser'ın ekranı canlı sarı bir dalgayla kaplanınca acılı bir çığlık attı. Nasırlı eller bileklerini sarmış, sırtına getirmiş ve ters yönlerde büküyordu. Çıığı sönme yolunda bir tepeden diğerine yankılandı. Başlangıçta, bir diş hekimi gibi yavaşça, yeni eller başını kaldırdı, daha sonra da güneşin kavurucu ışığına bakması için saçlarından çekerek döndürdü.

Bir ses İngilizce, "Tam öyle tutun," deyince, Winser kendini gözlerini kırıştırır ve aynı yaşta olmasına rağmen beyaz saçlı Sinyor d'Emilio'nun kaygılı yüzüne bakar buldu. Sinyor d'Emilio Napoli'den danışmanımız, demişti Hoban, nereden aldığını Tanrı bilir o korkunç Rus-Amerikan şivesiyle. Winser, Tiger'ın etkilenmek niyetinde olmadığı zaman benimsediğı ağdalı sesle, ne kadar güzel, demiş ve adamı kayıtsız tebesümle selamlamıştı. Kumların içinde kösteklenmiş, kolları ve omuzları ağrıdan haykırırken, Sinyor d'Emilio'ya fırsatı varken daha fazla saygı göstermediğine hayıflanıyordu.

D'Emilio yamaçtan yukarıya yürüyordu ve Winser onunla yan yana, kol kola, başlangıçta yarattığı yanlış izlenimi silerek, arkadaşça yürümeyi istedi. Oysa dizlerinin üzerine çökmüş, yüzü kavurucu güneşe dönük kalmak zorundaydı. Gözlerini sımsıkı yumduysa da, güneşin ışınları hâlâ sarı bir su baskını gibiydi. Diz çökmüştü ama baldırlarından omuzlarına kadar vücudu kasılıyordu, dizlerinde hissetmeye başladığı acı değişken akımlarla omuzlarını parçalayan sızıyla aynıydı. Saçları için endişelendi. Saçlarını boyamayı hiç istememiş, boyayanları da hep küçümsemişti. Oysa berberi deneyip görmesi için ikna etmeye çalışırken, Bunny devam etmesini buyurmuştu. Ne hissederim sanıyorsun Alfred, koca diye yanımda süt gibi saçlarıyla bir ihtiyar gezdirince? – İyi ama sevgilim, seninle evlendiğimde de saçım bu renkti! – Talihim o zamandan kapalıymış demek, demişti Bunny.

Tiger'm tavsiyesine uymam, Bunny'yi başka bir yere, Dolphin Meydanı, Barbican'daki bir daireye yerleştirmem gerekirmiş. Sekreterliğimden kovmalı, kocası olmak utancını

yaşamak zorunda kalmadan, küçük dostum diye tutmalıymışım. Evlenme onunla Winser, satın al onu! Uzun vadede daha ucuza gelir, demişti Tiger, ardından da balayı için ikisine Barbados'ta bir hafta armağan etmişti. Gözlerini açtı. Şapkasını, altmış dolara İstanbul'dan aldığı zarif Panama'yı merak etti. Arkadaşı d'Emilio'nun koyu takımlı iki Türk'ü güldürmek için şapkayı başına geçirdiğini gördü. Önce birlikte güldüler. Sonra, sanki bir tiyatrodaysın gibi, yamacın yarı yolunda, seçilmiş yerlerinde birlikte dönüp, Winser'a baktılar. Yüzlerini ekşiterek. Sorgular gibi. Katılımcı değil, izleyici olarak. Onunla sevişmemi izleyen Bunny. Orada güzel eğleniyorsun, değil mi? Pekâlâ, bitir artık, yoruldu. Dağın eteğinden sonraki son bölümde cipi kullanan sürücüye baktı. Adamın iyi bir yüzü var, beni kurtarır. Bir de, İzmir'de evli bir kızı.

İyi yüzü var veya yok, sürücü uyumaya gitmişti. Patika'nın daha aşağısında, Türklerin cenaze arabası karası Land Rover'larında, ağzı açık, önüne bakan ama hiçbir şey görmeyen ikinci bir şoför.

"Hoban," dedi Winser.

Gözlerinin üzerine bir gölge düştü; güneş artık öylesine yükselmişti ki, o gölgenin sahibinin çok yakınında duruyor olması gerekirdi. Bir mahmurluk hissetti. İyi fikir. Bambaşka bir yerde uyan. Gözlerini kısarak, terden yapış yapış kirpiklerinin arasından bakınca röverli, beyaz ve zarif pantolonun altından çıkan timsah derisi ayakkabılar gördü. Gözlerini kaldırdı ve Hoban'ın hempalarından bir diğerinin, Mösyö François'nın koyu, sorgulayıcı bakışlarını fark etti. Mösyö François sürveyanımız. İstanbul havaalanında, önerilen şantiyede ölçümler yapacak, demişti Hoban, Winser da aynı aptallıkla sürveyanı, Sinyor d'Emilio'ya uygun gördüğü kayıtsız tebessümle selamlamıştı.

Timsah derisi ayakkabılardan biri yer değiştirdi Winser bütün uyuşukluğuyla Mösyö François'nın tekme atmaya

hazırlandığını düşünmüştü ya, öyle olmadığı açıktı. Winser'ın yüzüne yandan bir şey uzatıyordu. Cep boyu bir kayıt cihazı, diye düşündü Winser. Gözleri terden zeki görünüyordu. Başma fidiye koyacakları için, sevdiklerimi rahatlatmamı istiyor: Tiger, efendim, Alfred Winser konuşuyor, sizin taktığınız adla Winser'ların sonuncusu ve kesinlikle iyi olduğumu bilmenizi istiyorum, endişelenecek hiçbir şey yok, her şey harika. Bunlar iyi insanlar ve bana olağanüstü iyi bakıyorlar. Davalarına, her neyse artık, saygı duymayı öğrendim ve beni söz verdikleri gibi serbest bıraktıklarında, dünya kamuoyu platformlarında bu davayı cesaretle savunacağım. Ah, umarım, kızmazsınız, sizin de savunacağınıza söz verdim, en azından ikna gücünüzden yararlanmayı çok istiyorlar...

Aleti öteki yanağıma dayıyor. Bakıp kaşlarını çatıyor. Öyleyse bu bir ses kayıt cihazı değil, bir termometre. Hayır değil, nabzımı ölçmeye yarıyor, bayılmak üzere olmadığımı anlamak için. Şimdi cebine koyuyor. İki cenaze levazımatçısı Alman Türkü'ne ve Panama şapkamı giymiş Sinyor d'Emilio'ya yetişmek için yamacı tırmanıyor.

Kabul edilemez olanı yok saymanın gerginliğiyle, Winser altını ıslattığını fark etti. Tropikal takım pantolonunun sol bacağına iç tarafında yapışkan bir leke oluşmuştu ve lekeyi gizlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Dehşet içindeydi, şaşkındı. Kendini başka yerlere aktarıyordu. Bunny'nin kızarmış yanaklarıyla, annesinin evinden öfkeyle dönmesini bir kez daha bekleyemeyeceği için akşamın geç saatinde bürosundaki masasının başında oturmuş, bekliyordu. Chiswick'te bir zamanlar sevdiği ufak tefek arkadaşıyla birlikteydi ve kadın tuvalet masasının çekmecesinde sakladığı robdöşambr kuşağıyla bileklerini yatağın başucuna bağlıyordu. Her yerdeydi, bu cehennemdeki tepenin dışında, kesinlikle her yerde. Uyuyordu ama dizleri üzerine çökmeyi sürdürdü, dikilmeye zorlandı ve acıyla sarsıldı. Kumun içinde kabuk parçaları ya da çakmaktaşı olmalıydı, çünkü dizkapaklarına sivriliklerin battığını

hissediyordu. Eski çanak çömlekler, diye hatırladı. Bu tepelerde eski Roma çömleklerinden daha bol bir şey olamaz, üstelik yamaçlarda altın bulunduğu da söylenir. İstanbul'da, Dr. Mirsky'nin bürosunda Single yatırım projesinin etkileyici tanıtımı sırasında Hoban'ın maiyetine bu baştan çıkarıcı özelliği daha dün açıklamıştı. Böylesi renk dokunuşları cahil yatırımcılar için çekiciydi, özellikle de yontulmamış Ruslar için. *Altın, Hoban! Hazine, Hoban! Kadim medeniyet, ne kadar çekici olacağını bir düşün!* Parlak, kıskırtıcı bir konuşmaydı, bir virtüöz gösterisi gibiydi. Winser'ın içinden türedi ve baş belası gözüyle baktığı Mirsky bile kendini alkışlamaktan alamamıştı: "Anlattığın o kadar yasal ki, Alfred, yasaklanması gerekir," diye kükremiş ve gürültülü bir Polonyalı kahkahasıyla sırtına öylesine güçlü vurmuştu ki, Winser'ın dizlerinin bükülmesine ramak kalmıştı.

"Lütfen, sizi vurmadan önce, Mr. Winser, size birkaç soru sormam gerektiği talimatı aldım."

Winser'ın kafası buna basmadı. Duymadı bile. Ölmüştü.

"Mr. Randy Massingham'la dost musunuz?" diye sordu Hoban.

"Tanırım."

"Ne kadar iyi tanırırsınız?"

Hangisini isterler? diye bağıırıyordu Winser kendi kendine. Çok mu iyi? Hiç denecek gibi? Orta karar? Hoban soruyu tekrarlıyor, ısrarla bağıırıyordu.

"Lütfen Mr. Randy Massingham'la dostluğunuzun tam derecesini anlatın. Çok açıkça, lütfen. Çok yüksek sesle."

"Onu tanırım," diye mırıldandı Winser seçeneklerini açık tutarak. "Meslektaşımıdır. Onun adına hukuki işler yaparım. Resmi, ama son derece güzel bir tanışıklığımız var, ama samimi değiliz."

"Daha yüksek, lütfen."

Winser aynı sözleri, daha yüksek sesle tekrarladı.

"Modaya uygun bir kriket kravatı takmışsınız, Mr. Winser. Lütfen bize bu kravatta neyin temsil edildiğini anlatın."

“*Kriket* kravatı değil bu!” Hiç beklenmedik bir anda kendine gelmişti. “*Kriketçi* olan ben değilim, Tiger! Yanlış adam seçtin, salak herif!”

“Deniyoruz,” dedi Hoban tepenin yukarısındaki birine.

“Neyi deniyorsun?” diye sordu Winsor cesaretle.

Hoban yüzünün önünde, tabancanın namlusunu kapatmayacak şekilde açık tuttuğu kahverengi deri kaplı bir Gucci dua kitabından okuyordu.

“Soru,” diye bağırdı bir çarşı tellalı kadar şen. “Lütfen, geçen hafta Liverpool’a gitmek üzere Odessa’dan hareket eden SS *Free Tallinn* gemisinin denizde baskına uğramasından kim sorumlu?”

“Denizcilik konularından ne anlarım *ben*?” diye saldırganca sordu Winsor; cesareti hâlâ yerindeydi. “Biz mali danışmanız, nakliyecisi değil. Birinin parası vardır, tavsiye ister, Single’a gelir. Parayı *nasıl* kazandığı onu ilgilendirir. Para konusunda yetişkin olduğu sürece.”

Dolandırılacak kadar *yetişkin*. *Yetişkin*, çünkü Hoban ancak doğmuş, pembe bir domuz yavrusuydu. Yetişkin, çünkü adının başına kaç doktor koyarsa koysun, Mirsky bir gösteriş budalasıydı. Hem üstelik nerenin doktoru? Ne doktoru? Hoban yine tepenin üzerine baktı, parmağını tükürükleyip dua kitabında bir sonraki sayfayı çevirdi.

“Soru. Bu yılın 13 Mart’ında Bosna’dan İtalya’ya dönen özel bir kamyon konvoyu hakkında İtalyan polis yetkililerine kim bilgi verdi, lütfen?”

“Kamyon? Özel kamyonlardan ne anlarım ben? Senin kriketten anladığın kadar, hepsi bu. Bana İsveç krallarının adlarıyla tarihlerini sorsan, cevap alma ihtimalin daha yüksek olurdu.”

Neden İsveç? diye düşündü. İsveç’in herhangi bir şeyle ne ilgisi olabilir? Neden İsveçli sarışınları, derin beyaz butları, gevrek İsveç ekmeğini, porno filmlerini düşünüyor-du? Türkiye’de ölürken, neden İsveç’te yaşıyordu? Boş ver,

aldırma. Cesareti hâlâ yerindeydi. Olan olmayan tabancanın da, o küçük cücenin de canı cehenneme. Hoban dua kitabında yeni bir sayfa çevirdiyse de, Winser artık bir adım öndeydi. Hoban gibi, avazı çıktığı kadar haykırıyordu: “*Bilmiyorum, salak herif! Sorma bana, anlıyor musun?*” – Hoban’ın ayağın-
dan boynunun sol tarafına gelen tekmeyle yere yıkılana kadar. Yolculuk duygusu yoktu hiç, sadece varma hissi. Güneş gitti, geceyi gördü ve başının dost bir kaya parçasının yanına kıvrıldığını hissetti ve bilincinden bir zaman parçasının kayboldu-
ğunu, bunun geri isteyeceği bir parça olmadığını anladı.

Bu arada Hoban okumasını kaldığı yerden sürdürüyordu. “Andorra First Flag İnşaat Şirketi ve yan kuruluşlarının doğrudan veya dolaylı sahip olduğu varlıklarına ve sevkiyatına aynı anda altı ülkede birden el konmasını kim uyguladı? Uluslararası polis yetkililerine kim bilgi verdi, lütfen?”

“Ne el koyması? Nerede? Ne zaman? El konmuş bir şey yok! Hiç kimse hiçbir şey vermedi! Delirmişsin sen, Hoban! Zırdeli. İşitiyor musun beni? Zırdeli!”

Winser hâlâ sırtüstü yatıyordu ya, öfkeyle dizlerinin üzerine dönmeye, devrilmiş bir hayvan gibi tepinip bükülerek topuklarını altına çekmeye, doğrulmaya çalışıyor, yine yan tarafı üzerine devriliyordu. Hoban yine sorular soruyordu ama soruları duymayı reddetti – boşuna ödenmiş komisyonlarla, dostça yaklaşımları beklenirken düşmanca davranan liman yetkilileriyle, hesapların dondurulmasından bir gün önce söz konusu hesaplara havale edilen paralarla ilgili sorular. Oysa Winser bu konularda hiçbir şey bilmiyordu.

“Yalan bunlar!” diye bağırırdı. “Single güvenilir ve dürüst bir şirkettir. Müşterilerimizin çıkarları her şeyin önünde gelir.”

“Söylenenleri dinle ve dizlerinin üzerinde doğrul,” diye buyurdu Hoban.

Winser nasıl olduysa yeniden bulduğu vakarla dizlerinin üzerinde durup söylenenlere kulak verdi. Bütün benliğiyle.

Ve hatta daha da yoğun. Bütün dikkatini bizzat Tiger'a vermiş gibi yoğun. Kesinlikle duymayı reddettiği tek sesi, Hoban'ın gıcırtılı Rus-Amerikan vızılısını işitmek için hayatında hiç, evrenin tatlı fon müziğine şimdiki kadar kuvvetle, böylesi bir özenle kulak vermemişti. Müezzinin ırak ağıtına karışan martı çığlıklarını, yelin okşadığı denizin hışırtısını, koyda kendilerini mevsime hazırlayan yatların tıkırtısını keyifle dinledi. Erkekliğinin ilk dönemlerinden çıkagelen, gelincik tarlasına çıplak uzanmış kızı gördü; şimdi de elini kıza uzatmaktan ödü kopuyordu. Hoban'ın o ölüm ferman eden gümbürtülü sesi olmadıkça, dünyanın ve cennetin bütün tatlarına, dokunuşlarına ve seslerine içinde kabaran yılgın aşkla hayran oldu.

Hoban dua kitabından okuduğu önceden hazırlanmış bir cümleyle, "Biz buna örnek ceza diyoruz," diye açıklıyordu.

Mösyö François tünediği tepeden, "Daha yüksek," diye seslenince, Hoban cümleyi tekrarladı.

"Tabii, intikam cinayeti de var. Lütfen. İntikam almasak, insan olmazdık. Ama bu jestin resmi bir ödül talebi olarak yorumlanmasını da amaçladık." Daha da yüksek sesle. Daha da anlaşılır. "Ve dostunuz Mr. Tiger Single'la uluslararası polisin mesajı alacaklarını ve gerekli sonuçları çıkaracaklarını samimiyetle umuyoruz, Mr. Winser."

Daha sonra, Winser'a göre İngilizceleri pek de gelişmiş olmayan izleyiciler için olacak, aynı mesajı bir de Rusça böğürdü. Yoksa Dr. Mirsky'yi daha da aydınlatmak için Lehçe miydi?

* * *

Konuşma yetisini bir anlık da olsa yitiren Winser başlangıçta, "Aklınızı kaçırmışsınız" veya "Hem savcı hem avukat" hatta "Single'a bulaşmak hayır getirmez" gibi yarım yamalak, bölük pörçük cümlelerle de olsa, belagatine yeniden

kavuşuyordu. Pisti; terin, sidiğin ve çamurun karışımından leş gibiydi. Türünü hayatta tutma uğraşında, bir çeşit yaşanamaz yeraltı hayatına ait, ilgisiz erotik görüntülerle boğuşuyordu ve yere düşmesinden kalma kırmızı bir toza bürünmüştü. Kenetlenmiş kolları işkence gibiydi ve ses çıkarabilmek için bile boynunu uzatmak zorundaydı. Yine de becerdi. Dayandı.

Daha önce de belirtildiği gibi, savı *de facto* ve *de jure*¹ dokunulmaz olmasıydı. Hukukçuydu ve hukuk kendi kendinin korumasıydı. Yıkıcı değil, sağaltıcıydı; sınırsız bir iyi niyete sahip, pasif bir aracıydı; bürosu Londra'nın West End bölgesinde bulunan House of Single'da hukuk işleri müdürü ve yönetim kurulu üyesiydi; kocaydı ve kadınlara karşı zaafına ve iki talihsiz boşanmaya rağmen çocuklarının sevgisini yitirmemiş bir babaydı. Daha şimdiden sahnede parlak bir geleceğe adım atan bir kızı vardı. Kızının sözünü ettiğinde gırtlığı düğümlense de üzüntüsünü paylaşan çıkmadı.

“Sesini yükselt!” diye seslendi sürveyan Mösyö François üzerinden bir yerden.

Winser'ın gözyaşları yanaklarına bulaşmış tozun üzerinde izler bırakıyor, bozulan bir makyaj görüntüsü veriyordu ama dayanıp sözünü sürdürmeyi başardı. Başını arkaya atıp bembeyaz göğesini doğru bağırarak rüçhanlı vergi planlama ve yatırım uzmanı olduğunu söyledi. Uzmanlık alanları offshore şirketlerini, yatırım ortaklıklarını, limanları ve kolaylık sağlayan tüm ülkelerin vergi cennetlerini kapsıyordu. Dr. Mirsky'nin iddia ettiği gibi deniz hukukçusu değildi, Dr. Mirsky gibi kuşkulu bir girişimci ya da gangster değildi. Yasal alanlarla meşguldü, gayriresmi varlıkları sağlam zemine aktarmakla meşguldü. Ve bütün bunlara yasal ikinci pasaportlardan, alternatif vatandaşlıklardan, iklimi ve mali mevzuatıyla hoş ondan fazla ülkede zorunlu olmayan ikametten oluşan bir de dipnot ekledi. Ancak birincil servet edinme *metodolojileri*

1 (Lat.) *De jure* konu hakkında kanunların ne söylediğini, *de facto* ise gerçek hayatta uygulamanın nasıl olduğunu belirtir. (ç.n.)

olarak adlandırdığı çalışmaların içinde *asla* olmamıştı, asla olmadığını tekrarlıyor, olmayacağını vurguluyordu. Hoban'ın da bir çeşit askerlik geçmişi olduğunu hatırlayıverdi; yoksa bahriyeli miydi?

“Biz *araştırmacıyız*, Hoban, anlamıyor musun? Arka odada çalışırız! Planlamacı! Stratejist! Girişimci olan sensin, *biz* değil! Sen ve bir de, bunca zaman içli dışlı görüldüğüne göre Mirsky!”

Alkışlayan olmadı. Amin diyen de çıkmadı. Ama onu susturan da olmadı ve sessiz kalarak onu dinlediklerine inandırdılar. Martılar şamatayı kesmişti. Koyun karşı kıyısında öğle uykusu zamanı gelmiş olmalıydı. Hoban yine saatine bakıyordu ve bu hareket onda tik halini almıştı: Her iki eli tabancadayken, saati ortaya çıkana dek sol bileğini içeri doğru sallamak. Yine kolunu salladı. Altın bir Rolex. Hepsinin ortak hevesi. Mirsky'de de var. Cesaretle konuşmak Winser'a gücünü yeniden kazandırmıştı. Bir soluk aldı ve mantık hissi iletmeyi umarak gülümsedi. Bir sokulganlık dalgasıyla, bir gün önce İstanbul'daki sunumdan kırıntılar sokuşturmaya girişti.

“Burası *senin arsan*, Hoban! Sahibi sensin. Altı milyon dolar nakit ödedin –dolar desteleri, sterlin, Alman markı, yen, frank, hepsi çil çil– sandıklar, sepetler, bavullar dolusu hem de; üstelik tek bir soru bile sorulmadan! Hatırlıyor musun? Peki, bütün bunları kim ayarladı? Biz! Anlayışlı görevliler, hoşgörölü siyasetçiler, ağırlık sahibi insanlar – hatırlıyor musun? Bütün bunları Single senin adına yaptı, kirli paralarına Persil beyazlığı kazandırdı! Bir gecede, hatırladın mı? Mirsky'nin ne dediğini duydun – o kadar yasal ki, yasaklanması gerekir. Evet, ama yasak değil. Yasal!”

Hatırladığını söyleyen olmadı.

Winser biraz soluksuz kaldı, biraz da delirdi. “İtibarlı özel banka, Hoban –yani, biz– hatırladın mı? – Monaco'da kayıtlı, *senin arazini* bütünüyle satın almaya hazırız. Kabul ediyor musun? Hayır! Sadece kâğıt istiyorsun, asla nakit olmaz! Ve

bankamız buna da yanaşıyor. Her şeyi kabul ediyor, tabii edecek. Çünkü biz, *sen* sayılıyoruz, unuttun mu? Başka bir şapka kullanan, *sen*. Bankayız ama *senin* arazini almak için *senin* parayı kullanıyoruz. Kendini vuramazsın! Biz *seniz – biriz*.”

Fazlasıyla tiz. Kendini kontrol etti. Önemli olan, amaç. Tasasız. Mesafeli. Kendini asla göklere çıkarma. Bu, Mirsky’nin sorunu. Mirsky on dakika konuşsun, kendine saygısı olan tacirin ayakları yerden kesilir.

“Sayılara bak, Hoban! Sayıların güzelliğine bir bak! Kendi kârlı tatil köyün – istediğin gibi muhasebeleştirildi! Yatırıma başlayınca şu temizleme gücüne bir bak! Yollar, drenaj, enerji, açık yüzme havuzu, halka açık havuz için on iki milyon, kiralık sayfiye evlerin, oteller, kumarhaneler, restoran ve ilave altyapı için on milyon daha – en aptal çocuk bile bunu otuza çıkarabilir!”

“Sen bile, Hoban!” diye eklemek üzereyken, dilini tam zamanında tutmayı başardı. Onu duyuyorlar mıydı? Belki de daha yüksek konuşması gerekirdi. Kükredi. D’Emilio gülümsedi. Tabii ya! D’Emilio’nun sevdiği, yüksek ses! Pekâlâ, ben de severim! Yüksek ses bedava. Yüksek ses açıklıktır, yasalıktır, şeffaflıktır! Yüksek ses çocukların bir araya gelmesi, bir olmasıdır! Yüksek ses, şapkaları paylaşmaktır!

“*Kiracıya* bile ihtiyacın yok, Hoban –sayfiye evlerin için, hiç yok– ilk yılında yok! *Gerçek* kiracı gerekmiyor sana – düşünsene bir, arka arkaya on iki ay için hayalet kiracılar! Dükkânlara, otellere, diskolara, restoranlara ve kiralık gayrimenkullere *haftada iki milyon* ödeyen *farazi* kiracılar! Doğruca bavulundan çıkan, şirket defterlerinden geçip yasal *Avrupa* banka hesaplarına yatan para! Her müstakbel hisse alıcısı için lekesiz bir *ticaret kaydı* oluşturan para! Üstelik alıcı kim? *Sen!* Peki, ya satıcı? *Sen!* Kendine satıyorsun ve kendinden alıyorsun, bu kadar basit! Ve Single dürüst bir aracı olarak, her şeyin yolunda gitmesi, adil ve yasal olması için işin içinde! Biz *senin* dostunuz, Hoban! Biz karanlık işler yapan, gelip geçici

Mirsky'ler değiliz. Silah arkadaşıyız biz. Kankayız! Nerede ihtiyaç duyarsan, oradayız. Elbisenin kumaşı seni rahatsız ettiğinde bile yanındayız," dedi Tiger'ın sözlerini umutsuzca tekrarlayarak.

Parlak gökyüzünden düşen bir yağmur damlası kırmızı tozu indirdi, kokuları canlandırdı ve Winser'ın pıhtılaşmış yüzünde yeni çizgiler çizdi. Başında ortak Panama şapkalarıyla d'Emilio'nun yaklaştığını görünce davayı kazandığına karar verdi; ayaklarının üzerinde doğrulmaya, sırtının sıvazlanmasına ve mahkemenin tebriklerini kabule hazırlandı.

Oysa d'Emilio'nun niyeti farklıydı. Hoban'ın omuzlarına beyaz bir yağmurluk örtmeye gelmişti. Winser bayılmaya çalıştıysa da başaramadı. *Neden? Dostlar, neden? Yapmayın!* diye haykırıyordu. *Free Tallinn*'in adını hiç duymadığını, uluslararası polis yetkililerinden hiçbirini tanımadığını, bütün hayatı boyunca onlardan uzak durmaya çalıştığını söylemeye çalışıyordu kekeleyerek. D'Emilio Hoban'ın başına bir şeyler sarıyordu. Aman Tanrım, siyah bir kasket. Hayır hayır, siyah kumaştan bir çevre. Yok yok, bir çorap, siyah bir çorap. Ah Tanrım, ah Efendimiz, ah Göklerin ve Yerin Anası, celladımın çizgilerini çarpıtacak siyah bir çorap!

"Hoban. Tiger. Hoban. Dinle beni. Saatine bakmayı kes! Bunny. Dur! Mirsky. Bekle! Size ne yaptım ben? Sadece iyilik, yemin ederim! Tiger! Hayatım boyunca! Bekle! Dur!"

Bu sözcükleri yumurtladığında, zihnindeki farklı dillerden çeviriyormuş gibi İngilizcesi zorlanmaya başladı. Oysa başka dil bilmiyordu; ne Rusça, ne Lehçe, ne Türkçe ne de Fransızca. Çevresine bakındı ve sürveyan Mösyö François'nm tepenin üzerinde kulağında kulaklıklarla ayağa kalktığını ve gövdesine sünger kaplı mikrofon tutturulmuş bir film kamerasından baktığını gördü. Bir ayağını aşırı duygusallıkla geriye atmış, bir eli Winser'ın sol şakağına dayanmış tabancanın kabzasında, diğeri kulağındaki cep telefonunda, gözlerini Winser'a dikmiş, uzatılmış ahizeye Rusça bir şeyler fısıldayan

Hoban'ın beyaz kefene bürünmüş gövdesinin nazikçe ateş etmeye hazırlandığını fark etti. Mösyö François fotoğrafçılığın en yerleşik geleneklerine uyarak bu çok özel ânı ölümsüzleştirmeye hazırlanırken, Hoban'ın son bir kez saatine baktığını gördü. Ve yüzü çamura boyalı çocuğun iki çıkıntının arasındaki yarıktan aşağıya, ona baktığını gördü. Aynı yaştayken Winser'inkilere benzeyen büyük, kahverengi, inanmazcasına bakan gözleri vardı, yüzükoyun uzanmış, çenesini kavuşturduğu ellerine dayamıştı.

“Oliver Hawthorne. Derhal buraya gel lütfen. Koşar adım. Seni arıyorlar.”

Devon kıyısındaki küçük yamaç köyü Abbots Quay’de, kiraz çiçeği kokan parıltılı bir bahar sabahı Mrs. Elsie Watmore, Victoria döneminden kalma pansiyonunun ön verandasında durmuş, on altı basamak aşağısındaki kaldırımında, yıpranmış siyah bavullarını on yaşındaki oğlu Sammy’nin yardımıyla Japon malı minibüsüne yüklemeye çalışan kiracısı Oliver’a neşeyle çıkışıyordu. Mrs. Watmore, Abbots Quay’e kuzeyden, Buxton’daki zarif kaplıcasından inmiş, inerken yüksek dekorasyon standartlarını da yanında getirmişti. Pansiyonu sarılmış dantellerden, yaldızlı aynalardan ve camekânlı vitrinlerde minyatür likör şişelerinden bir Victoria senfonisi gibiydi. Adı Mariner’s Rest’ti¹ ve burada Sammy’yle ve emeklilik menzilindeyken denizde ölen kocası Jack’le mutlu bir hayat yaşamıştı. Yapılı bir kadındı, akıllı, çekici ve sevecendi. Komik olması için daha da vurguladığı Derbyshire ağzı denize inen terasların üzerinde şerit testere gibi yankılanırdı. Cuma olduğu için leylak rengi gösterişli ipek bir eşarp bağlamıştı, çünkü her cuma saçlarını yapardı. Denizden hafif bir meltem esiyordu.

“Sammy, hayatım, benim adıma dirseğini Ollie’nin kaburgalarına bir vur ve telefonda çağrıldığını söyle lütfen – her zamanki gibi uyuyor olmalı – holde, Ollie! Bankadan, Mr. Toogood. İmzalanması gereken rutin kâğıtlar varmış dedi,

1 (İng.) Mariner’s Rest: Denizcinin İstirahati. (ç.n.)

ama acılmış – üstelik bu sefer son derecede nazik ve kibar konuşuyor, onun için sakın bozma, yoksa açık kredimi keser, yine.” Şımartıyormuş gibi bekledi; zaten Ollie varken, insanın yapabileceği tek şey, şımartmaktı. Onu heyecanlandıracak hiçbir şey yok, diye düşündü. Hele kendi içine kapandığı zaman. Bir hava saldırısı da olsa, duymayacak beni. “Sammy arabayı senin yerine yükler, öyle değil mi Samuel, yüklersin tabii,” diye ekledi, bir gıdım daha teşvik niyetine.

Yine bekledi, yine boşuna. Oliver minibüse sığdırması için Sammy’ye siyah bir bavul daha uzatırken, tombul yüzü alametifarikası soğancı beresinin gölgesinde, yaman bir dikkatle buruşuyordu. Yavaş olduğu, babasının ölümünden sonra daha da yavaşladığı için bavulu sığdırmak için her şeyi deneyen Sammy’yi hoşgörüle izlerken, Oliver’ın da Sammy’nin de huyu suyu bir diye düşündü. Ne kadar önemsiz olursa olsun, bu ikisi için her şey sorun. Sanki sokağın ucuna değil de, Monte Carlo’ya gitmeye hazırlanıyorlar. Bavulların her biri farklı boydaydı, seyyahlara özgü cinsinden, suni deri kaplıydı. Bavulların yanında da çevresi iki karış, şişirilmiş bir kırmızı top duruyordu.

“Mesele ‘Nerede bizim Ollie?’ değil,” dedi banka müdürünün telefonu çoktan kapatmış olacağı inancıyla. “Hiç değil. Asıl mesele, ‘Lütfen Mr. Oliver Hawthorne’u telefona çağırır mısınız?’ Piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmış olamazsın, değil mi Ollie? Kazansan da bize söylemezdin, öyle ya, her zamanki gibi, güçlü ve ketum. O bavulu yere bırak Sammy, Ollie Mr. Toogood’la konuştuktan sonra yardım edecek sana. Sonra yerleştirirsin.” Sahte bir öfkeyle ellerini yumruk yapıp beline dayadı. “Oliver Hawthorne, Mr. Toogood bankamızın yüksek maaşlı bir yöneticisi. Ona saati yüz pound’a boşluk dinletemezsin. İlk işi masrafları artırmak olursa, bunun tek suçlususu sensin.”

Oysa söz konusunun Ollie olduğu her zamanki gibi, düşünceleri ısıyan güneş ve bahar gününün rehavetiyle

bambaşka bir şekle bürünmüştü. Birbirlerine pek o kadar benzemeseler de, neredeyse kardeş gibi bir manzaraları olduğunu düşünüyordu: Komşulara ya da nasıl görüldüğüne zerre kadar aldırmadan, hava nasıl olursa olsun hep aynı boz pardösüsünün içinde bir dağ kadar kocaman Ollie; doğum gününde Ollie'nin hediye ettiği ve bir daha üstünden hiç çıkarmadığı deri pilot ceket ve kahverengi ipeğimsi perçemiyle babası gibi çelimsiz, sıska Sammy.

Ollie'nin elinde sadece küçük bir çanta ve iki günlük sakalıyla, pardösüsünün içinde buruşmuş gibi kapıya geldiği ilk günü hatırladı. Sabahın dokuzuydu ve kahvaltı bulaşığını kaldırıyordu. "Gelip burada kalabilir miyim?" diyor –"Boş odanız var mı?" ya da "Görebilir miyim?" veya "Geceliği kaç para?" falan değil– yolunu kaybetmiş bir çocuk gibi, sadece, "Gelip burada kalabilir miyim?" Üstelik yağmur da yağıyor, adamı kapının eşiğinde nasıl bıraksın? Havadan konuşuyorlar, Ollie maun büfeye ve altın kaplama saate hayran oluyor. Ollie'ye oturma odasını ve yemek odasını gösteriyor, kuralları anlatıyor, sonra üst kata çıkarıp fazla iç karartıcı bulmayacaksa kilisenin avlusuna bakan yedi numarayı gezdiriyor. Hayır, diyor diğeri, manzarayı ölümlerle paylaşmanın bir sakıncası yok. Elsie bunu böyle ifade etmezdi tabii, Mr. Watmore'un ölümünden sonra hiç etmezdi, ama yine de gülmeyi beceriyorlar. Evet, diyor Ollie, gelecek eşyası var, çoğu kitap falan.

"Bir de rezil bir minibüs," diye utangaçça ekliyor. "Dert olacaksa, sokağın alt tarafında bir yere bırakırım."

"Dert falan olmaz," diye cevap veriyor, resmiyetle. "Rest'te bunu dert edineceklerden değiliz Mr. Hawthorne, umarım hiç değişmeyiz."

Sonrasında gördüğü, adamın bir aylık kirayı peşin ödemesi, lavabonun kenarına sayılan dört yüz pound, bankadaki açık hesabını düşününce cennetten bir hediye.

"Kaçak falan değilsin ya?" diye soruyor yeniden alt kata indiklerinde şaka yapar gibi, ama pek de şaka niyeti gütmeden.

Diğeri önce şaşıyor, sonra yüzü kızarıyor. Ardından her şeyi yerli yerine oturtacak gibi kocaman, apaydınlık gülümsüyor.

“Hayır,” diyor, “değilim.”

Sammy yeni pansiyoneri gözetlemek için her zamanki gibi ayaklarının ucunda aşağıya indiğinden, yarı aralık salon kapısını işaret edip, “İşte oradaki de Sammy,” diyor. “Haydi, çık oradan Sammy, yakalandın işte.”

Bir hafta sonra Sammy’nin doğum günü, o deri ceket en az elli papele patlamış olmalı ve Elsie bu yüzden neredeyse hasta olacak, çünkü bugünlerde erkekler, gerektiğinde sevimli olmayı bilmenin yanında her türlü yaramazlığı yapabiliyorlar. Bütün bir gece boyunca zavallı Jack’in ne yapacağını düşünüp kafa patlatıyor, çünkü Jack denizde geçirdiği bunca yıldan sonra böylelerini kokularından tanırdı. Daha lumbar ağzına ayak basar basmaz fark ettiğini söyler, kasılırdı. O yüzden Elsie de Oliver’in böylelerinden biri olmasından, belirtileri kaçırmış olmaktan korkuyordu. Ertesi sabah Ollie’ye ceketini nereden aldıysa oraya götürmesini söylemek üzereydi – öyle de yapacaktı, oysa Safeways’in kasa kuyruğunda Glenavron’dan Mrs. Eggar’la sohbet edince, Ollie’nin, Carmen adlı küçük bir kızı ve Freeborn’da stetoskop kullanmayı bilen herkesle yatağa girmek dışında hemşirelik yapmayı yüzüne gözüne bulaştıran Heather adlı eski bir karısı olduğunu öğrenip şaşırdı. Shore Heights’ta parasını ödeyip kadının üzerine yaptığı, imzasını da attığı lüks ev de bambaşka bir konuydu. Bazı kızlar insanın midesini bulandırıyor.

“Mutlu bir baba olduğunu bana neden söylemedin?” diye suçlar gibi sordu Ollie’ye, duyduklarının verdiği rahatlama ile rakip bir pansiyon sahibinden olağanüstü istihbarat almış olmanın utancı arasında. “Bebeklere bayılırız biz, öyle değil mi, Samuel? Öteki pansiyonerleri rahatsız etmedikleri sürece bebek meraklısıyız.”

Ollie buna hiçbir şey söylemedi, sadece başını önüne eğip utanılacak bir şey yaparken yakalanmış gibi, “Evet ya, neyse,

görüşürüz,” diyerek gitti ve tam ondan beklenecek gibi hafif adımlarla, kimseyi rahatsız etmemeye çalışarak odasını arşınlamaya koyuldu. Sonunda ayak sesleri dindi, bir iskemlenin gıcırdadığını duyunca, kitaplık vermiş olmasına rağmen yerde, etrafına yığıldığı kitaplardan –hukuk, ahlak, sihirbazlık, yabancı dil– her birinin tadına bakılıp denenmiş sonra yüzükoyun ya da sayfaları belli olsun diye kâğıt parçalarıyla işaretlenmiş kitaplarından birine daldığını anladı. Bazen, o paytak bedeninin içinde nasıl bir fikir karışımının çalkalanıyor olabileceğini düşününce, ürperiyordu.

Bir de, içki âlemleri –şimdiye kadar üç kez– öylesine kontrollüydü ki, ödünü koparıyordu. Tamam, arada bir, bir-iki kadeh yuvarlayan pansiyonerleri vardı tabii. Gözünü ayırmamak, dostça davranmak için onlarla birkaç yudum da paylaşırdı. Ama daha önce hiç, şafak sökerken kimseyi uyandırmamak için yolun yirmi metre aşağısında bir taksi durmamış, içinden, merdivenlerden bir bomba kurbanı gibi çıkarılması gereken, pardösüsü üzerinden sarkan, beresi altında cetvel gibi duran, ceset solukluğunda neredeyse bir seksen beşlik hantal bir mumya da inmemişti. Yine de cüzdanını çıkarabiliyor, içinde şoföre vereceği bir yirmilik buluyor, “Özür dilerim, Elsie,” diye fısıldıyor, Elsie’nin ufacık bir yardımıyla, bütün bir gece onu beklemiş Sammy’nin dışında kimseyi uyandırmadan basamakları tırmanabiliyordu. Oliver bütün sabah ve bütün öğleden sonra boyunca uyumuştı, yani Elsie tavandan gelen hiçbir çıtırtı ya da ayak sesi duymamış, su borularının sarsılmasını boşuna beklemişti. Elinde bahane olarak bir fincan çayla yukarıya, Ollie’nin yanına çıktığı, kapısını vurup hiçbir cevap almadığı, korkuyla tokmağı çevirdiği zaman onu yatağında değil yerde, yan yatmış, üzerinde hâlâ pardösüsü, dizlerini bebek gibi karnına çekmiş, koskocaman açık gözleri duvara bakar bulmuştu.

“Teşekkür ederim, Elsie,” demişti adam sabırla sanki daha fazla bakması gerekiyormuş gibi. “Masanın üzerine

bırakabilir misin?" Öyle de yapmıştı. Ve aşağıya inince de bir doktor çağırıp çağırmamayı düşünmüştü – çağırmadı, ne ilk sefer ne de ondan sonrakilerde.

Onu yakan neydi ki? Boşanmak mı? Neresinden bakarsan bak, o eski karısı çıkarıcı orospunun tekiydi, ondan kurtulabildiği için Oliver'ın kendini talihli sayması gerekirdi. İçkiyle unutmaya çalıştığı, oysa içkinin daha da derine soktuğu ne olabilirdi? Buraya gelince, Elsie'nin zihni son zamanlarda sık sık yaptığı gibi, bundan üç hafta önceki bir geceye, Sammy'sini bir kuruma kaptırmanın ya da daha beterinin korkusunu yaşadığı o korkunç saate gidiyordu; Oliver'ın beyaz atıyla yetişip hepsini kurtardığı o geceye. Ona asla yeterince teşekkür edemeyeceğim. Bugün ya da yarın, benden ne istese yaparım.

Adam adının Cadgwith olduğunu söylüyor, kanıtlamak için de parıltılı kartvizitini Elsie'nin gözlerinin önünde sallıyordu – P. J. Cadgwith, Bölge Müdürü, Friendship Home Marketing Limited, her yerde şubemiz var. Altındaki minik harfler, Arkadaşlarınıza Bir İyilik Yapın diyordu, Evinizden Bir Servet Kazanın. Elsie'nin şu anda durduğu yerde durmuş, gecenin onunda parmağı kapının zilinde, balıkgözü mercekte parıldayan arkaya taralı saçları ve cilalı polis ayakkabıları ve yüzünde sahte polis nezaketi.

"İzin verirseniz, Mr. Samuel Watmore'la görüşmek istiyorum, madam. Kocanız mıdır?"

"Kocam öldü," dedi Elsie, "Sammy benim oğlum. Ne istiyordunuz?"

Daha sonra, çok geç olunca fark edeceği gibi, bu yaptığı ilk yanlıştı. Adama Jack'in biraz ötede, pub'da olduğunu ve her an gelebileceğini söylemeliydi. O pis burnunu eve sokma aptallığını yaparsa, Jack'ten adamakıllı bir mariz yiyeceğini anlatmalıydı. Oysa kapıyı adamın yüzüne çarpmaktansa –Ollie daha sonra buna yüzde yüz hakkı olduğunu söyleyecekti– yanından geçip hole girmesine izin vermiş, ardından da

neredeyse hiç düşünmeden, “Sammy, burada seni görmek isteyen bir bey var!” diye seslendikten bir saniye sonra aralık oturma odasının kapısından oğlunu karnının üzerine uzanmış, kıcı havada, kanepenin arkasına saklanmaya çalışırken görmüştü. Sonrasından sadece bölük pörçük anlar hatırlıyordu, en kötü anları, hiçbir şey tamam değildi:

Sammy oturma odasının ortasında, yüzü bembeyaz, başını yana sallıyor evet demek isteyerek. Mrs. Watmore’un “Sammy,” diye fısıldaması. Cadgwith çenesini imparator gibi geri çekmiş, “Nerede? Göster bana, nerede?” diye soruyor. Sammy anahtarı sakladığı zencefil kavanozunu el yordamıyla bulmaya çalışıyor. Elsie’yle Sammy ve Cadgwith, Jack’in her izinli geldiğinde Sammy’yle birlikte model İspanyol kalyonları, filikalar, şalupalar yaptıkları odunlukta; hepsi elışı, hiç maket seti yok. Sammy’nin dünyada yapmaktan en çok hoşlandığı buydu ve Jack’in ölümünden sonra da oraya gider, sığınır, Elsie sağlıksız olduğuna karar verip unutması için odunluğu kilitleyene kadar. Sammy sundurmanın dolaplarını teker teker açıyor, hepsi orada işte: Friendship Home Marketing Limited, her yerde şubemiz var, Arkadaşlarınıza Bir İyilik Yapın, Evinizden Bir Servet Kazanın’dan yığınlar dolusu numune, tabii Sammy hiç kimseye bir iyilik yapmamış ya da tek kuruş kazanmamıştı. Mahalle temsilcisi olarak başvurup kaydolmuş ve kaybettiği babası için, belki de bir çeşit armağan olarak her şeyi biriktirmişti: Taklit mücevherler, sonsuz saatler, kalkık yakalı Norveç kazakları, TV görüntüsünü büyütme için plastik kabarcıklar, kokular, saç spreyleri, cep bilgisayarları, ahşap şalelerde yağmur yağınca ya da güneş doğunca ortaya çıkan hanımlarla beyler – Mr. Cadgwith’in oturma odasında dediği gibi, toplam bin yedi yüz otuz pound değerinde, bunlara gelir kaybı ve yol giderleri ve fazla mesai de eklenince yuvarlak hesap bin sekiz yüz elli ediyor; dostluk hatırına bunu nakit bin sekiz yüze indiriyor, olmazsa yirmi dört aylık taksitlerle ödenecek yüzer pound, ilk taksit de hemen şimdi.

Sammy böyle bir şeyi nasıl düşünmüş –başvuru formlarını istemesi, sahte doğum tarihi girmesi, üstelik kimseden yardım görmeden– Elsie’nin anlayacağı gibi değildi, ama yapmıştı işte, çünkü Mr. Cadgwith’in elinde yazıcıdan çıkmış, katlanıp iplikli ve düğmeli resmi görünüşlü bir zarf içine yerleştirilmiş belgeler vardı; önce Sammy’nin, öldüğünde babası Jack’in yaşıyla, kırk beş yaşında olduğunu yazarak imzaladığı mukavele, sonra daha da görkemli olması için iki kenarı aslan kabartmalı, görkemli ödeme taahhüdü. Üstelik Elsie de Sammy’yi kurtarmak için hemen oracıkta her şeyi imzalamaya, Rest’i ve sahip olmadıklarını bağışlamaya hazırdı ki, Ollie bir mucize gibi son gemiden yalpalayarak inmiş, üzerinde hâlâ boz pardösüsü, başında beresiyle içeriye girip Sammy’yi kanepede ölü gibi ama gözleri açık oturur bulmuştu – Elsie de Jack öldükten sonra, hayatında bir daha asla ağlamayacağına kendi kendine söz vermişti ya, yanıliyordu.

Cadgwith onu izlerken, Ollie önce acele etmeden, ne aradığını bilen ama gördüklerini beğenmeyen biri gibi burnunu kıvrıp sıvazlayarak ve kaşlarını çatarak kâğıtları okumaya girişti. Bir kez okudu, sonra kaşlarını daha da çatıp bir daha okudu ve bu sefer okurken dikilir ya da doğrulur ya da omuzlarını diker ya da erkekler kavgaya hazırlanırlarken nasıl yaparlarsa, öyle oldu. Elsie’nin izlemekte olduğu, gerçek bir saklandığı yerden çıkma sahnesiydi, Sammy’yle birlikte çok sevdikleri o filmde, İskoç kahramanın zırhını kuşanarak mağaradan çıktığı, başından beri bildiğin halde, asıl kahraman şimdi geldi dediğin o sahnedeki gibi. Cadgwith de bir şeyler görmüş olmalıydı, çünkü Ollie Sammy’nin mukavelesini –ardından da ödeme taahhüdünü– üçüncü kez okumayı tamamladığında, süngüsü biraz düşmüştü.

“Bana rakamları göster,” diye buyurdu Ollie, Cadgwith de ona sayfalar dolusu rakam uzattı; dibine faizleri eklenmiş, sayfanın dibinde yekûnlar kırmızı. Ollie rakamları da bir

bankacı ya da muhasebeci emniyetiyle, sanki hepsi kelimeymiş gibi, hızla okudu.

“Bunların hepsi palavra,” dedi Cadgwith’e. “Bu mukavele zırvalığın dik alası, hesaplar şaka gibi, Sam reşit değil, sen de dolandırıcının tekisin. Şunları topla ve defol git.”

Ve tabii Ollie iriyarı biri ve seninle ağzına pamuk basıp konuşmuyorsa, sesi de etkileyici – duruşma melodramlarında duyacağın cinsten sert, dik, subay sesi. Üstelik üç metre ötede, yere değil de sana doğru düzgün baktığında, gözleri de var. Öfkeli gözleri. İşlemedikleri bir suçtan dolayı hapiste yıllarca yatan zavallı İrlandalıların gözleri gibi. Ve Ollie bütün gücü ve iriliğiyle ön kapıya gidene kadar Cadgwith’e yakın durdu, dikkatle izledi. Kapıda da, yolda yardımcı olması için Cadgwith’e bir şeyler söyledi. Elsie söylediklerinin bir kelimesini bile işitmese de Sammy her şeyi açık açık duymuştu, çünkü şoku atlatmaya çalıştığı o birkaç hafta boyunca, sanki neşelenmek için kullandığı bir slogan gibi, Ollie’nin sözlerini tekrarlayacaktı: “Buraya bir daha geldiğini duyarsam, o pis boynunu kırarım.” Alçak, ölçülü ve heyecansız bir sesle, tehdit olarak değil, bilgi vermek amacıyla ama bu, Sammy’nin iyileşme sürecinde yardımcı olacak gibi. Çünkü Sammy ve Ollie odunluğa gidip Friendship Home Marketing’e gönderilecekleri paketlerken, Sammy keyiflenmek için hep aynı sözleri tekrarlayacaktı: “Buraya bir daha geldiğini duyarsam, o pis boynunu kırarım.” Umut dolu bir dua gibi.

* * *

Oliver nihayet Elsie’yi işitmeyi kabul etmişti.

Beresinin karanlığının içinden, her zamanki kusursuz nezaketiyle, “Teşekkür ederim, Elsie,” diye cevap verdi. “Ama şimdi onunla konuşamayacağım. Pek uygun olmaz.” Sonra gerindi, uzun sırtını yay gibi gerip kollarını arkasında topladı, esas duruş gösteren bir nöbetçi gibi çenesini içeri çekti. Bu şekilde,

olanca boyuyla ve olanca genişliğiyle dikildiğinde Sammy için fazla uzun; kırmızıya boyanmış, yanlarındaki kabartmalı OL-LIE AMCA'NIN SİHİRLİ OTOBÜSÜ yazısı, kötü parklardan ve vandalların elinde tahrif edilmiş minibüs için de fazla geniştir.

“Saat birde Teignmouth ve üçte Torquay var,” diye konuştu sürücü koltuğuna zorlukla sığmaya çalışarak. Sammy çoktan yanına kurulmuş, yola çıkmak için sabırsızlanarak başını kucağındaki kırmızı topa vuruyordu. “Sally Army de altıda.” Motor öksürdü, o kadar. Sammy’nin umutsuzluk çılgınlığını bastırarak, “Take That istiyorlar,” dedi.

Kontak anahtarını ikinci sefer çevirdi, ama boşuna. Yine boğulmuş olmalı, diye düşündü. Meret kendi cenazesine bile yetişemez. “Take That olmasa, kaygılanmamız gerekmez, değil mi, Sammy?” – anahtarı bir daha çevirerek. Minibüsün motoru gönülsüzce silkinip canlandı. “Hoşça kal, Elsie, lütfen ona yarın telefon edeceğimi söyle. Sabah. İşten önce.” Sonra Sammy’ye, “Salak çocuklar gibi davranmaktan vazgeç,” dedi. “Başını vurma öyle, aptalca bir şey.”

Sammy başını vurmaya kesti. Elsie Watmore yamacın ortalarından zikzaklar çizerek limana doğru inen minibüsü izledi. Sonra, egzozundan dumanlar savurarak çevre yoluna sapmadan önce, kavşakta iki kez dönmesini. Onları izlerken içindeki kaygının her zamanki gibi giderek arttığını duydu, o kaygıyı gemleyemiyor, gemlemeyi gerçekten isteyip istemediğini de bilmiyordu. Korkusunun nedeni Sammy değildi, tuhaf şey, Ollie’ydi. Bir daha geri gelmeyeceği endişesiydi. Evden çıktığı ya da minibüsüne bindiği –Sammy’yi bilardo oynamak için Legion’a götürdüğünde bile– her sefer, kendini onunla temelli vedalaşırken yakalıyordu; tıpkı Jack’in denize açıldığı günlerde olduğu gibi.

Elsie Watmore dalgınlığından kurtulmaya çalışmadan, ön verandanın güneşini gönülsüzce terk edip hole döndüğünde, Arthur Toogood’un hâlâ telefonda beklediğini fark edip şaşır-
dı.

“Mr. Hawthorne’un bütün öğleden sonra gösterisi var,” dedi küçümser gibi. “Gece geç saate kadar dönmeyecek. Programı uygun olursa, sizi yarın arar.”

Oysa yarın Toogood için yeterince iyi değildi. Büyük bir güvenle, Elsie’ye rehberde kayıtlı olmayan ev telefonunu yazdırdı. Ollie lütfen saate hiç bakmadan, beni ilk fırsatta arasın, Elsie, beni anlıyor musun? Ollie’nin gösterisinin nerede olduğunu söyletmeye çalıştıysa da, Elsie’yi kandıramadı. *Mister Hawthorne Torquay’de büyük bir otelden bahsetmişti galiba,* dedi öylesine. Bir de, altıda, Salvation Army misafirhanesinin üzerindeki bir diskodan. Yedide de olabilirdi, emin değildi. Emin olsa bile, değilmiş gibi yapıyordu. Ollie’yi hiç kimseyle paylaşmak istemediği günler vardı, özellikle de kredisi hakkında konuşmak için gittiği son sefer bunu yatakta konuşmayı teklif eden azgın bir kasaba bankacısıyla.

* * *

Kavşaktan dönerken, Ollie öfkeyle, “*Toogood,*” diye tekrarladı. “*Rutin kâğıtlar. Dostça bir sohbet. Salak herif. Kahretsin.*” Sapağı kaçırmıştı. Sammy gürültülü bir kahkaha attı. “İmzalanacak ne kaldı ki?” dedi Oliver, her zaman yaptığı şekilde, Sammy’ye eşitiymiş gibi seslenerek. “Heather kahrolası evi aldı. Kahrolası parayı da aldı. Carmen’i de aldı. Tek alamadığı ben kaldım, onu da böyle istiyordu zaten.”

“Demek en iyi parçayı kaçırmış, öyle mi?” diye güldü Sammy neşeyle.

“En iyi parça, Carmen,” diye homurdanınca Oliver, Sammy bir süre dilini tuttu.

Bir tepeye tırmandılar. Sabırsız bir kamyon virajda yanlarından geçip gitti. Minibüs rampalarda pek iyi değildi.

“Ne göstereceğiz?” diye sordu Sammy ortamın güvenli olduğuna kanaat getirince.

“A mönüsü. Zıplayan top, büyümlü boncuklar, kuşu bul,

aklımdaki değirmenler, yavru köpek heykeli, origami, düş ve çık." Korku filmlerine layık bir umutsuzluk çığığı atan Sammy'ye, "Şimdi ne oldu?"

"Döner tabaklar yok mu?"

"Zaman kalırsa, döner tabakları da yaparız. Ama sadece zaman kalırsa."

Döner tabaklar Sammy'nin en sevdiğiydi. Gece gündüz buna çalışmış ve tek bir tabak bile döndürememesine rağmen, kendini bu konuda bir yıldız olduğuna inandırmıştı. Minibüs çirkin bir sosyal konut bölgesine girdi. Tehditkâr bir poster kalp krizleri konusunda uyarıyordu ya, ne yapılması gerektiğı pek açık değildi.

"Balonlara dikkat," dedi Oliver.

Sammy çoktan dikkat etmeye başlamıştı zaten. Kırmızı topu bir kenara itmiş, emniyet kemerini çözmeden ayaklanmış, kollarını açmıştı. 24 numaranın üst kat pencerelerinin birinden ikisi yeşil, ikisi kırmızı dört balon sarkıyordu. Oliver minibüsü bankette durdurarak, boşaltması için anahtarını Sammy'ye uzattı, boz pardösüsünün etekleri serin deniz rüzgârında dalgalanırken kısa beton patikayı tırmanmaya koyuldu. Ön kapının buzlu camı üzerinde cansız bir flamada MUTLU YILLAR MARY JO yazılıydı. İçeriden sigara, bebek ve bol yağda kızartılmış tavuk kokuları geliyordu. Bir düğmeye bastı ve çılgın çocukların savaş naralarını bastıran zili duydu. Kapı koparılır gibi açıldı ve parti kıyafetleri giymiş iki minik kız soluk soluğa onu süzdü. Oliver beresini çıkardı ve Doğu usulü derin bir temenna çaktı.

"Ollie Amca," dedi inanılmaz ama korkutmayacak kadar ölçülü bir ciddiyetle. "Olağanüstü sihribaz. Emrinizdeyim, küçükhanımlar. Ne olursa olsun. Beni lütfen önderinize götürün."

Kızların ardında kafası tıraşlı bir adam belirdi. Üzerinde tire bir fanila ve her parmağının birinci eklemünde dövme-ler vardı. Adamın peşinden oturma odasına giderken, sahne

ve izleyicilerin bir okumasını yaptı. Fazla uzun sayılmayacak bu son döneminde köşklerde, samanlıklarda, köy odalarında, kalabalık plajlarda ve sekiz kuvvetinde bir fırtına sırasında kapalı bir otobüs durağında çalışmıştı. Sabahları pratik, öğleden sonraları gösteri yapmıştı. Yoksul çocuklar, zengin çocuklar, hasta çocuklar ve yetimhane çocuklarına. Başlangıçta, televizyonun ve *Encyclopaedia Britannica*'ların olduğu köşelere itilirdi. Oysa bugünlerde sesini çıkarmayı biliyordu. Bu öğleden sonra da koşullar sıkı, ama uygundu. Altı büyükle otuz çocuk minicik bir oturma odasına tıkmış, küçükler karşısında, yarım daire halinde; büyükler bir kanepede üzerinde grup fotoğrafı gibi, erkekler alt güvertede, kadınlar ayakkabılarını çıkarmış, erkeklerin üzerine, kanepenin arkasına tünemiş. Oliver bavullarını boşaltırken boz pardösüsünü çıkarmadı. Eğilip doğrularak, Sammy'nin yardımıyla bir araya getirdiği kaybolan kanarya kafesini, ovuşturulduğu zaman hazineyle dolan Alaattin'in lambasını pardösüsünün kıvrımlarıyla gizlemeye çalıştı. Çocuklarla aynı seviyede olmak için topuklarının üzerine çöktüğü -ilkesi, asla aşağıya bakıp konuşmamak, her zaman yukarıya ya da aynı seviyeye bakmaktı- ve kocaman dizleri kulaklarına kadar yükseldiği, süngersi elleri dizlerinin önüne sarktığı zaman, yarı peygamber yarı böcek bir peygamberdevesini andırıyordu.

"Pekâlâ, çocuklar," diye başladı şaşırtacak kadar yumuşak bir sesle. "Ben Ollie Amca'yım, gizemlerin, becerilerin ve sihirbazlığın ustası." Orta düşük seviye bir İngilizceyle konuşuyordu, ne fazla gösterişli ne de aşırı argo. Hapsedildiği yerden kurtulan tebessümünde dostça bir aydınlık vardı. "Ve burada, sağımda, ünlü ve pek beceriksiz Sammy Watmore, paha biçilmez yardımcım. Sammy, izleyicileri selamla lütfen - AH!"

Ah! Rakun Rocco tarafından ısırılmasıyla ilgili; Rocco bu aşamada onu hep ısıtır, Oliver'ın dev cüssesini olmaya-
cak bir kolaylıkla havaya fırlatıp yere düşürürken, diğeri de

onu sakinleştirmek bahanesiyle çaktırmadan Rocco'nun g-
beğindeki gizli yayı çalıştırır. Ve sonunda dizginlendiğinde,
Rocco'nun da resmen tanıtılması, çocuklara tumturaklı bir
hoş geldin konuşması yapması, narin ve çok güzel bir kız
olan doğum günü ocuğuy Mary Jo'yu ne çıkarması gerekir.
Bundan sonra, çocuklara efendisinin nasıl inanılmaz bir sihir-
baz olduğunu kanıtlamak Rocco'nun işidir, bunun için boz
pardsden burnunu çıkararak, "Hey ocuklar, burada başka
neler var, bir görseniz!" diye haykırır, ardından etrafa iskam-
bil kâğıtları –hepsi as–, ii doldurulmuş bir kanarya, bir paket
yarısı kemirilmiş sandviç, zeri İÇKİ yazılı, tehlikeli gr-
nşl bir plastik şişe saçar. Ve sihirbaz olarak Oliver'ı yerin
dibine –tam anlamıyla değil– batırıp bu sefer akrobatlığıyla
alay eder, Oliver kırmızı topun üzerine binip beklenmeyecek
bir zarafetle, kolları açık ve boz pardösüsü ardından dalga-
lanarak oturma odasının minik arenasında zıplayıp dolaşır-
ken, Rocco omzuna tutunarak dehşetli çığlıklar atar. Oliver
hemen her seferinde kitap raflarına, televizyona ve masala-
ra toslar, en yakındaki çocuğın ayaklarını ezer, Rocco da hız
sınırını açtığını, polis arabasını solladığını, paha biçilmez bir
aile yadigârına yöneldiğini, tek yönlü bir sokakta ters gittiğini
bağırıp durur. Artık odada parıltı vardır, tıpkı Oliver'ın du-
ruşunda olduğı gibi. Kıp kırmızı başını geriye atar, gr siyah
saçları bir orkestra ynetmenininkiler gibi peşinden uçar, ya-
nakları gayretli bir keyifle parlar, gözleri yeniden genç ve ber-
raktır, güler ve çocuklar daha kuvvetli güler. Artık Prens Pa-
rıltı ya da çocukların ortasındaki beklenmedik yağmurcudur.
Beceriksiz soytarı olduğı için korunması gerekir, kahkahaları
davet edebilen, yıkmadan byleyebilen hünerli bir tanrıdır.

"Pekâlâ, Prenses Mary Jo, şimdi Sammy'den tahta kaşığı
almanı istiyorum –ona kaşığı ver, ortak– ve Mary Jo, bu ana-
ğı çok yavaş ama büyük bir dikkatle karıştırmanı istiyorum.
Sammy, ona çanağı sun. Teşekkürler, Sammy. Pekâlâ. Hepiniz
Çanağın iini gördünüz, değil mi? Ne insana ne de hayvana

yarayacak birkaç başıboş boncuk dışında, bomboş olduğunu biliyorsunuz.”

“Çanağın ikinci bir tabanı olduğunu da biliyorlar, aptal!” diye bağıyor Rocco ve büyük alkış alıyor.

“Rocco, sen kötü ve tüylü küçük bir gelinciksin!”

“Rakun! Rakun! Gelincik değil, rakun!”

“Diline hâkim ol, Rocco! Mary Jo, daha önce hiç prenses olmuş muydun?” Mary Jo’nun minicik bir baş hareketi daha önce hiçbir hanedan deneyimi olmadığını anlatıyor. “Öyleyse, bir dilek tutmanı istiyorum, Mary Jo. Kocaman, harika, gizli bir dilek. İstedğin kadar büyük olsun. Sammy, o çanağı şimdi hiç sallamadan tut. AH! –Rocco, bir daha yaparsan, seni–”

Ancak Oliver düşündükten sonra, Rocco’ya ikinci bir fırsat tanımamaya karar veriyor. Kafasından ve kuyruğundan kavrayarak Rocco’nun karnını ağzına yaklaştırıp kocaman bir ısırık alıyor, kahkahaların ve korkulu çığlıkların arasından pardösüsünün kıvrımlarından hatırı sayılır bir tüy yumağı tükürüyor.

“Heyt, hiç de acımadı!” diye bağıyor Rocco alkışların üzerinden. Oysa Oliver onu duymazdan geliyor. Numarasına geri dönüyor.

“Küçükhanımlar, küçükbeyler, hep birlikte şu çanağın içine bakmanızı ve sıkıcı başıboş boncuklara dikkat etmenizi istiyorum. Bir dilekte bulunacak mısın, Mary Jo?”

Vakur bir baş hareketi Mary Jo’nun bir dilekte bulunacağını anlatıyor.

“Şimdi çok yavaş karıştır, Mary Jo –büyüye fırsat bırak– şu sıkıcı başıboş boncukları *karıştır*! Dilek tuttun mu, Mary Jo? İyi bir dilek zaman ister. Ah! Harika. Nefis.”

Oliver marifetinin görkeminden gözlerini korumak için parmaklarını açarak geri sıcıyor. Doğum günü prensesi karşınızda tepeden tırnağa süslenmiş, boynunun çevresinde gümüş boncuklardan bir kolye, başında gümüş bir taçla

duruyor. Oliver ona dokunmamaya dikkat ederek ellerini küçük kızın etrafındaki boşlukta dolaştırıyor; dokunmak yasak çünkü.

“Bozukluk fark eder mi, efendim?” diye soruyor kafası tıraşlı adam, güderi bir keseden çıkardığı yirmi beş pound’u teker teker Oliver’ın açık avcuna sayıyor.

Bozuklukların birikmesini izlerken Oliver birden Toogood’u ve bankayı hatırlıyor ve neden olduğunu anlamadan midesi kasılıyor; tek bildiği, Arthur Toogood’un davranışında bir tuhaflık olduğu ve bu his her geçen dakika daha da artıyor.

“Pazar bilardo oynamaya gider miyiz?” diye soruyor Sammy yeniden yola koyuldukları zaman.

“Bakarız,” diyor Oliver, salamlı sandvicini ısırırken.

Aynı cuma öğleden sonra, Oliver’ın ikinci gösterisi Torquay’de, Majestic Hotel Esplanade’da, sesleri kendi çocukluktan kalma yirmi üst sınıf çocuğun, blucinli ve inci kolyeli on iki sıkılmış annenin, Sammy’nin eline tütsülenmiş somon-balıklı sandviç dolu bir tepsi sıkıştıran, kirli gömlekli iki kibirli garsonun izleyicileri oluşturduğu balo salonundaydı.

“Kesinlikle hayran olduk,” dedi zarif bir hanım otelin briç odasında bir çek yazarken. “Yirmi beş pound korkunç ucuz geldi.” Kaşlarını kaldırıp gülümseyerek, “Bugünlerde yirmi beş pound’a *herhangi* bir şey yapacak *kimse* tanımıyorum,” diye ekledi. “*Bütün* zamanınız dolu olmalı.” Oliver kadının sorusuyla ne amaçladığını bilemeden anlamsız bir şeyler kekeleyip, kıpkırmızı kesildi. “Evet, en azından gösteri sırasında sizi arayan *iki* kişi vardı,” dedi kadın. “Tabii aynı adam değilse. Sizinle *mutlaka* konuşmak istiyorlardı. Santrale *uygunsuz* olacağını söyledim – ne korkunç, değil mi?”

Kentin dibindeki Salvation Army binası Hz. İsa’nın Askerleri’ne¹ her yönde atış imkânı sağlaması için kavisli köşeleri

1 Cizvitler. (ç.n.)

ve ok biçimi pencereleriyle kırmızı tuğladan yapılmış çağdaş bir kaleydi. Elsie Watmore çaya geç kalmasını istemediği için, Oliver Sammy'yi West Hill'in dibinde indirmek zorunda kalmıştı. Toplantı salonundaki uzun masanın çevresine oturmuş otuz altı çocuk kunduz ve kuzu postu ceketli bir adamın getirdiği kâğıt kutulardaki kızarmış patatesleri yemeyi bekliyordu. Masanın başında da yeşil eşofmanı ve yanları kapalı gözlüğüyle kızıl saçlı bir kadın, Robyn duruyordu.

"Hepiniz böyle sağ elinizi kaldırın," diye buyurdu Robyn elini kaldırarak. "Şimdi hepiniz böyle sol elinizi kaldırın. Şimdi birleştirin. Hz. İsa, yemeğimizden ve oyun ve dans akşamımızdan keyif almamıza ama hakkımız gibi görmememize yardım et. Sıradan çıkmamamızı ve hastanelerde veya başka yerlerde olup bu akşam eğlenemeyenleri unutmamamızı sağla. Benim ya da yardımcımın elimizi böyle salladığımızı gördüğünüzde, yaptığınız her neyse kesecek ve donacaksınız, çünkü bu ya *bizim* söyleyecek bir şeyimiz olduğu ya da *sizin* çizgiden çıktığınız anlamına gelir."

Çocuklar tempolu yuva müziğine uyarak yüzük oyunu, koşan fil oyunu veya müzik durunca heykel oyunu oynadılar. Uyuyan aslanları oynadılar ve dokuz yaşındaki uzun saçlı bir Venüs uyanan son aslan oldu. Yerde, çarşafın altında gözlerini inatla sımsıkı yummuş yatarken, bir grup kız ve erkek onu saygıyla gıdıklıyor ama anlaşılan pek etkileyemiyordu.

Robyn öfkeyle kükrerken, Oliver aceleyle, "Pekâlâ," diye bağırdı, "Take That için herkes ayağa!"

Çocuklar havayı yumrukladı, bilindik coşku işaretleri yaptı. Çok geçmeden elektronik flaşlar ve gürültüden Oliver'ın başına her zamanki ağrı girdi. Robyn ona bir fincan çay ızdırtıp fırçalamaya koyulduysa da, Oliver kadının ne dediğini duyamadı. İşaretlerle teşekkür etti, yine de çıkıp gitmedi. Gürültüyü bastırmak için "Teşekkürler," diye haykırdı, ne var ki müziğin sesini azaltıp kulağını Robyn'in ağzına eğinceye kadar öteki konuşmayı sürdürdü.

“Seninle konuşmak isteyen şapkalı biri var,” diye bağırdı Robyn, müziğin sustuğunun farkına varmadan. “Kenarlığı kalkık, yeşil şapkalı biri. Oliver Hawthorne. Aceleymiş.”

Oliver titreşen sisin içine araştıran gözlerle bakınca çay tezgâhının başında, kunduz ve kuzu postu ceketinin himayesinde Arthur Toogood’u seçti. Başında bir fötr şapka, takım elbisesinin üzerinde de kapitone bir kayakçı ceketı vardı. Sırıtır ve silaısız olduğunu kanıtlamak için kocaman ellerini sallarken, elektronik ışıkların altında bodur bir iblise benzemişti.

Hastane müdürü ellerini Doğu usulü bir yakarıшта kavuşturup soğutmanın bozuk olmasından yakındı. Beyaz tulumu kanla lekelenmiş, hayaletimsi bir hekim de aynı fikirde olduğunu belirtti. Ya ölümlere duyduğu saygıdan ya da İstanbul'dan gelen diplomatik ziyaretçilerin onuruna siyahlarını giymiş Belediye Başkanı da.

“Soğutma bu kış yenilenecek,” diye Brock için çevirdi Majestelerinin Konsolosu; diğerleri hiçbir şey anlamadan dinledi, başlarını sallayıp onayladılar. “Masrafı ne olursa olsun, yeni bir cihaz takılacak. Bir İngiliz cihazı. Açılışını Ekselansları Belediye Başkanı bizzat yapacak. Tören için bir tarih belirlendi bile. Başkan İngiliz ürünlerine büyük güven duyuyor. Sadece en iyi malzemenin satın alınması için ısrar etti.” Brock bu istihbaratı cinlere özgü pırıltılı bir yardakçı tebessümüyle dinler, Belediye Başkanı İngiliz olan her şeye bağlılığını enerjik bir şekilde doğrularken, bodrumun rahatsızlığında çevresini alan adamları da başlarını aynı kuvvetle salladı. “Başkan, arkadaşımızın Londralı olmasının onda büyük bir üzüntüye neden olduğunu bilmenizi arzuluyor. Başkan ziyaret için Londra'da bulundu. Londra Kulesi'ni, Buckingham Sarayı'nı ve diğer önemli yerleri gördü. İngiltere'nin sürekliliğine büyük saygı duyuyor.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Brock ciddiyetle, beyaz başını kaldırmadan. “Zahmetleri için lütfen Başkan'a teşekkür et, olmaz mı, Harry?”

Konsolos ricayı yerine getirdikten sonra kısık bir sesle, "Kim olduğunu sordu. Dışışlerinden, dedim. Yurtdışında ölen İngilizlerle ilgili özel bir büro."

"Bu dediğin oldukça doğru, Harry. İyi konuştun, teşekkürler," diye cevap verdi Brock kibarca.

Ne var ki Konsolos, Brock'un bütün alçakgönüllülüğüne rağmen sesindeki otorite tınısını kaçırmamıştı. Bir de her an iddia edildiği kadar rahat olmayan o Merseyside ağzını. Hepsi iştah açıcı olmayan katmanlı bir adam. Kılık değiştirmiş bir yırtıcı. Konsolos, duyarlılığını ince, doğaçlama bir zara-fetin ardında gizleyen, mahcup biriydi. Tercümanlık yaparken sözün ortasında duruverir, ünlü bir Eski Mısır bilimcisi olan babası gibi kaşlarını çatardı. Tepeye çıkarlarken Brock'u, "Kusmak geliyor," diye uyarmıştı. "Her zaman geliyor. Yolun kenarında bir köpek ölüsü görmeyeyim, hemen midem kal-kar. Ölüm ve ben, birbirimiz için yaratılmamışız işte." Oysa Brock belli belirsiz sırtlamakla yetinmiş ve dünyada her çeşit-ten insan var der gibi başını sallamıştı.

İki İngiliz, çinko kaplama banyo teknesinin bir tarafında, yan yana duruyordu. Hastane müdürü, başhekim ve Belediye Başkanı ve bütün adamları karşı tarafta, yükseltilmiş bir platform üzerinde, cesur tebessümlerini takınmış, yüksekte dikilmişti. İki tarafın arasında da çırılçıplak, kafasının yarısı uçmuş, merhum Alfred Winsor uzanıyordu. Cenin pozis-yonundaydı ve tepenin hemen dibindeki büyük meydanda, makineden alınmış buz küplerinden bir yatağın üzerine ya-tırılmıştı. Ayağının dibindeki bir arabanın üzerinde, sürüyle sinek spreyinin arasında kısmen yenmiş bir şekerli halka, bi-rilerinin bitirilmemiş kahvaltısı göze çarpıyordu. Bir köşede, Konsolos'un cesetleri taşımak için kullanıldığını tahmin ettiği eski bir asansörün hemen yanında vınlayan, işe yaramaz bir elektrikli pervane. Arada bir, bir ambulansın lastikleri geçi-yordu, kimi zaman da canlıların umutlu haberlerini getiren aceleci ayaklar. Morgun dışında çürümüşlük ve formaldehit

kokan hava Konsolos'un gırtlakını ısıp ağır bir anahtar gibi midesini kaldırıyordu.

"Otopsi pazartesi ya da salı yapılacak," diye tercüme etti Konsolos kaşlarını şiddetle çatarak. "Patoloji uzmanının Adana'da çok işi varmış. Türkiye'nin en iyisi, falan filan. Hep öyledirler zaten. Önce dul eşinin gelip kimliğini belirlemesi gerekiyor. Dostumuzun pasaportu yeterli değil. Oh, üstelik intihardı, tabii."

Bütün bunlar Brock cesedi muayene ederken, kısık sesle sol kulağına söylenmişti.

"Anlamadım, Harry?"

"İntihardı, diyor," diye tekrarladı Konsolos. Brock'tan duyduğunu belli edecek başka bir işaret gelmeyince de: "İntihar. Gerçekten."

"Diyen kim?" diye sordu Brock sanki bu konularda biraz yavaşmış gibi.

"Komiser Ali."

"Şimdi, bu da kimdi, Harry? Hafızamı tazelememe yardımcı olur musun?"

Oysa kimin kim olduğunu pekâlâ biliyordu. Ütülü gri üniforması, gurur duyduğu besbelli altın çerçeveli güneş gözlüğü ve sivil kıyafetli iki adamıyla birlikte belediye grubunun kenarında dikilen sırtkan ve uyuşuk yerel polis komiserini soruyu sormadan çok önce masum mavi gözleriyle diğerlerinden ayırmıştı bile.

"Komiser kapsamlı bir araştırma yaptığını ve otopsinin de bulguları doğrulayacağından emin olduğunu söylüyor. İçki-liyken intihar. Dosya tamam. Buraya kadar gelme zahmetinize değmemiş," diye ekledi Konsolos, Brock'un söylenenleri buradan gitme işareti olarak algılayacağı umuduyla.

"Tam olarak neyle intihar etmiş, Harry? Lütfen?" diye sordu Brock cesedi sabırla muayene etmeyi sürdürerek.

Konsolos soruyu Komiser'e tekrarladı. "Bir kurşun," dedi kesik bir konuşmadan sonra da. "Kendini vurmuş. Başından."

Brock yine gözlerini kaldırdı, önce Konsolos'a ardından Komiser'e baktı. Uçları kırıxık gözlerinden ilk bakışta bir iyilik yansıyordu ya, Konsolos için bu bakışlarda huzur bozucu bir şey de vardı.

"Evet evet. Tabii. Teşekkürler, Harry. Eminim." Başlangıçta devam edip etmemekte kararsız gibiydi, sonra tereddüdü bırakıp cesur bir adım atmayı seçti. "Sadece, Komiser'in görüşünü ciddiyetle göz önüne alacaksak Harry, alacağımızdan en ufak bir kuşku yok, belki bize bir adamın elleri arkasında kelepçeliyken beynini nasıl uçurabileceğini anlatmak ister; çünkü *ben* dostumuzun bileklerindeki izleri ancak böyle açıklayabiliyorum. Benim adıma ona sorar mısın lütfen, Harry? Türkçenin birinci sınıf olduğunu söylemek zorundayım."

Yine Konsolos'tan Komiser'e; gözleri altın çerçeveli gözlüğün ardında saklanırken, Komiser'in elleri ve kaşları çok hareketli.

"Dalaman Havaalanı'na indiğinde de arkadaşınızın bileklerinde kelepçe izi varmış," diye özenle çevirdi Konsolos. "Komiser'in bu kelepçeleri görmüş olan bir tanığı var."

"Nerden inerken Harry, lütfen?"

Konsolos, Brock'un sorusunu Komiser'e iletti. "İstanbul'dan Dalaman'a gelen akşam uçağından," dedi.

"Ticari bir uçuş, öyle mi? Bildiğimiz ticari uçuş?"

"Türk Hava Yolları. Yolcu listesinde dostumuzun adı varmış. Komiser size göstermekten mutlu olacak."

"Ben de görmekten mutlu olacağım Harry. Görevine gösterdiği bağlılıktan çok etkilendiğimi söyle ona lütfen."

Konsolos ona söyledi. Komiser, Brock'un iltifatını kabul etti ve Konsolos'un çevirisiyle öyküsüne devam etti. "Komiser'in tanığı yolculuk sırasında dostumuzun yanında oturan, mesleğı hemşirelik olan bir kadın. Bölgenin en iyi hemşiresi, en popüler olanı. Dostumuzun bileklerinin durumundan o kadar kaygılanmış ki, uçak iner inmez pansuman yaptırmak

üzere bir kliniğe götürmek için yalvarmış. Dostumuz reddetmiş. Sarhoş gibi. Kadını sarhoş gibi itmiş.”

“Aman Tanrım.”

Komiser banyo teknesinin öbür yanındaki yükseltilmiş platformundan anlattığı sahneyi betimlemek için tiyatroculuk becerilerini sergiliyordu: Yolcu koltuğuna kabaca yığılmış Winser. İyi niyetli hemşireyi şiddetle iten Winser. Kadını tehdit etmek için dirseğini kaldıran Winser.

Komiser yeni bir şeyler söyledikten sonra, Konsolos, Brock’a, “Dalaman Havaalanı’ndan dostumuzla aynı otobüse binen ikinci bir tanık da benzer bir ifade vermiş,” diye açıkladı.

“Aa, buraya *otobüsle* gelmiş, öyle mi?” diye sordu Brock aydınlanmış bir kişinin mutluluğuyla. “Ticari bir uçuş, sonra da ticari bir otobüs. Bak sen şu işe. Londra’nın West End’inde büyük bir finans kuruluşunun en önemli avukatlarından biri toplu taşıma kullansın. Bunu duyduğuma çok memnun oldum. Bundan böyle onların hisselerinden alabilirim.”

Oysa Konsolos yolundan alıkonacak gibi değildi. “Dostumuz ve bu ikinci tanık otobüsün en arka sırasında, yan yana oturuyormuş. İkinci tanık emekli bir polis, bu toplumda en sevilen polis memuru, önemli bir değişiklik olarak da köylülere baba gibi. Elindeki kesekâğıdından dostumuza taze bir incir ikram etmiş. Dostumuz ona saldırmakla tehdit etmiş. Komiserin elinde hem bu iki önemli tanığın hem de otobüs şoförüyle uçak hostesinin yazılı ve imzalı ifadeleri var.” Komiser Londralı saygın beyefendinin belki bir sorusu olabilir diye, nezaketen bekledi. Oysa, anlaşılan Brock’un sorusu olmayacaktı ve yüzündeki tebessüm sadece sessiz bir hayranlığın ifadesiydi. Komiser bundan cesaret alarak Winser’in mermerleşmiş ayaklarının dibine gelip yaralı bileklerine titiz bir işaretparmağı uzattı. “Dahası,” diye konuştu Konsolos yüzünde en ufak bir kıl bile oynamadan, “Bunlar Türk kelepçelerinin izi değil. Türk kelepçeleri farklıdır; daha insancıl, tutukluyu

daha fazla düşündüğü için dikkat çeker. Gülmeyin. Komiser, dostumuzun başka bir ülkede tutuklandığı, bileklerinin kelepçelendiği, kaçtığı ya da kaçmasının emredildiği sonucunu çıkarıyor. Komiser, dostumuzun Türkiye'ye gelmeden önce işlediği herhangi bir suçla ilgili bir kayıt olup olmadığını soruyor. Bir de alkolün bu suçta belirleyici olup olmadığını. Bu soruşturmada size yardımcı olmak istiyor. İngiliz polis yöntemlerine büyük saygı duyuyor. Birlikte olursanız çözemeyeceğiniz bir suç olamayacağını söylüyor."

"Lütfen ona son derece gururlandığımı söyle, Harry. Sadece intihar da olsa, bir cinayeti çözümlemek her zaman güzeldir. Ne var ki, soruşturmasıyla ilgili olarak dostumuzun sicilinin kar gibi bembeyaz olduğunu söylemem gerekir."

Ancak çelik kapının şiddetle vurulması Konsolos'u bu cümleyi çevirme zahmetinden kurtardı. Hastane müdürünün yerinden fırlayıp açtığı kapıdan içeriye elinde buz dolu bir kova ve lavman borusuyla yorgun bir Kürt girdi. Borunun ucunu banyo teknesinin içine sokup öbür ucundan emdi. Erimiş buz yere döküldü, banyo teknesinin içi boşalınca dek akıp, yer sifonundan gitti. Kürt banyo teknesinin içini yeni buzla doldurduktan sonra terliklerini sürüyerek çıktı. Peşinden de eli karnında, iki büklüm Konsolos.

"Solgun değilim, ışıktan öyle görünüyor," diyerek odaya geri döndüğünde Brock'u rahatlatmıştı.

Sanki Konsolos'un dönüşünü bekliyormuş gibi, Belediye Başkanı oldukça kırık dökük bir İngilizceyle yakınmaya koyuldu. Tıknaz bir adamdı, bir işçi bedenine sahipti ve bir grup grevci arkadaşına nutuk veriyormuş gibi şiddetle konuşuyor, güçlü kollarını sallayarak kâh cesede kâh demir parmaklıkları pencerenin ötesine, yönetimine emanet edilmiş kasabaya hitap ediyordu.

"Dostumuz intihardı," dedi öfkeyle. "Dostumuz hırsızdı. Dostumuz değil. Teknemizi çaldı. Tekne içinde ölü yattı. Alkolikti. Viski şişesi de vardı teknede. Boştu şişe." Zavallı

Winser'in parçalanmış başına güdük kolunu uzatarak, "Bu delik hangi tabanca yaptı?" diye sordu. "Bu kasabada, lütfen, kimde var büyük tabanca? Kimsede var. Herkes küçük tabanca var. İngiliz tabanca. Bu İngiliz içiyor, teknemizi çalıyor, kendini vuruyor. Hırsız. Alkolik. İntihar. Bu kadar."

Brock'un iyiliksever tebessümü bütün bu saldırıyı gözünü kırpmadan dinledi. "Biraz geri dönebilir miyiz, sence Harry?" diye sordu. "Kendine geldinse tabii."

"Nasıl istersen," dedi Harry mutsuzca, ağzına kâğıt bir mendil bastırarak.

"Dostumuzun buraya İstanbul'dan standart bir iç hat uçuşuyla, sonra da Dalaman'dan otobüsle geldiğini öğrendik. Ardından da kendini vurdu, tamam mı? Şimdi, neden böyle yaptı diye düşünüyorum. Her şeyden önce, buraya gelmesinin nedeni neydi? Otobüsten indikten sonra ne yaptı? Buluşacağı arkadaşları var mıydı? Kasabanın sayısız güzel otellerinden birinden oda ayırtmış mıydı? Bir intihar notu bırakmış mıydı? İntihar meraklısı İngilizlerin çoğu gittikleri zaman arkalarında bir iki satır bir şey bırakmaktan hoşlanır. Tabancayı nereden buldu? O tabanca şimdi nerede? Yoksa bize göstere-mediler mi?"

Birden herkes aynı anda konuşmaya başladı: Hastane müdürü, başhekim, komiser ve kurumdan birkaç üye, hepsi diğerlerinden daha güçlü itiraza kararlı.

"İntihar notu yoktu ve Komiser olmasını da beklemiyordu," diye çevirdi Konsolos, kargaşanın içinden Komiser'in sesini seçerek. "Bir tekne çalan, denize yanında bir şişe viskiyle çıkıp bitiren kimse pusula yazacak durumda olmaz. Nedenini sordun. Dostumuz dilenciydi. Dejenere biriydi. Hapishane kaçkınıydı. Sıkı durun. Sapıktı."

"Bir de sapıktı, öyle mi Harry? Aman Tanrım. *Bu* kanıya nereden vardıklarını merak ettim doğrusu."

"Polis, dostumuzun akşamüstü deniz kenarında rastladığı ve tavlamaya çalıştığı birçok yakışıklı Türk balıkçısının

ifadesini almış,” dedi Konsolos duygusuz ve tekdüze bir sesle. “Hepsi de reddetmiş. Dostumuz reddedilmiş bir eşcinsel, bir alkolik, bir kanun kaçağıydı. Bütün bunlara bir son vermeyi kararlaştırmış. Bir şişe viski çalmış, hava kararınca kadar beklemiş, tekliflerini geri çeviren balıkçılardan intikam almak için bir tekne çalmış, denize açılıp kendini vurmuş. Tabanca denize düşmüş. Zamanı gelince bulmak için dalgıç gönderilecek. Şimdi limanda bunca yat ve tekne varken dalmak doğru olmaz. Tabancayı nereden mi buldu? Komiser nereden bulduğunun *önemsiz* olduğunu söylüyor. *Suçlu, suçludur*. Birbirlerini arayıp buldukları, birbirlerine tabanca sattıkları bilinen şeydir. İstanbul’dan buraya gelirken tabancayı nasıl getirdi? Bagajında. Bagajı nerede mi? Araştırma devam ediyor. Bu ülkede, bunun anlamı gelecek binyıl, demek.”

Brock yeniden Winsler’ın cesedini incelemeye girişti.

“Ama bu bana yumuşak uçlu bir kurşun gibi geliyor Harry,” diye itiraz etti kibarca. “Bu, çıkış yarası değil, düzensiz bir yara. Böyle bir deliği ancak domdom kurşunu yapar.”

“Düzensiz yarayı çeviremem,” dedi Konsolos bitkince. “Çevirisi yok.” Sonra keyifsizce bir önceki firar yoluna baktı.

Oysa Belediye Başkanı yeni bir öfke nöbetine tutulmuştu. Belki de siyasetçi açıkgozlüğüyle Brock’un sükûneti onu yanındaki adamlardan daha fazla kuşkulandırıyordu. Daha geniş, daha saldırgan bir bakışla bodrum katında bir yukarı bir aşağı yürümeye koyuldu. *İngilizler*, diye yakındı. Kasabanın başına gelenlerin asıl failleri oldukları halde, *İngilizler* buralara gelip insanlara soru sorma hakkını nereden buluyor? Bu *İngiliz* oğlancısı neden durup dururken kasabamıza geliyor ki? Neden başka bir yere gidip kendini orada vurmaz? –Kalkan? Kaş?– Hem neden başka bir memlekete değil, Türkiye’ye gelir? İnsanların tatilinin içine edip kasabamıza kötü ün kazandırmak yerine neden *İngiltere’de* kalmaz?

Brock bu tiradı bile olumlu karşıladı. Başını yumuşakça sallamasından savın gücünü anladığı, yerel bilgeliği ve

ikilemi gördüğü anlaşılıyordu. Bu tatlı mantıklılığı da giderek Belediye Başkanı'nı etkiledi, önce parmağını dudaklarına götürdü, sonra kendini sakın kalmaya zorlamak istermiş, düzeltilmesi gereken bir yastıkmış gibi yukarı aşağı sallayarak avcuyla havayı okşadı. Oysa Komiser kendine böylesine hâkim olma niyetinde değildi. Hiçbir şey teslim etmemesine rağmen kollarını teslim oluyormuş gibi kaldırarak, bir ayağını kahrmanca öne attı, Konsolos'un hatırına kısa tuttuğu gururlu cümlelerle bir nutuk çekmeye girişti.

"Dostumuz sarhoş," diye çevirdi Konsolos duygusuzca. "Teknede. Viski şişesi boş. Morali bozuk. Ayağa kalkıyor. Kendini vuruyor. Tabanca denize düşüyor. Yatıyor, çünkü öldü. Kış gelince tabancayı bulacağız."

Brock bütün bunları bir saygı gösterisiyle dinliyor. "Pekâlâ, tekneye bir bakabilir miyiz Harry?"

Başkan gözlerinden ateşler saçarak sözü ele alıyor. "Tekne çok kirliydi! Çok fazla kan! Teknenin sahibi çok üzgün, çok kızdı! Çok Allah korkusu! Tekneyi yaktı! Aldırmadı! Sigorta? Tükürdü!"

* * *

Brock dar sokaklarda yürümeye, bir kilim tezgâhını ya da Osmanlı eserlerini veya güzel bir dükkân vitrininde yansımaları seyretmek için duraklayarak bir turist gibi görünmeye başladı. Konsolos'u Belediye Başkanı'nın bürosunda çelik tabutlar ve otopsi tamamlandıktan sonra cesedi yurtdışına göndermek için gerekli kırtasiye gibi konuları tartışır bırakmıştı. Olmayan bir kız çocuk için uygun doğum günü armağanı bulmak bahanesini uydurarak Başkan'ın öğle yemeği davetine direnmiş, bunun karşılığında da en güzeli Başkan'ın yeğenine ait klimalı dükkân olmak üzere, kasabanın birçok zarif dükkânı hakkında bir nutuk dinlemek zorunda kalmıştı. Bir yorgunluk ya da her zamanki gayretinde bir azalma

hissetmiyordu. Son yetmiş iki saatte en fazla altı saat uyumuştı ama hepsi uçaklarda, taksilerde, acilen düzenlenen toplantılara giderken yoldaki şekerlemelerdi. Sabah Whitehall'da, öğleden sonra Amsterdam'da, akşamın loşluğunda da Marbella'da, bir uyuşturucu baronunun malikânesinin bahçesinde. Her yerde muhbirleri vardı. İnsanlar bir sürü nedenden dolayı kendilerini ona yönelmiş buluyordu. Bu küçük kasabada bile senelerin tecrübesiyle nasır tutmuş dükkân ve lokanta sahipleri, ona seslenirken uğultunun ortasında birden susmalarına neden olan bir şey hissediyordu. Bazıları zihinlerindeki fiyatı bile indirdi. Ve etrafında kimin duraladığını ya da aniden yön değiştirdiğini görmek için karşı kaldırıma geçerken elini sallayıp, "Bir dahaki sefere," derken, adamlar onun daveti geri çevirişinde sezgilerinin teyidini görüyor, ikinci kez yollarına çıkması halinde hazırlıklı olmak için gözleriyle onu tembelce izliyorlardı.

Beyaz boyalı feneriyle eski granit dalgakıranı ve kalabalık meyhaneleriyle küçük balıkçı barınağına ulaştığı zaman, gördüğü her şeyden büyük zevk alıyor görüntüsünü sürdürdü: tekne levazımatçıları ve kızı olsa aradığını bulacağı blucinciler, yatlar ve dipleri cam safari tekneleri, küçük gırgırlarıyla balıkçı motorları, limanın yanındaki yamaca açılmış patikanın üzerinde duran sarı toprak boyalı, pis cip. İçinde iki kişi, bir kızla bir erkek. Altmış metre öteden bile en az cip kadar pasaklı olduklarını görebiliyordu. Bir levazımatçıya girdi, bir-iki şeye dokundu, aynalarda kendine baktı ve sonunda eğlenceli bir tişörtte karar kılıp ücretini operasyon giderleri için kullandığı kredi kartıyla ödedi. Elinde poşetiyle dalgakıranın üzerinde yürüdü, fenerin dibine vardı, yalnız olduğunu görünce cebinden bir telefon çıkarıp Londra'daki bürosunun numarasını tuşladı ve birden yardımcısı Tanby'nin West Country sesi iç anlamını bilmeyen kimsenin bir mana çıkarmayacağı bir dizi tutarsız cümle sıralamaya başladı. Sessizce dinlerken homurdandı, "Anlaşıldı," deyip konuşmayı kesti.

Dar ahşap basamaklar toprak patikaya açılıyordu. Brock basamakları herhangi bir turist gibi tırmandı. Sarı toprak boyalı cip ortadan kaybolmuştu. Patikaya varınca bir sıra yarı tamamlanmış sayfiye evinin önünden geçti, birkaç basamak daha tırmanıp bir dizi daha evin sıralanacağı ve inşaatına başlanmadığı bir seviyeye vardı. Bu ikinci patika inşaat malzemesi ve boş şişelerle kaplıydı. Sınırda dikildi, buraları tanımaya, manzarayı anlamaya çalışan müstakbel bir alıcı gibi çevresine bakındı. Öğle uykusu saati geliyordu. Etrafta ne bir yaya, ne bir araç ne de bir köpek vardı. Aşağıdaki köyden iki rakip müezzin vaaz ediyordu, biri buyururcasına, ikincisi tatlı tallı cezbederek. Sarı toprak boyalı cip toz çıkara çıkara göründü. Direksiyonunda ince çeneli, büyük ve açık renk gözlü, gür sarı yeleli bir kız oturuyordu. Sevgilisi, sevgilisiyse tabii, asık yüzle yolcu koltuğuna yerleşmişti. Üç günlük sakalı, bir kulağında da küpesi vardı.

Brock biraz önce tırmandığı yamaçtaki patikayı yukarıdan aşağıya gözleriyle taradı. Elini kaldırıncı cip durdu, arka kapak içeriden açıldı. Arka koltukta kimi katlanmış, kimi dürülmüş kilimler istiflenmişti. Brock bir sıçrayışta cipin içine atladı ve yaşına göre şaşılacak bir çeviklikle yere yapıştı. Erkek üzerine kilimler örttü. Kız cipi sabit bir hızla, patikada zikzaklar çizerek sürdü, yüksekteki platoya varınca durdurdu.

“Etraf temiz,” dedi sakallı çocuk.

Brock kilimlerin altından çıkıp arka koltuğa yerleşti. Erkek radyoyu açtı, sesi fazla yükseltmedi. Türk müziği, çırpılan eller, zurna sesleri. Önlerinde terk edilmiş ve devrik uyarılarla tehlikeli olduğu belirtilmiş bir taşocağı. Artık kırık bir ahşap bank. Kamyonların dönebilmesi için ayrıkotlarıyla kaplanmış bir alan, denize doğru küçülen bir sırayla uzanan altı ada. Körfezin karşı kıyısında, vadilere sokulmuş beyaz tatil köyleri.

“Ee, dinleyelim bakalım,” diye buyurdu Brock.

Yanındakiler Derek ve Aggie’ydi ve Derek her ne kadar aksini tercih edecek olsa da, aralarında bir aşk ilişkisi yoktu.

Derek çağdaş anlamda pasaklı ve gürültücüydü, Aggie'ye dik bakışlı ve uzun bacaklı, bilinçsizce zarif. Aggie dikiz aynalarını kollar ve dinlemiyor gözükürken öyküyü Derek anlattı. Aggie'ye suçlayıcı bir bakışla Driftwood'da bir oda tuttuklarını söyledi – meyhanesi ve insana istediği her şeyi bulabilen Fidelio isimli eşcinsel bir barmeni olan, döküntü bir pansiyon.

“Bütün kasaba hop oturup hop kalıyor Nat,” diye söze karıştı Aggie, şık Glasgow aksanıyla. “Sabahtan akşama kadar tek bir konu konuşuluyor, o da Winser. Herkesin bir kuramı var. Bazılarının iki ya da üç kuramı bile oluyor.”

Derek, Aggie hiç konuşmamış gibi sözüne devam ederek, Başkan'ın hemen bütün söylentilerde yer aldığını anlattı. Başkan'ın beş erkek kardeşinden biri Almanya'da kodamanlardan biriymiş. Söylentilere göre bir eroin şebekesi ve Türk inşaat işçilerinden de bir ekibi varmış. Aggie bir kez daha sözünü kesti.

“Bir dizi kumarhanesi var Nat. Bir de, Kıbrıs'ta bir eğlence merkezi. Milyonlara varan cirolar. Şimdi iyi dinle. Söylentiye göre büyük Rus gangsterlerinden biriyle çalışıyormuş.”

“Çalışıyormuş, demek?” dedi Brock hayranlıkla ve bir şekilde yaşını ve farklılığını ortaya koyan o özel tebessümlerinden birine yol verdi.

Söylentilere göre, diye devam etti Derek, aynı kardeş Winser'm öldürüldüğü gün kasabadaymış. Almanya'dan gelmiş olmalıymış, çünkü bölge polis müdürünün yengesine ait bir limuzinle dolaşırken görülmüş.

“Polis müdürünün abisi Dalamanlı bir miras zenginiyle evli,” dedi Derek. “İstanbul'dan gelen özel jeti karşılayan limuzinleri kadının şirketi sağlamış.”

“Ve Komiser Ali polis şefinin sözünden çıkmıyor Nat,” –yine Aggie, yine heyecanla– “Demek istiyorum ki, tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş, Nat. Kimin eli kimin cebinde, bilmek mümkün değil. Fidelio, Ali'nin çarşamba günü izin

aldığını söylüyor, şefinin yengesine şoförlük yapabilmek için. Tamam, Komiser Ali bir dâhi değil, kabul. Ama *oradaydı*, Nat. Cinayet sırasında. Yapılanların bir parçası olarak. Bir polis, Nat! Bir çete *cinayetinde* rol alıyor! Bunlar bizimkilerden de beter!”

“Öyle mi dersin?” diye sordu Brock yumuşak bir sesle ve bu Brock için çok duyarlı bir konu olduğundan, bir an için her şey duruverdi.

“Fidelio’nun aşçısının eski sevgilisi var,” dedi Derek. “Kafayı sıyırmış bir İngiliz heykeltıraş, Cheltenham Leydiler Koleji, günde üç şırınga, denize uzanan burnun üzerinde komün hayatı yaşıyor. Mal almak için arada Driftwood’a düşüyor.”

“Küçük bir oğlu var Nat,” diye Aggie araya girince Derek’in yüzü kızardı. “Çocuğun adı Zach. İnan bana, cehen-nemin çıplak ayaklısı. Komün çocuklarının hepsi yabani, turistlere zorla çiçek satarlar, onlar Osmanlı kalesine bakarken arabalarındaki benzini çalarlar. İşte bu Zach de dağların tepesinde, keçilerin arasında, Kürt çocuklarıyla Tanrı bilir ne yaparlarken, aşağıda bir yerde kocaman bir limuzin konvoyu ve bir cip duruyor ve içinden çıkanlar sanki gangster filminden bir sahne oynuyor.” Bir itiraz bekliyormuş gibi durakladıysa da, ne Derek ne de Brock ağzını açtı. “Çetenin gerisi filme çekerken, içlerinden biri vuruluyor. Adamı öldürdükleri zaman cipe atıyorlar, tepeden aşağıya, kasabaya doğru götürüyorlar. Zach harikaydı, diyor. Gerçek kan gibi kan ve her şey.”

Brock’un soluk bakışları körfezi tarıyordu. Çiçekli yolların ötesinden yükselen bulutlar. Titreşen sıcakta şahinler dönüyor.

“Ve gidip bir tekneye koyuyorlar, yanına da boş bir viski şişesi,” diyor genç kızın öyküsünü tamamlayarak. “Aynı şeyi yapmadıkları için Zach’in talihi varmış. Orada, keçilerden başka yaşayan var mı?”

“Kayalar ve kayalar,” dedi Derek. “Arı kovanları. Sürüyle lastik izi.”

Brock düşünceli gözleri Derek'i bütünüyle görene kadar başını çevirdi; güzel tebessümü çelikten dökülmüş gibiydi. "Oraya gitmemenizi söylediğimi sanıyordum, genç Derek."

"Fidelio bana eski Harley Davidson'ını kakalamaya çalışıyor. Bir saat denememe izin vermişti."

"Sen de denedin."

"Evet."

"Ve talimata karşı geldin."

"Evet."

"Peki, ne gördün, genç Derek?"

"Araba izleri, cip izleri, ayak izleri. Bolca pıhtılaşmış kan. Temizlemeye kalkışmamışlar bile. Belediye Başkanı ve polis şefi sana göbekten bağlıyken her şeyi halının altına süpürmek için neden zahmet etmeli? Bir de bu."

Brock'un bekleyen eline üzerinde birkaç kez VIDEO – 8/60 sözcükleri yazılı, buruşuk bir selofan parçası bıraktı.

Brock selofanı dizinin üzerinde açtıktan sonra, "Bu akşam buradan gidiyorsunuz," dedi. "İkiniz. Akşam altıda İzmir'den kalkan bir ucuz uçak var. Sizin için iki koltuk ayırdılar – bu arada, Derek."

"Efendim?"

"Bu sefer, inisiyatifle itaat arasındaki ebedi kapışmada inisiyatif üstün geldi, öyle değil mi, Derek?"

"Evet, efendim."

İş dışında birbirlerine tümüyle yabancı Aggie ve Derek, Driftwood'da, çatı arasındaki odalarına dönüp çantalarını topladı. Derek hesabı ödemek için aşağıya indiğinde, Aggie uyku tulumlarını silkeleyip odayı topladı. Kalan fincanlarla tabakları yıkayıp lavaboyu sildi, pencereyi açtı. Babası İskoç bir okul müdürü, annesi de yoksul Glasgow banliyölerinin ziyaretçi meleşti, pratisyen hekimdi. Her ikisi de alışılmışın ötesine geçen bir edep kavramına sahipti. Temizliği bitince Derek'in peşinden cipe bindi, dolambaçlı kıyı yollarından hızla İzmir'e doğru giderlerken direksiyonda Derek'in yüzünde

hakarete uğramış bir erkek ifadesi vardı, Aggie de sert virajları, aşağıdaki vadiyi ve saati gözlüyordu. Brock'tan yediği fırçanın etkisinden hâlâ kurtulamayan Derek eve varır varmaz istifa edeceği, ne pahasına olursa olsun avukatlık sınavına katılacağı yolunda sessiz yeminler etti. Bu, genellikle kantinde bir-iki biradan sonra, ayda bir ettiği bir yemindi. Oysa öte yanda Aggie, Zach'in anılarıyla kendi kendine işkence yapmaktaydı. Elinde parasıyla dondurma pazarlığı yapmak üzere meyhaneden içeriye girdiğinde onu nasıl kandırdığını hatırladı –Tanrı aşkına, *kandırdım* çocuğu!– onunla nasıl dans ettiğini, sahilde birlikte nasıl taş kaydıldıklarını; Zach dalga kıranın üzerinde oturmuş olta sallandırırken, düşmesin diye omzuna kolunu nasıl doladığını. Sonra ana babasının 25 yaşındaki kızları olarak, onu hayatının kadını olarak gören yedi yaşındaki bir çocuğun ağzından laf aldığı için, kendi kendisiyle ilgili ne düşündüğünü merak etti.

Aşırı cilalanmış Rover'mın direksiyonunun gerisine bir kraliyet arabacısı gibi tünemiş olan Arthur Toogood peşinde minibüsüyle gelen Oliver'ın önünden, yokuşu ağır ve görkemli bir hızla indi.

"Bütün bu telaş neden?" diye sormuştu Oliver, Salvation Army ön avlusunda, Toogood yardım etme hevesiyle de olsa yanlış koliyi uzattığında.

"Telaş falan yok, Ollie, konu hiç telaşı gerektirecek bir şey değil," demişti Toogood. "Bu sefer konu, projektör. Herkesin başına gelebilir," diye ısrar etmişti, bu kez doğru kutuyu verirken.

"Ne projektörü?"

"Dönüp dolaşan, bize şöyle bir bakan, bir hata bulamayınca geçip giden ışık," demişti Toogood, daha şimdiden kendi benzetmesinden sıkılarak. "Tamamen rasgele bir iş. Kesinlikle kişisel değil. Unut, gitsin."

"Bizi ne konuda inceliyor?"

"Bu sefer vakıf hesapları. Bu ay vakıf hesabı işlerine bakıyorlar. Kurumsal vakıflar, hayır işleri, aile vakıfları, offshore. Gelecek ay tahviller olacak ya da kısa vadeli krediler veya bunun gibi bir şey."

"Carmen'in hesabı, öyle mi?"

"O da var, başka bir sürü hesabın arasında o da var, evet. Saldırgan olmayan şafak baskını diyoruz buna. Bir şube seçerler, rakamlara bakarlar, bir-iki soru sorarlar, geçip giderler. Rutin."

“Neden birdenbire Carmen’in hesabıyla ilgilenirsiniz ki?”

Toogood arada sorguya çekiliyor olmaya gerçekten öfkelenmeye başlamıştı. “Sadece Carmen’inki değil, *bütün* vakıflar. Genel bir vakıf denetimi yapıyorlar.”

“Peki, neden gecenin ortasında yapıyorlar?” diye ısrar etti Oliver.

Bankanın tıksık tıksık arka bahçesine park ettiler. Hırsız projektörleri üzerlerine çevrildi. Üç basamakla çelik bir arka kapıya çıkılıyordu. Toogood giriş şifresini tuşlamak için parmağını kıvrırdı, fikrini değiştirip ani bir dürtüyle Oliver’ın sol pazısına yapıştı.

“Ollie.”

Oliver kolunu kurtardı. “Ne var?”

“Carmen’in hesabında herhangi bir hareket bekliyor muydun, bekledin mi? Son zamanlarda, son birkaç ayda, diyelim – ya da örneğin yakın gelecekte?”

“Hareket?”

“Yatan ya da çıkan paralar. Nasıl bir hareket olduğu önemli değil. Hareket.”

“Neden bekleyeyim ki? İkimiz de vasiyiz. Sen ne biliyorsan, ben de onu biliyorum. Ne var, ne oldu? Yoksa kumar falan mı oynadın?”

“Hayır, tabii oynamadım! Bu işte ikimiz aynı taraftayız. Peki, ya sen – senin hiçbir şeyden önceden haberin olmadı, öyle mi? Bağımsız olarak? Mahrem? *Herhangi* birinden? Hesabın statüsüne etki edecek hiçbir şeyden haberin yok – son zamanlarda, demek istiyorum?”

“Ben köstebek değilim.”

“Güzel. Harika. Hep böyle kal. Böyle olduğun gibi. Bir çocuk sihirbazı. Köstebek değil.” Şapkasının siperliği altından gözleri hırsıyla parladı. “Sana rutin sorularını sordukları zaman, aynen bana söylediklerini tekrarla. Kızın babasisin, vasisisin, benim gibi görevine sadıksın.” Bir numara girdi. Kapı vızlayarak açıldı. Oliver’ı zemini ışıklı çizgilerle aydınlatılmış

çelik grisi koridorda öne geçmeye zorlarken, "Bishopsgate'den Pode ve Lanxon," dedi. "Pode ufak ama büyük. Bankada çok büyük. Lanxon daha çok senin tipin. Ağır biri. Hayır hayır, hayır, önden gidiyorsun, nasıl derler, gençlik önde, güzellik arkada."

Kapı üzerlerine kapanmadan önce, Oliver yıldızlı bir gece, diye düşündü. Tepesinde, avlu duvarının üzerine döşenmiş dikenli tellerin parçalara böldüğü pembe bir mehtap asılıydı. Toogood'un bürosunda, pencere boşluğundaki toplantı masasının başında, her ikisi de saçları için kaygılı iki adam oturuyordu. Ufak ama bankada büyük Pode, çerçevesiz çift odaklı gözlükleriyle eski moda görünüyordu, seyrek saçları kafatasını başının aynı yanından yola çıkmış tramvay rayları gibi örtüyordu. Ağır biri olan Lanxon bir yerlerin de ağır abisiydi, tomurcuğu andıran kulakları, golf sopalarıyla süslü bir kravatı ve haber spikerlerine özgü kahverengi yapağı gibi bir peruğu vardı.

"Sizi bulmamız epey sürdü, Mr. Hawthorne," dedi Pode, pek de öyle şakacı olmayan bir ifadeyle. "Arthur sizi bütün kentte çılgınlar gibi aradı, öyle değil mi Arthur?"

"Pipom sizi rahatsız ediyor mu?" diye sordu Lanxon. "Emin misiniz? Pardösünüzü çıkarın, Mr. Hawthorne. Oraya bir yere atıverin."

Oliver pardösüsünü değil, beresini çıkardı. Oturdu. Pode kâğıtlarla oynar ve Lanxon piposuyla bahçıvanlık taslayıp sigara tablasına ıslak tütün dökerken gergin bir sessizlik oldu. Oliver, beyaz jaluziler, diye kasvetle düşündü. Beyaz duvarlar. Beyaz ışıklar. Gece olunca, bankaların büründüğü hal, böyle.

"Size Ollie dememin bir sakıncası var mı?" diye sordu Pode.

"Fark etmez."

"Biz de Reg ve Walter," dedi Lanxon, "ama asla Wally değil. Bu, Reg." Sessizlik geri geldi. "Walter da benim," diye ekledi gelmeyecek bir kahkaha için.

“O da Walter,” diye doğruladı Pode ve her üçü de rahatsızca gülümsedi – önce Oliver’a, sonra birbirlerine.

Gri ve ipeğimsi favorilerin olmalı diye düşündü Oliver, ve dondan bükülmüş mor burnun. Ceketinin iç cebinde tükenmez kalemler yerine de köstekli saatleriniz olmalı. Pode’un elinde bir deste sarı kâğıt vardı. Oliver kâğıtların üzerinde birden fazla kişiden çıkmış el yazıları olduğunu fark etti. Sütunlar dolusu tarihler ve sayılar. Oysa konuşmayı Pode değil, Lanxon üstleniyordu. Ağır ağır, pipo dumanının ötesinden. Doğruca konuya gireceğini söyledi. Lafı gevelemenin anlamı yok diyordu.

“Günahlarımın kefareti olarak özel yetki alanım banka güvenliği Ollie. Buna biz *riayet* diyoruz. Sopa yiyen gece bekçisinden kara para aklayıcısına, maaşını kasadan tamamlayan veznedara kadar.” Yine gülen olmadı. “*Bir de, Arthur’dan da anlamış olacağın gibi, vakıf hesapları.*” Puposundan bir nefes çekti. Eski, kısa saplı olanlardandı. Çocukluğunda buna benzeyen bir piposu olduğunu hatırladı Oliver, kilden yapılmış, banyoda sabun kabarcıkları üflemek için. “Söylesene Ollie, kendi başına kaldığında, Mr. Crouch nasıl biridir?”

Oliver bundan yüz yıl önce Hammersmith’teki bir birahane de aynı soruyu sorduğunda, soyut bir kavram diye cevap vermişti Brock. Ona John Doe adını vermeyi düşündük, ama geç kalmışız.

“Bir aile dostu,” dedi Oliver kucağındaki beresine. Sıkıcı, diye tekrar tekrar içinde yankılıyordu Brock. Sıkıcıda kal. Işıkları yakma. Biz polisler sıkıcılardan hoşlanırsınız.

“Ya, öyle mi?” dedi Lanxon masumiyetle şaşırarak. “*Ne cins bir dosttan bahsediyorsun, Ollie?*”

“Batı Hint Adalarında yaşıyor,” dedi Oliver sanki dostluğu tanımlıyormuş gibi.

“Ya öyle mi? Öyleyse siyah bir beyefendi diyebilir miyiz?”

“Bildğim kadarıyla değil. Sadece orada yaşıyor.”

“Mesela, nerede?”

“Antigua’da. Dosyada yazması lazım.”

Hata. Onun aptal görünmesi için çalışma. Kendin aptal gibi görün, daha iyi olur. Salakta kal.

“İyi biri midir? Sever misin?” diye sordu Lanxon cesaretlendirmek istiyormuş gibi, kaşlarını kaldırarak.

“Hiç tanışmadım. Londra’daki avukatlar aracılığıyla haberleşiriz.”

Lanxon aynı anda kaşını çatıp gülümseyerek gönülsüzce kuşku gösteriyor. Avunmak için piposundan nefesler çekiyor. İmkânı yok, duman çıkmıyor. Pipo içenler arasında tebessüm yerine geçen bir yüz kasılmasıyla, “Onunla hiç tanışmadın ama kızın Carmen’in vakfına yüz elli bin pound’luk kişisel bir yardım yapıyor. Londra’daki avukatlarının aracılığıyla,” dedi, zehirli bir pipo bulutunun arasından.

Onaylandı, diyor Brock. Bir birahane. Bir arabada. Bir ormanda yürürken. Aptal olma. İmzalandı bile. Oliver etkilennemekte direniyor. Gün boyunca itiraz etti. Onaylanması ya da onaylanmaması vız gelir. Ben onaylamıyorum.

“Bunun pek alışılmadık bir yöntem olduğunu düşünmüyor musun?” diye soruyordu Lanxon.

“Ne yöntemi?”

“Hiç tanımadığın birinin kızına böylesine yüklü bir armağan vermesi. Avukatlar aracılığıyla.”

“Crouch zengin biri,” dedi Oliver. “Uzak bir akraba, birkaç göbekten kuzen gibi bir şey. Kendini Carmen’in koruyucu meleği ilan etti.”

“Belirsiz amca sendromu dediğimiz şey öyleyse,” dedi Lanxon ve önce Pode’a, sonra da Toogood’a bakarak yüzünü anlamlı anlamlı buruşturdu.

Oysa Toogood alınacak oldu. “Herhangi bir türden *sendrom* falan yok! Son derece normal bir bankacılık uygulaması. Zengin bir adam, ailenin bir dostu, kendini bir çocuğun koruyucu meleği ilan etmiş – kabul ediyorum, bu bir *sendrom*. Ve çok normal bir sendrom,” diye her adımda kendiyi çelişerek,

ama görüşünü ifade ederek, sözünü muzaffer bir edayla tamamladı. "Haklı değil miyim, Reg?"

Ne var ki bankada büyük olan ufak Pode cevap veremeyecek kadar sarı bloknotuna dalmıştı. Yeni bir aç, Oliver'ın görüşüne daha karşı bir nokta bulmuş, çizgili kellesi okuma lambasının ışığında parıldarken çift odaklı gözlüklerinin ardından ciddiyle sorgulamaya girişmişti.

"Ollie," dedi sakince. Sesi ince ve hesaplıydı, Lanxon'ın sopasına kıyasla kılıç gibiydi.

"Ne var, nedir?" diye sordu Oliver.

"Bu işe ta başından başlayalım, ne dersin?"

"Hangi işe başından başlayalım?"

"Lütfen sabırlı ol. Sence bir sakıncası yoksa vakfın kurulduğu günden başlamak ve oradan bugüne gelmek istiyorum, Ollie. Ben teknisyenim. Öncesi ve hareket tarzıyla ilgilenirim. Sabredebilecek misin?" Sıkıcı Oliver omuzlarını silkerek kabul ettiğini gösterdi. "Kayıtlarımıza göre neredeyse tamı tamına on sekiz ay, Carmen'in doğumundan bir hafta önce, evvelden randevu alıp bu odaya geldin ve Arthur'la görüştün. Doğru mu?"

"Doğru." Çamur kadar sıkıcı.

"Altı aydan beri bu bankanın müşterisiydin. Ve bölgeye bir süre yurtdışında bulunduktan sonra taşınmıştın – neresiydi bulunduğun yer, unuttum da?"

Hiç Avustralya'da bulundun mu? diye soruyor Brock. Hiç gitmedim, diyor Oliver. Güzel. Çünkü son dört yıl, oradaydın.

"Avustralya," dedi Oliver.

"Orada – neciydin?"

"Ne olursa. Koyun çiftlikleri. Kahvehanelerde kızarmış tavuk servisi. Önüme ne çıkarsa."

"Yani sihirbazlığa başlamamıştın, öyle mi? O dönemde, diyorum?"

"Hayır."

“Peki, geri geldiğin zaman, vergi açısından ne süreyle yurtdışında yerleşik sayılıyordun?”

Seni vergi dairesi kayıtlarından siliyoruz, demişti Brock. Ortaya Avustralya’dan dönen Hawthorne olarak çıkacaksın.

“Üç yıl. Dört,” dedi Oliver, ilave sıkıcılık için kendi kendini düzelterek. “Dört yıl gibi.”

“Yani Arthur’u görmeye gittiğinde İngiltere’de vergi mükellefiydin, ama kendi işinde çalışıyordun. Sihirbaz olarak. Evli.”

“Evet.”

“Ve sanırım Arthur sana bir fincan çay ikram etti, etmiş miydin, Arthur?”

Ne denli güç kararlar almak zorunda olsalar da, bankerlerin işin insancıl tarafından ne kadar hoşlandıklarını bize hatırlatmak ister gibi patlayan bir kahkaha.

“Hesabında yeterli bakiye yoktu,” diye katıldı Toogood, ne kadar insancıl olduğunu kanıtlamak için.

“İşin geçmişiyile ilgileniyorum, anlıyor musun, Ollie,” dedi Pode. “Arthur’a bir vakıf hesabına para yatırmak istediğini söyledin, değil mi? Carmen için.”

“Doğru.”

“Ve Arthur da – mütevazı bir meblağdan bahsettiğini varsayarak, mantıklı olarak – neden ulusal tasarruf veya bir gayrimenkul şirketini ya da bir hayat sigortası poliçesi düşünmediğini sordu. Neden yasal bir vakıf kurmanın bütün zahmetini çekeceğini? Doğru mu, Ollie?”

Carmen daha altı saatlik. Oliver Abbots Quay meclis üyelerinin yabancı ziyaretçiler hoşlanıyor diye muhafaza etmeye karar verdikleri eski kırmızı telefon kulübelerinden birinde dikiliyor. Yüzünden mutluluk ve rahatlık yaşları süzülüyor. Hıçkırıkların arasında Brock’a fikrimi değiştirdim diyor. Parayı alıyorum. Kızım için hiçbir şey yeterli olamaz. Ev Heather’a, geriye ne kalırsa da Carmen’e. Benim bir payım olmayacaksa, kabul ediyorum. Yolsuzluk dedikleri bu mu, Nat? Babalık, diyor Brock.

“Doğru,” diye onaylıyor Oliver.

“Vakıf olmasında kararlı olduğun anlaşıyor.” Yine o sarı sayfa. “Eksiksiz bir vakıf.”

“Evet.”

“Öyle düşünüyordun. Bu parayı Carmen için bir yere kapatmak ve anahtarı denize atmak istediğini söyledin Arthur’a –kabul etmek gerek, not tutmakta üzerine yok Arthur– senin ya da Heather’ın ya da herhangi birinin başına bir şey gelirse, yuvadaki yumurtanın Carmen’e kalmasını istiyordun.”

“Evet.”

“Orada, vakıfta. Erişilemeyecek bir yerde. Büyüyüp kadın olana, evlenen ya da yirmi beş yaşına ulaşan genç hanımlar ne yapıyorsa o zamana kadar beklemesi için.”

“Evet.”

Çift odaklı gözlüklerin telaşla düzeltilmesi. Kiliseye özgü dudak büzme. Tramvay raylarına benzeyen bir tutam siyah saç tekrar yerine yerleştiren iki parmak ucu. Kaldığı yerden. “Ve öğrendiğine göre –en azından Arthur’a öyle söyledin–, belirli bir parayla bir vakıf hesabı açılması, sonra da sen ya da herhangi biri tarafından bu hesaba para yatırılması mümkündür.”

Oliver’ın burnunun ucu kaşınmaya başladı. Kocaman avcunun içiyle, parmakları yukarıda, kaşınan yeri sıvazladı.

“Evet.”

“Pekâlâ, sana bu tavsiyeyi kim verdi, Ollie? Carmen’in doğumundan bir hafta sonra o gün Arthur’a gelip, ‘Bir *vakıf hesabı* açmak istiyorum,’ demeni kime ya da neye borçlusun? Özellikle vakıf? Ve Arthur’un bu notlarına bakılırsa, konu hakkında çok bilgiliymiş gibi konuşarak?”

“Crouch.”

“Aynı Mr. Geoffrey Crouch’tan mı bahsediyoruz? Antigua’da oturan ve Londra’daki avukatları aracılığıyla temas kurulan? Carmen için gerçek ve yasal bir vakıf kurma fikrini ilk Crouch verdi.”

"Evet."

"Nasıl?"

"Mektupla."

"Bizzat Crouch'tan?"

"Avukatlarından."

"Londra'daki avukatlarından mı, yoksa Antigualı avukatlarından mı?"

"Hatırlamıyorum. Mektup dosyada, en azından dosyada olması gerek. Zamanında, önemli olabilecek her şeyi Arthur'a vermiştim."

"Kendisi de özenle dosyaladı," dedi Toogood.

Pode sarı sayfasına bakıyordu. "Dorkin&Woolley, saygın bir kurum. Mr. Crouch, Mr. Peter Dorkin'e genel vekâlet vermiş."

Oliver biraz kişilik göstermeye karar verdi. Sıkıcı kişilik. "Öyleyse neden soruyorsun?"

"Sadece geçmişi kontrol ediyorum, Ollie. Emin olmak için."

"Yasadışı, falan mı?"

"Ne yasadışı?"

"Vakıf. Yapılanlar. Geçmiş. Yasadışı mı?"

"Kesinlikle değil, Ollie" –şimdi savunmada– "en ufak bir yasadışılık yok. Yasadışı ya da kuraldışı hiçbir şey yok. Sadece Dorkin&Woolley de Mr. Crouch'la hiç tanışmamış, anlıyor musun? Her neyse, bu bilinmeyen bir şey değil, sanırım." Anlamsal tarafını düşündü. "Düzendışı belki, ama bilinmeyen bir şey değil. Adam son derecede münzevi. Bu senin Mr. Crouch toplumdan elini ayağını çekmiş."

"Benim Mr. Crouch değil. Carmen'in."

"Doğru ya. Gördüğüm kadarıyla, aynı zamanda da vasisi."

Toogood yine buluttan nem kaptı: "Crouch neden vasi olmasın ki?" diye sordu Londra'dan gelen iki adamdan incinmiş gibi. "Parayı Crouch verdi. Vekâletnameyi düzenleyen de

o. Bir aile dostu, Hawthorne ailesinin bir parçası. Carmen'in parasının gerektiği gibi işletildiğinden emin olmak istemesin mi? Canı öyle istiyorsa, neden inzivaya çekilmesin? Ben de bir gün çekileceğim. Emekli olduğumda."

Lanxon, ağır abi, cepheye dönmeye karar verdi. Yamru yumru bir dirseğe dayanarak bütün kütlesiyle masanın üzerine eğildi, bir elinde piposu ve yapağılaşmış perçemiyle, her santiminden bankanın güvenliği yayılıyordu. "Demek Mr. Crouch'un tavsiyesine uydun," dedi, ilave açıkgozlük belirtisi olarak gözlerini kısarak. "Carmen Hawthorne vakıf hesabını oluşturup kendini, Mr. Crouch'u ve bizim Arthur'u vasi tayin ettin ve başlangıç miktarı olarak beş yüz pound yatırdın. İki hafta sonra bu meblağa Mr. Crouch'un cömertliği sayesinde yüz elli bin pound eklendi. Evet mi?" Hızını artırmıştı.

"Evet."

"Bildığın kadarıyla, Crouch ailenden herhangi bir başkasına para verdi mi?"

"Hayır."

"Hayır, vermedi mi? Hayır, verdiyse bilmiyorum mu?"

"Ailem yok. Annemle babam öldü. Hiç kardeşim yok. Sanırım Crouch da Carmen'i bu nedenle evlat edindi. Başka kimsesi yoktu."

"Senin dışında."

"Evet."

"Peki, sana şahsen hiçbir şey vermedi mi? Doğrudan ya da dolaylı? Crouch'tan hiçbir yarar sağlamıyor musun?"

"Hayır."

"Hiç sağlamadın?"

"Hiç."

"Hiç sağlamayacaksın – bilebildiğin kadarıyla?"

"Hiç."

"Hiç onunla alışverişin oldu mu, iş yaptın mı, dolaylı da olsa –avukatları aracılığıyla– borç aldın mı?"

"Hepsinin cevabı hayır."

“Öyleyse Heather’ın evinin parasını kim verdi, Oliver?”

“Ben verdim.”

“Neyle.”

“Nakitle.”

“Bavuldan çıkardığın nakit mi?”

“Banka hesabımdan.”

“Öyleyse sorabilir miyim, o kadar nakit nasıl birikti? Sakın Crouch vasıtasıyla olmasın ya da ortakları, karanlık iş ilişkileri sayesinde?”

“Avustralya’da biriktirdiğim parayla,” dedi Oliver kabaca ve kızarmaya başladı.

“Orada kaldığın süre kazandığın paradan Avustralya vergisi ödedin mi?”

“Kazandıklarım düzensizdi. Belki de vergi kaynağında kesiliyordu. Bilemem.”

“Bilemezsin. Tabii kayıt falan da tutmadın?” Yandan bilgiççe Pode’a baktı.

“Hayır, tutmadım.”

“Neden tutmadın?”

“Sırt çantamda bir dizi hesapla on bin mil otostop yapmak istemedim de, ondan.”

“Tabii, pekâlâ, bence de istemezsin,” diye kabullendi Lanxon; Pode’a bakışı pek o kadar bilgiççe değildi. “Peki, Avustralya’dan İngiltere’ye kaç para getirdin, toplam olarak, Ollie? Daha doğrusu, ne kadar biriktirmiştin?”

“Heather’a evi, eşyayı ve minibüsle malzemeyi aldığımda hepsi harcandı.”

“Orada, Avustralya’da herhangi bir başka *meşgalen* oldu mu? Herhangi bir *mal* ya da *madde* diyelim, ilgilendin mi?”

Daha ileri gidemedi. Toogood gitmesine izin vermedi. Bütün suçlamayı üzerine almıştı. Koltuğundan yarı kalkarak, domuzcuk gibi işaretparmağını doğruca Lanxon’ın kalbine yöneltti. “Bu korkunç bir hakaret, Walter! Ollie *benim* değerli bir müşterim. Sözünü hemen burada geri alacaksın.”

Oliver gözlerini orta mesafeye dikerken Pode ve Toogood rahatsızca Lanxon'ın kurtulmasını bekledi, o da bunu cansız bir dokundurma ile başardı.

"Demek ki bu arada," diye sözüne devam etti, "vakıfta görevli olanlar Ollie ve Arthur, siz neye karar verirseniz Londra'da tuhaf bir avukat mühür basıyor ve avukatı dahil hiç kimsenin ulaşamadığı münzevi *Mr. Crouch* da Antigua'daki evinde, gözlerden ırak yaşamayı sürdürüyor." Oliver ağzını açmadı – diğerleriyle birlikte onu izlemekle yetindi. Lanxon sesini daha da yükselterek, "Hiç oraya gitmiş miydin?" diye sordu.

"Nereye?"

"Evine. Antigua'da. Sen neresi sanmıştın?"

"Gitmedim."

"Pek fazla kişinin gideceğini sanmam zaten, öyle değil mi? Tabii gidilecek bir ev olduğunu varsayarsak."

"Bu yaptığın ayıp, Walter!" diye haykırdı Toogood, gerçekten öfkelenmişti. "Crouch sadece bir mühür değil, o sağlam bir mali zekâ, en az simsarlar kadar akıllı, bazı günler onlardan da iyi. Oliver ve ben strateji üzerinde anlaşır, onaylaması için avukatlarına iletiriz. Bundan daha düzgün ne olabilir?" Koltuğunda dönerek, bankada büyük olan Pode'a hitap etti. "Bütün bunlar zamanında genel müdürlüğe bildirildi, Reg. Hukuk Bölümü baktı, *âdet yerini bulsun* diye Suç İstihbarat'a gönderdik, tek bir ses bile çıkmadı. Genel müdürlük iyi yap-tınız, devam edin dedi. Biz de devam ettik. Çok da verimli olduğumuzu söyleyebilirim. Yüz elli bin pound'u iki yıldan az bir sürede yüz doksan sekize çıkardık, hâlâ yükseliyor." Yeniden Lanxon'a döndü. "Sayılar dışında hiçbir şey değişmedi. Vakıf buradan yönetilmesi gereken, bölgesel bir konu. Ollie tarafından ve yerel görevli olarak benim tarafımdan, bu da adil ve normal. Değişen sadece paranın büyüklüğü, prensipler değil. Prensipler on sekiz ay önce belirlenmişti."

Oliver dik duruma gelene kadar kollarını bacaklarını usulca topladı. "Ne sayısı? Ne demek değişti?" diye sordu. "Bana

neden söylemedin? Ben Carmen'in babasıyım. Sadece vasisi değilim."

Pode'un cevap vermesi bir asır sürdü. Belki de gecikme sadece Oliver'in zihnindeydi. Belki Pode hemen cevap vermiş, Oliver'in zihni de Pode'un dediklerini kaydettikten sonra bandı birkaç kere üst üste, mesajın korkunçluğunu anlayıncaya kadar ağır ağır çalıştırmıştı. "Kızın Carmen'in vakıf hesabına yüksek bir miktar yatırıldı, Ollie. O kadar yüksek ki, banka bir yanlışlık olduğunu düşündü. Böyle yanlışlar oluyor. Yanlışlıkla adresi değiştirilmiş uluslararası bir işlem. Yeri değiştirilmiş birkaç rakam. Biz havale sahibi bankaya ulaşip işi düzeltmesini beklerken, ilgisiz bir kişisel hesapta yatıp duran milyonlarca pound. Oysa bu sefer havaleyi yapan banka doğru hesaba doğru miktar gönderildiğinde ısrar ediyor. Carmen Hawthorne vakıf hesabına alacak kaydedilecek. Gönderen anonim, çünkü adının açıklanmasını istemiyor. İş banka sırrına girdiği zaman, İsviçrelilerle aşık atmak imkânsız. Onların gözünde kanun, kanundur. Kural, kuraldır. 'Bir müşteriden,' derler, artık sen istediğin kadar uğraş dur. Sana söyleyebilecekleri tek şey, paranın uzun süredir mevcut, düzenli bir hesaptan geldiği ve müşterilerinin dürüstlüğünden kuşulanmak için hiçbir neden göremedikleridir. Ondan ötesi, kapkara bir boşluk."

"Ne kadar?" dedi Oliver.

Pode'un sesi titremedi. "Beş milyon otuz pound. Ve hepimizin öğrenmek istediği şey, bu paranın nereden geldiği? Crouch'un avukatlarına sorduk. Ondan değil dediler. Mr. Crouch'un Carmen'in bağışçısı konusunda bizi aydınlatıp aydınlatamayacağını sorduk. Mr. Crouch'un şu aralar seyahatte olduğunu söylediler. Döndüğünde, bize bilgi verecekler. İyi de, bugünlerde *seyahat* bahane olamaz. Peki, Crouch göndermediyse, kim gönderdi? Daha da önemlisi, gönderen kadın ya da erkek bu parayı nereden buldu? Vasi olmadığı halde, vasilere önceden haber vermeden ve adını açıklamadan

senin bebek kızının vakıf hesabına beş milyon otuz pound'u kim yatırır? Sen açıklayabilirsin belki diye düşündük, anlıyor musun, Oliver? Anlaşılan başka kimse açıklayamayacak. Sen bizim son çaremizsin."

Oliver'a konuşması için bir baş işareti yaparak sustu oysa Oliver'ın söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Yeniden kendi içine çekilmişti. Pardösüsünün yakasının içinde kamburunu çıkarmış, uzun siyah saçları geriye atılmış, büyük kahverengi gözleri uzaklarda bir yerlere dikili, kocaman bir parmağın ucu altdudağa perçinli. Zihninden bugüne kadarki hayatını –Boğaziçi'nde basık cepheli bir villa, baştan sona başarısızlıklar, Heathrow Havaalanı'nda beyaz duvarlı bir sorgu odası– anlatan kötü bir filminden fragmanlar izliyordu.

"Acele etme Ollie," dedi Pode, karşısındakini tövbeye çağıran bir sesle. "İyice düşün. Belki Avustralya'dan biri. Senin geçmişinden biri, belki de ailenin geçmişinden. İyiliksever biri. Zengin bir eksantrik. Yeni bir Crouch. Bir altın madeninden falan hisse almış olabilir misin? Hiç ortağın oldu mu – daha sonra talihi yaver giden birisi?" Cevap yok. Söylediklerinin duyulduğunu belli edecek bir işaret bile. "Bir açıklama bulmamız gerek Ollie, anlıyor musun? İnandırıcı bir açıklama. Bir İsviçre bankasından isim verilmeksizin gönderilmiş beş milyon pound; çok iyi bir açıklaması olmadan bu ülke yetkililerinin kolay kolay yutmak istemeyecekleri bir miktar bu."

"Bir de otuz," diye hatırlattı Oliver. Yeniden düşünceye daldı. Giderek daha derinlere, çizgileri sonunda uzun süreye mahkûm olmuş bir tutuklunun yalnızlığına bürününceye kadar. "Hangi banka?" diye sordu.

"En büyüklerinden biri. Önemli değil."

"Hangisi?"

"Zürih'te Cantonal&Federal. C&F."

Oliver söylenenin doğruluğunu onaylar gibi, uzaktan uzağa başını salladı. "Bir ölüm olmalı," dedi uzak bir sesle. "Biri vasiyetinde miras bırakmış."

“Onu da sorduk Ollie. Korkarım hepimiz böyle olacağını umuyorduk. O zaman en azından belgeleri görme fırsatımız olurdu. C&F gönderenin hayatta, işlem sırasında aklının da başında olduğunu söylüyor. Ona geri döndüklerini ve hava-leyi teyit ettirdiklerini ima ettiler. Bu kadar kelimeyle değil tabii, İsviçreliler asla bu kadar konuşmaz. Ama ima ettikleri doğru.”

“Öyleyse, ölüm değil,” dedi Oliver, karşısındakilerden çok, kendi kendine.

Lanxon yine aradan atıldı. “Pekâlâ. Ölüm *idi* diyelim. Öyleyse, ölen kim? Ya da kim değil? Şu anda kim yaşıyor, ölürken Carmen’e kim beş milyon otuz pound bırakabilir?”

Beklerlerken, Oliver’ın ruh hali giderek değişmeye başladı. Bir insan idama mahkûm edildiği zaman üzerine bir sükûnet geldiği, bir süre her türlü önemsiz işi büyük bir dikkat ve özenle yapmaya giriştiği söylenir. Oliver da artık o dostça berraklığı edinmişti. Ayağa kalktı, gülümsedi ve nazikçe izin istedi. Koridora çıktı ve Toogood’un bürosuna gelirken gördüğü tuvalete yöneldi. İçeriye girince kapıyı kilitledi, aynaya bakarak bir durum değerlendirmesi yaptı. Lavabonun başında durdu, soğuk su musluğunu açtı, kocaman avuçlarına doldurduğu suyla yüzünü çalkalarken kendinden artık işlevsel olmayan bir bölümü yıkayıp attığını düşledi. Havlu bulamayınca ellerini kuruladığı mendilini çöpe attı. Toogood’un bürosuna döndü, kapının eşiğinde durarak boşluğu pardösüsünün kıvrımlarıyla doldurdu. Pode ve Lanxon hiç yokmuş gibi, nazikçe ama doğruca Toogood’a hitap etti.

“Seninle yalnız konuşmak istiyorum Arthur, lütfen. Bir sakıncası yoksa dışarıda.” Toogood’un koridorda önüne geçmesi için geri çekildi. Yeniden arka avluya çıktılar, çevrelerinde yüksek duvar ve dikenli tellerle yıldızların altında dikildiler. Mehtap kendini dünyevi bağlardan kurtarmış, bankanın sütümsü bir pusla yıkanan sayısız bacasının üzerine keyifle

uzanmıştı. “Beş milyonu kabul edemem,” dedi. “Bir çocuk için uygun olmaz. Geldiği yere iade et.”

“İmkânsız,” dedi Toogood beklenmedik bir şiddetle. “Vasi olarak buna yetkim yok; senin de öyle. Crouch’un da yok. Paranın temiz olup olmadığına karar vermek bizim görevimiz değil. Temiz değilse, bunu yetkililer söylemeli. Söylemezlerse, o zaman vakıf parayı kabul etmek zorunda. Şimdi geriye göndersek, bundan 20 yıl falan sonra Carmen bankayı dava edebilir, seni, beni ve Crouch’u dava edip canımıza okuyabilir.”

“Mahkemeye git,” dedi Oliver. “Bir karar talep et. O zaman korunmuş olursun.”

Toogood şaşırdı, bir şey söylemeye davrandı, sonra fikrini değiştirip başka bir şey söyledi. “Pekâlâ, mahkemeye gidiyoruz. Karar vermeleri için ellerinde ne var? Önsezi? Pode’un dediğini duydun. İyi işletilmiş bir hesap, bütün zihinsel yeteneklerine sahip, dürüst bir müşteri. Mahkeme bir suç dosyası açamadıkları sürece yetkililerin bir yaptırım gücü olamayacağını söyleyecek.” Bir adım geriledi. “Öyle bakma. Hem sen nasıl birisin? Mahkemeler hakkında ne bilirsin ki?”

Oliver ne ayaklarını oynatmıştı ne de vücudunu, elleri pardösüsünün cebinin derinliklerindeydi, orada da kaldı. Onun için Toogood’un böylesine aniden ürkmesinin nedeni ancak karşısındakinin cüssesi ve nemli yüzünün ay ışığında parlaması olabilirdi: Yıldızların altında Oliver’ın gözlerinde toplanan gaddarlık, ağzının ve çenesinin çevresindeki umutsuz öfke.

“Onlarla daha fazla konuşmak istemediğimi söyle,” dedi minibüsüne binerken. “Ve kapıları aç, lütfen Arthur, yoksa kırıp parçalamam gerekecek.”

Toogood kapıları açtı.

Bungalov, Avalon Yolu adı verilen kaplanmamış özel bir yolun üzerinde, tepenin altında, kasabadan görülmeyecek bir yerdeydi ve Oliver'ın hoşlanmasının nedenlerinden biri de buydu: Bizi kimse görmüyor, bizi kimse düşünmüyor, kendimizden başka bizi fark eden kimse yok. Bungalovun adı Çançiçeği Kulübesi'ydi ve Heather değiştirmek istemişti ya, Oliver hiç nedenini söylemeden reddetmişti. Dünyaya olduğu biçiminde yeniden girmek, emilmek, saklanmak ve unutulmak istiyordu. Ağaçların yaprağa boğulduğu, evin yoldan görünmediği yaz aylarını severdi. Lookout Hill'in buz tuttuğu ve günler boyu kimsenin gelip geçmediği haftalara bayılırdı. Önceden kestirilebilir konuşmaları asla tehditkâr olmayan ya da dayanılır olanın ötesine geçmeyen açıkça sıkıcı komşulardan hoşlanıyordu. Windermere'den Anderson'lar Chapel Cross'ta bir şekerçi dükkânı işletiyorlardı. Noel'den bir hafta sonra Heather'a içinde çobanpüskülü olan bir kutu likörlü çikolata vermişlerdi. Swallow's Nest'ten Miller'lar emekliydi. Eski itfaiyeci Martin suluboyaya merak sarmıştı, her yaprak bir sanat eseri idi. Yvonne arkadaşları için tarot falına bakıyor, kilisede de koroda ilahi söylüyordu. İki yanında onların dürüst sıradanlıklarını görmek rahatlatıcıydı ve başlangıçta Heather'la her zaman herkesi mutlu etme konusundaki acıklı ihtiyacı için de aynı şeyi hissetmişti. İkimiz de parçalı insanlarız diye düşünmüştü. Parçalarımızı bir araya getirir ve bizi birleştirecek bir bebeğimiz de olursa, kurtuluruz.

“Hiç aile fotoğrafın falan yok mu?” diye üzüntüyle sormuştu Heather. “Hepsi benim kokuşmuş kalabalığın resimleri seninkilerden olmaması biraz tek taraflı gibi oluyor, seninkilerin tümü ölmüş olsa da.”

Kayboldu diye açıklamıştı. Avustralya’daki eşyalarımın arasında kaldı. Genç kadına söylediğinin tümü buydu. Onun istediği Heather’ın hayatıydı, kendininki değil. Heather’ın ilişkileri, çocukluğu, arkadaşları. Onun sıradanlığı, sürekliliği, onun zaafı hatta Oliver’a bir çeşit günahlarından arınma fırsatı veren sadakatsizlikleri. Hiç sahip olmadığı her şeyi birden istiyordu, hazır olarak, eski tarihli, olduğu gibi. Kötümserliği, hayatın onun için dün hazırlanmış bir çay masası gibi düzenlenmesini isteyen, dev bir sabırsızlıktı: Aptalca kanıları olan sıkıcı arkadaşlar, kötü zevkler ve nedenlerin en sıradanı.

Ucunda bir manevra alanı ve bir yangın musluğuyla Avalon Yolu yüz metre uzunluğundaydı. Minibüsün motorunu susturarak karanlık yolu inip park etti. Manevra alanından hafif adımlarla, çimle kaplı banketi tercih ederek yürüdü, başka zamanların anılarıyla birlikte üzerinde gizliliğin lanetini de taşıdığından, boş otomobilleri ve karartılmış evleri gözleriyle taradı. Brock’un onu yararsız, sinsi konularda eğittiği Swindon’daydı. İyi niyetli bir öğretmen ona, “Konsantrasyonumuz eksik evlat,” demişti. “Sorun bu işe yüreğini koymaman. Sanırım sen de gece daha iyi yapanlardansın.” Mehtap denizde beyaz bir merdiven gibi, önünden sarkıyordu. Bazen, bir bungalovun önünden geçerken bir hırsız ışığı yanıyor ama Avalon Yolu sakinleri idareli insanlar olduğu için kısa süre sonra sönüyordu. Heather’ın ay ışığının abarttığı Ventura’sı araba yolunda kocaman göründü. Yatak odasının perdeleri kapatılmış, arkalarında bir ışık yanıyordu. Bir şeyler okuyor olmalı diye düşündü. Pembe romanlar, kitap kulübü ne gönderiyorsa artık. Bu kitapları okurken kimi düşünüyor muydu? Nasıl yapılır kitapları. Partneriniz sizi sevmediğini hem de hiçbir zaman sevmediğini söylediğinde ne yaparsınız?

Yıldızları görmesi gerektiğinden, Carmen'in odasının perdeleri tldendi. Daha on sekiz aylıkken, isteklerini nasıl belirteceğini çoktan öğrenmişti. Temiz hava sevdiği ama kuranderden hoşlanmadığı için penceresinin üst tarafındaki yarım cam aralık. Masanın zerinde Vakvak Amca lambası. Uykuya dalması için *Peter Pan ve Kurt* kasedi. Dinledi ve denizi duydu, kasedi değil. Bakır rengi bir kayın ağacının karanlığından bahçeyi taradı ve gördüğü her şey kendisini suçladı. Yeni ya da geçen yaz yeni sayılan oyuncak ev, Oliver ve Heather Hawthorne'un kalan tek ortak dilleri satın almak olduğu için önlerine gelen her şeyi aldıkları zamandan. Şimdiden parçaları eksilmiş tırmanma oyunu. Eğrilmiş; yeni, plastik çocuk kaydırağı. İçi yaprak dolmuş, yattığı yerde ölme terk edilmiş yarı şişmiş oyun havuzu. Carmen uygun yaşa geldiğinde arkalarına alıp her sabah binmeye yemin ettikleri yeni dağ bisikletleri için yaptıkları sundurma. Barbekü, haydi Toby'yle Maud'u çağıralım: Toby, emlakçada Heather'ın patronu, BMW kullanıyor, manyak gibi kahkaha atıyor ve boynuzladığı kocalara durumu kabullenmelerini istermiş gibi göz kırpmıyor. Maud onun karısı. Çimenli banketten minibüse geri yürüdü ve araç telefonundan bir numara tuşladı. nce biraz durgun Brahms, arkasından da tiz bir rock müziği işitti.

“Tebrikler. Heather ve Carmen Hawthorne'un atadan kalma malikânesine ulaştınız. Merhaba. Ne yazık ki şu an telefonunuza cevap veremeyecek kadar eğleniyorum, ama kâhyaya bir mesaj bırakmak isterseniz—”

“Yolun dibinde, minibsteyim,” dedi Oliver. “Yanında kimse var mı?”

“Yok, kahrolası yok,” dedi öteki.

“yleyse kapıyı aç. Seninle konuşmam gerek.”

Holde, açık artırmadan aldıkları avizenin altında, bakışarak durdular. Aralarındaki düşmanlık bir sıcaklık gibiydi. Bir zamanlar Oliver'ı Noel'de çocuk servisinde yaptığı

sihirbazlık için, şapşal becerikliliği ve sıcaklığı için sevmiş, ona iyi huylu devim, efendim ve okul müdürüm gibi isimler takmıştı. Oysa şimdi iriliğini ve çirkinliğini hor görüyor, onda nefret edeceği bir şeyler ararken aradaki mesafeyi koruyordu. Bir zamanlar Oliver da Heather'ın zaaflarını kendi üzerindeki değerli bir yük görüp sevmişti: O gerçek, ben ise düşüm. Avizenin altında, kadının yüzü bereli ve parlaktı.

"Onu görmem gerek," dedi Oliver.

"Cumartesi görebileceksin."

"Uyandırmam. Sadece görmek istiyorum."

Oliver'dan iğrendiğini göstermek için başını sallayıp yüzünü buruşturuyordu.

"Hayır," dedi.

"Söz veriyorum," dedi Oliver, ne sözü verdiğiinden pek de emin değildi.

Carmen'in hatırına alçak sesle konuşuyorlardı. Heather göğüslerini göremesin diye sabahlığını gırtlığından kavradı. Oliver sigara kokusunu duydu. Yeniden başlamış. Aslında koyu kahverengi olan uzun saçları sarıya boyanmıştı. Oliver'ı içeri almadan önce fırçalamıştı saçlarını. Eskiden olsa, onu tahrik etmek için, "Bıktım artık," derdi, "Kısacık kestireceğim." Oliver da, "Bir santim bile olmaz," diye cevap verir, saçları okşar, şakaklarının üzerinde toplar, arzusunun depreştiğini hissederdi. "Yarım santim bile olmaz. Böyle seviyorum saçını. Seni seviyorum, saçını seviyorum. Haydi, yatalım."

"Tehdit edildim," dedi her zamanki gibi yalan söyleyerek, Heather'ın soru sormasını engelleyecek bir tonda. "Avustralya'daki anlaşmazlık içinde olduğum insanlar. Nerede kaldığımı bulmuşlar."

"Burada kalmıyorsun, Oliver," dedi Heather sanki bir öneride bulunmuş gibi. "Ben yokken ziyarete geliyorsun, ben varken değil."

"Onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

“O güvende, teşekkürler. Olabildiği kadar güvende. Bu fikre alışmaya da başladı. Sen bir yerde kalıyorsun, ben başka bir yerde, Jillie ona bakmama yardım ediyor. Kolay değil, ama alışıyor işte.”

Jillie, çocuk bakıcısı kız.

“O adamlar,” dedi.

“Oliver, seni ilk tanıdığım günden beri, geceleri gelip bize saldıracak o küçük yeşil adamlar var. Bu bir oyun değil, biliyor musun? Paranoya. Sence bundan birine bahsetmenin zamanı gelmedi mi?”

“Tuhaf birileri aradı mı hiç? Tuhaf sorular – kapıyı çalan, soru soran, satın alman için olmayacak şeyler teklif edenler?”

“Sinemada değiliz, Oliver. Sıradan hayatlar yaşayan, sıradan insanlarız. Senin dışında hepimiz.”

“Tuhaf birileri aradı mı?” diye tekrar sordu. “Telefon edip, beni istedi mi?” Heather cevap vermeden önce gözünü bir an kırıştırdığını gördü.

“Bir adam telefon etti. Üç kere. Jillie cevap verdi.”

“Beni mi istemiş?”

“Tabii, beni isteyecek değildi ya, yoksa söylemezdim zaten.”

“Ne demiş? Kimmiş?”

“Adam, ‘Oliver’a söyleyin, Jacob’ı arasın. Numarası onda var,’ demiş. Bir yerlerde gizli bir Jacob’ın olduğunu bilmiyordum. Umarım çok mutlu olursunuz.”

“Ne zaman aramış?”

“Dün ve ondan önceki gün. Bir daha konuştuğumuzda söyleyecektim sana. Pekâlâ, özür dilerim, git onu gör madem.” Oysa Oliver kıılmıdamadı, sadece genç kadının kolunu tuttu. Heather “Oliver,” diye itiraz edip kolunu kurtardı.

“Adamın biri sana gül yolladı,” dedi Oliver. “Geçen hafta. Bana telefon ettin.”

“Doğru. Telefon edip anlattım sana.”

“Bir daha anlat.”

Genç kadın tiyatroydaymış gibi abartıyla iç çekti. "Bir limuzin bana güllerle birlikte güzel bir de kart getirdi. Kimden geldiğini bilmiyorum. Tamam mı?"

"Ama geleceğini biliyordun. Şirket önceden telefon etmişti."

"Şirket telefon etmişti. Doğru. 'Hawthorne için çiçek getireceğiz, evde ne zaman biri olur?' diye sordular."

"Buralı bir şirket değildi."

"Hayır, Londra şirketi. Interflora değildi, küçük yeşil adamlar da değildi. Özel çiçekler konusunda uzmanlaşmış bir şirket tarafından ta Londra'dan gönderilen özel güllerdi ve teslim almak için ne zaman evde olacağımı soruyorlardı. 'Şaka ediyorsunuz,' dedim. 'Hawthorne'ları karıştırmış olmalısınız,' oysa değilmiş, bizi arıyorlarmış. 'Mrs. Heather ve Miss Carmen,' dediler, 'Yarın akşam altı nasıl?' diye sordular. Telefonu kapattıktan sonra bile şaka, yanlışlık hatta bir şey satmak için numara sandım. Ertesi gün saat tam altıda, limuzin kapının önündeydi."

"Nasıl bir limuzin?"

"Kocaman parlak bir Mercedes -söylemiştim zaten, değil mi?- içinde de reklamlardaki gibi gri üniformalı bir şoför. 'Getr takman gerekirdi,' dedim. Getr nedir, haberi yoktu. Orasını da anlattım sana."

"Ne renk?"

"Şoför mü?"

"Mercedes."

"Metalik mavi, gelin arabası gibi cilalanmış. Şoför beyazdı, üniforması griydi, güller de pembe krem gibi. Uzun saplı, kokulu, daha yeni açmış bir de çiçekleri koymak için uzun bir porselen vazo."

"Bir de not."

"Doğru Oliver, bir de not."

"İmzasızdı demiştin."

"Hayır Oliver, imzalı değil demedim. 'Sadık hayranlarından iki harikulade güzel hanıma,' diye yazmışlar şirketin

kartına, Marshall&Bernsteen, Jermyn Caddesi, W1. Hayranın kim olduğunu sormak için telefon ettiğimde, biliyor olsalar da müşterilerinin kimliğini açıklamaya hakları olmadığını söylediler. Böyle isimsiz bir sürü çiçek gönderilmiş, özellikle de Sevgililer Günü'nde. Sevgililer Günü değildi, yine de bütün yıl aynı politikayı uyguluyorlarmış. Tamam mı? Tatmin oldun mu?"

"Çiçekler hâlâ burada mı?"

"Hayır Oliver. Değil. Bildiğin gibi, bir an o çiçekleri senin gönderdiğini düşündüm. Senin göndermiş olmanı istediğimden değil, tanıdıklarımın içinde böyle bir şey yapacak kadar çılgın başka biri olmadığı için. Yanılmışım. Çok açıkça söylemek nezaketinde bulunduğun gibi, sen göndermemişsin. Çiçekleri geriye göndermeyi ya da hastaneye vermeyi düşündüm sonra da canı cehenneme dedim, en azından bizi seven biri var, hayatımda böyle gül görmedim, üstelik bunlar bize gönderilmiş, onun için uzun süre taze kalmaları için aklıma gelen her şeyi yaptım. Sapların uçlarını kestim, küçük kesedeki tozu sularına kattım, serin yerde muhafaza ettim. Altı tanesini Carmen'in odasına koydum, bayıldı ve esrarengiz sapıklardan korkmamaya başladığım zaman da gönderene âşık oldum."

"Notu attın mı?"

"Notta bir ipucu yoktu Oliver. Gönderen kişi şirkete yazdırmış. Kontrol ettim. Onun için el yazısını çözmeye çalışmamın bir anlamı yoktu.

"Peki, not nerede?"

"Orası beni ilgilendirir."

"Kaç gül vardı?"

"Şimdiye kadar bana verilenlerin topundan çok."

"Saymadın mı?"

"Kızlar gülleri sayar Oliver. Yaptıkları budur. Ağgözlü oldukları için değil. Ne kadar sevildiklerini bilmek istediklerinden."

“Kaç tane?”

“Otuz.”

Otuz gül. Beş milyon otuz pound.

“Ve bir daha bir şey duymadın,” dedi bir süre sonra. “Çiçeklerin ardından ne bir telefon, ne bir mektup ne de başka bir şey?”

“Hayır Oliver, çiçeklerden sonra hiçbir şey. Bütün aşk hayatımı karış karış taradım, fazla bir şey tutmuyor zaten, talihleri dönüp zengin olabilecek erkekleri düşündüm, aklıma sadece hep İrlanda piyangosunu kazanacağını söyleyen Gerald’dan başkası gelmedi, ama işsizlik yardımı alıyormuş. Yine de, umut içinde yaşıyorum. Günler geçiyor gel gör ki hâlâ arada bir pencereden dışarıya bakıp bizi bir yerlere alıp götürecek mavi bir Mercedes arıyorum, ama genellikle yağmur yağıyor.”

Oliver Carmen’in yatağının başında durup kızına baktı. Sıcaklığını soluyana ve nefesini içitene kadar üzerine eğildi. Çocuk burnunu çekti, uyanacak gibi oldu, Heather Oliver’ın bileğini yakalayıp hole, açık kapıdan da patikaya çıkardı.

“Buradan gitmelisin,” dedi genç kadına.

Kadın ne dediğini anlamadı. “Hayır,” dedi. “Gitmesi gereken sensin.”

Heather’ı görmeden ona baktı. Titriyordu. Heather Oliver’ın bileğini bırakmadan önce nasıl titrediğini hissetti.

“Buradan uzaklara,” diye açıkladı Oliver. “İkiniz birden. Annene ya da kız kardeşlerine gitme, kolaylıkla tahmin edilir. Norah’a git.” Norah arkadaşı, kavga ettikleri her sefer pahalı tarifieden en az bir saat konuştuğu tek insan. “Ona bir süre uzaklaşman gerektiğini söyle. Seni çıldırttığımı söyle.”

“Çalışan bir kadını Oliver. Toby’ye ne diyeceğim?”

“Bir şey düşünürsün.”

Heather korkmuştu. Ne olduğunu bilmese de, Oliver’ın endişe ettiği şeyden korkuyordu. “Oliver, Tanrı aşkına.”

“Norah’a bu akşam telefon et. Sana para gönderirim. Neye ihtiyacın varsa. Biri seni görmeye gelip açıklar.”

“Niye kendin açıklamıyorsun?” diye bağırdı Heather Oliver’ın arkasından.

Gizli yeri, bungalovdan arabayla on dakikalık mesafede, bir tepeye açılmış orman yolunun dibindeydi. Balon yontmayı, tabak döndürmeyi ve bir türlü beceremediği jonglörülüğünü geliştirmek için geldiği yer burasıydı. Ruhunun ölmesine öfkelenip karısına vurmaktan, evi yıkmaktan ya da kendini öldürmekten korktuğu zaman, buraya gelip saklanırdı. Burada, minibüsün içinde camı indirip oturarak soluklarının düzene girmesini bekler, çam ağaçlarının karıncalanmasını, gece martılarının çığlıklarını veya başka insanların kaygılarının vadiden yükselen gürültüsünü dinlerdi. Bazen, gözlerini körfeze dikerek bütün bir gece geçirdiği olurdu. Kimi zaman kendini sular yükselirken deniz surunun üzerinde dengede durmuş, köpüklerin içine çivileme atlamadan önce ayakkabılarını çıkarırken bulurdu. Ya da deniz Boğaziçi oluverir, deniz üzerinde gidip gelen küçük teknelerin neredeyse çarpıştığını düşlerdi. Minibüsü her zamanki köşede durdurdu, motoru susturdu, araç telefonunun yeşil tuşlarına Brock’un numarasını girdi. Çağrısı yönlendirilirken değişen sesler işitti, numarasını tekrar eden kadının sesini duyunca doğru tuşladığını anladı; kadının tek yaptığı buydu, kaydedilmiş bir kadın se-siydi bu, erişilmez bir soyutlama.

“Benjamin, Jacob’ı arıyor,” dedi.

Yine parazit, ardından da Brock’un bir deri bir kemik gölgesi Tanby’nin sesi. Brock bir saatlik şekerleme ihtiyacı duyduğu zaman arabasını kullanan, Cornwall’lı canlı cenaze Tanby. Brock masasından ayrılamadığı zaman, gidip Çin lokantasından yemeğini alır. Onu savunur, onun adına yalan söyler, ayaklarını içkiden dolanınca beni üst kata taşır. Tanby, fırtınadaki sakin ses, terli ellerinle boğmak istediğin ses.

“Şuraya bak, *sonunda* güzel bir sürpriz Benjamin,” dedi Tanby şen bir sesle. “Hiç olmayacağına, geç olsun diyelim.”

“Bizi buldu,” dedi Oliver.

“Evet Benjamin, korkarım öyle. Ve patron ilk fırsatta seninle bu konuda yüz yüze konuşmak istiyor. Senin için de uygunsa oradan yarın sabah on bir otuz beşte kalkan hızlı bir tren var, aynı yer, aynı rutin. Patron dış fırçanı, takım elbiselerinden ikisini ve onlara uyacak aksesuarlarını da getirmeni söyledi, özellikle ayakkabı. Umarım, gazeteleri görmüşsündür?”

“Hangi gazeteleri?”

“Öyleyse görmedin. Güzel. Ama patron kaygılanmanı istemiyor, anladın mı? Senin için önemli olan herkesin iyi olduğunu söylememi istedi. Ailede kayıp yok, en azından şimdilik. Rahatlamayı istiyor.”

“Hangi gazeteler?”

“Ben şahsen *Express* okurum.”

Oliver kente ağır ağır döndü. Ense kasları sızlıyordu. Başına giden büyük damarlarda tuhaf bir şey vardı. Tren istasyonundaki gazete kulübesi kapalıydı. Bir bankanın, kendi bankası değil, önünde durdu ve makineden iki yüz pound nakit çekti. Rıhtıma gitti ve Eric’i gördü, meydanın karşı tarafındaki birahane de her zamanki köşe masasına oturmuş, emekli olduğundan beridir her zamanki yemeğini yiyordu: ciğer, patates kızartması, bezelye püresi bir bardak da kırmızı Şili şarabı. Eric, Max Miller’in yanında bulunmuş, eğitimini Crazy Gang’le tamamlamıştı. Bob Hope’la el sıkışmış, böbürlenerek anlatmaktan hoşlandığı gibi, korodaki bütün güzel oğlanlarla yatmıştı. Oliver âlem yaptığında Eric onunla birlikte içer, Oliver’a ayak uydurmasını önleyen geçmiş yılları bahane ederek özür dilerdi. Gerektiğinde Oliver’ı Sandy adlı hastalıklı genç bir kuaförle paylaştığı dairesine götürmekten, iyice dinlenebilmesi için oturma odasındaki çekyatı açmaktan, kahvaltıda da fırında fasulye hazırlamaktan gocunmazdı.

“Nasıl gidiyor Eric?” diye sordu Oliver ve Eric de kurşun asetatla koyulaştırdığı kavisli kaşlarını anında kaldırdı.

“Şöyle böyle evlat. Sana şöyle açıklayayım. Bugünlerde origamili, herif sesli ihtiyar bir şoroloya hiç rağbet yok. Bana kalırsa piyasa durgun.”

Oliver günlüğünden kopardığı bir sayfaya birkaç günlük programının bir listesini karaladı.

“Vasim, Eric,” diye anlattı. “Kalp krizi geçirmiş, beni istiyor. Al sana biraz da ekstra.” İki yüz pound’u yaşlı adama uzattı.

“Bak, kendini fazla zorlama evlat,” dedi Eric parayı kareli parlak ceketinin iç cebine yerleştirirken. “Ölümü sen icat etmedin. Tanrı etti. Tanrı’nın açıklaması gereken çok şey var. Sandy’ye bir soruver de bak.”

Mrs. Watmore yatmamış, onu bekliyordu. Cadgwith’in gelip Sammy’nin yakasına yapıştığı akşam gibi, solgun ve ürkümüş görünüyordu.

“Bir kere çaldırsa,” diye patladı, “Tamam da, en az on kere aradı. ‘Nerede bu Ollie? Söyle ona, benden kaçması için hiçbir neden yok.’ Bir dakika sonra, kapıya dayanmış, zili çalıyor, posta kutumu yumruklayıp komşuları uyandırıyor.” Oliver kadının Toogood’dan bahsettiğini anladı. “Böyle sorun istemiyorum Ollie. Senin için bile. Gırtlığıma kadar borç içindeyim, komşularım var, müşterilerim var, bir de Sammy var. Çok fazla geldin Oliver ve nedenini de bilemiyorum.”

Onu hiç dinlemediğini düşündü, çünkü Oliver hiç yapmadığı bir şey yapmış, holdeki masanın üzerine eğilerek *Daily Telegraph* gazetesini okumaya girişmişti. Oysa gazetelerden nefret eder, karşılaşmamak için yolunu uzatmayı bile göze alırdı. Bu yüzden duymazdan geldiğini sandı, kafasını o gazeteden kaldırarak adam gibi bir cevap vermesini söylemeyi düşündü. Sonra daha sakince bakınca, onun duruşundan ve kendi içgüdülerinden başından beri korktuğu şeyin gerçekleştiğini, Oliver’ın artık onun için ve Sammy için bittiğini

anlayıverdi. Ve bilgisini sese dönüştüremese bile, burada olduğu bütün süre boyunca bir şeylerden saklandığını fark etti; sadece çocuğundan veya evliliğinden değil, kendi kendinden, merhum kocasının kalibresi dediği şeyden saklandığını anladı. Ve kaçtığı her neyse, karısından ve çocuğundan da büyük olduğunu ve sonunda gelip onu bulduğunu.

TÜRKİYE TATİLİNDEKİ AVUKATA BİR KURŞUN diye okudu Oliver. West End finans kuruluşu Single&Single'ın Hukuk Kurulu Başkanı Alfred Winsor'ın yeni bir sekreterle mülakat dışında asla takmadığı kemik çerçeveli gözlüğüyle kesinlikle yasal görüldüğü bir fotoğrafı. Annesinin belirttiğine göre kocasının yokluğundan yararlanarak kendi başına tatile çıkan dul eşini bulmak için ülke çapında yapılan arama çalışmaları nedeniyle cesedin teşhisi gecikmişti. Ölüm nedeni hâlâ belirlenememişti, cinayet ihtimali bütünüyle ortadan kalkmamıştı hatta bölgede Kürt terörünün yeniden canlandığı yolunda belli belirsiz söylentiler de vardı.

Sammy merhum babasının kazaklarından birini sabahlık niyetine giymiş, kapının aralığında dikiliyordu. "Bilardo oyunumuz ne olacak?" diye sordu.

"Londra'ya gitmem gerekiyor," dedi Oliver başını gazeteden kaldırmadan.

"Ne kadar?"

"Birkaç gün."

Sammy kayboldu. Bir an sonra merdiven boşluğundan Burl Ives'in sesi süzüldü. "I will never play the wild Rover no more."

Brock, Oliver'la bunca yılın ardından buluşması için her zamanki önlemlere ek olarak, pek o kadar olağan olmayan, ancak bölümün üzerinde patlamaya hazırlanan krizden ve Oliver'ın bulunmazlığı konusundaki neredeyse dini inancından kaynaklanan başka önlemler de almıştı. Brock'un temel ilkesi iki muhbirin asla aynı güvenli evi kullanmaması olduğu halde, Oliver'ın durumunda operasyonla ilişkili hiçbir geçmişi bulunmayan bir evde ısrar etmişti. İsrarın sonucu Camden'in dışında, bir tarafında bütün gece açık Asyalı bir bakkal, diğerinde kalabalık bir Yunan lokantası bulunan, üç yatak odalı, tuğladan yapılmış bir villaydı. Yedi numaralı hırpalanmış ön kapıdan kimin girip çıktığı kimsenin umurunda değildi. Oysa Brock'un önlemleri bu kadarla da sınırlı kalmadı. Oliver'ın idaresi güç olabilirdi ama kurumda herkese açıkça belli edildiği gibi hâlâ Brock'un kuzucuğu, ödülü ve Benjamin'iydi. Oliver'ı Waterloo İstasyonu'nda göze çarpmayacak bir minibüse bindirmektense, Brock onu platformda karşılaması için Tanby'yi göndermiş, sıradan bir Londra taksisine binmesini, Oliver'la birlikte arka koltuğa yerleşmesini ve ücreti de herhangi bir dürüst vatandaş gibi nakit ödemesini söylemişti. Camden'da da Derek ve Aggie'yle aykırı görüntülü iki ekip üyesini her iki kaldırıma dikmiş, Oliver'ın bilerek ya da bilmeyerek peşinden birini getirip getirmediğini denetlemekle görevlendirmişti. Yaşadığımız dünyada, diye vaaz vermeyi seviyordu Brock, pis düşünmek ve bunu da ikiyle

çarpmak gerekir. Ama söz konusu Oliver olunca, kendin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, aklına gelen ilk numarayı da eklerdin.

Öğleden sonraydı. Gatwick Havaalanı'na bir gece önce varan Brock kendi kullandığı otomobille doğrudan Strand'deki isimsiz bürosuna gitmiş ve güvenli hattan Aiden Bell'e telefon etmişti. Bell, Brock'un yakın zamanda atanmış olduğu servisler arası görev ekibinin komutanıydı.

"Tam bir şirket kasabası," dedi Komiser Ali'nin intihar kuramını gerekli kuşkuyla ilettikten sonra. "Ya seni zengin yaparız ya da ölürsün. Kasaba zenginliği seçmiş."

"Akıllı adamlar," dedi eski asker Bell. "Yarın duadan sonra savaş toplantısı. Dükkânda."

Brock daha sonra endişeli bir çoban gibi teker teker ileride karakolları aradı, Curzon Caddesi'nde panjurları inik bir köşe daireden başlayarak Hyde Park'ın köşesindeki bir British Telecom tamir kamyonetine, oradan da Dorset'in en ıssız bölümünde, kayıp bir vadiye atanmış mobil bir devriyenin yönetim aracına geçti. Kendini tanıtmaya zahmetine katlanmadan her ekip liderine, "Yeni bir şey var mı?" diye sordu. Umu du kırılmış yanıtların hepsi, en ufak bir ses yok efendimdi. Fısıltı bile yok, efendim. Brock rahatlamıştı. Bana zaman verin diye düşündü. Bana Oliver'ı verin. Operasyon giderlerini bir talep formuna aktarmak için işe koyulduğunda kiliseye özgü bir sükûnetle çevrildi. O sükûnet Whitehall dahili hattının vızıltısı ve Porlock adında çok yüksek rütbeli, kel bir metropol polis yetkilisinin kolay anlaşılır sesiyle bölündü. Brock hiç beklemeden ses kayıt cihazını çalıştıran yeşil düğmeye bastı.

"Hangi cehennemdeydin bakalım Efendi Brock?" diye sordu Porlock tüm şakacılığıyla, Brock'un gözlerinin önüne onun çiçekbozuğu çenesini boydan boya kaplayan keyifsiz, çıplak sırtış geldi ve her zamanki gibi, böylesine yozlaşmış bir kişinin nasıl olup da bunca zaman bu kadar küstah davranabildiğini bir kez daha merak etti.

“Tekrar gitmek istemeyeceğim bir yerdeydim Bernard,” dedi mutlak bir resmiyetle.

Genellikle böyle konuşurlardı: Sanki karşılıklı saldırganlıkları bir münazaraymış gibi, oysa Brock’un gözünde bu, sadece birinin kazanabileceği, ölümcül ciddiyete sahip bir düelloyd.

“Ee, kafanda ne var Bernard?” diye sordu Brock. “Dediklerine göre, bazı insanlar geceleri uyuyormuş.”

“Öyleyse Alfred Winsler’ı kim öldürdü?” dedi Porlock aynı uzun sırtışın ötesinden, gönül alır gibi.

Brock numaradan belleğini yoklar gibi yaptı. “Winsler. Alfred. Ah, tabii. Pekâlâ onu öldüren, bildiğimiz soğuk algınlığı değildi, öyle ya? Gazetelere bakarsan, değil. Düşünüyorum da, sizin çoktan orada olmanız, yerlileri sorularınızla sıkıştırmanız gerekirdi diyorum.”

“Öyleyse, neden değiliz bakalım Nat? Neden artık kimse sevmiyor bizi?”

“Bernard, Scotland Yard soylularının gidişgelişlerini savunmak için para vermiyorlar bana.” Hâlâ o alaycı tebessümü görüyor, ona hitap ediyordu. Bir gün, o kadar yaşarsam, o tebessüme parmaklıkların dışından bakacağım, yemin ederim.

“Peki, Dışişleri’ndeki kaçıklar, ben tehlikeli ilgimi onların üzerine çevirmeden önce bekleyip Türk polisinin raporunu görmem için neden ısrar ediyor? Burada birilerinin parmağı var ve eğer başka yerde başka işlerle meşgul değilse, bunun senin parmağın olduğu düşüncesindeyim,” dedi Porlock.

“İşte şimdi beni çok şaşırttın Bernard. Emekliliğine iki yıl kalmış basit ve mağdur bir gümrük memuru adaletin tekeri- ne neden çomak sokmak istesin ki?”

“Kara para aklayıcılarının peşindesin, değil mi? Single’ın Vahşi Doğu’nun paralarını akladığını bilmeyen yok. Sarı sayfalarda bile isimleri var.”

“Peki, bu bizi Mr. Alfred Winsler’ın tesadüfi cinayetine nasıl götürüyor Bernard? Maalesef bağlantısını kuramadım.”

“Winser’la ilgili bir dosya, öyle değil mi? Alfred Winser’ı kimin öldürdüğünü bulabilirsen, belki de Tiger’ı ensellersin. O herifi Whitehall’daki efendilerimizle oynarken görebiliyorum, özellikle de yanında güzel bir dalkavuk varken.” Saldırgan ve züppe bir aksanı homofobik ve peltekçe bir konuşmayla birleştirip taklide girişti. ““Bırakın da bunu bizim Net halletsin. Bu *tam* bizim Net’in işi.””

Brock dua ve düşünceye birkaç saniye ayırdı. Bunları hareket halinde izliyorum diye düşündü. Bunlar şu an, burada başıma geliyor. Porlock para kaynağını korumaya gelmiş, bu işi de sahne ışıklarının aydınlığında yapıyor. Gölgelelerin arasına geri dön diye düşündü. Sahtekârsan bir sahtekâr gibi davran ve haftalık toplantılarda gelip yanıma oturma. “Kara para aklayıcıların peşinde değilim Bernard,” diye anlattı. “O konuda dersimi aldım. Onların parasının peşindeyim.” Liverpool lehçesiyle dalga geçer gibi, “Doğru, çok zaman önce, peşinde olduğum *biri* vardı,” diye hatırladı. “Peşine bir alay pahalı avukat ve muhasebeci taktım, içini dışına çevirdim. Beş yıl ve kamu kaynaklarından birkaç milyon papel sonra bana açık mahkemede bir hareket çekip özgür bir adam olarak çıktı, gitti. Dediklerine göre, jüri hâlâ yanlış kelimeleri okumaya çalışıyormuş. O bakımdan sana da, bunların çoğuna da iyi geceler Bernard.”

Oysa Porlock’un Brock’la işi henüz bitmemişti.

“Dur. Nat.”

“Ne var?”

“Rahatla biraz. Pimlico’da bildiğim küçük bir kulüp var. Son derece sıcak insanlar, hepsi de erkek cinsinden değil. Ben davet ediyorum.”

Brock zihninden yüksek sesle güldü. “Bu işi birazcık yanlış anladın, öyle değil mi Bernard?”

“Bu da nereden çıktı şimdi?”

“Polislerin sahtekârlardan rüşvet alması gerekir. Birbirlerinden değil, en azından benim geldiğim yerde değil.”

Kurtulunca duvardaki etkileyici kasayı açtı, içinden sert kapaklı, sekizer yaprak formatlı, üzerinde HİDRA yazan çizgili bir günce çıkardı, o günün sayfasını açıp ince mahkeme kâtibi yazısıyla bir şeyler yazmaya koyuldu:

Saat 01.22, A. Winser cinayeti soruşturması hakkında bilgi isteyen D/Supt Bernard Porlock'tan talep edilmemiş telefon çağrısı. Banda alınan konuşma saat 01.27'de sona erdi.

Masraf talep formunun geriye kalanını da doldurduktan sonra, sabahın ikisi olmasına rağmen Tonbridge'de evindeki karısı Lily'ye telefon etti, soluk almadan anlattığı yerel Kadınlar Enstitüsü'nün karanlık işlerini dinleyerek gönlünü aldı.

"O Mrs. Simpson var ya Nat, doğruca reçel masasına gidiyor, Mary Ryder'ın reçel kavanozunu alıp yere çarpıyor. Sonra Mary'ye dönüp, Mary, diyor, eğer senin Herbert'ı bir daha gecenin on birinde hilkat garibesi gibi, banyo pence-reminin önünde yakalarsam üzerine köpeği salarım, ikiniz de üzülürsünüz."

Bu son günler nerede olduğunu anlatmadı, Lily de sormadı zaten. Gizlilik bazen kadını üzüyor ama genellikle değerli ve paylaşılmış bir hizmet bağı duygusu veriyordu. Ertesi sabah tam sekiz buçukta, Brock ve Aiden Bell bir taksiyle nehri geçip güneye doğru yollandı. Bell, kadınların tehlikeyi göze alarak güvendikleri bir kibarlığa sahip, zarif biriydi. Üzerinde yeşil tüvitten askeri görünümlü bir takım elbise vardı.

"Dün gece kel bir St. Bernard'dan davet aldım," dedi Brock yanındakine, istemeye istemeye sır verirken kullandığı kısa erimli mırıltısıyla. "Uygunsuz fotoğraflarımı çekertirmek için beni Pimlico'da bildiği kötü bir kulübe götürmek istiyor."

"Bizim Bernard kadar zekisi yoktur," dedi Bell asık yüzle ve ikisi öfkelerini yatıştırmaya uğraşırken ortak bir sessizlik oldu. "Bir gün," dedi Bell.

“Bir gün,” diye onayladı Brock.

Artık ne Bell ne de Brock görüldüğü insandı. Bell askerdi ve Brock da, Bernard Porlock’a hatırlattığı gibi mütevazı bir gümrük memuru. Oysa her ikisi de Ortak Ekip’e atanmıştı ve her ikisi de ekibin ilk görevinin bölümler arasındaki yapay boşlukları kapatmak olduğunun bilincindeydi. Ayın her ikinci cumartesi günü, başka yerde işi olmayan her üye Thames Nehri’nin yanındaki kutu biçimli kasvetli binada bu gayriresmi dua seanslarına davet edilirdi. Bugünkü konuşmacı araştırmadan gelen ve dinleyicilerine uluslararası suç örgütlerinin kıyamet günü bilançosunu anlatan akıllı bir kadındı:

– Şu veya bu Ortadoğu maceracısına tezgâh altından satılan şu kadar kilo silah kalitesinde eski Sovyet nükleer malzeme

– Sahte son kullanıcı belgesiyle en yeni terör dostu Afrika despotuna ya da narkotik baronuna gönderilen şu kadar bin makineli tüfek, otomatik silah, gece görüş gözlüğü, kara mayını, parça tesirli bomba, roket, tank ve topçu mühimmatı

– Sözde beyaz ekonomide buharlaşan şu kadar milyar uyuşturucu parası

– İspanya ve Kuzey Kıbrıs üzerinden aşağıdaki Avrupa li-manlarına sevk edilen bu kadar ton eroin

– Son 12 hafta zarfında İngiltere toptan pazarına bu kadar tonu ulaştı; sokak fiyatlarıyla değeri şu kadar yüz milyon, el konulan bu kadar kilosu toplamın yüzde 0,0001’i ediyor.

Tatlı bir sesle, yasadışı uyuşturucunun tüm dünya ticaretinin onda birine eriştiğini anlattı.

Amerikalılar uyuşturucu alışkanlıkları için yılda yetmiş sekiz milyar dolar harcıyordu.

Son 10 yılda dünyada kokain üretimi 10 kat çoğalmış, eroin üç kat artmıştı. Sektör yılda 400 milyar doları aşan bir ciroya ulaşıyordu.

Güney Amerika’nın asker seçkinleri artık savaş değil, uyuşturucu yapıyordu. Kendi ürünlerini yetiştiremeyen

lkeler ticarete bir köprübaşı tutabilmek için kimyasal rafineriler ya da gelişmiş nakliye yöntemleri sunmaya başlamıştı.

Konuya karışmamış hkmetler ikilemdeydi. Kara piya-sanın başarısını önlemeli mi –tabii, buna gçleri olduğu var-sayımıyla– yoksa zenginliğini mi paylaşmalı?

Kamuoyunun bir ağırlığının bulunmadığı diktatörlüklerde, cevap belliydi.

Demokrasilerdeyse, bir ifte standart söz konusuydu: Sıfır hoşgörü taraflısı olanlar kara ekonomiye bedava ruhsat sağ-larken, suç olmaktan çıkarma yanlılarıysa aynı ekonomiye geçiş izni veriyordu – ki bu da Hidra’nın inine parmak ucunda girilmesi için bilge kadının işaretiydi.

“Artık suç devletten soyutlanamaz, daha önce de soyutlanamazdı,” dedi okulu terk etmeye kararlı öğrencilere diskur çeken başöğretmen kararlılığıyla. “Bugün söz konusu olan para, suçu sadece suç örgütlerine bıraktırmayacak kadar yüksek. Artık karşımızda kendilerini beceriksizlik ya da alışkanlık sonucu ele veren maceracı kanun kaçakları yok. Bir İngiliz limanına sorunsuzca ulaşan bir konteyner dolusu kokainin yüz milyon pound ettiği, liman müdürünün yılda kırk binlik bir maaşa nail olduğu bir dünyada, karşımızda *kendimiz* varız. Daha önce görülmemiş yükseklikte bir cazibeye direnen bir liman müdürüne bakıyoruz. Liman müdürünün üstüne. Liman polisine. *Onların* amirlerine. Gmrğe. Ve *onlarınkiler*e. Başlarını çevirip öte tarafa bakan uygulayıcılara, bankacılara, avukatlara ve yöneticilere. Bu insanların merkezi bir komuta ve kontrol sistemiyle daha yksektekilerin etkin hoşgörüsü olmadan ortak çabalarını senkronize edebileceklerini düşünmek saçmalık olur. Hidra tam da işe burada giriyor.”

İngiliz siyasi topluluğunun anatomisini bir soyağacı gibi gösteren o kaçınılmaz görsel malzeme kadının arkasındaki ekranda belirirken, bir yerden gelen bir pat sesi. Ekranın zerinde Hidra’nın sayısız kafası ve bu kafaları birbirlerine bağlayan altın sarısı çizgiler. Brock’un gözleri doğal olarak

Porlock'un kel silüetinin küstah bir Roma madalyonu gibi başkanlık ettiği metropol polisine ve ondan cömertlik çeşmeleri gibi çıkan altın sarısı çizgilere kaydı. Doğumu Cardiff 1948, diye tekrarladı: 1970'te Batı Midlands Cinayet Masası'na katıldı, görevini yaparken aşırı gayreti, diğer bir ifadeyle kanıt sahteciliği nedeniyle kınama cezası aldı. Hastalık izni, terfian tayin. 1978 yılında Liverpool liman polisinde görevlendirildi, yerleşik rakibiyle akılsızca yarışmaya kalkışan yararsız uyuşturucu çetesinin çarpıcı biçimde mahkûm olmasını sağladı. Mahkemenin sonuçlanmasından üç gün sonra, sözü edilen rakip çetenin önderleriyle birlikte, Güney İspanya'da bütün giderleri karşılanan bir tatile çıktı. Önemli ipuçları topladığını iddia etti, temize çıktı, terfian tayin oldu. 1986 yılında bir Belçika uyuşturucu çetesinin reisi olduğu kanıtlanmış birinden rüşvet aldığı iddiasıyla soruşturma geçirdi. Temize çıktı, takdirname aldı, terfian tayin oldu. 1992'de bir İngiliz gazetesinde Birmingham'da erotik şov yapan kızların çalıştığı bir restoranda yasadışı bir Sırp silah tedarikçisi ekibin iki üyesiyle yemek yerken fotoğrafı basıldı. Başlık "BÜYÜCÜ PORLOCK. Hangi taraftansın, Başkomiser?" di. Elli bin pound maddi tazminat kazandı, dahili soruşturma sonucunda temize çıktı, terfian tayin oldu. Brock zihninden sordu, her sabah tıraş olurken aynaya nasıl bakıyorsun? Cevap, mükemmel bir biçimde. Cildim teflon, vicdanım ölü. Cevap, dosyaları yakarım, tanıkları korkuturum, müttefikleri satın alırım, başımı dik tutarım.

Toplantı, böylesi toplantılarda alışlageldiği gibi, neşeli bir umutsuzlukla sona erdi. Bir tarafta, birlikler sertleşmişti: İnsan kötülüğüyle savaşta her şey mubahtı, hiçbir şey abartılı görülmezdi. Oysa binlerce yıl yaşayıp gayretlerinde başarılı olsalar bile, ebedi düşmanın bedeninde sadece bir-iki önemsiz yara açabileceklerinin de farkındaydılar.

* * *

Oliver ve Brock Camden'daki evin arka bahçesinde, parlak renkli bir şemsiyenin altında, plaj şezlonglarına kurulmuş, oturuyordu. Önlerindeki masanın üzerindeki tepside çay ve bisküviler. Güzel porselenler, gerçek çay, poşet değil, alçalmaya başlamış bahar güneşi.

"Çay poşetlerini tozdan yapıyorlar," dedi, kendi küçük takıntıları olan Brock. "Gerçek bir çay içmek istiyorsan, yaprak kullanman gerekir, toz değil."

Oliver şemsiyenin gölgesine çömeldi. Üzerinde yolda giydikleri vardı: blucin, çöl botları, bir de uyduruk bir mavi anorak. Brock'un başındaysa ekibin daha o sabah Camden Lock pazarından şaka niyetine satın aldığı hasır şapka. Oliver Brock'la hiç kavga etmemiş, Brock da ona yalanlar uydurmamış, kandırmamış, rüşvet vermemiş, şantaj yapmamıştı. Brock Oliver'ın ruhuna karşı çok daha önce işlenmemiş hiçbir günah işlememişti. Lambayı ovalayan Brock değil, Oliver'dı ve o lambadan çıkıp Oliver'ın emirlerine itaat eden de Brock'tu:

Kış ortası ve Oliver biraz deli. Kendi hakkında bu kadarını biliyor, daha fazlasını değil. Deliliğinin nedenleri, süresi ve derecesini kavrayamıyor, o an kavrayamıyor. Bütün bunlar orada bir yerde, ama başka bir zaman, başka bir hayat, başka iki kadeh brendi için. Heathrow Havaalanı'nda, aralık ayındaki neon ışıklı kasvet ona gittiği bir sürü yatılı okulun erkek soyunma odalarını hatırlatıyor. Cafcaflı karton reneyikleri ve banda alınmış Noel ilahileri bu gerçekdışılık duygusunu daha da pekiştiriyor. Bir çamaşır ipinden sallanan üzerleri karlı harfler ona dünyada barış ve mutluluk diliyor. Başına şaşırtıcı bir şey gelmek üzere ve bunun ne olduğunu merak ediyor. Sarhoş değil, ama teknik olarak ayık da değil. Uçak yolculuğu sırasında birkaç votka, lastik tavuğun yanında yarım bir kırmızı, ardından bir ya da iki Rémy Oliver'ın gözünde içindeki coşkunun hızına ayak uydurmasını sağlamaktan başka bir işe yaramıyor. Yanında sadece el bagajı var

ve mayalanmış pervasız bir beyinden, içindeki toplantının diğer üyeleri ikişer-üçer kişilik ürkek gruplar halinde etrafta durur ve Oliver'ın söndürmek için ne yapacağını merak ederken, kaynaklarının hatırlanamayacağı kadar eskilere dayanan, başının içinde bir tayfun gibi esen bıkkınlık ve öfkenin ateş fırtınasından başka gümrüğe beyan edilecek hiçbir şeyi yok. Farklı renklerde işaretlere yaklaşıyor ve bunlar dünyada barış, neşe ve insanlar arasında iyi niyet dilemek yerine, kendini tanımlamasını istiyor. Kendi ülkesinde bir yabancı mı? Cevap, evet, öyle. Buraya başka bir gezegenden mi geldi? Cevap, evet, öyle. Mavi mi? Kırmızı mı? Yeşil mi? Gözleri domates renkli bir telefona iliştiriyor. Aşına olduğu bir şey. Belki de üç gün önce buradan çıkarken fark etti ve gizli bir müttefik olarak kaydetti. Ağır, sıcak, canlı mı? Yanındaki bir levhada, "Bir gümrük görevlisine ulaşmak istiyorsanız, bu telefonu kullanın," yazıyor. Telefonu kullanıyor. Yani kolu telefona uzanıyor, eli kavrayıp kulağına götürüyor ve onu ne söyleyeceğinin sorumluluğuyla baş başa bırakıyor. Telefon bir kadın tarafından iskân edilmiş ve Oliver kadın beklemiyordu. Kadının, "Evet?" dediğini duyuyor, en az iki kez, ardından da kadının onun aklından geçeni gördüğünü ama onun kadını göremediğini anlatan, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" sorusunu. Kadın güzel mi, genç mi, yaşlı mı, ciddi mi? Fark etmez. Doğuştan nezaketiyle ona aslında yardımcı *olabileceğini*, mümkünse yetkili biriyle baş başa mahrem bir konu görüşmek istediğini söylüyor. Kendi sesini kulaklıktan işittiği zaman rahatlığına şaşıyor. Kendime hâkimim, diye düşünüyor. Ve dünyevi benliğinden kopmanın mutlaklığıyla, böylesine yetenekli birinin ellerinde bulunmanın yoğun şükranını duyuyor. Dünyevi benliğinin güvenli sesi ona, senin sorunun şimdi harekete geçmeyeceksen, bir daha asla geçemeyecek olmandır, diyor. Batacaksın, boğulacaksın; ya şimdi, ya da hiç; insan dramatik konuşmayı sevmez ama bazen zamanı geliyor işte. Dünyevi benliği bunlardan bir kısmını kırmızı telefona

da söylüyor olmalı ki, yabancı kadının gerildiğini ve sözcüklerini düşünerek seçtiğini hissediyor.

“Olduğunuz yerde, telefonun yanında kalın, efendim. Hareket etmeyin, bir yetkili birazdan yanınızda olacak.”

Burada Oliver, başka masadaki kızlara telefon ettiğin ve kızların seni telefonla aradığı Varşova’daki o telefon bariyeriyle ilgili, konu dışı bir şey hatırlıyor – o barda kendini, Almanlarla asla yatmadığını söyleyen, Alicja adlı bir doksanlık okul öğretmenine bira ısmarlarken bulacaktı. Oysa bu akşam piyangodan saçını erkek çocukları gibi kestirmiş, apoletli beyaz bir gömlek giymiş, atletik görünümlü ufak tefek bir kadın çekiyor. Konuşmadan önce ona “efendim” diyen cin fikirli kadın bu mu? Bilemiyor, ama kadının onun cüssesine bakıp ürktüğünü, kafadan kontak olup olmadığını düşündüğünü görebiliyor. Kadın bir adım gerileyerek pahalı takım elbisesini, evrak çantasını, altın kol düğmelerini, el yapımı ayakkabılarını ve kıpkırmızı yüzünü süzüyor. Bir adım yaklaşıp gözlerinin içine bakıyor, çenesini çıkararak adını, nereden geldiğini soruyor, cevaplarını zihninde analiz ediyor. Pasaportunu istiyor. Oliver ceplerini yokluyor, her zamanki gibi bulamıyor, yerini belirliyor, elini daldırıyor, hoş gitmek kaygısıyla neredeyse büküp uzatıyor.

“Üst düzey biri olmalı,” diye uyarıyor adam kadını ama kadın sayfaları çevirmekle meşgul.

“Bu sizin tek pasaportunuz, değil mi?”

Evet, öyle, diye gururla cevap veriyor dünyevi benliği. Ve neredeyse, “küçükhanım,” diye ekleyecek.

“Yani çift vatandaşlığınız falan yok, doğru mu?”

Hayır, yok.

“Yani bu pasaportla seyahat ediyorsunuz, değil mi?”

Evet.

“Gürcistan, Rusya?”

Evet.

“Biraz önce oradan geldiniz, değil mi efendim? Tiflis’ten?”

Hayır. İstanbul.

“Konuşmak istediğiniz konu İstanbul’la mı ilgiliydi? Yoksa Gürcistan’la mı?”

Oliver tekrar, üst düzey bir yetkiliyle konuşmak istiyorum, diyor. Bavullarının üzerine oturan, ürkmüş Asyalılarla ağzına kadar dolu bir koridordan geçiyorlar. Masası zemine, aynası duvara vidalanmış, penceresiz bir sorgu odasına giriyorlar. Oliver isteyerek girdiği transla masanın üzerine oturup aynada hayranlıkla kendine bakıyor.

“Pekâlâ, öyleyse gidip size birini bulayım,” diyor kadın ciddiyetle. “Pasaportunuz bende kalacak, daha sonra alırsınız. İlk fırsatta birileri gelecektir, tamam mı?”

Tamam. Her şey kesinlikle tastamam. Yarım saat geçiyor, kapı açılıyor, ama üzerinden sırmalar akan bir amiral yerine beyaz gömlek ve üniforma pantolonu giymiş sarışın cılız bir çocuk bir fincan çay ve iki tatlı kurabiye getiriyor.

“Özür dilerim efendim. Korkarım, mevsim yüzünden. Herkes Noel için bir yerlere gidiyor gibi. Uygun bir yetkili birazdan yanınıza gelecek. Sanırım üst düzey bir yetkiliyle konuşmak istediniz.”

Evet, istedim. Çocuk Oliver’ın omuzlarının gerisine dikip çayını içmesini izliyor.

“İnsan ülkesine dönünce güzel bir fincan çaydan daha iyi bir şey yok, öyle değil mi?” diye soruyor Oliver’ın aynadaki aksine. “Bir ev adresiniz var mı efendim?”

Oliver’ın hecelediği gösterişli Chelsea adresini defterine kaydediyor.

“İstanbul’da ne kadar kaldınız?”

İki gece.

“Yapmanız gerekenler için yeterliydi, değil mi?”

Oldukça yeterli.

“İş mi, eğlence mi?”

İş.

“Daha önce gitmiş miydiniz?”

Birkaç kere.

"İstanbul'a her gittiğinizde hep aynı insanları mı ziyaret edersiniz?"

Genellikle.

"İşinizde çok seyahat etmek gerekiyor mu?"

Bazen çok fazla.

"Sizi yoruyor, değil mi?"

Bazen. Olabiliyor. Oliver'ın dünyevi benliği sıkılıp evhamlanıyor. Kendi kendine yanlış zaman, yanlış yer diyor. İyi fikir ama biraz abartılı. Pasaportunu geri iste, taksiyle eve, yatmadan önce son bir içki, dişini sık, hayatını devam ettir.

"Ne iş yapıyorsunuz peki?"

Yatırım, diyor Oliver. Varlık yatırımı. Portföy. Çoğunlukla tatil sektörüyle ilgili.

"Başka nerelere gidiyorsunuz? İstanbul'dan başka?"

Moskova. St. Petersburg. Gürcistan. İş nereyi gerektiriyorsa oraya.

"Chelsea'de sizi bekleyen biri yok ya? Telefon etmeniz gereken biri –dürüstçe– iyi olduğunuzu haber vermek için?"

Pek yok.

"İnsanların endişelenmesini istemeyiz, değil mi?"

Tanrım, istemeyiz, hayır – neşeli kahkaha.

"Kiminiz var, peki – karınız – çocuklarınız?"

Aa, hayır, Tanrı'ya şükürler olsun. En azından henüz yok.

"Kız arkadaş?"

Arada bir.

"En iyi cinsi de öylesi, değil mi? Arada birler?"

Sanırım öyle.

"Daha dertsiz."

Çok. Çocuk gidiyor. Oliver yine tek başına oturuyor, ama uzun süre değil. Kapı açılıyor ve elinde Oliver'ın pasaportu, eksiksiz gümrük üniformasıyla Brock giriyor – Oliver'ın Brock'u bu üniformayla gördüğü tek, daha sonra öğreneceği gibi, Brock'un daha az tanınır görevlere atandığı yirmi

bilmem kaç yılda bu üniformayı giydiği ilk sefer. Ve oğlanın özensiz sorgulaması boyunca Brock'un aynanın öbür yanında durup kıyafetine sığmaya çalışırken bir yandan da talihine inanmadığını anlayana kadar Oliver'ın birkaç hayat daha bilgeleşmesi gerekecek.

"İyi akşamlar Mr. Single," diyor Brock Oliver'ın hareketsiz elini sıkıp. "Yoksa sizi saygıdeğer pederinizle karıştırmamak için, Oliver mı diyelim?"

* * *

Şemsiye yeşil ve turuncu dört dilime bölünmüştü. Oliver'ın tarafı yeşildi ve yüzünü soluk gösteriyordu. Oysa Brock'un hasır şapkası kaygısız bir kızarıklık yayıyor, çarpık siperliği'nin altında keskin gözleri muzip bir neşeyle parıltıyordu.

"Pekâlâ, Tiger'a seni nerede bulacağını kim söylemiş?" diye rahatça sordu, bir yanıt beklemekten çok, bir konu başlatan birinin üslubuyla. "Adam medyum değil ya? Gaipten haber de almıyor. Her yerde kulağı var. Öyle değil mi? Kim öttü?"

"Muhtemelen, sen," dedi Oliver kabaca.

"Ben mi? Neden öyle bir şey yapayım?"

"Muhtemelen yeni bir gündemin var."

Brock'un mutlu tebessümü silinmedi. Ödüllü ganimetini ölçüp biçiyor, faaliyette olmadığı yılların neler değiştirdiğini kontrol ediyordu. Bir evlilik, bir çocuk ve bir boşanma daha yaşlısın, diye düşündü. Ben de, Tanrı'ya şükür, hâlâ elimdekilerle oyalanıyorum. Oliver'da yıpranma belirtisi arıyor ama bulamıyordu. Yerleştirdiği eski muhbirlerini hatırlayıp eksiksiz bir ürünsün, ama haberin yok, diye düşündü. Dünya gelip seni değiştirecek sanıyorsun, oysa hiç öyle olmuyor. Kimsen, ölene kadar da öyle kalıyorsun.

"Gündemi değişen *sen* olmayasın?" diye cevap verdi Brock güler yüzle.

“Aa, harika. Tabii. ‘Seni özledim babalık. Öpüşüp barışalım. Geçmiş, geçmişte kaldı.’ Tabii.”

“Değiştirmiş olabilirsin. Seni tanıyınca. Sıla hasreti duydu. Yanlış hatırlamıyorsa, tazminatın konusunda fikrini birkaç kez değiştirmiştin. Önce, tereddüt ettin. Sonra hayır, Nat, hayır, avcunu yala oldu. Sonra evet, Nat, alıyorum. Tiger konusunda da bir U dönüşü yapmış olabileceğini düşündüm.”

“Tazminatın Carmen için olduğunu pekâlâ biliyorsun,” diye patladı Oliver çay masasının öbür tarafındaki gölgesinden.

“Bu da Carmen için. Olabilir. En iyisinden beş milyon. Belki sen ve Tiger bir anlaşmaya vardınız, diye düşündüm. Oliver sevgi tarafını halletsin diye Tiger parayı sağlıyor. Carmen’e ödenmiş beş milyonluk bir kaparonun kuvvetiyle evlatlık sadakatinin yeniden sağlandığını görebiliyorum. Yoksa bunun başka nasıl bir mantığı olabilir? Tiger’ın açısından bakınca, aklıma hiçbir türlü gelmiyor. Aile arsasına bir torba beşlik gömüyor olamaz ki, değil mi?” Cevap yok. Zaten beklenmiyor. “Bir yıl sonra ihtiyacı olduğunda bir elinde kürek, diğerinde fenerle gidip gömdüğü yerden çıkaramaz ya?” Yine cevap yok. “Üstelik çeyrek yüzyıl geçene kadar Carmen’in de değil. Tiger beş milyonla kendine ne almış olabilir? Torunu onun adını bile işitmemiş. İstedğin gibi olursa, hiç işitmeyecek. Tiger *bir şeyler* elde etmiş olmalı. İşte o zaman, belki de bizim Oliver’ı satın aldı, diye düşündüm – neden olmasın? İnsanlar değişir, dedim, sevgi her şeyi fethediyor. Belki de gerçekten öpüşüp barıştınız. Acı ilacı yutmayı kolaylaştırmak için beş milyonluk bir tatlandırıcı varken, her şey mümkün.”

Oliver bütünüyle beklenmedik bir hareketle köca kollarını teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı, çıtırdayana kadar uzatıp gerdi, sonra da yanına düşürdü. Sesine özel bir düşmanlık katmadan, Brock’a, “Çok gülünçsün ve gülünç olduğunun farkındasın,” dedi.

“Birileri ona söylemiş olmalı,” diye ısrar etti Brock. “Seni, olmayan bir yerden bulmadı Oliver. Bir küçük kuş kulağına fısıldamıştır.”

“Winser’ı kim öldürdü?” diye karşılık verdi Oliver.

“Pek aldırıldığımı sanmıyorum, ya sen? Hele adaylarla dolu görkemli alana bakarken. Bugünlerde House of Single’ın müşterileri arasında Scotland Yard’ın bütün dolandırıcılar galerisinden daha fazla hain var. Bana sorarsan, herhangi biri olabilir.” Oliver’ın dik bakışlarını görüp, asla ondan önde olamıyorsun, diye düşündü: Onu hiç kandıramıyorsun, asla saptıramıyorsun, kendisi için en kötüsünü uzun zaman önce düşünmüş. Tek yapabildiğin, ona bunlardan hangilerinin gerçekleştiğini söylemek. Brock’un tanıdığı bazı istihbarat görevlileri muhbirlerle ilgilenirken kendilerini Tanrı sanıyorlardı. Brock öylelerinden değildi, hiç değildi, hele Oliver’la hiç. Oliver’ın yanındayken kendini her an dışarı atılabilecek bir tahammül konuğu gibi görüyordu. “Tanıdığım bir muhbire göre onu Trans-Finanz Viyana’dan dostun Alix Hoban öldürmüş, bu işte de gangsterlerden eksiksiz bir yardımcı oyuncu ekibinin yardımını almış. Öldürmek üzereyken birine telefon da etmiş. Birine gelişmeyi rapor ettiğini düşünüyoruz. Sadece House of Single üzerine gereksiz ilgi çekmemek için bütün bunlardan kimseye bahsetmiyoruz.”

Oliver bu açıklamanın ikinci bölümünü bekledi ama hiçbir şey gelmeyince de çenesini eline, dirseğini de kocaman dizine dayayıp gözlerini değer biçiyormuş gibi Brock’a dikti. Ağır parmak kalabalığının arasından, “Bildiğim kadarıyla Trans-Finanz Viyana’nın bütün hisseleri merkezi Andorra’daki First Flag Construction şirketine aitti,” dedi.

“Hâlâ öyle, Oliver, hâlâ öyle. Belleğin hâlâ eskisi kadar keskin.”

“Kahrolası şirketi kuran bendim, öyle değil mi?”

“Şimdi sen söyleyince, hatırladım.”

“First Flag de House of Single’ın en büyük müşterileri

Yevgeni ve Mihail Orlov'un özel krallığı. Yoksa durum değişti mi?"

Oliver'in ses tonu değişmemiş, buna rağmen Brock, Orlov adını telaffuz ederken epey zorlandığını fark etmişti.

"Hayır, Oliver, değiştiğini sanmam. Gerginlikler var, ama dostların Orlov kardeşlerin hâlâ Single'ın bir numaralı müşterisi olduğunu düşünüyorum."

"Alix Hoban da hâlâ onların adamı mı?"

"Evet, Hoban hâlâ Orlovların adamı."

"Hâlâ aileden."

"Hâlâ aileden, burada da bir değişiklik yok. Parasını onlardan alıyor, diğer yaptıklarının dışında onların emirlerini yerine getiriyor."

"Öyleyse Hoban Winser'ı neden öldürdü?" Kendi inatçı mantık yürütmesinde yolunu yitiren Oliver kaşlarını çatarak dev avuçlarına baktı, orada okuduklarını tekrarladı: "Orlovların adamı Tiger'ın adamını neden öldürsün? Yevgeni Tiger'a bayılırdı. Az çok. Birlikte para kazandıkları sürece. Mihail de öyle. Tiger da aynen karşılık verirdi. Değişen ne Nat? Neler oluyor?"

Brock buraya bu kadar çabuk gelmeyi planlamamış, gerçeğin yavaş yavaş su yüzüne çıkacağı aşamalı bir sürece heveslenmişti. Oysa Oliver'la asla varsayamaz, asla şaşamazdın. Tempoyu belirlemesine izin verip peşinden gider, yürürken de güzergâhı yeniden yazardın.

"Şeyy, bana sorarsan aşkın nefrete döndüğü o hikâyelerden biri, Oliver," dedi kelimelerini dikkatle seçerek. "Sarkacın bir uçtan diğerine gitmesi gibi bir şey. En düzenli evlerde bile görülen o hava değişikliklerinden biri." Oliver'dan bir yardım eli görmeyince, sözünü sürdürdü. "Kardeşlerin talihi tersine döndü."

"Nasıl?"

"Faaliyetlerinden bazıları başarısız oldu." Brock kızgın korların üzerinde ayaklarının ucuna basarak ilerliyor, Oliver da bunu biliyordu. Oliver'ın en kötü endişelerine isimler

veriyor, geçmişinden kalma uyumayan hayaletleri ayağa kaldırıyor, eski korkulara yenilerini ekliyordu. "Yevgeni ve Mihail'e ait sıcak paranın büyük bir bölümü Single tarafından yeniden döndürülemeden bloke edildi."

"Yani First Flag'e ulaşamadan mı, demek istiyorsun?"

"Hâlâ holding hesaplarındayken, demek istiyorum."

"Nerede?"

"Dünyanın her yerinde. Ülkelerin hepsi işbirliği yapmadı. Çoğu yaptı tabii."

"Açtığımız bütün o küçük banka hesapları?"

"Artık pek de o kadar küçük değil. En küçüğü dokuz milyon sterlindi. İspanya hesapları seksen beş milyona çıkmıştı. Bana sorarsan, Orlovlar biraz dikkatsiz davranmaya başladı. Böylesi meblağlarla nakitte kalmak! Beklerken kısa vadeli bono alabilirler diye düşünürsün, ama hayır."

Oliver'ın eli yüzüne dönmüş, yüzünü özel bir hapishaneye kuşatmıştı.

"Artı, biraderlerin gemilerinden biri rahatsız edici bir yük taşıırken baskına uğradı," diye ekledi Brock.

"Nereye gidiyordu?"

"Avrupa'ya. Neresiyse. Ne fark eder ki?"

"Liverpool'a mı?"

"Pekâlâ, Liverpool. Dolaylı ya da dolaysız, Liverpool'a gidecekti –lütfen oradan çıkar mısın, Oliver?– O Rus madrabazları nasıldır, *bilirsin*. Seni severlerse, yaptığın hiçbir şey yamuk sayılmaz. Onlara karşı ikili oynadığını düşünürlerse, bürona yangın bombası atarlar, yatak odası pencereden bir roket sallarlar, balıkçı kuyruğundayken karını silahla vururlar. Bunlar böyledir.

"Hangi gemiydi?"

"Free Talinn."

"Odesa'dan."

"Doğru."

"Baskın yapanlar kim?"

“Sadece Ruslar Oliver. Kendi insanları. Rus karasularında, Rus özel birlikleri. Başından sonuna kadar Ruslara baskın veren Ruslar.”

“Ama haberi senden aldılar.”

“Hayır, hiç de öyle olmadı. Başka biri ihbar etti. Belki de Orlovlar Alfie’nin öttüğünü sandı. Neresinden bakarsan bak, sadece tahmin.”

İçindeki iblislere danışırken, Oliver’ın yüzü ellerine daha da gömüldü. “Orlovları kazıklayan Winser değildi, bendim,” dedi mezardan gelir gibi bir sesle. “Heathrow’da. Hoban yanlış haberciyi vurmuş.”

Serbest bıraktığında, Brock’un öfkesi ürkütücüydü. Nereden geldiği belli değildi, haber de vermez, yüzüne bir ölüm maskesi gibi otururdu. “Onları kimse satmadı,” diye kükredi. “Katilleri satmazsın, onları yakalarsın. Yevgeni Orlov aşağılık bir Gürcü kabadayısından başka bir şey değil. Geri zekâlı kardeşi de öyle.”

“Gürcü değiller,” diye mırıldandı Oliver. “Gürcü olmak istiyorlar. Mihail de geri zekâlı falan değil. Biraz farklı, hepsi bu.” Sammy Watmore’u düşünüyordu.

“Tiger Orlovların kara paralarını akladı, Winser da yüzde yüz gönüllü suç ortağıydı. Bu ihanet değil, Oliver. Bu, adalet. Hatırlarsan, senin de istediğin, buydu. Dünyayı doğruluğa getirmek istiyordun. Biz de bunu yapıyoruz. Değişen bir şey yok. Bunu peri tozuyla yapacağız diye söz vermedim sana. Adalet öyle olmuyor.”

“Bekleyeceğine söz vermiştin” – hâlâ ellerinin içinden.

“Bekledim. Sana bir yıl için söz vermiştim, dört yılımı aldı. Bir yıl, seni temize çıkarmak için. Bir yıl da, kâğıt izlerini yüzüne indirmek için. Bir üçüncüsü Whitehall’daki hanımlarla beyleri parmaklarını kıçlarından çıkarmaya razı etmek için, bir yıl da tüm İngiliz polislerinin harika, tüm İngiliz yetkililerinin melek olmadığını kabul ettirmek için. O dört yıl içinde dünyada istediğin her yere gidebilirdin. Ama İngiltere’yi

seçtin. Senin seçimin, benim değil. Senin bırakıp kaçma seçimin, senin evliliğin, senin kızın, onun vakıf hesabı, senin ülken. O dört yıl boyunca Yevgeni Orlov ve kardeşi Mihail özgür dünya adını verdiğimiz o yeri yetişkinler için Afgan eroinden İrlandalı barış tutkunları için Çek Semtex'e, Ortadoğu demokratları için Rus nükleer tetik mekanizmalarına kadar her türlü kirli ürüne boğdu. Bu arada baban Tiger da adamlara finansman sağladı, kara paralarını akladı ve yataklarını hazırladı. Kendi adına kazandıklarından hiç bahsetmiyorum. Dört yıldan sonra biraz sabırsız görünüyorsam, bağışla."

"Ona zarar vermemeye söz vermiştin."

"Ona zarar falan vermedim. Şimdi de zarar vermiyorum. Canını Orlovlar acıtıyor. Ve eğer bir alay baldırı çıplak, birbirinin beynini dağıtmak için karşısındakinin Liverpool sevkiyatını ihbar etmek istiyorsa, benden alacakları tek şey, alkış olur. Babanı sevmiyorum Oliver. O, senin işin. Ben neysem, oyum. Değişmedim. Tiger da değişmedi."

"Nerede o?"

Brock küçümser gibi güldü. "Derin şokta, nerede olsun? Teselli edilemez bir şekilde, iki gözü iki çeşme ağlıyor. Duyunca mutlu olacaksın, Alfie Winser onun hayat boyu dostu ve silah arkadaşıydı. Aynı dikenli yollardan geçtiler, aynı idealleri paylaştılar. Amin." Oliver hâlâ bekliyordu. Brock iğnelemekten vazgeçerek, "Sıvıştı," dedi. "Ekranlarımızdan kayboldu. Hiçbir yerde çalan bir zil yok, günün 24 saati onu izleyip dinliyoruz. Winser'ın ölüm haberini aldıktan yarım saat sonra bürosundan çıktı, evine uğradı, tekrar çıktı, ondan sonra da ne bir ses, ne bir nefes. Altıncı gün oldu, hâlâ ne bir faks gönderdi ne e-posta ne de kartpostal. Tiger'm hayatında görülmemiş bir şey. Ondan telefon gelmeyen bir gün bile ulusal alarm konusu olurdu. Altı gün, kıyamet belirtisi. Personel, olabileceği her köşeye bakıyor, bilinen bar ve pub'lara, birlikte olabileceği herkese öylesine telefon ediyor, bir fırtına çıkmaması için ellerinden geleni yapıyor."

“Massingham nerede?” – Massingham, Tiger’ın genel müdürü.

Brock’un ifadesi de değişmedi, sesi de. Tonu hoşnutsuz, dışlayıcı olmayı sürdürdü.

“İlişkileri tamir ediyor. Dünyayı geziyor. Müşterilerin tüylerini yatıştırıyor.”

“Hepsi Winsor yüzünden mi?”

Brock soruyu duymazdan geldi. “Massingham arada bir şirketi arıyor, çoğu kez bir haber olup olmadığını sormak için. Bunun dışında fazla bir şey söylemiyor. Telefonda söylemiyor. Massingham olduğu için. Düşününce, onlardan biri olduğu için.” Brock Oliver’ın zihninde kök salmaya başlayan korkuyu yüksek sesle telaffuz edene kadar sessizce düşündüler. “Tabii Tiger ölmüş de olabilir ki, bu da iyi bir şey olur – toplum için, diyorum, senin için değil,” dedi Oliver’ı daldığı düştürten kurtarmak için; oysa Oliver hiç oralı değildi. “Onurlu bir çıkış, Tiger için bayağı bir değişiklik olurdu bence. Sadece kapıyı bulabileceğini sanmıyorum.” Hiç. “Artı, birdenbire dönüyor ve İsviçreli bankeriyle Carmen’in vakıf hesabına beş milyon havale yaptırıyor. Dediklerine göre, ölümler kural olarak böyle bir şey yapmazmış.”

“Ve otuz.”

“Anlamadım? Bugünlerde biraz ağır işitiyorum, Oliver.”

“Beş milyon *ve otuz*,” diye düzeltti Oliver daha yüksek ve daha öfkeli bir sesle. Oliver konuşmadan önündeki bir noktaya bakmayı sürdürürken Brock, şimdi hangi cehenneme gittin bakalım, diye sormaya niyetlendi. Peki, seni bu cehennemden çıkarmayı başırırsam hangisine gideceksin? “Onlara çiçek göndermiş,” dedi Oliver.

“Kime göndermiş? Neden bahsediyorsun sen?”

“Tiger, Carmen ve Heather’a çiçek göndermiş. Geçen hafta, şoförlü bir Mercedes’le, Londra’dan. Nerede oturduklarını ve kim olduklarını biliyor. Siparişi bir yerden telefonla vermiş, hayranları olarak imza attığı matrak bir kart

yazdırmış. West End çiçekçilerinden birine.” Ceketini sıvazlayarak, ceplerini yoklayarak bulduğu kâğıt parçasını Brock’a uzattı. “İşte, Marshall&Bernsteen. Otuz gül. Pembe. Beş milyon otuz pound. Otuz gümüş sikke. Beni sattığın için teşekkür ederim, diyor. İsteddiği zaman Carmen’i nerede bulacağını bildiğini söylüyor. Ona sahip olduğunu söylüyor. Oliver kaçabilir, ama saklanamaz, diyor. Onun korunmasını istiyorum, Nat. Heather’la konuşulmasını istiyorum. Anlatsınlar ona. Kirlenmelerini istemiyorum. Tiger’m bakışlarının ona ulaşmasını istemiyorum.”

Brock’un beklenmedik suskunlukları Oliver’ı çıldırtıyor olsa da, istemeden onların etkisinde de kalıyordu. Brock insanı uyarmaz. “Bir dakika,” demez. Konuyu iyice düşünene ve hükmünü vermeye hazır oluncaya kadar susar, konuşmaz.

“Öyle diyor da *olabilir*,” diye onayladı sonunda. “Ama farklı bir şey de anlatıyor olabilir, değil mi?”

“Ne gibi?” diye sordu Oliver saldıracasına.

Brock onu yine bekletti. “Bak, Oliver. Bu yaşında adamın yanında pek kimse yok gibi.”

Oliver anorak yakasının gölgesinden Brock’un bahçeyi geçmesini, Fransız pencerelere vurup, “Tanby!” diye seslenmesini izledi. Kendisi kadar uzun, ama sağlam yapılı bir kızın görüldüğünü fark etti. Elmacikkemikleri çıkık, sarışınımsı uzun atkuyruğu, bir de bütün kızlar gibi kalçalarını çıkarırken ağırlığını bir bacağa vermesi. Brock’a İskoçya ak-sanıyla, “Tanby yolun başında Nat,” dediğini işitti. Brock’un, üzerinde çiçekçinin adı yazılı kâğıt parçasını kıza uzattığını gördü. Kızın bir taraftan adı okurken, Brock’a kulak verdiğini. Brock’un gevelemesini işitip bilgili düş gücüyle kelimelere döktü: Geçen hafta Abbot’s Quay için Hawthorne adına otuz gül siparişi alan kişiyi ve çiçekleri teslim eden şoförlü Mercedes’i istiyorum –kız Brock’un alçak sesle söylediklerini dinlerken başını sallıyor– arabayla çiçeklerin parasının nasıl ödendiğini istiyorum, telefonun nereden edildiğini, tarihini,

saatini ve süresini istiyorum, çoğu şirket konuşmaları kaydediyor, ama bunlar kaydetmemişse arayanın sesini tarif etmelerini istiyorum. Brock'un omzu üzerinden kızın bakışını yakaladığını sanıp elini salladı, oysa kız dönmüş, çoktan eve giriyordu.

"Peki, onlar için ne yaptın, Oliver?" diye içtenlikle sordu Brock, dönüp yeniden oturduğunda.

"Çiçekler için mi?"

"Aptal aptal konuşma."

"En iyi arkadaşının yanına, Northampton'a gönderdim. Giderlerse tabii. Norah. Evlenmemiş lezbiyen karı."

"Ona tam olarak ne anlatılmasını istiyorsun?"

"Doğru tarafta olduğumu. Hain olabilirim, ama katil değil. Çocuğumu doğurmakta haklıydı."

Brock Oliver'ın sesindeki kopmayı işitti, ayağa kalkmasını, başını, sonra da omzunu kaşımalarını, ardından nerede bulunduğunu yeni fark etmiş gibi çevresine bakınmasını seyretti: Küçük bahçe, yeni yeni çiçek açmaya başlamış elma ağaçları, duvarın öte tarafından gelen trafik uğultusu, her biri dikkdörtgen bahçesinin içindeki evlerin Victoria üslubu arka cepheleri, seralar, ipteki çamaşır. Yeniden oturmasını seyretti. Günahkârın dönüşünü bekleyen papaz gibi bekledi. Oliver'ın düş görmesini bölmenin zamanı geldiğine karar vererek, meydan okur gibi, "Tiger gibi bir insanın bu yaşta kaçıp saklanması zor olmalı," dedi. Cevap yok. "Bir dakika önce güzel yemekler yiyor, şoförlü Rolls-Royce'uyla dolaşıyor, kendini kandırma sistemlerinin hepsi yerli yerinde, kaba bir şey yok, itiş kakış yok. Sonra birden Alfie'nin beynini dağıtıyorlar ve Tiger sıranın kendine gelip gelmediğini düşünmeye başlıyor. Oralari biraz soğuk olmalı, bence. Altmışlarında biri için biraz tenha. Şu anda gördüğü rüyaları pek istemezdim; ya sen?"

"Sus," dedi Oliver.

Brock pek etkilenmeden başını pişmanlıkla salladı. "Sonra bir de ben varım, öyle ya?"

“Ne olmuş sana?”

“On beş yıldan beri bir adamın peşindeyim. Ona karşı komplolar kuruyorum, saçım ağarıyor, karımı ihmal ediyorum. Onu iş üstünde nasıl yakalarım diye düşünüp kaygılanıyorum. Sonra birden peşinde av köpekleri, bir çukura saklandığını öğreniyorum ve içimden elimi uzatmak, bir fincan sıcak çay vermek ve genel af önermek geliyor.”

Oliver, “Palavra,” derken, Brock’un zeki gözleri parıldıyor ve hasır şapkanın siperliğinin altından onu ölçüp biçmeye çalışıyor.

“Üstelik iş duygulara gelince benim *iki* katımsın, Oliver, gördüm bunu. Hikâyenin özüne dönecek olursak, her şey onu kimin önce bulacağında gelip düğümleniyor. Sen mi, yoksa Orlov biraderlerle şen şatır adamları mı?”

Oliver çimlerin üzerinden kızın durmuş olduğu yere baktı, ama kız çoktan gitmişti. Kocaman yüzünü buruşturarak taşralının kent trafiğinin gürültüsünden hissettiği rahatsız ifadeyi takındı. Sonra her kelimeyi önceden kendi içinde onaylayarak, yüksek sesle ve tane tane konuştu. “Daha fazlasını yapmıyorum artık. Senin için yapacaklarımın hepsini yaptım. Carmen’in ve annesinin korunmasını istiyorum. Düşündüğüm tek şey bu. Ona başka bir isim bulur, ben de bambaşka bir yerde yerleşirim. Daha fazlasını yapmayacağım.”

“Pekâlâ, öyleyse onu kim bulacak?”

“Sen bulacaksın.”

“Yeterli donanımımız yok. Küçüğüz, İngiliziz ve yoksuluz.”

“Boş versene. Koskocaman gizli bir ordusunuz. Sizinle çalıştım ben.”

Oysa Brock başını aynı ciddi itiraz ifadesiyle sallıyordu. “Olmayacak bir işin peşine düşmeleri için dünyanın yüzüne ekiplerimi salamam Oliver. Rehberdeki her yabancı polise neyin peşinde olduğumu anlatamam. Tiger İspanya’daysa, İspanyolların karşısına dizlerimin üzerinde sürünerek gitmem

gerekir; onlar beni fark edene kadar Tiger çoktan oradan t yer ben de İspanyol gazetelerinde hakkımda yazılanları okurum ya, İspanyolca bilmiyorum.”

“ ğren  yleyse,” dedi Oliver kabaca.

“İtalya’daysa İtalyanlar, Almanya’daysa Almanlar, Afrika’daysa Afrikalılar, Pakistan’daysa Pakistanlılar, Türkiye’deyse Türkler, ama hik ye her yerde aynı. Gittiğim her yerde rüşvet vermek ve Orlov kardeşlerin daha önce, daha yüksek rüşvet verip vermediklerini bilememek. Gidip Karayiplerde saklanıyorsa, bunun adı her adayı karış karış ara, telefon dinleme izni almadan önce her telgraf direğine rüşvet ver demek.”

“Sen de başka birini ara. Etrafta onlardan yeterince var.”

“Oysa sen—” Brock arkasına yaslanıp Oliver’ı pişmanca bir gıptayla inceledi. “Sadece soluk alarak onu hissedebilir, tahmin edebilir, yaşayabilirsin. Onu kendini bildiğinden daha iyi tanıyorsun. Evlerini, ayak işlerini, kadınlarını ve daha ısmarlamadan kahvaltıda ne yiyeceğini biliyorsun. Onu ta buradan biliyorsun.” Avcunun i iyle göğsüne vururken Oliver *hayır hayır* diye inliyordu. “Başlamadan önce bile ona giden yolun dörtte    ne varmış sayılırsın. Bir şey mi dedim?”

Oliver başını Sammy Watmore gibi sallıyordu. Babanı bir kere öldürürsün, o kadar, diye düşündü. Bu dediklerini yapmayacağım, beni anlıyor musun? Yapacağımı yaptım. Dört yıl önce yaptım. Daha başlamadan bile önce yaptım. Huysuzca, “Kendine başka bir aptal bul,” dedi.

“Bunlar  nemsiz şeyler, Oliver. Brock kardeş onunla her an, her yerde buluşabilir, saklısı gizlisi yok. Beni hatırlamıyorsa sen hatırlat. Liverpool’dan genç gümrük memuru Brock, Türk külçe davasından sonra kendine başka iş bulmasını  ğ tlediğ  kişi. Söyle ona, o niyetliyse, Brock da niyetli. Brock’un kapısı günün yirmi dört saati açık. Söz veriyorum.”

Oliver kollarını göğsüne dolayarak kendine özel bir dua rit elindeymiş gibi sarıldı. “Asla,” diye homurdandı.

“Ne demek asla?”

“Tiger buna asla yanaşmaz. Asla ihanet etmez. İhanet etmek benim işim, onun değil.”

“Palavra, palavra olduğunu da biliyorsun. Ona Brock’un da tıpkı kendisi gibi yapıcı pazarlığa inandığını söyle. Çok büyük güçlerim var, bunlardan biri de unutmak. Bunun bir bellek oyunu olduğunu söyle ona. Ben unutuyorum, o hatırlıyor. Soruşturma yok, mahkeme yok, hapis yok, varlıklara el koymak yok, doğru hatırlaması koşuluyla tabii. Hepsi özel ve ikimizin arasında, sonunda da af garantisi. Aggie’ye merhaba de.”

Uzun boylu kız yeni çay getirmişti.”

“Merhaba,” dedi Oliver.

“Merhaba,” dedi Aggie.

“Hatırlaması gereken ne var?” diye sordu genç kız konuşulanları işitmeyecek kadar uzaklaştığında.

“Unuttum,” dedi Brock. Sonra da ekledi. “O bilir. Sen de öyle. Hidra’yı istiyorum. İkinci emekli maaşları için ona bağlanan, mükemmellikten uzak polislerle aşırı maaşlı memurları istiyorum. Eğilip bükülen milletvekillerini, ipek gömlekli avukatları ve adresleri güzel kirli aracıları. Yurtdışında değil. Yurtdışı kendi işini görebilir. İngiltere’de. Yolun yukarısıyla aşağısı. Yan kapı.” Oliver dizlerini bıraktı, sonra aceleyle parmaklarını dolayarak yeniden hapsetti, mezarına bakıyormuş gibi gözlerini yerdeki çimlere dikti. “Tiger senin Everest’in Oliver. Ondan uzaklaşarak tepesine tırmanamazsın,” dedi Brock dindarca, cebinden karısı Lily’nin otuzuncu doğum günü armağanı olarak verdiği yıpranmış bir deri cüzdan çıkardı. Önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi, “Seyahatlerinde bu adama rastladın mı hiç?” diye sordu. Oliver’a kolunda çok açık giyinmiş genç bir kadınla bir gece kulübünden çıkan iriyarı, çıplak başlı bir adamın resmini gösterdi. “Babanın Liverpool günlerinden kalma eski bir arkadaşı. Şu anda ülkede kusursuz ilişkileri olan, Scotland Yard’da çok üst düzeyde görevli, rüşvetçi bir memur.”

“Neden peruk kullanmaz ki?” diye sordu Oliver şakayla karışık.

“Yüzsüzün önde gidenidir de ondan,” diye cevap verdi Brock hırsla. “Çünkü öteki düzenbazların yalnızken bile yapamayacaklarını herkesin gözü önünde yapıyor. Keyfini böyle çıkarıyor. Adı neydi Oliver? Onu tanıdığını sanıyorum.”

“Bernard,” dedi Oliver fotoğrafı geri verirken.

“Bernard, doğru. Bernard ne?”

“Söylemedi. Bir iki kere Curzon Caddesi’ne gelmişti. Tiger onu Hukuk Bölümü’ne götürdü, sonra da ona Algarve’da bir villa ayarladık.”

“Tatili için mi?”

“Armağan olarak.”

“Şaka ediyorsun. Neye karşılık?”

“Ne bileyim ben? Benim işim, devir işlemlerini yapmaktı. Önce bir satış olarak başladı, döviz işlemine hazırlandık, sonra Alfie işin içinde para olmadığını söyleyip çeneni kapat ve imzala, dedi. Ben de çenemi kapatıp imzaladım.”

“Demek Bernard.”

“Kel Bernard,” diye onayladı Oliver. “Sonra öğle yemeği de yedi.

“Kat’s Cradle’da?”

“Başka nerede olacak?”

“Birinin soyadını unutacaklardan değilsin ya.”

“Soyadı yoktu. Onun adı Bernard, bir offshore şirketi.”

“Adı?”

“Şirket değil, vakıftı. Vakıf, şirketin sahibiydi. Kol boyu, sonra bir başka kol.”

“Vakfın adı?”

“Derviş. Vaduz’da kayıtlı. Derviş Vakfı. Tiger onunla ilgili espri yapmıştı. ‘Dönen dervişimiz Bernard’ı tanıştırayım.’ Derviş’in sahibi Bernard, şirketin sahibi Derviş, evin sahibi de şirket.”

“Peki, Derviş Vakfı’nın sahip olduğu şirketin adı neydi?”

“Gökyüzüyle falan ilgili bir şeydi. Skylight, Skylark, Skyflier.”

“Skyblue olmasın?”

“Skyblue Holding, Antigua.”

“Öyleyse bana zamanında neden söylemedin?”

“Hiç sormadın da ondan.” Oliver’ın cevabı en az o kadar öfkeliydi. “Bana Bernard’ı kollamamı söyleseydin, ben de Bernard’ı kollardım.”

“Bedava villa dağıtmak Single’ın âdeti miydi?”

“Bildiğim kadarıyla değildi.”

“Bernard dışında, bedava villa sahibi olan başka biri var mı?”

“Hayır, ama Bernard’a bir deniz motoru da verildi. O süper hafif, uzun burunlulardan. Açık denizde bir hanıma saygısını sunarken fazla sarsmaması gerek, diye şakasını yapıyorduk.”

“Kimin esprisiydi?”

“Winser’in. Şimdi eğer izin verirsen, spor yapmam gerekiyor.”

Brock’un gözleri üzerindeyken gerindi, kafatası kaşınıyor-muş gibi başını iki eliyle karıştırdı, sonra da eve doğru yürü-meye koyuldu.

“Oliver! Buraya çık lütfen. Seninle tanışmak isteyen bazı çok seçkin beyefendiler var. Yeni fikirlerle dolu yeni müşteriler. Tam sana göre. Çok çabuk lütfen.”

Oliver’ı silah başına çağıran Elsie Watmore değil, dahili büro telefonundan bizzat Tiger’dı. Yılda elli bin papellik Buzdan Bakire Pam Hawsley ya da Cassius dediğimiz Genel Müdürümüz Randy Massingham da değil. Kaderin Sesi’ni sahnede canlı dile getiren, Büyük Adam’ın ta kendisi. Beş yıl önce mevsim bugünkü gibi ilkbahar. Ve hukuk fakültesinden yeni gelmiş taze küçük ortağımızın, Çareviçimizin, Single Hanedanı’nın meşru veliahtının genç hayatı da henüz ilkbaharında. Oliver, Single’da işe başlayalı üç ay oldu. Burası onun vaat edilen toprağı, ayrıcalıklı İngiliz eğitiminin tokatlarından sonra hak edilerek ulaşılmış gayesi. Bugüne kadar hangi kısıtlamalara ve aşağılanmalara dayanmış olursa olsun, azalan bir sırayla hızlandırılmış kurs, özel öğretmen ve yatılı okulun sonu gelmez sanılan resmi geçidinden geriye hangi yara izleri kalırsa kalsın, ulaşılması güç sahile vardı, babası gibi avukatlık ruhsatı aldı, sektöre yön veren biri haline geldi, genç yaşının gayretiyle dolup taşı, gözleri yaşardı, bütün bunlara âşık oldu.

Üstelik onu ateşlemek için yeterli neden var. Finans sütunlarına bakılırsa, doksanlı yılların başında House of Single diğer bütün diğer risk sermayesi yatırım şirketlerinden farksız: “Gorbaçov’un Yeni Doğusunun Gezgin Şövalyesi Single” –

Financial Times – “Daha küçük şirketlerin tereddüt ettiği alanlara cesaretle giriyor” – *Telegraph* – “Perestroyka ruhuna uyarak sağlam gelişme, fırsat ve karşılıklı kazanç peşinde yeni komünist blok ülkelerini yerleştiriyor” – *Independent*. Yerinde bir benzetmeyle Tiger olarak adlandırılan dinamik kurucusunun sözleriyle Single, “Bugünün Ticaret Dünyasında En Büyük Meydan Okuma”ya yanıt vermek kararlılığıyla, “Herkesi, her zaman ve her yerde dinlemeye hazırdır.” Tiger burada “Piyasa yönelimli bir Sovyetler Birliği” manzarasından başka bir şey anlatmıyor. Single geçmişin ezici güçlerine kıyasla, “Farklı bir dizi alet kullanıyor, daha çevik, daha cesur, daha küçük ve daha genç, hafif seyahat ediyor.” – *Economist*. Ve ilk iş tecrübelerini edinmek için Oliver’ı Kleinwort, Chase veya Barings’e göndermek gerektiğini iddia edenler olursa da, Tiger’ın onlara da verilecek bir cevabı var: “Biz öncü bir şirketiz. Ondan en iyisini istiyoruz, hem de şimdi.”

Oliver’ın Single’dan istediği daha az hayranlık uyandırıcı değil. Şirkete girişini kutlamak için Park Lane üzerinde bir çatı katında düzenlenen resepsiyonda *Evening Standard*’dan günlük tutan sempatik bir kadına, “Babamın yanında çalışmak benim için ayrı bir kazanç olacak,” diye açıklıyor. “Babam ve ben birbirimize her zaman büyük saygı duyduk. Her bakımdan olağanüstü bir öğrenme eğrisi olacak.” Single’a ne kazandıracağını düşündüğü sorulduğunda, genç veliaht çarpıcı açıklamalardan korkmadığını kanıtlıyor: “Aklı başında, utanmaz bir idealizm,” deyip kadını keyiflendiriyor. “Gelişmekte olan sosyalist ülkeler masaya koyabileceğimiz her türlü uzmanlığa, yardım ve finansmana muhtaç. *Totler* söyleşisinde yeni bir Single gerçeği yumurtluyor: “Sömürsüz, sağlam ve uzun vadeli bir ortaklık sunuyoruz. Rublesini hemen kazanmak isteyenler düş kırıklığına uğrayacak.”

* * *

Bir savaş toplantısı, diye heyecanlı heyecanlı düşünüyor Oliver huzura girerken. Daha iyisini isteyemezdi. Alfred Winsler'ın Hukuk Bölümü'nün hareketsiz sularında pinekle-diği üç aydan sonra, durgunluktan korkmaya başlıyor. "Şir- ketin bütün cıvatalarıyla somunlarını tanımak," diye açık- ladığı niyeti yüzünden genç ve gayretli bir delikanlıya çıkış kapısı bulma umudu bırakmamışa benzeyen bir offshore şirketler labirentine düştü. Oysa Winsler bugün Malezyalı bir eldiven fabrikasını satın almak için Bedfordshire'dayken, Oli- ver da kendi kendinin efendisi. Hukuk Bölümü'nden en üst kata karanlık bir arka merdivenle çıkılıyor. Hayalinde merdi- veni Medici çağının gizli geçitlerinden birine benzeten Oliver basamakları üçer üçer tırmanıyor. Ağırlıksız, amacından baş- ka hiçbir şey görmeden sekreterlik hollerinin ve lambri kaplı bekleme odalarının arasından geçip ünlü çift kanatlı Wedg- wood kapıya ulaşıyor. Kapının kanatlarını açıyor ve ilahi ışık bir saniye için fazla parlak geliyor.

"Beni çağırdın baba," diye mırıldanıyor önündeki parlak- lığa gizemli bir şekilde yansıtılmış kendi tebessümünden baş- ka bir şey göremeden.

Parlaklık açılıyor. Onu bekleyen beş erkek var ve ayakta duruyorlar; rakiplerinden bir karış kısa doğduğu düşünülür- se, bu Tiger'ın hoşlanacağı bir şey değil. Adamlar bir grup fotoğrafı ve Oliver da fotoğraf makinesi, adamlar birbirleri- ne "gülümse," diyor da olabilir, çünkü toplantı masasından az önce kalktıkları besbelli, hep birlikte gülümsüyorlar. Oysa Tiger'm tebessümü her zamanki gibi en ışıltılı, en enerji yük- lü olanı. Birbirine benzemez grubun üzerine aziz bir amacın parıltısını saçıyor. Oliver bu tebessüme bayılır. Bu tebessüm, büyümek için gerekli gücü aldığı güneş gibi. Bütün çocuk- luğu boyunca o tebessümün ışınlarının ötesine bir süzölüp sevecen gözlerin ardına bir bakabilse, babasının iyiliksever ve mutlak hükümdarı olduğu büyümlü krallığa ulaşabileceği- ne inanmıştı. Birden heyecan ve beklenti dalgasına kapılarak

içinden, *bunlar Orlov kardeşler!* diye haykırıyor. *Ta kendileri! Randy Massingham sonunda yakalamış onları!* Tiger günlerden beri Oliver'a bir yere ayrılmamasını, talimat beklemesini, randevu defterini boş tutmasını, düzgün bir takım giymesini söyledi. Nedeni şimdi anlaşıyor.

Tiger takım kaptanı olarak sahnenin ortasını kapmış. Mount Sokağı'nda Hayward'dan alınma mavi çizgili kruvaze takımı, St. James'teki Lobb'dan tabanları yükseltilmiş siyah ayakkabıları ve caddenin biraz aşağısında, Trumper'da kestirdiği saçlarıyla nefis bir minyatüre resmedilmiş, vitrinde parıltısıyla her geçenin gözünü kamaştıran, kusursuz bir West End centilmeni. Tiger her zamanki gibi yukarılara davranarak bir kolunu altmışlı yaşlarda, masum yüzlü çocuklara özgü çifte kirpikleri, kısa kesilmiş saçları ve ponza taşı tenli, sağlam yapılı ve asker görünümlü bir adamın omzuna atmış. Ve daha önce onunla hiç karşılaşmamış olmasına rağmen, Oliver Moskova'nın muhterem iş bitiricisi, kudret simsarı, gezici temsilcisi ve güç tahtının sakisini, destansı Yevgeni Orlov'u bir bakışta tanıyor.

Tiger'ın öteki yanında, ama kucaklanma onuruna kavuşmadan bıyıklı, çarpık bacaklı, acımasız bakışlı biri üzerine hiç uymayan, İncil üslubu siyah takım elbisesi ve havalandırma için delinmiş, sivri uçlu turuncu renkli ayakkabılarıyla dikiliyor. Kabile üyesi gibi sessiz bakışları, düşük omuzları ve önünden sarkan beyaz elleriyle, gevşek bir yuların üzerine eğilmiş sıska bir Kazak'ı andırıyor. Oliver'ın zihni bir kez daha sıcıyor ve bu kez de bu tuhaf adamın Massingham tarafından kâh Yevgeni'nin bakıcısı, kâh baltacısı, sönük küçük kardeşi olarak tanımladığı Mihail olduğunu çıkarıyor.

Ve bu üçlünün arkasında gerçeği yansıtarak onlara kutsal bir izdivaçtaymış gibi katılıyor görünen, Tiger'ın yorulmak bilmez Sovyet Bloku danışmanı ve genel müdürü, en son Dışişleri Bakanlığı, eski asker, eski lobici ve halkla ilişkiler dehası, Rusça konuşan, Arapça konuşan, bazen Kuveyt ve Bahreyn

yönetimlerine danışmanlık yapan, Single'a kısa süre önce katılmasının başlıca getirisi komisyon karşılığında yeni müşteriler kazandırmak olan saygıdeğer Ranulf ya da diğer adıyla Randy Massingham dikiliyor. Bir insanın kırkına gelmeden hayatına bunca kariyeri nasıl sığdırdığı, Oliver'ın hâlâ çözemediği bir bilmece. Yine de Massingham'a, korsanlık geçmişine gıpta ediyor ya, şimdi başarısını da kıskanıyor. Tiger aylardan beri gözünü Orlov kardeşlere dikmiş, şirket içi politika toplantılarında ve hedef oturumlarında Massingham'ı sırasıyla fırçalamış, kıskırtmış ya da cesaretlendirmişti: "Orlovlarım nerede Randy? Göge mi çekildiler? Neden ikinci sıradakine –kusurlu bulunan ve saygısızca bir kenara atılan başka, daha düşük sınıftan Rus aracıları ima ederek– razı olacaktım? Aradıklarımız Orlovlarsa, neden bu masada oturup benimle konuşmuyorlar?" Arkasından da fırça, Tiger bir şeyden mahrum kalırsa, herkesin rahatsızlık hissetmesi gerek. "Yaşlanmış gibisin Randy. Bugün çalışma. Pazartesi daha gençleşip gel."

Oysa Oliver'ın bugün bir bakışta gördüğü, Orlovların Tiger'ın masasında oturdukları. Artık Massingham'ın huzursuzca kıpırdanması, davet edilmeyi, Leningrad'a, Moskova'ya, Tiflis'e, Odessa'ya ya da Orlovlar çadırlarını nereye kurmuşsa oraya gitmeyi beklemesi gerekmiyor. Bugün iki dağ Musa'ya geldi, üstelik refakatçıları –Oliver onları grup fotoğrafının iki kanadında kolayca çıkarıyor– da var: Çantacı rolü biçtiği iki adam. Biri olsa olsa Oliver'ın yaşında, sarışın, sert vücutlu, soluk benizli; öteki tıknaz, ellilerinde, ceketinin üç düğmesi de ilikli.

Puro dumanı, kabak tadı verecek kadar! Olmayacak, imkânsız tütün kokusu! Masanın üstünde, sağa sola dağılmış kâğıtların arasında alışılmadık sigara tablaları! Oliver için bu odada hiçbir şey, Orlov kardeşler bile kutsal odanın oksijeni düşük havasında salkım salkım dönenen, "Tütünün En Amansız Düşmanının" –*Vogue*– bakımlı başının üzerinde mantar biçimi bir buluta dönüşen, sonsuza dek lanetlenmiş,

nefret edilesi tütün dumanı kadar korkunç olamaz. Tiger tütünden başarısızlık veya itirazdan çok daha fazla tiksindir. Her yıl muhasebe gününden önce yasaklanması için vergiden düşülecek cömert tutarlar bağışlar. Oysa bugün sehpanın üzerinde New Bond Caddesi'ndeki Asprey'den alınma, içinde evrenin en pahalı purolarıyla dolu, gümüş kaplı yepyeni bir puro kutusu duruyor. Yevgeni'nin elinde bir puro var, bir tane de üç düğmeli çantacıda. Başka hiçbir şey Oliver'a durumun önemini daha iyi anlatamazdı.

Tiger'ın karşılaşması alaycı olmasına alaycı, oysa Oliver alaycılığı babasıyla ilişkisinin olmazsa olmaz bir parçası olarak görüyor. Lobb ayakkabıların yükseltilmiş topukları üzerinde bir altmışa ancak varıyorsan ve oğlun bir doksansa, başkalarının yanındaiken ona boyunun ölçüsünü vermeden doğal bir şey olamaz.

"Tanrı aşkına, evlat, nerede kaldın?" diye çıkışıyor Tiger etrafındakiler için kullandığı sahte bir ciddiyetle. "Sanırım dün gece yine kent dışındaydın. Bu seferki kız kim? Umarım, bana bir servete mal olmaz."

Oliver da doğuştan centilmenliğiyle şakayı sürdürüyor. "Aslında epey zengin baba – gerçekten, inanılmayacak kadar zengin."

"Ne diyorsun, Tanrı aşkına? Zengin, öyle mi? Bak, işte buna değişiklik denir. Bakarsın bu ihtiyar harcadığı parayı geri alır, ha?"

Ve o *ha* ile birlikte, yanındaki Yevgeni Orlov'a kaçamak bir bakış –Yevgeni'nin kocaman omzuna cüretkârca bıraktığı minicik yumruğunu kaldırıp indirerek– ve ona Oliver'ın göz yummasını da kullanarak acemi çaylağın babasının cömertliği sayesinde bir serseri hayatı yaşadığını anlatıyor. Oysa Oliver bütün bunlara alışık. Bu konulara çocukluğundan beri alıştı. Babası istemiş olsa Margaret Thatcher'm ya da *Kazablanka*'da Humphrey Bogart'ın kabul edilebilir taklidini yapacak ya da karların üzerine işeyen iki Rus'un gülünç öyküsünü

anlatacak. Ne var ki Tiger istemiyor, en azından bu sabah istemeyecek, oğlunu geç de olsa konuklarına tanıtırken Oliver sırtıp siyah saçlarını arkaya taramakla yetiniyor.

“Oliver, izin verirsen sana yeni Rusya’nın en parlak, korkusuz, uzak görüşlü öncülerinden birini, benim gibi hayata çıplak elleriyle girişen ve sonunda kazanan bir centilmenini tanıştırayım. Maalesef artık bizim gibilerden pek kalmadı–” Bekliyor, böylece arkalarında oturan Randy Massingham söylediklerini eski Dışişleri Rusçasına çevirsin – “Oliver, Mr. Yevgeni Orlov ve kibar kardeşi Mihail’le tanışmanı istiyorum. Yevgeni, bu benim oğlum Oliver, bir hukuk adamı, gördüğün gibi kişilik sahibi, bilgi ve zekâ dolu, geleceğin insanı. Doğru, dandik bir sporcu. Beceriksiz bir binici, sığırlar gibi dans eder” –film yıldızı kaşlarını kaldırması çok sevdiği cümlelerin habercisi– “ama rivayete göre bir savaşçı gibi *çiftleşiyor!* Oliver, Massingham ve çantacıların neşeli kahkahalarından konunun daha önce gündeme geldiğini anlıyor. “Diğer tecrübe alanlarında belki biraz kısa, ahlaki kaygılarda biraz geniş – o yaşta hepimiz öyle değil miydik? Ama birinci sınıf bir akademik hukukçu, sevgili arkadaşımız Dr. Alfred Winser yurtdışındayken Hukuk Bölümü’müzü çok iyi temsil ediyor.” Bedfordshire *yurtdışı* mı, diye düşünüyor Oliver, Tiger’ın ufak tefek saptırmaları her zamanki gibi hoşuna gidiyor. Winser birden *doktor* mu oluverdi? “Oliver bu sabahki çalışmamızın özetini dikkatle dinlemeni istiyorum. Yevgeni buraya Mr. Gorbaçov’un yeni Rusyası’ndaki yön değişikliğini –bana kalırsa çok olumlu ve çok doğru– yansıtan çok hayati, çok yaratıcı ve çok orijinal üç öneriyle geldi.”

Ama önce çeşitli merkezlerle tokalaşma. Yevgeni’nin hava yastıklı yumruğu Oliver’ın denenmemiş avcuyla güreşirken, melek gibi kirpikleri muzip bir gülümsemeyle parlıyor. Ardından kardeş Mihail’in pütürlü dört parmağıyla başparmağı geliyor. Ondan sonra ceketinin üç düğmesi ilikli, papaz görünümlü puro içicinin süngerimsi dokunuşu. Adının Şelva

olduğu ortaya çıkıyor, Gürcistan'ın Tiflis kentinden geliyor ve Oliver gibi, o da hukukçu. *Gürcistan* ilk kez telaffuz ediliyor, oysa bugün gözleri ve kulakları her esintiye açık olan Oliver bu sözcüğün önemini hemen anlıyor: Gürcistan, omuzların belli belirsiz geri alınışı; Gürcistan ve sadık birlikler çağrısına uyarken bakışların hızlanması.

"Gürcistan'da bulundunuz mu, Mr. Oliver?" diye soruyor Şelva, gerçek bir iman sahibinin özlemleri sesiyle.

"Maalesef, hayır," diye itiraf ediyor Oliver. "Çok güzel olduğunu duymuştum."

"Gürcistan çok güzeldir," diye doğruluyor Şelva kürsüsünün otoritesiyle. Oysa başını at kafası gibi iki kez salladıktan sonra cümleyi İngilizce yankılandıran, Yevgeni, "*Gürcistan güzel*," diye kükrüyor, imanının kutsal teyidiyle korkunç Mihail de başıyla onaylıyor.

Nihayet donuk Oliver'ın yaşıtı olup, hakkında Gürcü falan da dahil hiçbir bilgi paylaşılmayan Mr. Alix Hoban'la eldiven tokuşturma. Ve bu Alix Hoban'da Oliver'ı huzursuz eden ve onu zihninde ayrı bir bölmeye yerleştirmesine neden olan bir şeyler var. Soğuk, sadakatsiz, sabırsız ve misillemeye acımasız. *Ayağıma bir kez daha basarsan...* diyen bir şey. Ama bunlar sonra düşünülecek konular. Oliver artık takımın bir parçası olduğuna göre, Tiger'ın aceleci elleri herkese oturması işareti çıkarıyor – toplantı masasına değil, Yevgeni'nin Rusya'da akıntının değişen yönünü yansıttığını ifade ettiğini söylediği üç çok yaratıcı ve orijinal önerisini ele almak için yeşil deri Regency koltuklara. Ve Orlovlar –en azından bugün– İngilizceye haiz olmadıkları ve Massingham onların değil, Tiger'ın takımında yer aldığı için, önerileri Alix Hoban anlatıyor. Sesi hiç de Oliver'ın beklediği gibi değil. Ne Moskova, ne Philadelphia, ama iki kültürün kötü bir karışımı. Tırtıklı kenarları insanın içine öylesine işliyor ki, bir amplifikatöre bağlanmış gibi geliyor. İnsan güçlü birinin emriyle konuştuğu kanısına kapılıyor – öyle olduğu kesin zaten: Kabul et ya da git cinsinden

kaba, yontulmuş cümlelerle. Ara sıra benliğinde bir şey, şö-
lendeki bir hançer gibi parıldayıveriyor.

Yeni geldiği için küçümseyici bir ifadeyle Oliver'ı mu-
hatap alarak, "Mr. Yevgeni ve Mr. Mihail Orlov Sovyetler
Birliği'nde kusursuz ilişkilere sahip. Tamam mı?" O "tamam
mı" yanıt gerektirmiyor. Doğruca devam ediyor. "Ordudaki
-ve hükümet hizmetindeki- tecrübeleri, Gürcistan'daki iliş-
kileri -başka ilişkileri de var- sayesinde Mr. Yevgeni ülkedeki
en yetkili kulaklardan biri. Bu nedenle, Sovyetler Birliği dışın-
da ödenecek münasip komisyonlar karşılığında belirli öneri-
lerin uygulanması için benzersiz bir konuma sahip." Sertçe,
"Anlaşıldı mı?" diye soruyor. Oliver anlıyor. "Bu komisyon-
lar ülkenin en üst makamlarıyla yapılmış pazarlıkların sonu-
cu. Tanrı'nın emri. Anlaşıyor mu?"

Oliver anlıyor. Single'da geçen üç aydan sonra ülkenin en
üst makamlarının ucuza gelmediğinin farkında. Çok yönlü-
lük hissetmese de sergileyerek, "Hangi orandaki komisyon-
lar, lütfen?" diye soruyor.

Hoban cevapları sol elinde, teker teker kavradığı parmak-
larının ucunda bulunduruyor. "Yarısı her önerinin uygulan-
masından önce ödenecek. Her önerinin başarılı olmasıyla,
ödemeler belirlenen aralıklarla tamamlanacak. Hesap temeli
olarak, ilk milyar için yüzde beş, sonraki paralar için yüzde
üç, pazarlık yok."

"Dolardan bahsediyoruz," diyor Oliver, milyarlardan etki-
lenmeme kararlılığıyla.

"Liradan söz ettiğimizi mi sanmıştın?"

Massingham onların adına bu espriyi Rusçaya çevirme gö-
revini üstlenince Orlov kardeşlerden ve hukukçu Şelva'dan
zengin bir kahkaha sağanağı; Hoban sözde Amerikancasını
Bir Numaralı Özel Öneri'ye yöneltiyor.

"Sovyet devlet mülkünü sadece devlet elden çıkarabilir,
tamam mı? İzahtan varestes. Soru. Bugün Sovyetler Birliği'nde
devlet mülkünün sahibi kim?"

“Sovyet Devleti. Besbelli bir şey,” diyor Oliver, sınıfının birincisi.

“İkinci soru. Bugün yeni ekonomi politikası uyarınca Sovyet devlet mülkünü kim elden çıkarıyor?”

“Sovyet Devleti,” – bu arada Hoban’dan hiç hoşlanmadığını fark ederek.

“Üçüncü soru. Bugün devlet mülkünü elden çıkarma yetkisini kim veriyor? Pekâlâ, cevap, yeni Sovyet Devleti. Eski devlet mülkünü sadece yeni Sovyet Devleti elden çıkarabilir. İzahtan vareste,” diye tekrarlıyor, terimden hoşlandığı belli. “Anlaşıldı mı?”

Hoban bu aşamada, Oliver’ın şaşkın bakışlarının önünde cebinden platin bir sigara tabakasıyla bir çakmak çıkarıyor, tabakadan çocukluğundan beri saklıyormuş gibi görünen şişman ve sarı bir sigara alıyor, tabakayı kapatıyor ve mevcut dumana yeni zehirli bükümler eklemekten önce sakınleştirmek için sigarayı tabakaya vuruyor.

“Son yıllarda Sovyet ekonomisi *güdümlü* ekonomiydi, tamam mı?” diye sözüne devam ediyor. “Bütün makineler, tesisler, silahlar, demiryolu hatları, demiryolu levazımı, lokomotifler, türbinler, jeneratörler, baskı makineleri, hepsi devlete ait. Bunlar *eski* Sovyet malzemesi olabilir, *çok* eski olabilir, kimse aldırıyor. Son dönemlerde Sovyet devleti geridönüşümle ilgilenmiyordu. Yevgeni İvanoviç’in elinde bu malzemeler hakkında ülkenin en yüksek makamlarınca derlenmiş birinci sınıf tahminler var. Bu tahminlere dayanarak, ilgilenen alıcılara toplanıp satılmaya hazır bir milyar ton iyi kalite demir hurdası bulunduğunu hesaplıyor. Dünyanın hemen her yerinde bu metallere yoğun ilgi var. İzleyebiliyor musun?”

Daha kısa süre önce tam da bu konuda bir teknik dergi okuduğu için Oliver neşeyle, “Özellikle Güneydoğu Asya’da,” diye ekliyor.

Bunu söylerken, Yevgeni’nin bakışını yakalıyor, Hoban’ın söylevi sırasında da sık sık göz göze gelmişlerdi ve bakışların

bağımlılığını görüp şaşırıyor. Sanki yaşlı adam bu ortamdan rahatsız olmuş ve yeni gelen Oliver'a işbirliği mesajları gönderiyormuş gibi.

"Güneydoğu Asya'da yüksek kaliteli hurda metal talebi çok yüksek," diye doğruluyor Hoban. "Belki Güneydoğu Asya'ya satarız. Bu çok uygun da olabilir. Şu andaysa kimse'nin umurunda değil." Hoban kendini önceden hazırlanmış, sonu gelmez bir cümleye bırakmadan önce kaygı verici bir gü-rültüyle hem burnunu hem de gırtlığını temizliyor: "Hurda metallerle ilgili öneri konusunda, başta, Yevgeni İvanoviç'in belirlediği temsilciye yer ve duruma bakmaksızın Sovyetler Birliği'ndeki bütün hurda metalleri toplayıp elden çıkarmak için münhasır izin veren devlet mukavelesinin imzalanması anında yirmi milyon dolarlık nakit avans ödemesi. Kesin. Dav-lavere yok."

Oliver'ın başı dönüyor. Böylesi komisyonlardan söz edildiğini duydu, ancak hep ikinci elden. "İyi de, belirlenmiş temsilci kim?" diye soruyor.

"Karar verilecek. Temsilci önemli değil. Yevgeni İvanoviç tarafından seçilecek. *Bizim* temsilcimiz olacak."

Tiger tahtından keskin bir uyarı yapıyor: "Oliver, aptallığı bırak."

Yine Hoban: "Nakit yirmi milyon dolar kararlaştırılan bir Batı bankasına yatırılacak ve imzayla eşzamanlı olarak, tele-fonla serbest bırakılacak. Temsilci hurda metallerin toplanma ve depolanma giderlerini de üstlenecek. Bir deniz limanında en az kırk hektarlık bir tersanenin alınması ya da kiralınması da gerekecek. Bu da temsilci için yeni bir sabit gider. Bu tersa-neyi kendi adına alması lazım. Yevgeni İvanoviç'in grubu tem-silciye bu konuda yardımcı olabilecek kişileri tanıyor." Oliver bu grubun bizzat Hoban olduğundan kuşkuluyor. "Sovyet Devleti kesme, kırpma ekipmanı sağlayamaz. Bu da temsilci-nin yükümlülüğü. Devletin elinde böylesi ekipman olsa bile, boktan olacağı kesin. Onları da hurda yığınınına atmak gerekir."

Elindeki kâğıdı masanın üzerine bırakır ve bir yenisini alır-ken Hoban'ın dudaklarında huysuz bir tebessüm beliriyor. Duraklaması Tiger'ın yeni bir ipeksi eklentisine yer bırakıyor.

"Eğer bir tersane alacak *olursak*, yerel reisler için birkaç incik boncuk bulundurmamız da gerekecek, tabii. Sanırım Randy bu konuya daha önce değinmişti, öyle değil mi Randy? Oradaki çocuklara ters yapmak asla yararlı olmaz."

"Hesaba alındı," diyor Hoban kayıtsızca. "Önemsiz. Bütün bu konular Single tarafından, Yevgeni İvanoviç ve grubuyla işbirliği halinde, pragmatik olarak halledilecek."

Oliver birden zekice farkına varıyor, "Öyleyse temsilci *bi-ziz!*" diye haykırıyor.

"Oliver," diye mırıldanıyor Tiger, "ne akıllısın."

Hoban'ın İki Numaralı Özel Önerisi petrol. Azerbaycan petrolü, Kafkas petrolü, Hazar petrolü, Kazakistan petrolü. Hiç önemseymiyormuş gibi, İran'la Kuveyt'in toplamından daha fazla petrol diyor.

"Yeni Klondike" diye mırıldanıyor Massingham kanatlar-dan destek niyetine.

Hoban petrolün de devlet malı olduğunu açıklıyor. Tamam mı? İmtiyaz için birçok aday ülkenin en yüksek makamlarına başvurdu ve rafinaj, boru hatları, liman tesisleri, nakliye, sos-yalist olmayan ülkelere satış ve komisyon konularında çok ilginç teklifler yapıldı diyor. "Ülkenin en yüksek makamları eşeğini sağlam kazığa bağladı. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," diyor Oliver, asker usulü.

"Bakü bölgesinde üretim ve rafinaj için hâlâ eski Sovyet yöntemleri geçerli," diye anlatıyor Hoban notlarından. "Bu yöntemler baştan aşağıya palavra. Bu nedenle en üst Sovyet makamlarında ancak ham petrol üretim sorumluluğu ulus-lararası bir şirkete verilirse yeni Sovyet piyasa ekonomisinin çıkarlarına hizmet edilebileceği kararlaştırıldı." Oliver'ın say-ma özüllü olabileceğini düşünerek, sol elinin işaretparmağını havada tutuyor. "Sadece bir. Tamam mı?"

“Tabii. Pekâlâ. Tamam. Sadece bir.”

“Münhasıran. Uluslararası şirketin kimliği son derece hasas, son derece siyasi. Bu şirketin *iyi* bir şirket olması; tüm Rusya’nın, bu arada Kafkasların da ihtiyaçlarına anlayışla yaklaşması lazım. *Uzman* bir şirket olması lazım. Bu şirketin –kelimeleri tek bir sözcükmüş gibi söylüyor– kanıtlanmış–bir–çift–ele sahip olması lazım. Yani Yonkers’tan gelme bir Miki Fare şirketi değil.”

“Büyük birlikler petrole ellerini sürmek için kuduruyorlar Oliver,” diye ekliyor Massingham. “Çinliler, Hintliler, çok uluslular, Amerikalılar, İngilizler, aklına kim geliyorsa. Koridorlarda kulak kabartarak, çek defterlerini sallayarak, yüz dolarlık banknotları konfeti gibi saçarak. Tam bir sirk.”

“Öyle görünüyor,” diye hevesle doğruluyor Oliver.

“Uluslararası şirketin seçiminde Kafkas bölgesindeki bütün halkların özel çıkarlarına gösterdiği saygı önemli olacak. Bu uluslararası şirketin böylesi halkların güvenini kazanması gerekiyor. Onlarla işbirliği yapmalı. Sadece kendini değil, onları da zenginleştirmeli. Azerbaycan, Dağıstan, Çeçen-İnguş, Ermenistan aparatçıklarının suyuna gitmesi, –Yevgeni’ye bir bakış– Gürcistan nomenklaturasını mutlu etmesi lazım. Ülkenin en üst makamının Gürcistan’la çok özel bir ilişkisi var, ayrı bir saygı gösteriyor. Moskova’da Gürcistan Cumhuriyeti’nin itibarı diğer bütün cumhuriyetlerin önünde, azami önceliğe sahip. Tarihi bir gerçek. İzahı varestedir.” Yankılanan klişesini söylemeden önce yine notlarına bir göz atıyor. “Gürcistan, Sovyet tacının en değerli mücevheri. Başından beri.”

Tiger’ın bunu aceleyle doğrulaması Oliver’ı şaşırtıyor. “Her tacın, Alix,” diye doğruluyor. “*Harika*, küçük bir ülke. Haklı değil miyim, Randy? Nefis yemekler, şaraplar, meyveler, güzel bir dil, harika kadınlar, inanılmaz manzaralar, ta Tufan’a kadar giden bir edebiyat. Dünyada bir eşi yok.”

Hoban onu duymazdan geliyor. “Yevgeni İvanoviç Gürcistan’da uzun yıllar geçirdi. Babaları Senaki’de Kızıl Ordu

komutanıyken Yevgeni ve Mihail İvanoviç Gürcistan'da çoktu. O dönemden kalma çok arkadaşları var Gürcistan'da. Bugün o arkadaşların hepsi de çok yetkili makamlarda. İki kardeş Gürcistan'da çok zaman geçirir. Gürcistan'da bir *daçaları* var. Yevgeni İvanoviç Moskova'dan sevgili Gürcistan'ına sayısız önemli iyilik yöneltti. Bu nedenle yeni Sovyetler Birliği'nin ihtiyaçlarıyla yerel toplum ve geleneklerin taleplerini bağdaştırmak için son derece uygun bir isim kendisi. Onun varlığı, Kafkasların çıkarlarının korunacağını teminatıdır. Tamam mı?"

Sahne ışıkları yeniden Oliver'ın üzerinde. Bütün izleyiciler ona doğru eğilmiş, dikkatle tepkilerini izliyor.

"Tamam," diye onaylıyor Oliver görev duygusuyla.

"Bunun için Moskova şu gayriresmi düzenlemeleri yaptı. Düzenleme A. Moskova tüm Kafkas petrolü için bir ruhsat sahibi atayacak. Düzenleme B. Bu ruhsat sahibini Yevgeni İvanoviç şahsen belirleyecek. Kendi kişisel kararı olacak. Düzenleme C. Rakip petrol şirketlerinden resmi ve aleni teklif istenecek. *Ne var ki.*" Cığerlere çekilen kocaman bir nefesle birlikte sigara dumanı Oliver'ı hazırlıksız yakalasa da, çabuk toparlanıyor. "Ne var ki, hepsini siktir edin. Moskova gayriresmi ve özel bir kararla Yevgeni İvanoviç ve arkadaşları hangi şirketi belirlemişse, onu seçecek. Düzenleme D. Belirlenen konsorsiyumun koşulları Azerbaycan'daki mevcut üretim sahalarında geçerli imtiyaz temelinde, son beş yıldaki ortalama yıllık getiriye göre hesaplanacak. Takip edebiliyor musun?"

"Ediyorum."

"Hatırlanması gereken çok önemli bir nokta: Sovyet üretim yöntemleri tam manasıyla abuk. Beter bir teknoloji, beter bir altyapı, beter nakliye, beterden de boktan yöneticiler. Bu nedenle modern Batılı yöntemlerle karşılaştırıldığında, hesaplanan tutar çok düşük olacak. Geçmiş temel alacak, geleceği değil. Bu tutar Moskova'daki en yüksek makam tarafından ruhsat bedeli olarak kabul edilecek. Düzenleme E.

Gelecekteki petrol üretiminden kaynaklanacak tüm artık gelir Yevgeni İvanoviç ve grubu tarafından belirlenen Kafkas konsorsiyumuna ait olacak. Özel ve resmi anlaşma otuz milyon dolarlık tek peşin komisyonun ödenmesiyle geçerli olacak. Bunu resmi anlaşma otomatik olarak izleyecek. Başlangıç komisyonu gelecekteki gerçek gelirlere göre tamamlanacak. Bunların pazarlığı ayrıca yapılacaktır.”

“Ülkenin talihli en yüksek makamı,” diye ağır ağır konuşuyor Massingham, sanki o da ham petrol sıkıntısı çekiyormuş gibi, her zamanki kısık sesiyle. “Adını iki kez yazmak için elli milyon, ardından nefis ve dolgun ilaveler, bana kalırsa hiç de kötü değil.”

Oliver ağzından çıkan soruya engel olamıyor. Sesindeki aksilikle, cümlesindeki saldırganlık da onun seçimi değil. Soruyu geri alabilse yapardı mutlaka ama artık çok geç. Benliğini yarı tanıdık bir hayalete kaptırmış gibi. Single’da ana direğin dibinde geçirilen üç aydan sonra, içinde kalan adalet duyusudur bu.

“Bir saniye sözünü kesebilir miyim Alix? Single tam olarak bu işin neresinde yer alıyor? Yoksa elli milyon dolarlık rüşvet parasını bir araya getirmemiz mi bekleniyor?”

Oliver’a sanki orgun son nağmeleri de ölmüşken, kilisede gürültüyle osurmuş gibi geliyor. Altı kat aşağıda, Curzon Caddesi’ndeki trafik uğultusu kesilmiş. Koca odayı kuşkucu bir sessizlik kaplıyor. İmdatına yetişen, babası ve kıdemli ortağı Tiger oluyor. Sesinin tonu sevgi dolu, kutlar gibi.

“Güzel bir noktaya temas ettin Oliver, üstelik fikrimi soracak olursan, çok da cesurca konuştun. Dürüstlüğüne ilk hayran olmam değil. Single rüşvet vermez tabii. Bu, asla yapmadığımız bir şey. Eğer yasal komisyon ödenmesi gerekirse, bunlar bulunduğu ülkedeki yasa ve geleneklerine uygun hareket etmek koşuluyla, oradaki temsilcimizin –bu durumda dostumuz Yevgeni’nin– sağduyusuna bırakılır. Ayrıntılar onun sorunu olur, bizim değil. Tabii, eğer temsilcimiz kaynak

sıkıntısı çekiyorsa –herkes bugünden yarına elli milyon dolar bulamaz– Single yerel sağduyusunu uygulaması için borç vermeyi düşünebilir. Sanırım bunun altını çizmek son derece önemli. Bugünkü hukuk danışmanımız olarak, bu konuya parmak basman da son derece doğru ve haklı. Sana teşekkür ediyorum. Hepimiz ediyoruz.” Tiger büyük House of Single reklamına geçerken, Massingham’ın kısık, “Dinleyin, dinleyin” daveti son ve ölümcül darbeyi vuruyor. “Single başkalarının hayır dediğı yerde evet demek için var Oliver. Vizyon katarız. Uzmanlık. Enerji. Kaynak. Gerçek macera ruhu nereye götürürse oraya. Yevgeni eski Demir Perde’nin büyüüne kapılmadı – hiç kapılmadın, değil mi Yevgeni?” – Oliver bugulanmış bakışının köşesinden Yevgeni Orlov’un saçları kırılmış başını bir yandan diğerine salladığını görüyor. – “O bir vekil Gürcü. Gürcistan’ın güzelliğine ve kültürüne âşık. Gürcistan dünyanın en eski Hristiyan kiliselerinden bazısına sahip olmakla övünür. Bunu bildiğini sanmıyorum, yanılıyor muyum?”

“Pek biliyorum sayılmaz.”

“Kafkasya için bir Ortak Pazar düşlüyor. Ben de öyle. Masalımsı doğal kaynaklar üzerine inşa edilecek harika bir yeni ticaret oluşumu. O bir öncü, öyle değil mi Yevgeni? Bizler gibi. Tabii öyle. Randy, çevir lütfen. İyi işti Oliver, seninle gurur duyuyorum. Hepimiz duyuyoruz.”

“Bu konsorsiyumun bir adı var mı?” diye soruyor Oliver, Massingham tercümeyle meşgulken “Kuruldu mu?”

“Hayır, Oliver,” diyor Tiger, her koşula uygun tebessümüyle. “Daha kurulmadı. Ama biraz sabırlı olursan çok kısa sürede kurulacağından eminim.”

Yine de, bu üzücü –başkaları için değil, Oliver için üzücü– konuşmalar olurken, kendini neredeyse yerçekimiyle bambaşka bir yöne sürüklenir buluyor. Herkes Oliver’ı gözlüyor, o ise Yevgeni’nin kurnazca bakışının bir gemi halatı gibi üzerine sabitlendiğini fark ediyor; sabitlendiğini, çektiğini,

ağırlığını yokladığını, onu tarttığını ve Oliver'a göre doğru tarttığını anlıyor. Nereden geldiği belli değil, ancak Yevgeni'nin iyi niyeti ona çok belirgin görünüyor. Daha da tuhafı, Oliver'a eski ve doğal bir dostluğun yeniden başlamasına katılıyormuş gibi geliyor. Gürcistan'da etrafındaki her şeyi seven küçük bir oğlan görüyor ve o çocuk kendisi. Asla bilincine varamadığı iyilikler için sınırsız bir şükran duyuyor. Oysa o sırada Hoban kandan söz ediyor.

Her türden kan. Alelade kan, alelade olmayan, son derece ender kan. Dünyadaki taleple arz arasındaki açıktan. Tüm ulusların kanı. Kanın Tokyo, Paris, Berlin, Londra ve New York tıp borsalarında sınıfına göre toptan ve perakende fiyatı. Kan tahlilinin nasıl yapılacağı, iyi kanın kötü kandan nasıl ayrılacağı. Nasıl soğutulacağı, şişeleneceği, dondurulacağı, nakledileceği, depolanacağı, kurutulacağı. Batı'nın başlıca sanayileşmiş ülkelerine ithalini kapsayan mevzuat. Sağlık ve hijyen standartları. Gümrük. Bunu neden yapıyor? Kan neden ona birden çekici geliyor? Tiger kandan en az sigara kadar nefret eder. Kan onun ölümsüzlük kavramlarına ters geliyor, düzen tutkusuyla çelişiyor. Oliver bütün hayatı boyunca bu tiksintinin farkında, bazen gizli bir duyarlılık işareti olarak görüyor, kimi zaman da bir zaaf olarak yorumluyor. En ufak bir kesik, en ufak bir koku ya da görüntü paniğe kapılması için yeterli. Şoförü Gasson, efendisi bembeyaz bir yüzle Rolls-Royce'unda oturur, devam et, devam et, devam et diye haykırırken korkunç bir kaza sonrasında yardıma kalkıştığı için neredeyse kovuluyordu. Oysa şimdi, Hoban'ın Üç Numaralı Özel Öneri'yle ilgili sıkıcı tarifini dinlerken takındığı mutlu ifadesine bakınca, sanki kan hayatında en sevdiği şey gibi. Üstelik bu, kovalar dolusu kan: Cömert Rus bağışçılar sayesinde neredeyse musluktan akıyor, ihtiyacı olan ıstıraplı Amerikalı için yarım litresi doksan dokuz dolar ve doksan beş sent – üstelik burada haftada yarım milyon kere yarım litreden bahsediyoruz, anlıyor musun Oliver? Hoban birden

iyiliksever biri oluveriyor. Bunun için sesini saygı dolu bir monoloğa uyarlıyor, aynı zamanda da dudaklarını erdemle büzüp gözkapaklarını indiriyor. Karabağ, Abhazya ve Tiflis çatışmaları diye anlatıyor, Orlov kardeşlere Rusya'nın mevcut tıp hizmetlerinin eksikliğinin trajik bir görüntüsünü sundu. Kötüsünün geleceğine en ufak bir kuşkuları yok. Sovyetler Birliği'nin maalesef ne ulusal bir kan nakil hizmeti ne de kan toplayıp çok sayıdaki sorunlu başkentimize dağıtacak, depolayacak bir programı var. Kan satın almak veya satmak kavramı seçkin Sovyet duygularına yabancı. Sovyet vatandaşları özel empati veya vatanseverlik anlarında kendiliklerinden ücretsiz kan vermeye alışkındır, yoksa –Tanrı korusun– ticari bir bağlamda değil diyor Hoban, sesi öylesine kansız ki, Oliver onun da kan nakline ihtiyacı olabileceğini düşünüyor.

“Örneğin, lütfen, Kızıl Ordu belirli bir cephede savaşırken, radyodan kan bağışçılara çağrı yapılır. Örneğin, bir doğal afet durumunda, bütün köy kan vermek için sıraya girer. Kriz büyükse, Rus halkı çok miktarda kan verir. Yeni Rusya'da çok kriz çıkacak. Kriz yaratmak da mümkün. İzahtan vareste.” Bu saçmalıklarla nereye varmayı düşünüyor ki diye merak ediyor Oliver, oysa odada çevresine şöyle bir bakması, kuşkularında tek başına olduğunu göstermeye yeterli. Tiger'm yüzünde, sıkıysa bana soru sor diyen, tehditkâr bir tebessüm var. Yevgeni ve Mihail ellerini kucaklarında kavuşturup başlarını eğerek duaya durmuş. Şelva hatırladığını gösteren dalgın bir bakışla, Massingham gözlerini güzelce yumarak, zarif bacaklarını sönük şömineye uzatarak dinliyor. “Bu nedenle Sovyetler Birliği'nin tüm büyük kentlerinde zaman geçirmeden ulusal kan bankalarının kurulması için en üst düzeyde siyasal karar verildi,” diyor Hoban, uyanışçı bir rahipten çok, soğuk bir sabah, Moskova Radyosu'nun genizden konuşan haber spikerini andırır sesiyle. Etrafındakilerin tümü Hoban'ın sözü nereye vardıracağını kesinlikle biliyor görünmesine rağmen, Oliver hâlâ konuya uyanamıyor.

“Harika,” diye mırıldanıyor kolektif bakışların bilincinde, kendini savunur gibi. Ancak bu sözcüğü daha söyler söylemez, kendini çemberin ötesinden Yevgeni’yle bakışır buluyor; başını arkaya atıp bir yana yatırmış, kaya gibi çenesi çıkık, çift sıra kirpiğinin arasından tek gözüyle Oliver’ı süzüyor.

“Ulusal hedef durumuna uygun olarak, Sovyetler Birliği’nin tüm cumhuriyetleri belirlenen her kent için ayrı kan tesisleri kurma talimatı alacak. Bu tesis her kategoriden en az –Oliver’ın proje konusundaki kafa karışıklığı tam sayıyı anlamasına izin vermiyor– galon kan bulunduracak. Talimatlara uyum ölçüsünde, bu proje için bir miktar devlet finansmanı sağlanacak. Devlet kriz durumu da ilan edebilecek. Aynı zamanda karşılıklılık ruhuna uygun olarak,” –burada dikkat çekmek için bir parmağını havaya kaldırıyor– “her cumhuriyetin Moskova’daki merkezi kan bankasına belirli bir miktarda kan göndermesi istenecek. İzahtan vareste. Merkezi rezerve gerekli miktarı göndermeyen cumhuriyetler devlet finansmanından yararlanamayacak.” Hoban irileşiyor, en azından çirkin sesinin izin verdiği ölçüde genişliyor: “Merkezi rezerv, Kriz Müdahale Kan Rezervi olarak anılacak. Göstermelik olacak. Güzel bir bina yapılacak. Güzel bir bina seçeceğiz. Belki de helikopterler için çatısı düz bir bina. Bu binada, Sovyetler Birliği’nin herhangi bir yerinde yerel hizmetlerin imkânını aşan ani taleplere cevap vermek için sağlık görevlileri hazır bekleyecek. Örnek, bir deprem. Örnek, önemli bir endüstriyel kaza. Örnek, tren kazası ya da küçük savaş. Örnek, Çeçenistan’dan terör saldırısı. Binayla ilgili televizyon programı olacak. Gazete yazıları. Bina, Sovyetler Birliği’nin gururu olacak. Kriz küçük olsa da, en yüksek makam tarafından ilan edildiği sürece, kimse kan vermeyi reddedemeyecek. Takip edebiliyor musun Oliver?”

“Tabii, edebiliyorum. Bir çocuk bile anlar bunu,” diyor Oliver sıkıntıyla. Ne var ki şaşkınlığını kendinden başka fark eden yok. Granit başını granit yumruğuna dayamış yaşlı Yevgeni bile çılgınlığını duymadı.

“Ancak,” diye devam ediyor Hoban –dil gardını düşürünce sondaki “k” harfini “h” gibi okuyup her seferinde Oliver’ın içten içe gülümsemesine neden oluyor– “Ancak. Kriz Müdahale Kan Rezervi’nin işletme giderlerinin devletin altından kalkamayacağı kadar yüksek olacağı şimdiden belli. Sovyet Devleti’nin sıfır parası var. Sovyet Devleti pazar ekonomisinin kurallarını kabul etmek zorunda. Onun için, sana sormak istiyoruz Oliver. Kriz Müdahale Kan Rezervi mali açıdan kendi kendine nasıl yeter? Bunu nasıl başarır? Ülkenin en yüksek makamına kişisel tavsiyen nedir, lütfen?”

Bütün gözler onu kavururken, en acımasızca kavuranlar Tiger’ın gözleri. Onayını, kutsamasını, duasını istiyor. Eksiksiz etik ve ideallerle onlara katılmasını bekliyor. Oliver’ın yüzü kolektif sıcaklıktan kararıyor. Omuz silkiyor, yüzüne inatçı bir somurtuş yerleştiriyor.

“Sanırım, fazla kanı Batı’ya satarak.”

“Biraz daha yüksek, lütfen Oliver!” diye sesleniyor Tiger.

“Fazla kanı Batı’ya satarak dedim,” –öfkeyle– “neden olmasın? Kan da diğerleri gibi bir mahsul. Kan, ham petrol, hurda demir, ne farkı var ki?”

Kendi gözüne zincirlerini kopararak kurtulmuş biri gibi görünüyor. Oysa Hoban çoktan onaylayarak başını sallıyor, Massingham bir salak gibi sırtlıyor ve Tiger da günün en mutlu tebessümünü takınıyor.

“Ferasetli bir öneri,” diyor Hoban, kelime seçimiyle mutlu. “Bu kanı satacağız. Resmen, aynı zamanda da gizlice. Satış Moskova’da en yüksek makamın yazılı izniyle yapılacak bir devlet sırrı olacak. Kriz ihtiyaçlarından artakalan kan her gün frigorifik Boeing 747’lerle Moskova Şeremetyevo Havaalanı’ndan Birleşik Devletler’in doğu kıyısına nakledilecek. Tüm nakliye giderleri anlaşılmayı yapan şirketçe karşılanacak.” Terimleri not almış, konuşurken onlara bakıyor. “Nakliye son derece gizli yollarla yapılacak böylelikle olumsuz reklam önlenecek. ‘Rus kanımızı muzaffer emperyalistlere satıyorlar’

cümlesini asla duymamamız gerek. Birleşik Devletler’de de Amerikan kapitalistlerin yoksul ülkelerin kanını içtiği de telaffuz edilmemeli. Böylesi zarar verir.” Parmağının beyaz ucunu tükürükleyip bir sayfa çeviriyor. “Karşılıklı gizlilik sağlandığını varsayarak, bu mukavele de ülkenin en yüksek makamı tarafından imzalanacak. Koşulları şöyle olacak. Birinci madde, Yevgeni İvanoviç kendi temsilcisini belirleyecek, bu onun ayrıcalığı olacak. Temsilcisi yabancı olabilir, Batılı olabilir, Amerikalı olabilir, kim ne karışabilir ki? Temsilcinin şirketi Moskova’da kayıtlı olmayacak. *Yabancı* bir şirket olacak. Tercihen İsviçre’de. Mr. Orlov’un Sovyet temsilcisiyle mukavele imzalanır imzalanmaz, yabancı bankaya hamiline senet halinde otuz milyon dolar yatırılacak. Ayrıntılar daha sonra belirlenecek. Bu banka için bir öneriniz var mı?”

“Var tabii,” diye mırıldanıyor Tiger sahnenin dışından.

“Bu otuz milyon dolar Mr. Yevgeni Orlov’un temsilcileri lehine tahakkuk edecek ve brüt kârın yüzde on beşi olarak hesaplanacak temettünün peşinatı sayılacak. Hoşuna gitti mi Oliver? Güzel bir iş olduğuna inanıyorsun, bundan eminim.”

Oliver bundan hoşlanıyor, nefret ediyor, güzel iş olduğuna inanıyor, iğrenç bir iş olduğuna inanıyor, hırsızlıktan başka bir şey olmadığına inanıyor. Gerekli yaşa, özgüvene, hitabete, özgürlüğe sahip değil.

“Haklı olarak belirttiğin gibi Oliver,” diyor Tiger. “Bu da herhangi bir mahsul.”

“Sanırım öyle.”

“Kaygılı görünüyorsun. Kaygılanma. Burada dostlar arasındasın. Ekibin bir üyesisin. Aklındakileri söyle.”

“Testleri falan düşünüyordum,” diye homurdanıyor Oliver.

“Çok doğru. Düşünmen gerekir tabii. İsteyeceğimiz son şey, basındaki hayırseverlerin bozuk kan simsarlığı yaptığı-mızı söylemeleri. O yüzden testlerin, sınıflandırmanın, seçmenin –bütün o problemlerin– bu modern çağda hiç sorun

olmadığını söylemek istiyorum. Olsa olsa, sevkiyata birkaç saat ekler, o kadar. Genel giderleri artırır, ama bu giderler hesaplanacaktır tabii. Muhtemelen uçuş sırasında yapılacaktır. Böylelikle zaman ve emek tasarrufu yapılır. Araştırıyoruz. Canını sıkın başka bir şey?”

“Şey, var –işte– daha geniş konu.”

“Hangisi?”

“Şey –işte– Alix’in dediği gibi – Rus kanını zengin batıya satmak – köylülerin kanıyla yaşayan kapitalistler.”

“Bu sefer de kesinlikle haklısın ve bunu bir an bile gözden kaçırmamamız gerekir. İyi habere gelince, Yevgeni ve adamları bütün her şeyi gizli tutmakta en az bizim kadar kararlı. Kötü haber ise, her şeyin er veya geç ortaya çıkacağı. Buradaki püf noktası, olumlu düşünmek. Darbeye darbeye karşılık vermek. Cevapların hazır olsun, gerektiğinde patlat.” Bir yol kenarı vaizi gibi kolunu kaldırıyor ve sesini titretiyor. “Kanı akıtmaktansa, satmak daha iyi! Bir ülkenin eski düşmanına kan vermesinden daha güzel bir barış ve birlikte yaşama sembolü olabilir mi? Bu nasıl?”

“*Vermiyorlar* ama, öyle değil mi? Demek istiyorum ki bağışçılar veriyor, ama bu farklı.”

“Yani sence kanlarını bedavaya mı alalım?”

“Tabii ki hayır.”

“Sovyetler Birliği’nin ulusal bir kan nakil hizmeti olmaması sence daha mı iyi olur?”

“Hayır.”

“Yevgeni’nin adamlarının komisyonla ne yaptıklarını *biz* bilemeyiz – neden bilelim ki? Hastaneler de yapabilirler. Yıkılmakta olan sağlık hizmetlerini ayağa kaldırabilirler. Bundan daha ahlaklı ne olabilir?”

Massingham özetin özetini yapıyor. “Toparlarsak sevgili dostum Ollie, üç belirli öneri için seksen milyon ağız tatlandırıcıdan bahsediyoruz,” diyor, hesabını cilalı bir aldırmazlıkla yaparak. “Bana kalırsa –aklımdan geçtiği gibi söylüyorum–

seksenle kapı açan herkes sonunda yetmiş beşe iner. Ülkenin en yüksek makamı da olsan, yetmiş beş derli toplu bir meblağ. Ondan sonrası, masaya kimi davet edeceğimiz. Buradan bakınca, sanki insanlara külçe altın dağıtacakmışız gibi görünüyor.”

* * *

Audley Caddesi'nde, dedikodu sütunlarında senin bile karşılayamayacağın özel öğlen kulübü olarak yaftalanan Kat's Cradle'da öğle yemeği. Oysa Tiger'ın karşılayamayacağı bir şey yok. Tiger buranın sahibi, Kat'ın de sahibi, hatta kadına Oliver'ın bilmesine izin verilenden de daha uzun süredir sahip. Hava güzel, köşe başına yürüyüş üç dakika bile sürmüyor. Başı Tiger ve Yevgeni çekiyor, gerisi arkadan geliyor ve Alix Hoban, Oliver'ın sonradan öğreneceği gibi çok hoşlandığı bir şey yapıyor ve cep telefonundan kısık Rusçayla bir şeyler söylüyor. Köşeyi dönüyorlar, şoförlü Rolls-Royce'lar bir mafya korteji gibi kaldırımın kenarında bekliyor, kapalı ve üzeri işaretsiz, siyaha boyalı bir kapı Tiger zile uzandığı anda açılıyor. Cumbadaki ünlü yuvarlak masa onları bekliyor, en soluğundan şeri rengi ceketler giymiş garsonlar gümüş servis arabaları itiyor, yalakalık edip mırıldanıyor, birkaç metres ve sevgili köşelerinin güvenliğine sığınmış, gelenleri seyrediyor. Lokantaya adını veren Katrina iyi bir metresin olması gerektiği gibi şakacı, şık, yaşlanmaz. Tiger'ın yanında durmuş, kalçasını omzuna sürüyor.

“Hayır, Yevgeni, bugün votka yok,” diyor Tiger masanın öbür tarafına. “Kaz ciğeriyle Château Yquem içecek, Kat, kuzu etiyle Château Palmer, kahvesiyle de senin bin yıllık Armagnac'ından bir yudum. Votka falan yok. Hayatıma da mal olsa, ayıyı ehlileştireceğim. Beklerken de şampuan kokteylleri.”

“Pekâlâ, zavallı Mihail ne içecek?” diye soruyor, Masingham'ın hoşgörüsüyle gelenlerin isimlerini önceden

öğrenen Katrina. “Sanki yıllardır doğru dürüst bir yemek yememiş gibi bakıyor, yedin mi yoksa sevgilim?”

“Bahse girerim, Mihail sığır eti meraklısı,” diyor Tiger, Massingham da uygun gördüklerini çeviriyor. “Ona et söyle Randy. Ve gazetede okuduklarının bir kelimesine bile inanmasın. İngiliz sığırı hâlâ dünyanın en iyisi. Şelva için de aynı. Alix, biraz yaşamanın zamanı. Ve lütfen şu telefonu da kaldır Alix, burada kural böyle. Ona ıstakoz ver. Istakoz sever misin Alix? Istakoz nasıl Kat?”

“Peki, *Oliver* ne yiyor?” diyor Kat, parıltılı gözlerini Oliver’a dikip, istediği gibi oynayacağı bir armağanmışçasına üzerinden ayırmıyor. “Yeterince yemiyor,” diye ekliyor utanması için onun adına. Tiger’m güçlü kuvvetli oğlundan hoşlandığını hiç gizlemiyor. Cradle’m kapısından her girdiğinde Oliver’a, sahip olmak istediği ama fiyatına erişemediği bir tablo gibi bakıyor.

Oliver cevap vermek üzereyken salon patlıyor. Yevgeni beyaz piyanonun başına geçmiş dağlardan, nehirlerden, ormanlardan, danstan ve –Oliver yanılmıyorsa– süvari akınlarından söz eden vahşi bir prelüd tutturuyor. Mihail bir anda minik dans pistinin ortasında beliriveriyor, gizemli bakışlarını mutfak kapısına dikeyyor. Yevgeni bir köylü ağıdı söylemeye başlayınca da kollarını yavaşça sallayıp nakaratla destek oluyor. Kat hiç beklemeden Mihail’in koluna giriyor ve yaptığı hareketleri taklit ediyor. Türküleri dörtlüde dağa tırmanıyor, zirveye ulaşıyor ve kederle iniyor. İki kardeş şaşkın sessizliğe aldırmadan masadaki yerlerine dönerlerken Kat alkışlamaya koyuluyor.

Alkışlar dinince Oliver, Massingham aracılığıyla da olsa Yevgeni’ye çekinerek, “Gürcüce miydi?” diye soruyor.

Oysa Yevgeni’nin hiç de iddia ettiği gibi bir tercümana ihtiyaç duymadığı anlaşılıyor. Tüm salonda yankılanan yoğun bir Rus şivesiyle, “Gürcüce değil Oliver. Megrelce,” diyor. “Megrel halkı saf, katışıksız bir halktır. Öteki Gürcüler o kadar çok istila yaşadılar ki, büyükannelerinin ırzına geçenlerin Türk mü,

Dağıstanlı mı yoksa İranlı mı olduğunu bilmezler. Megreller akıllı insanlardı. Vadilerini korurlar. Kadınlarını eve kilitlerler. Önce hamile bırakırlar. Saçları kahverengidir, siyah değil."

Salonun haşmetli telaşı geri dönüyor. Tiger yavaşça kadeh kaldırmayı öneriyor. "Vadilerimize Yevgeni. Sizinkilere ve bizimkilere. Parıldasınlar. Ayı ayrı, ama birlikte. Sana ve ailene refah getirsinler. Ortakça. İyi niyetle."

Saat dört. Massingham konukları akşamki kutlamalar öncesinde dinlenmeleri için Savoy'a götürürken, baba-oğul yemek sonrasının pusunda, kaldırımın üzerinde kol kola ayakça geziniyor.

"Aile için harika bir adam Yevgeni," diyor Tiger dalgınca. "Tıpkı benim gibi. Tıpkı senin gibi—" koluna bir çimdik. "Gür-cüler Moskova'nın en ünlü hırsızları. Yevgeni hepsini göbeğinden bağlamış, açamayacağı tek bir kapı yok. Tatlı dilli. Tek bir düşmanı yok." Baba-oğlun birbirlerine bu kadar uzun zaman dokunmalarına pek sık rastlanmaz. Çelişkili boylarına bakınca her ikisi için de geçerli bir tutuş bulmak güçtür, ancak bu seferki işe yarıyor. "İnsanlara pek güvenmiyor. Benim gibi. Bazı şeylere –bilgisayar, telefon, faks– güvenmez, sadece başının içindekilere güvendiğini söylüyor. Bir de sana."

"Bana mı?"

"Orlovlar aileye düşkün insanlar. Öyle bilinirler. Babalar-dan, erkek kardeşlerden, oğullardan hoşlanıyorlar. Onlara oğlunu gönder, iyi niyet belirtisi olur. Winser'ı bugünlüğüne uzaklaştırmamın nedeni de bu. Artık ait olduğun yere, sahne ışıklarına çıkmanın zamanı geldi."

"Peki ya Massingham? Bunlar onun avı, öyle değil mi?"

"Oğul daha iyi. Randy'nin umurunda değil, ama hepimiz karşımızda olmaktansa yanımızda olmasını yeğleriz." Oliver kolunu kurtarmaya davranıyor, ama Tiger kapanı gevşetmiyor. "Kuşkulu oldukları için suçlayamazsın onları, böyle bir dünyada büyüdüler. Polis devleti, herkes birbirinin ispiyoncusu, idam mangaları – insanı ketum yapar. Randy iki

kardeşin de hapishanede sanki büyü yaptıklarını söylüyor. Yarının insanlarından yarısını tanıyarak çıkmışlar. Anlaşıldığı kadarıyla, Eton'dan bile daha iyi. Yapılması gereken mukaveleler olacak tabii. Yan anlaşmalar. Basit tut, sana mesajım bu. Yabancılar için temel hukuk İngilizcesi. Yevgeni ne imzaladığını bilmek ister. Becerebilecek misin?"

"Sanırım."

"Çoğu konuda bir çocuk kadar bilgisiz, başka türlü olmazdı zaten. Ona avcundan yedirmen, Batılı yöntemlerimizi anlatman gerekecek. Avukatlardan nefret ediyor, konu bankacılık olunca sapla samanı karıştırıyor. Nasıl karıştırmasın ki, adamların bankası bile yokken."

"Nereden etsin," diye dalkavukça tekrarlıyor Oliver.

"Zavallıların hâlâ paranın değerini öğrenmeleri gerekiyor. Şimdiye kadar ayrıcalıklar para yerine geçiyordu. Ellerindeki kâğıtları doğru oynadıkları zaman her istediklerine –ev, yiyecek, okul, tatil, hastane, otomobil, hepsi ayrıcalık– sahip olabiliyorlardı. Oysa şimdi aynı şeyleri nakit parayla satın almak zorundalar. Bambaşka bir oyun. Farklı bir oyuncu olmak gerek." Oliver gülümsüyor ve kalbinde müzik çalıyor. "Tamam mı, anlaştık mı?" diyor Tiger. "Sen işin girdisini çıktısını öğretirsin. Ben de ağır işlerle ilgilenirim. Bir yıl, bilemedin biraz daha fazla sürer."

"Bir yıl sonra ne olacak?"

Tiger gülüyor. Gerçek, nadir, ahlakdışı, mutlu bir West End kahkahası, sonra Oliver'ın kolundan çıkıp sevgiyle omzunu şamarlıyor. "Ve brüt kârın yüzde yirmisi?" –gülmeye devam ederek– "Sence ne olacak? Bir yıl sonra yaşlı kurdu devreden çıkarmış oluruz."

Oliver uçuşta.

Babasının şirketine girmekten kuşku duymuşsa eğer, 1991 yılının altın yaz ayları cevabını veriyor. Bu, yaşamak. Bu, ilişki kurmak. Bu, daha önce ancak düşünüyordu kurabildiği boyutta bir ekibin parçası olmak. Gazetelerin finans yazarları Tiger sıçradığında daha önemsiz insanlar kenara çekilir derler. İşte Tiger şimdi her zamankinden de fazla sıçırıyor. Yöneticilerini farklı görev güçlerine ayırırken daha önemsiz bir makam olan Kan'ı yeğleyen Massingham'ı pek de hoşlanmadığı Petrol ve Çelik Komutanlığı'na atıyor. Tiger gibi Massingham da avantanın nerede olduğunu gördü, zaten Tiger'm Kan'ı kendine ayırmasının nedeni de bu. Ayda iki-üç kez Washington, Philadelphia ya da New York'ta görülüyor, çoğu zaman yanında Oliver'la. Oliver babasının ikna yeteneğiyle senatörlerin, lobicilerin ve sağlık yetkililerinin gözlerini kamaştırmasını kaygıyla karışık bir hayranlıkla izliyor. Tiger'm anlattıklarına bakarsan, kanun Rusya'dan geldiğini neredeyse hiç anlamazsın. Kan, *Avrupa* kanı – Avrupa İber Yarımadası'ndan Urallara kadar uzanmıyor mu? – Oliver'ın ayakta kalmış duyarlılığını daha da örseleyerek – *beyaz Avrupalı* kanı, *Avrupa'nın ihtiyaç fazlası*. Gerisi için kendini geçiş hakları, sınıflandırma, depolama, gümrük muafiyetleri, nakliye ve operasyonu izleyecek sorun gidericilerden mobil bir ekip kurmak gibi tartışma çıkarmayacak konularla sınırlandırıyor. Peki, Rus kanının güvenli gelişi sağlandığına göre, ya çıkışı?

“Yevgeni’yi ziyaret etmenin zamanı geldi,” diyor Tiger; ve Oliver yeni kahramanının peşine düşüyor.

Şeremetyevo Havaalanı, Moskova, 1991, Oliver kusursuz bir yaz öğleden sonrası Rusya Ana toprağına ilk kez ayak basıyor. Gelen yolcu salonunun kasvetli kuyrukları ve azarlayıcı sınır muhafızlarıyla karşılaşınca düştüğü anlık kaygıdan etrafında bir uysal yetkili kalabalığı, keyifli sesler çıkararak yaklaşan Yevgeni’yi görünce kurtuluyor. Kocaman kollarını Oliver’ın sırtına doluyor, sert yanağını onunkine bastırıyor. Sarımsak önce kokusu, sonra ihtiyar geleneksel üçüncü Rus busesini Oliver’ın şaşkın dudaklarına kondururken de, tadı. Göz açıp kapatıncaya kadar pasaportu damgalanıyor, bavulu bir yan kapıdan çıkarılıyor, Oliver ve Yevgeni siyah bir Zil’in arka koltuğına yerleşiyor. Direksiyonda da bizzat Yevgeni’nin kardeşi Mihail var, bu kez koyu renkli buruşuk takımın yerine dizine kadar çıkan çizmeler, asker pantolonu ve aile boyu bir otomatik tabancanın kabzası görülen deri bir pilot ceketi giymiş. Önlerinden bir polis motosikleti gidiyor, arkalarında da bir Volga’nın içinde koyu renk saçlı iki adam.

“Çocuklarım,” diyor Yevgeni göz kırparak.

Oysa Oliver bunun doğru olmadığını biliyor, Yevgeni’nin asıl üzüntüsü oğlu olmaması, sadece kızları var. Oliver’ın oteli kent merkezinde beyaz bir düğün pastası. Bavulunu bırakıyor, çukur dolu geniş caddelerden, dev apartman bloklarının arasından geçip güvenlik kameraları ve üniformalı polislerce korunan yarı saklı villaların bulunduğu bahçeli bir banliyöye varıyorlar. Önlerinden çelik kapılar açılıyor, eskort gözden kayboluyor; haykıran çocuklarla, babuşkalarla,¹ sigara dumanıyla, çalan telefonlarla, aşırı büyük televizyonlarla, bir pinpon masasıyla dolu sarmaşıklarla kaplı bir malikânenin çakıl taşlı avlusuna giriyorlar; her şey hareket halinde. Holde onları avukat Şelva karşılıyor. Olga adında kızarık yüzlü bir

1 (Rus.) Babuşka: Büyükanne. (ç.n.)

kuzen var, "Mr. Yevgeni'nin kişisel asistanı" var, İgor adlı şişman ve neşeli bir yeğen var, Yevgeni'nin sevecen ve azametli Gürcü karısı Tinatin ve her biri dolgun yapılı, evli ve biraz yorgunca üç –hayır, dört– kızı var ve en güzelleri, en talihsizi Oliver'ın acılı bir aşinalıkla hemen kanının ısındığı Zoya. Kadın nevrozu Oliver'ın can düşmanı. Buna bir de ince bir bel, geniş anaç kalçalar, teselli edilmez kocaman kahverengi gözler ekle, Oliver kayıp gitsin. Genç kadın Paul adında, anasının ciddiyetini paylaşan oğlunu emziriyor. İkilinin dört gözü üzgün bir suç ortaklığıyla Oliver'ı süzüyor.

"Çok güzelsin," diyor Zoya, sanki bir ölüm bildiriyormuş gibi, üzüntüyle. "Sende düzensizliğin güzelliği var. Şair misin?"

"Basit bir hukukçuyum."

"Hukuk da düştür. Buraya kanımızı satın almaya mı geldin?"

"Sizi zengin etmeye geldim."

"Hoş geldin," diyor genç kadın bir trajedi sanatçısının derinliğiyle.

Oliver, Yevgeni'nin imzalaması için bazı belgelerle Tiger'ın mühürlü bir de mektubunu getirdi ama – "Hayır, şimdi zamanı değil, önce atımı görmem gerek!" Tabii görecek! Yevgeni'nin atı salonun ortasında pembe bir halının üzerinde şımarıkça parıldayan yepyeni bir BMW motosiklet. Ev ahalisi kapının eşiğine birikirken –oysa Oliver'ın gözü daha çok Zoya'yı görüyor– Yevgeni ayakkabılarını bir kenara fırlatıyor, hayvanın sırtına tırmanıyor, kışını seleye yerleştiriyor ve çoraplı ayaklarını pedallara basarken motorun devrini en yukarıya kadar çıkarıyor, sonra düşürüyor ve aldığı keyif mat kirpiklerinden sızıyor. "Şimdi sen Oliver! Sen! Sen!"

House of Single'ın veliahtı izleyicilerin alkışları arasında terzi elinden çıkma ceketiyile ipek kravatını Şelva'ya uzatıyor ve Yevgeni'nin boşalttığı seleye sığıyor; binayı temellerine kadar titretip zangırdatarak ne kadar iyi bir çocuk olduğunu

gösteriyor. Bu performanstan hoşlanmayan sadece Zoya var. Bu ekolojik cinayet karşısında kaşlarını çatıyor, Paul'ü göğsüne bastırıyor, elini korumak ister gibi çocuğun kulağına kapatıyor. Dağınık saçlı, özensiz giyimli ve ana-cariyelere özgü sarkık omuzları var. Yalnız ve büyük yaşam kentinde kaybolmuş, Oliver kendini çoktan onun polisi, koruyucusu ve yoldaşı tayin etti bile.

“Rusya’da ayakta durmak için hızlı gitmek zorundayız,” diyor genç kadın Oliver kravatını yeniden bağlarken.

“Ya İngiltere’de?” diye gülerek soruyor Oliver.

“Sen İngiliz değilsin. Sibirya’da doğdun. Kanını satma.”

Yevgeni’nin çalışma odası bir sükûnet şapeli. Güzel kaplanmış bir müştemilat, tavanı yüksek, belki eski bir ahır. Villadan tek bir ses bile gelmiyor. Huş ağacından görkemli antika eşyalar sarı-kahverengi bir yoğunlukla parıldıyor. Yevgeni harika bir yazı masasını avcuyla okşarken, “St. Petersburg müzesinden,” diye açıklıyor. Devrim olduğunda müze yağmalanmış, koleksiyon tüm Sovyetler Birliği’ne dağılmış. Yevgeni izini bulmak için yıllarca uğraştığını anlatıyor. Daha sonra eşyanın restorasyonu için seksen yaşında eski bir Sibirya mahkûmu bulmuş. “Buna *karelka* diyoruz,” diye anlatıyor gururla. “Büyük Katerina’nın gözdesiydi.” Duvarlarda Oliver’ın öldüklerini bir şekilde bildiği insanların resimleri ve denizde gemiler gösteren diplomalar asılı. Oliver ve Yevgeni bir Arthur avizesinin altında, Büyük Katerina’nın koltuklarına oturuyor. Yontulmuş yaşlı yüzü, altın çerçeveli gözlüğü ve Küba purosuyla Yevgeni herkesin iyi danışmanı ve güçlü dostu görünüyor. Papazımsı hukukçu Şelva gülümsüyor ve sigarasını tütürüyor. Oliver, Winser tarafından hazırlanan ve kendinin düz İngilizceye çevirdiği anlaşma metinlerini getirdi. Massingham Rusça çevirilerini yaptı. Masanın öteki ucundan Mihail sağırların tetikliğiyle bakıyor, işitemediği sözcükleri derin deniz misali gözleriyle parçalayıp yutuyor. Şelva, Yevgeni’ye Gürcüce bir şeyler söylüyor. O konuşurken

kapının kapanması Oliver'ı şaşırtıyor, çünkü kapı açık değildi. Dönünce, odanın içinde emir almadıkça yaklaşması yasaklanmış bir uşak gibi dikilen Alix Hoban'ı görüyor. Yevgeni, Şelva'ya susmasını söylüyor, gözlüğünü çıkarıyor ve Oliver'a dönüyor.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor.

"Evet."

"Baban. O da güveniyor mu?"

"Tabii."

"Öyleyse güveniyoruz," diyor Yevgeni ve Şelva'nın itirazlarına aldırmadan kâğıtları imzalıyor ve imzalaması için masanın üzerinden Mihail'e doğru itiyor. Şelva iskemlesinden kalkıp Mihail'in omzunda dikiliyor ve nereyi imzalayacağını gösteriyor. Mihail yavaşça, büyük bir gayretle her harfi bir şaheser adını kazıyor. Hoban tanık olarak sokuluyor. Onlar mürekkeple imzalarken Oliver kan düşünüyor.

Yassı taşlarla kaplı açık ocaklı bodrumda, şişlere geçirilmiş domuz ve kuzu etleri odun ateşi üzerinde kızarıyor. Kiremitlerde sarmısaklı mantarlar cızırdıyor. Tahta tabaklara Gürcü peynir somunları istiflenmiş. Tinatin, Yevgeni'nin karısı, Oliver'a somunlara haçapuri demeyi öğretiyor. İçmek için Yevgeni'nin gizemle Beytüllahim'den gelme ve ev yapımı olduğunu ilan ettiği tatlı şarap var. Huş ağacından yemek masasının üzerinde havyar tabakları, tütsülenmiş salam, baharatlı tavuk butları, evde tütsülenmiş deniz alabalığı, zeytin ve badem tatlıları öylesine üst üste yığılmış ki, özenle cilalanmış yüzeyinden bir santimi bile görünmüyor. Yevgeni ve Oliver masanın iki ucuna oturuyor. Aralarına büyük göğüslü kızlarla suskun kocaları yerleşiyor; sadece Zoya ona yakışan yalnızlığı içinde, dizine oturttuğu küçük Paul'ü hastaymış gibi kaşıkla besliyor, çok arada bir de kaşığı kendi boyasız dudaklarına çeviriyor. Oysa Oliver'ın zihninde genç kadının koyu gözleri sürekli onun üzerinde, kendininkiler de Zoya'ya dikili, minik Paul de annesinin uhrevi yalnızlığının bir uzantısı. Onu önce

bir Rembrandt modeli, ardından bir Çehov kahramanı olarak düşlemişken, gözlerini kaldırıp kulağında cep telefonu, takım elbise giymiş iki sert suratlı adamın ortasında içeriye giren, sonra da Oliver'ın kendi düşünde tutkulu öpücüğünü kon-
durduğu omzu yalapşap öpen, Paul'ün yanağını çimdikleyip
çocuğu acıyla bağırta, sonra da telefonda konuşmasına ara
vermeden Zoya'nın yanına çöken Alix Hoban'a kadının kına-
yarak baktığını görünce sarsılıyor.

"Kocamı daha önce görmüş müydün Oliver?" diye soru-
yor Zoya.

"Tabii. Kaç kere."

"Ben de," diyor gizemle.

Yevgeni ve Oliver masanın iki ucundan birbiri şerefine art
arda kadeh kaldırıyor. Tiger'a kaldırdılar, birbirlerinin ailele-
rine, sağlıklarına, refahına ve hâlâ komünizm günleri olması-
na rağmen, Tanrı'nın katındaki ölümlere içtiler.

"Bana Yevgeni diyeceksin," diye kükrüyor Yevgeni. "Ben
de sana Postacı Çocuk. Sana Postacı Çocuk desem olur mu?"

"Ne istersen öyle de, Yevgeni."

"Ben senin dostun. Ben Yevgeni. Yevgeni ne demek, sen
biliyor?"

"Hayır."

"Soylu demek. Ben özel insan demek. Sen de özel insan?"

"Sanırım."

Bir kükreme daha. Gümüş ayaklı koç boynuzları getirili-
yor ve ağzına kadar ev yapımı Beytüllahim şarabıyla doldu-
ruluyor.

"Özel insanlara! Tiger'la oğluna! Seni seviyoruz! Sen bizi
seviyorsun?"

"Çok."

Oliver ve kardeşler koç boynuzlarını dikerek dostluğa içi-
yor, sonra da boşaldığını göstermek için ters çeviriyor.

"Şimdi sen gerçek Megrel!" diye ilan ediyor Yevgeni ve
Oliver bir kez daha Zoya'nın suçlayıcı gözlerini üzerinde

hissediyor. Oysa bu kez bakışı Hoban da izliyor, belki de Zoya görmesini istiyor, çünkü kocası kabaca gülüp dişlerinin arasından Rusça bir şey söylediği zaman genç kadın da cevap olarak kırıncı bir kahkaha atıyor.

“Kocam bize yardım için Moskova’ya gelmeden çok mutlu oldu,” diye açıklıyor. “Kanı çok sever. Bu onun zanaatı. Zanaat mı denir?”

“Pek denmez.”

Bodrumda geç saatte sarhoş bilardosu. Mihail antrenör ve hakem, Yevgeni’nin vuruşlarını yönetiyor. Şelva başka bir köşeden izlerken Hoban’ın mağrur bakışları oyundaki bütün hareketleri görüyor, bir yandan da cep telefonuna bir şeyler söylüyor. Böylesi okşayıcı bir sesle kiminle konuşuyor olabilir? Metresiyle? Borsacısıyla? Oliver öyle düşünmüyor. Gözünde tıpkı Hoban gibi karanlık aralıklarda, üstlerinde koyu takımlarla, gölgelerde efendisinin sesini bekleyen adamların resimleri var. Pirinç saplı ıstakaların ucu yok. Sararmış toplar açılı ceplere zor sığıyor. Masa eğik, üzerindeki keçe daha önceki âlemlerin çizik ve yırtıklarını taşıyor, bantlardan tangırtı sesi çıkıyor. Oyunculardan biri ender de olsa, topu cebe sokmayı başarinca Mihail skoru Gürcüce ilan ediyor, Hoban da küçümser tavrıyla İngilizceye çeviriyor. Yevgeni bir vuruşu kaçırdığı zaman, sıkça kaçırıyor zaten, Mihail topa, masaya ya da banda petrol zengini bir Kafkas laneti okuyor, ama taptığı abisine tek bir şey bile söylemiyor. Oysa kayınpederinin her sakarlık gösterisinde Hoban’ın aşağılayıcılığı daha da artıyor: Cep telefonunda konuşmayı sürdürürken acıdan suratını buruşturup aldığı soluğu güçlkle bastırıyor, ince dudaklarına hayaletimsi bir sırıtış konduruyor. Tinatin çıkageliyor ve Oliver’ın yüreğini eriten bir zarafetle Yevgeni’yi yatmaya götürüyor. Oliver’ı otele götürmek için bir şoför bekliyor. Şelva Zil’e kadar refakat ediyor. Oliver tam arabaya bineceken hevesle eve bakıyor ve çocuksuz, üstsüz, pencereden gözünü dikmiş Zoya’yı görüyor.

Yevgeni ertesi sabah yarı kapalı bir gökyüzünün altında Oliver'ı birkaç iyi Gürcü'yle tanışmaya götürüyor. Direksiyon-da Mihail'le bir gri barakadan diğerine gidiyorlar. İlkinde eski demir kokan bir Ortaçağ koridorunda yürüyorlar, yoksa kan kokusu mu? Bir sonrakinde siyah büyük masasını bir savaş anıtmış gibi koruyan, Brejnev dönemi yadigârı, kertenkele gözlü yetmişlik biri onları kucaklayıp şekerli kahve sunuyor.

"Tiger'ın oğlu musun?"

"Evet, efendim."

"O kadar ufak bir adam nasıl olur da böyle büyük çocuk yapar?"

"Bir formülü olduğunu duymuştum efendim."

Kocaman kahkaha.

"Bugünlerde onun handikabını biliyor musun?"

"On iki, diyorlar." Oysa kimse ona böyle bir şey söylemedi.

"Ona Dato on bir demektir de. Delirir, bak."

"Söylerim."

"Formül, ha? Bu güzel işte!"

Ve hiç sözü edilmeyen zarf: Daha neşeli konular konuşulurken Yevgeni'nin evrak çantasından çıkarıp masanın üzerinden ittiği gri-mavi, harp kalitesi, dosya kâğıdı büyüklüğündeki zarf. Ve Dato'nun zarfın geçişini kaydeden ancak doğrulamayan, aşağıya yönelik yağlı bakışı. İçinde ne olabilir? Yevgeni'nin bir gün önce imzaladığı anlaşmanın kopyaları mı? Çok kalın. Bir deste banknot? Çok ince. Hem burası ne? Kan Bakanlığı mı? Peki, ya Dado?

"Dado Megrelyalıdır," diyor Yevgeni gururla.

Arabada Mihail bir korsan Amerikan mizah dergisinin sayfalarını çeviriyor. Oliver birden kuşkuluyor ve yüzü kuşkusunu yeterince hızlı gizleyemiyor: *Mihail'in okuması var mı?*

"Mihail dâhidir," diye homurdanıyor Yevgeni, sanki Oliver soruyu yüksek sesle sormuş gibi.

Tiger'inkiler gibi ancak daha güzel, daha bakımlı kadın sekreterlerle ve dünya borsalarını gösteren sıra sıra

bilgisayarlarla dolu bir çatı katına giriyorlar. İtalyan takım elbise giymiş, İvan adında zarif bir genç tarafından karşılanıyorlar. Yevgeni İvan'a önceki gibi bir zarf uzatıyor.

"Pekâlâ, bugünlerde eski topraklarda durum nasıl?" diye soruyor İvan, otuzlardan kalma Oxford İngilizcesinin bezgin bir yeni sürümüyle. Çok güzel bir kız St. Petersburg müzesinden çıkmışa benzeyen gül ağacı bir sehpanın üzerine Campari sodayla dolu bir tepsi bırakıyor. "Çin çin," diyor İvan.

Kızıl Meydan'a bir taş atımı mesafede, Batı stili bir otele götürülüyorlar. Döner kapıların başında sivil giyimli adamlar bekliyor, lobide pembe lekeli havuzlar, asansörde de kristal bir avize var. İkinci katta, dekolte kıyafetli kadın krupiyeler boş rulet masalarından onları gözlüyor. Yevgeni üzeri 222 yazılı bir kapıda zile basıyor. Kapıyı Hoban açıyor. Sigara dumanı dolu yuvarlak odada, Stepan adlı sakallı, kötü suratlı, otuzlarında bir adam yaldızlı bir iskemlede oturuyor. Yanında yine yaldızlı bir sehpa var. Yevgeni evrak çantasını sehpanın üzerine bırakıyor. Hoban her şeyi izlediği gibi, bunu da izliyor.

"Massingham kahrolası Jumboları bulabildi mi?" diye soruyor Stepan Oliver'a.

"Londra'dan ayrılırken siz burada hazır olur olmaz düğmeye basacağımız söyleniyordu," diyor Oliver gergince.

"İngiltere büyükelçisinin oğlu falan mısın sen?"

Yevgeni Stepan'a Gürcüce bir şeyler söylüyor. Sesi azarlar gibi, kararlı. Stepan gönülsüzce ayaklanıyor ve elini uzatıyor.

"Tanıştığımıza sevindim Oliver. Kan kardeşiyiz, tamam mı?"

"Tamam," diye onaylıyor Oliver. Hiç hoşlanmadığı kocaman bir kahkaha oteline dönene kadar kulaklarında çınlıyor.

"Gelecek sefer seni Beytüllahim'e götüreceğiz," diye söz veriyor Yevgeni, son bir kez kucaklaştıkları zaman.

Oliver bavulunu toplamak için odasına çıkıyor. Yastığının üzerinde kahverengi kâğıda sarılı bir paketle bir de zarf görüyor. Zarfı açıyor. Mektup elyazısı sınavı gibi ve kabul

edilebilir bir hale gelene kadar birkaç kere üst üste yazılmış olmalı diye düşünüyor Oliver.

Oliver tertemiz bir kalbin var. Ne yazık ki, hep numara yapıyorsun. Onun için, bir hiçsin. Seni seviyorum. Zoya.

Paketi açıyor. İçinden her turist tuzağında görülen, siyah lake bir kutu çıkıyor. Kutuda da kayısı renkli ince kâğıttan kesilmiş bir kalp. Kalbin üzerinde kan yok.

* * *

Beytüllahim'e gitmek için Şeremetyevo Havaalanı'nda durur durmaz British Airways uçağından alınıp götürülmen, uysal pasaport polislerinden bambaşka bir ekibin önüne son sürat çıkarılman, seni Gürcistan'da Tiflis'e götürmek için tanıdık yolcularla bekleyen, üzeri Aeroflot logolu, çift motorlu bir İlyuşin'e bindirilmen gerekir. Yevgeni'nin geniş ailesinin tamamı uçakta ve Oliver hepsini blok halinde selamlıyor, en yakındakilere sarılıyor, en uzaktakilere el sallıyor; hepsinden en uzakta Zoya var, uçağın en uzak köşesinde Paul'le oturuyor, kocasıysa Şelva'yla birlikte ön sıralarda, Oliver ona tamam, evet, hafızamı zorlayınca tanıdım seni kabilinden yarım yamalak el sallıyor.

Tiflis'te kanatları sarsan kızgın bir kasırganın ortasına inmen ve terminale sığınmak için koşarken kanatların sana çakıl ve kurum savurması muhtemel. Onun dışında, başka formallite yok; tabii en iyi elbiselerini giyip gelmiş kent kodamanlarını ve Gürcistan'da herkes gibi Tinatin'in kuzeni, yeğeni, vaftiz çocuğu ya da en iyi okul arkadaşının oğlu olan Timur adlı albino iş bitiriciyi saymazsan. VİP salonunda seni kahve, brendi ve yiyecek piramitleri bekliyor, yola devam etmeden önce kadeh tokuşturmalar, tekrar tokuşturmalar. Siyah Zil arabalardan bir konvoy, önde motosikletli eskort, arkada

siyah üniformalı askerlerle dolu bir kamyon seni nefes kesici bir hızla ve emniyet kemeri olmadan, başıboş köpeklerin, koyunların, tahtadan üçgen boyunduruklar takılmış benekli domuzların, yük katırlarının, karşıdan gelen kamyonların ve dev çukurların arasından döne kıvrıla geçirirken Yevgeni'nin mutlulukla tekrarladığı gibi, sıradağların üzerinden halkının istilacılar gelmeden önce kadınlarını hamile bırakma bilgeliğini gösterdiği, böylece Gürcistan'ın en saf kanma sahip olduğu Megrelya'ya götürüyor. Ve bütün bunlar şaraptan ve Oliver'ın gümrüksüz malt viskisinden sık sık alınan fırtların ve aylar süren manevralardan sonra Özel Tekliflerin önümüzdeki günlerden herhangi birinde imzalanacağını, karşılığının ödeneceğini ve teslimatın yapılacağını bilmenin daha da pekiştirdiği çocukça bir coşku içinde. Üstelik burası Yevgeni'nin kişisel sömürgesi, gençliğinin yuvası değil mi? Hem Beytüllahim'e giden bu tehlikeli yol üzerindeki her simge, bölgenin mükemmelliklerinin Yevgeni'nin karısı Tinatin, direksiyondaki kardeşi Mihail ve herkesten önce her şeyi bir yenilik olarak gören Oliver tarafından vurgulanmasını, paylaşılmasını ve hayranlık uyandırmasını çağırıştırıyor mu?

Arkalarındaki başka bir arabada Yevgeni'nin kızlarından ikisi var, onlardan birisi de Zoya ve kucağında Paul oturuyor, araba hoplar ve sarsılır, öndeki arabayı takip ederken Zoya ona sarılmış, yanağını yanağına bastırıyor. Oliver zihninin en gerisinden bile genç kadının melankolisinin sadece ona yönelik olduğunu, gelmemesi gerektiğini, işini bırakması gerektiğini, hep numara yaptığını ve bir hiç olduğunu biliyor. Oysa Zoya'nın her şeyi gören gözleri Oliver'ın Yevgeni'nin neşeli simyasından aldığı keyfi kaçıramıyor. Rusya Gürcistan'ı hiç hak etmedi diyor Yevgeni, kâh kendine özgü İngilizcesiyle, kâh arka koltukta Oliver'la Tinatin'in arasına çökmüş Hoban aracılığıyla: Hristiyan Gürcistan, Müslüman yağmacılara karşı Ruslardan yardım istediği her sefer Rusya zenginliklerini çalıp Gürcüleri yüzüstü bıraktı...

Ne var ki bu vaaz bir yenisiyle kesiliyor ve Yevgeni'nin tepedeki kaleleri ve Josef Stalin'in bu dünyaya giriş yaptığı uğursuz barakayı barındıran Gori'ye giden yolu ve ona göre en az Hz. İsa kadar eski olan ve erken dönem Gürcistan krallarının taş giydiği katedrali göstermesi gerekiyor. Süslü balkonları büyük bir boğazın kıyısında sallanan evlerin ve bir zengin çocuğunun mezarını belirten, çan kulesine benzer demir bir sehpanın önünden geçiyorlar. Yevgeni, Hoban aracılığıyla ciddi ciddi bir ahlak öyküsüne girişerek zengin çocuğunun alkolik olduğunu anlatıyor. Zengin çocuğunun annesi oğlunu azarlamak için geldiği zaman çocuğun annesinin gözleri önünde tabancasıyla kendi beynini dağıttığını anlatırken, nasıl yaptığını göstermek için parmaklarını kendi şakağına götürüyor. Zengin bir işadamı olan baba kederden öylesine üzülüyor ki, hiç çürümemesi için cesedi dört ton balla doldurulmuş bir fıçıyla gömüyor.

"Bal mı?" diye soruyor Oliver şaşkınlıkla.

"Bal cesetlerin korunmasında çok işe yarar," diye anlatıyor Hoban kuru bir sesle. "Zoya'ya sor, kimyager o. Bakarsın senin cesedine de uygular." Sehpa gözden kaybolana kadar konuşmuyorlar. Hoban cep telefonundan birini arıyor. Oliver telefonun Moskova ya da Londra'da kullandığından farklı bir cins olduğunu fark ediyor. Bir spiralle kara bir büyücü kutusuna bağlı. Kanından bir damla koy, bütün sırlarını açıklasın. Üç buton ve mırıldanmaya başlıyor. Konvoy yakıt almak için tek başına dikilen bir benzin istasyonunda duruyor. Leş gibi kokan tuvaletin yanındaki eğreti bir kafeste bir boz ayı gelenleri sevimsizce inceliyor. Hoban telefonu kapatmadan ağzından uzaklaştırıp, aşikâr bir alaycılıkla, "Mihail İvanoviç ayının ne tarafta yattığını bilmek önemlidir diyor," diye çeviriyor. "Ayı sol tarafına yatıp uyuyorsa, sağ tarafını yersin. Ayının sol tarafı çok sert olur. Ayı sağ pençesiyle boşalıyorsa, sol pençesini yersin. Ayı yemek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

“Ona cevap yazman gerekirdi. Dönüşünü beklerken çıldıracaktı.” Hoban telefon konuşmasına bıraktığı yerden devam ediyor. Güneş yolun üzerinde yansıyor, ziftten gölcükler yapıyor. Arabanın içine çam ormanının kokusu doluyor. Kestane ağaçlarından bir korunun ortasında dikilen bir evin önünden geçiyorlar. Kapı açık duruyor. “Kapı kapalı, koca evde,” diyor Hoban, yine Yevgeni’yi tercüme ederek. “Kapı açık, işe gitmiş, onun için girip karıyı düzebilirsin.” Tırmanıyorlar ve iki taraftaki ovalar altlarında yassılaşıyor. Beyaz zirveli dağlar sonsuz göğün altında parıldıyor. Önlerinde, kendi pusunda yarı boğulmuş Karadeniz uzanıyor. Yol kenarındaki bir şapel tehlikeli bir dönemeci işaret ediyor. Mihail camı indirerek şapelin eşğinde oturan ihtiyarın kucağına bir avuç bozukluk bırakıyor. Hoban efkârla, “Pezevenk, milyonerin teki,” diyor. Yevgeni eski dallarına renkli kurdeleler bağlanmış bir söğüt ağacının önünde otomobili durduruyor. Hoban yine aracılık ederek bunun bir düş ağacı olduğunu anlatıyor. “Sadece iyi dilekler bağlanabilir. Pis dilekler dilek tutanın yüzüne sıçrar. Pis dileğin var mı?”

“Hiç yok,” diyor Oliver.

“Bana sorarsan, her an pis isteklerim var. Özellikle geceleri ve sabah erken. Yevgeni İvanoviç Sovyetlerin Senaki adını verdikleri köyde doğdu,” diyor Hoban, Yevgeni bağırıp kalın kolunu vadiye uzatırken. “Mihail İvanoviç de Senaki’de doğdu. ‘Babamız Senaki’de askeri üssün komutanıydı. Senaki dışındaki askeri köyde evimiz vardı. Çok güzel bir ev. Babamız çok iyi insandı. Bütün Megrelyalılar babamızı severdi. Babamız burada çok mutlu.” Yevgeni’nin sesi yükseliyor, kolunu kıyıya doğru kaldırıyor. “Ben Batum’da çocuk okulundaydım. Batum’da Denizcilik Okulu’ndaydım. Benim karım da Batum’da doğdu.’ Bu zırvayı daha fazla dinlemek istiyor musun?”

“Evet, lütfen.”

“Leningrad’dan önce üniversite için Odessa’daydım. Gemi, inşaat, denizcilik okuyordum. Ruhumsa Karadeniz’de

dalgalarda. Megrelya dağlarında. Burada ölmeliyim.' Karımı düzebilmen için kapıyı açık bırakmamı ister misin?"

"Hayır."

Bir mola daha. Mihail ve Yevgeni arabadan bir amaç için iniyor ve yolun karşısına geçiyor. Oliver da bir dürtüyle peşlerinden gidiyor. Yolun kenarında, portakal ve lahana yüklü eşeklerle geçen ince uzun adamlar bakmak için duruyor. Paçavralar içinde çingene çocukları sopalarına yaslanıyor, peşlerinde Oliver'la birlikte aralarından geçen ve ayrıkotuyla kaplanmış siyah dar basamaklara tırmanan iki kardeşi seyrediyor. Abi-kardeş zemini siyah kaplı bir mağaraya varıyor. Basamaklar mermer. Yanından da siyah mermerden bir tırabzan uzanıyor. Duvarın içinde askerlerini kahramanca savaşa süren sargılı bir Kızıl Ordu subayının heykeli duruyor. Kayaya oyulmuş buğulu bir cam kutunun içinde siperlikli bir genç Rus askerinin sararmış ve solmuş bir fotoğrafı görülüyor. Mihail ve Yevgeni omuz omuza duruyor, başları eğik, elleri dua için açık. Karışık bir düzenle birer adım geriliyor ve art arda istavroz çıkarıyorlar.

"Babamız," diyor Yevgeni kısık sesle.

Zil'e dönüyorlar. Mihail keskin bir virajı alıyor ve bir askeri kontrol noktasıyla burun buruna geliyor. Camı indiriyor ama arabayı durdurmuyor, yüksek rütbe belli etmek için sağ eliyle sol omzuna vuruyor ama askerler etkilenmek niyetinde değil. Mihail bir küfür savurarak arabayı kenara çekerken arkalarındaki arabadan iş bitirici Temur fırlıyor, gelip askerlerden birini öpüyor, o da aynı şekilde karşılık veriyor. Kafiye yola devam edebilecek. Zirveye ulaşıyorlar. Önlerinde yemyeşil topraklar açılıyor.

"Bundan sonra bir saatlik yolumuz kaldığını söylüyor," diye çeviriyor Hoban. "Atla, iki gün sürerdi diyor. Ait olduğu bu işte. Kahrolası at çağı."

Bir vadi tarlası, kanatları dönen bir helikopter, dağlardan bir duvar. Yevgeni, Hoban, Tinatin, Mihail ve Oliver bir sandık votkayla ta Moskova'dan beri onlara eşlik eden, çerçevesinden

tutkallı alçı parçaları düşüren beyaz dantel yakalı, üzüntülü bir kadın portresiyle birlikte helikoptere biniyor. Helikopter bir şelaleyi tırmanıyor, bir patikayı izliyor, dağ duvarını aşıyor ve istavroz biçimi bir vadiye doğru alçalmak için beyaz zirvelerin arasından aşağıya dikiliyor. İstavrozun her ucunda bir küçük köy, tam merkezinde de bağların, ağılların, otlayan sığırların, ormanların ortasında taş bir manastırla bir de göl. Helikopterden beceriksizce iniyorlar. Oliver peşlerinden. Dağlılar ve çocuklar yaklaşıyor, Oliver çocukların gerçekten kahverengi saçları olduğunu görüp şaşırıyor. Helikopter havalanıyor, tepenin ötesinde kaybolurken motorlarının gürültüsünü de alıp götürüyor. Oliver çam ve bal kokusu alıyor, otların hıştırtısını ve akan suyun şırıltısını duyuyor. Bir ağaç dalında yüzülmüş bir koyun sallanıyor. Bir çukurdan odun dumanı yükseliyor. Otların üzerine pembe ve kırmızı kalın halılar serilmiş. Bir masanın üzerinde koç boynuzları ve şarap mataraları dizili duruyor. Köylüler etraflarını alıyor. Yevgeni ve Tinatin herkesle öpüşüyor. Hoban bir kayanın üzerine oturmuş, kulağında cep telefonu, kara kutusu ayaklarının dibinde, kimseyle öpüşmüyor. Helikopter Zoya, Paul, kızlardan ikisi ve kocalarıyla dönüp yeniden havalanıyor. Mihail ve sakallı bir dev ellerinde av tüfekleriyle ormana doğru yürüyor. Oliver grupla birlikte meyilli bir otlağın ortasındaki tek katlı çiftlik evine yaklaşıyor. İçerisi zifiri karanlık. Yavaş yavaş tuğladan bir ocak, bir sac soba görüyor. Burnuna kâfuru, lavanta ve sarmısak kokusu geliyor. Yatak odalarının zemini çıplak, yıpranmış çerçeveler içinde cıfcaflı ikonalar var: Takdis edilmiş bebek İsa anasının örtülü memesini emerken, İsa çarmıha gerilmiş ama öylesine bir neşeyle uzanmış ki sanki cennete uçmaya başlamış bile, İsa evine varmış, Babasının sağında oturuyor.

“Moskova neyi yasaklarsa Megreller ona bayılır,” diyor Hoban, Yevgeni adına ardından da esniyor. “Bahse girebilirsin,” diye ekliyor.

Bir kedi görünüyor ve ortalığı telaşa veriyor. Tutkallı çerçevesi dağılan yaşlı, üzgün hanımın ocağın üzerine

yerleştirilmesi gerek. Çocuklar kapının önünde birikmiş, Tinatin'in kentten ne harikalar getirdiğini görmek için bekliyorlar. Köyde, biri müzik çalıyor. Mutfakta biri türkü söylüyor, söyleyen de Zoya.

"Keçi gibi söylediğini düşünmüyor musun?" diye soruyor Hoban.

"Düşünmüyorum," diyor Oliver.

"Öyleyse ona âşıkısın," sonucuna varıyor Hoban tatmin olmuşçasına.

Şölen iki gün sürüyor ama Oliver köyün ihtiyaçlarıyla üst düzey iş toplantısında olduğunu ancak birinci günün sonunda anlıyor. İlk kez öğrendiği bir sürü başka şey de var. Ayı avlarken en iyisinin gözüne ateş etmek olduğunu, vücutlarının geri kalanının kurumuş çamurdan kurşungeçirmez bir zırhla kaplı olduğunu. Şölen yaparken atalarımızın ruhlarını beslemek için yere şarap dökmenin gelenek olduğunu. Megrelya şaraplarının Koloşi, Paneşi, Çodi ve Kamuri gibi farklı adlara sahip değişik üzümlerden yapıldığını. Bira içerken şerefe kaldırmanın karşıdaki insana hakaret anlamına geldiğini. Megrellerin atalarının Altın Post'u saklamak için buraya yirmi kilometreden bile daha yakın bir yerde, İason'un komutası altında muhteşem bir kale inşa eden Argonotlar olduğunu. Rus Devrimi'nden tümüyle habersiz görünen deli bakışlı bir papazdan istavroz çıkarmak için önce iki parmağıyla başparmağını birleştirmesi –yoksa sadece başparmağıyla yüzük parmağı mıydı, sihirbaz parmakları emin olamayacağı kadar beceriksizdi– kutsal üçlüyü belirtmek için yukarıyı işaret etmesi, daha sonra önce alnına ardından da karnının sağ ve sol taraflarına dokunması gerektiğini öğreniyor, böylelikle aşağıya baktığında şeytanın haçını görmeyecek.

"Onun yerine kışına yonca da tıkayabilirsin," diyor Hoban alçak sesle, sonra da telefondaki arkadaşının eğitimi için espirisini Rusçaya çeviriyor.

Oliver'ın katıldığı iş toplantısının Yevgeni'nin büyük düşünün bir sonucu olduğu anlaşılıyor ve büyük düş de

istavrozu oluşturan dört köyü bir şarapçılık kooperatifinde bir araya getirmek, toprağı, emeğı ve kaynakları ortaklaşa kullanarak, suların yatağını değıştirerek ve İspanya gibi ülkelerin tekniğini kullanarak sadece Megrelya'nın değıil, Gürcistan'ın da değıil, bütün dünyanın en iyi şarabını üretmek.

"Milyonlara mal olacak," diye özetliyor Hoban. "Belki de milyarlar. Kimsenin en ufak bir fikri bile yok. Yollar yapmamız gerekecek. Barajlar yapmamız gerekecek. Makineler alıp vadide depo kurmamız. Bütün bunların parasını kim verecek?" Cevabın Yevgeni ve Mihail Orlov olduğı ortaya çıkıyor. Yevgeni buraya Bordeaux'dan, Rioja'dan ve Napa Vadisi'nden bağıcılık uzmanları getirtmiş bile. Hepsi de ağız birliğı edip şarapların muhteşem olduğunu söylemiş. Casusları hava sıcaklıklarını ve yağışları kaydetmiş, yamaçların açısını hesaplamış, toprak numuneleri alıp polen saydırmış. Sulamacılar, yol müteahhitleri, nakliyeciler ve ithalatçılar planın sağlam fizibilitesini onaylamış. Parayı Yevgeni bulacak diyor köylülere, kaygılanmaları için hiçbir neden yok. "Kazanacağımız her rubleyi bu salaklara verecek," diye doğruluyor Hoban.

Alacakaranlık hızla iniyor. Zirvelerin ardında kan kırmızısı öfkeli bir gök belirip ölüyor. Ağaçlarda fenerler yakılıyor, müzik çalıyor, yüzülmüş koyun ateşin üzerinde çevriliyor. Erkekler şarkı söylemeye başlıyor, diğeri halka olup el çırpıyor, kızlardan bir grup dans ediyor. Halkanın dışında köyün yaşlıları kendi aralarında konuşuyor ama Oliver artık onları işitmiyor, Hoban da tercümeyi kesti. Bir tartışma çıkıyor. Yaşlı bir adam tüfeğini bir başka yaşlıya doğru sallıyor. Gözler bir espri patlatan, esprisi seyrek kahkahalarla karşılanan ve dinleyicilerine bir adım yaklaşan Yevgeni'de. Kollarını açıyor. Çıkışıyor, sonra söz veriyor. Alkışlara bakılırsa, vaadi önemli olmalı. İhtiyarlar sakinleşiyor, Hoban bir sedir ağacına yaslanıyor ve karanlıkla birlikte irileşirken büyüücü telefonuna sevgi dolu sözler mırıldanıyor.

House of Single’da gerginlik ışıtilecek gibi. Resmi giysili daktilolar dikkatli adım atıyor. Moral barometresi olan işlem odasında söylentiden geçilmiyor. Tiger büyük avın peşine gitti. Single için zirve ya da uçurum! Tiger yüzyılın vurgununa hazır.

“Yevgeni ümitli diyorsun, öyle mi?” diyor Tiger, Oliver’ın Vahşi Doğu sortilerini izleyen gelişigüzel toplantılardan birinde. “Harika.”

“Yevgeni inanılmaz biri,” diye cevap veriyor Oliver sadakatle. “Mihail de onun hemen yanında.”

"Güzel güzel," diyor Tiger ve işletme giderleriyle hisse dalgalanmalarının göbeğine dalıyor.

Tinatin'den gelen bir mektup Oliver'dan bir başka uzak akrabasıyla, ölmüş bir Megrelyalı kemancının kızı olan, Orta-doğu ve Afrika Araştırmaları Okulu'nda ders veren Nina adlı bir kızla temas kurmasını istiyor. Mektubu Zoya'nın annesinin etkili gözlerini başka tarafa çevirme iması olarak alan Oliver kemancının dul eşine bir mektup gönderiyor ve Bayswater'a çaya davet ediliyor. Dul eş önlük giyen ve kâküllerini elinin tersiyle itmeyi alışkanlık edinen emekli bir aktris, ama kızı Nina'nın simsiyah saçları ve için için yanan gözleri var. Nina Oliver'a harikulade ama ürkütücü alfabetesinden başlayarak Gürcüce öğretmeyi kabul ediyor, ama öğrenmesinin yıllar alacağı uyarısını da ekliyor.

"Ne kadar uzun sürerse, o kadar iyi!" diyor Oliver nazikçe.

Nina yüce gönüllü biri, sürgünde yaşamak Gürcistan ve Megrelya'yla bağlarını pekiştirmiş. Değer verdiği her şeye Oliver'ın gösterdiği eleştirisiz hayranlıktan duygulanmakla birlikte, bir mucize eseri petrol, hurda, kan ve yetmiş beş milyon dolarlık rüşvetlerden hiç haberi yok. Oliver genç kadının masumluğuna dokunmuyor. Kısa süre sonra yatağını paylaşıyor. Ve Oliver Zoya'nın dolaylı bir biçimde bu birlikteliğin

nedeni olduğunu hissetse de, hiç suçluluk duymuyor – neden duysun ki? Nina’yla yatmakla önemli bir iş ortağının, Moskova’daki evin üst kat penceresindeki çıplak vücudu hâlâ gözlerinin önünde parlayan yırtıcı karısından uzaklaştığı için memnun. Nina’nın kılavuzluğunda Gürcistan edebiyatı ve folkloruna dalıyor. Gürcistan müziği çalıyor ve Chelsea Limanı’nda, Single’ın aracılık ettiği finansmanla inşa edilen kule bloklarındaki sevimsizce dağınık, ama prestijli dairesinin bir duvarına Kafkasya haritası yapııştırıyor.

Postacı Çocuk mutlu. Mutlu-mutlu değil, Oliver erişilebilir bir ideal olarak zevke inanmaz. Bu faal-mutlu. Yaratıcı-mutlu. Eğer Nina’ya karşı hissettiği aşk ise, aşkta dikkatli mutlu. İşinde de mutlu – iş sürekli olarak Yevgeni, Mihail ve Tinatin’i ziyaret etmek olduğu sürece ve Hoban’ın sinsi gölgesinin fazla yaklaşmaması, Zoya’nın onu görmezden gelmeye devam etmesi koşuluyla. Bir zamanlar mutsuz gözleriyle Oliver’ı parçalayıp yutarken, şimdi artık hiç yokmuş gibi davranıyor. Oliver, Tinatin’le sebze doğrarken, mutfağın yakınından bile geçmiyor. Koridorlarda, merdivenlerde peşinde Paul’le odadan odaya seğirtirken yüzünü saklamak için saçlarının perdesini kullanıyor.

“Babana söyle, bir hafta içinde bütün belgeleri imzalayacaklar,” diyor Yevgeni, Taş Devri bilardosu sırasında, Hoban, Mihail ve Şelva’dan başka kimsenin iştirake mesafesinde bulunmadığından emin olduğunda. “Söyle ona, imzaladıkları zaman Megrelya’ya gelip ayı vurması gerekecek.”

“O zaman senin de Dorset’e gelip sülün vurman gerekiyor,” diyor Oliver, sarılıp öpüşüyorlar.

Bu sefer elle teslim posta yok. Oliver her iki mesajı zihninde taşıyor. Dönüş uçağında mesajlardan öylesine heyecanlanıyor ki, neredeyse Nina’ya evlenme teklif edecek. Tarih 18 Ağustos 1991.

* * *

İki gece sonra ve Nina Gürcüce ağlıyor. Telefonda ağlıyor, Oliver'ın dairesine geldiğinde ağlıyor, eski bir çift gibi kanepede yan yana oturur, yeni Rusya'nın anarşinin kıyısında titremesini, cüretkâr önderinin mezarlarından kalkan eski tüfekler tarafından tutuklanmasını, gazetelerin kapatılmasını, tankların kente dalmasını, ülkenin en yüksek makamlarındaki insanların tahta kuklalar gibi devrilmelerini, devrilirken de hurda metal, petrol ve kan konusunda özenle tasarlanmış Özel Önerileri de yanlarında götürmelerini dehşet içinde izlerken ağlıyor.

Curzon Caddesi'nde mevsim hâlâ yaz ama kuşlar ötmüyor. Petrol, hurda ve kan sanki hiç var olmamış gibi. Onları kabul etmek, ölümlerini kabullenmek gibi. Son tarih kitapları sessizce yeniden yazılıyor, İşlem Odası'ndaki genç kadın ve erkekler başka ödülleri bulmaya gönderiliyor. Onun dışında hiç, ama hiçbir şey olmadı. On milyonlarca değerli yatırım toz olmadı, komisyon avansları için cömertçe bir şey verilmedi, Amerikan aracılığı ve yetkililerine avanta gönderilmedi, frigorifik Jumbo jetlerini kiralarken hiçbir peşinat ödenmedi. Curzon Caddesi'ndeki birinci sınıf beş katın ve sakinlerinin ısıtma, aydınlatma, kira, taşıt aracı, maaş, prim, sağlık sigortası, eğitim sigortası, telefon ve eğlence faturaları tehlikede değil. Ve herkesin içinde en az etkilenen de Tiger. Adımları daha hafif, yürüyüşü her zamankinden daha gururlu, vizyonu daha geniş, Hayward kostümü daha şık. Zırhın ardındaki sızıyı, kırılğan kahramanın yıkılmaya ne denli yaklaştığını sadece Oliver, bir de belki Tiger'ın Hintli kâhyası Gupta biliyor. Oysa Oliver onulmaz merhamet duygusuyla babasının acısını paylaşma anı bulduğunda, Tiger Oliver'ı kızgın bir öfkenin pençelerine bırakan bir gaddarlıkla karşılık veriyor.

"Acımanı istemiyorum, teşekkürler. Yumuşak duygularını veya güvenli ahlak kaygılarını istemiyorum. Saygını, sadakatini, ne kadar varsa beynini, bağlılığını ve büyük ortağın olduğum sürece itaatini istiyorum."

“Aa, pekâlâ, özür dilerim,” diye mırıldanıyor Oliver ve Tiger yumuşamayınca odasına dönüp Nina’yı boşuna arıyor.

Nina’ya ne oldu? Son görüşmeleri pek mutlu değildi. Başta kendini Zoya’nın bir nifak operasyonu başlattığına inandırıyor. Sonra sarhoş olduğunu ve sarhoşken ağzından –sadece yalnız kalbinin iyiliğinden, başka bir şeyden değil– Nina’nın Yevgeni amcasıyla yaptığı işlerin gereksiz ayrıntılarını kaçırdığını istemese de hatırlıyor. Önemsiz bir anda Sovyetler Birliği yolunu kaybederken Single’ın da sırtındaki gömlektan olduğu yolunda bir şeyler söylediğini şöyle böyle anımsıyor. Genç kadın onu sıkıştırınca da kendini Nina’nın Yevgeni amcasının yardımı ve tavsiyesiyle Single’ın Rus hayatı için temel maddelerden –işte, örneğin, fazla üzerinde durmadan, kan gibi– bir servet kazanmayı nasıl planladığının üstünkörü bir özetini yapmak zorunda hissediyor. Bunun üzerine Nina’nın benzi soluyor, öfkeleniyor, Oliver’ın göğsünü yumrukluyor ve ilk kez olmasa da –ne de olsa Megrelya gelgeçliğinden payını almış– bir daha asla dönmeyeceğini söyleyerek fırlayıp gidiyor.

“Senden intikam almak için yeni bir sevgili buldu Oliver,” diyor kafası karışık annesi telefonda. “Senin kahrolası Ruslardan bile daha yozlaşmış olduğunu söylüyor tatlım.”

Peki ya biraderler, Tinatin ve kızları, Beytüllahim? Zoya?

“Biraderler görevden alındı,” diyor, aracılık görevi ondan alınıp küçük ortağa verildiği günden beri kıskançlığını içine atan Massingham. “Kovuldu. Sürgüne yollandı. Sibirya’ya gönderildi. Çirkin yüzlerini bir daha Moskova’da, Gürcistan’da ya da herhangi bir başka yerde göstermemeleri söylendi.”

“Ya Hoban’la arkadaşları?”

“Aa, sevgili dostum, o takım *asla* batmaz.”

O takım? Hangi takım? Massingham ayrıntıya girmiyor. “Yevgeni hurda yığnında dostum. Petrol ve kandan söz bile etmiyorum,” diyor.

Çatışma halindeki Rusya’yla iletişim altüst, Oliver’ın Yevgeni veya ileri karakollarına telefon etmesi emirle

yasaklanmış. Yine de bütün bir akşam boyunca Chelsea'deki sağlığa zararlı bir umumi telefon kulübesinin içinde çömelmiş, uluslararası santral memurunu yağlıyor ya da yalvarıyor. Hayalinde pijamalı Yevgeni'yi motosikletine binmiş, motorun devrini yükseltirken, bir adım ötesinde çalan telefonu duyamaz görüyor. Santral memuresi Acton'lı bir kadın, bir çetenin Moskova santralını yağmaladığını işitmiş.

"Birkaç gün sabret dostum," diyor Oliver, okulda, bir ağrıdan yakındığı zaman başhemşirenin tavsiye ettiği gibi.

Sanki umuda açılan son pencere de Oliver'ın yüzüne kaplanmış. Zoya haklıydı. Nina haklıydı. Hayır demeliydim. Eğer yoksul Rusların kanını satmayı kabul edeceksem, çizgiyi nerede çekerim? Yevgeni, Mihail, Tinatin, Zoya, beyaz dağlar ve şölenler, kendi tutmadığı sözleri gibi peşini bırakmıyor. Chelsea Limanı'ndaki dairesinde Kafkasya haritasını duvardan söküyor ve boş beyaz mutfağındaki çöp sepetine tıkıyor. Nina'nın annesi yedek bir Gürcüce hocası tavsiye ediyor, iktidarını kaybedene kadar sevgilisi olmuş yaşlı bir süvari subayı. Oliver adamla iki derse güç bela dayanıyor, kalanları iptal ediyor. Single'da fazla ses çıkarmıyor, kapısını kapalı tutuyor, öğlenleri sandviç ısmarlıyor. Söylentiler ona cepheden gelen karışık bildiriler gibi ulaşıyor. Massingham, Budapeşte dışında toprağa gömülü bir askeri elektrolit deposundan bahsedildiğini duymuş. Tiger gidip bakmasını istiyor. Boşa geçmiş bir haftanın sonunda, eli boş dönüyor. Prag'da yeni yetme matematikçilerden bir ekip sanayi bilgisayarlarını üreticinin istediği fiyatın çok altında onaracak ama işe başlamak için bir milyon dolarlık donanım gerekiyor. Gezginci elçimiz Massingham Prag'a uçuyor, on dokuzluk sakallı dâhilerden ikisiyle buluşuyor ve dönüşünde önerinin bir güven hilesi olduğunu açıklıyor. Ama söz konusu Randy ise -Tiger'ın Oliver'a tekrarlamaktan bıkmadığı gibi- insan asla emin olamaz. Kazakistan'da gerçeğinin iki katı güzellikte kilometrelerce kıvrırcık Wilton halısını aslının yarı fiyatına üretebilecek

bir tekstil fabrikası var. Su baskınına uğrayıp demir putrelleri paslanmış bir inşaatı sözde denetleyen Massingham üretimin tamamen yanlış olduğunu söylüyor. Tiger kuşkuyla ama tavsiyesine uyuyor. Urallarda inanılmaz bir altın madeninin söylentisi geliyor, sakın kimseye söyleme. Bu kez Mugodzhar Tepelerindeki bir çiftlik evinde üç gün boyunca pinekleyen, hiç görünmeyecek aracıyı beklerken babasının buyurucu telefonlarına cevap veren Oliver.

Tiger ise yalnızlık ve derin düşünce yolunu seçti. Bakışları uzak. Açıklama yapması için iki kez City'ye çağrıldığı söyleniyor. İşlem Odası'nda "yasaklamak" gibi çirkin sözcükler fısıldanıyor. Gizemli bir şekilde, seyahat etmeye başlıyor. Muhasebe Bölümü'ne gittiği bir gün, Oliver "Mr. ve Mrs. T. Single'ın" Liverpool'daki büyük bir otelin kral dairesinde üç gece kalıp pahalı davetler verdiğini gösteren bir gider beyanı görüyor. Oliver Mrs. Single'ın Kat's Cradle'dan Katrina olduğunu tahmin ediyor. Şoför Gasson'un getirdiği benzin makbuzları Mr. ve Mrs. Single'ın Rolls-Royce'la seyahat ettiğini ortaya çıkarıyor. Liverpool Tiger'm sıkça gittiği bir yer. Mazlum suçlu sınıfları savunan bir avukat olarak kendini ispatladığı yer. Seyahati, ertesi hafta Curzon Caddesi'nden çıkagelen, ziyaretçi defterine adreslerini "İstanbul" olarak yazan ve bizzat Tiger'la randevusu bulunan parlak kostümlü ve geniş omuzlu üç Türk beyefendi izliyor. En uğursuz tarafı da, Pam Hawsley'ye herhangi bir bahaneyle uğradığı zaman Oliver'ın çifte Wedgwood kapının ötesinden Massingham'ınkiyle birlikte Hoban'ın sesini duyduğuna yemin edecek olması, ama Pam her zamanki gibi sır vermiyor:

"Toplantı var, Mr. Oliver. Maalesef size daha başka bir şey söyleyemem."

Tüm sabah boyunca, bir türlü gelmeyen daveti bekliyor. Öğlen olunca Tiger irikıyım konuklarıyla Kat's Cradle'a yollanıyor, Oliver onları göremeden asansörden inip sokağa çıkmışlar bile. Birkaç gün sonra, Tiger'ın masraflarına bir kez

daha göz attığında, karşılarında “İstanbul” yazan bir dizi girdi görüyor. Massingham da seyahatlerine yeniden başlıyor. En sık gittiği yerler Brüksel, Kuzey Kıbrıs ve bir offshore Single şirketinin kısa süre önce bir disko, devre mülk villa ve kumarhane zinciri satın aldığı Güney İspanya. Randy Massingham İşlem Odası’nda bir çeşit iş bitirici olarak bilindiğinden, neden bu kadar mutlu görüldüğü ve siyah Dışişleri eskisi çantasında ne gibi sırlar taşıdığı hakkında tahminler gırla gidiyor.

Sonra bir akşam, Oliver masasını kilitlerken eşikte Tiger belirliyor, eskiden olduğu gibi birlikte Cradle’a kadar uzanıp bir şeyler atıştırmayı öneriyor. Kat ortalıkta yok. Oliver, Tiger’ın kadına görünmemesini söylediğini düşünüyor. Kat’in yerine onlara başgarson Alvaro hizmet ediyor. Tiger’ın başka kimseye verilmeyen köşe masası loş, kırmızı bir pamuklu kadife yuvası gibi. Ördek ve Bordeaux şarabı ısmarlamış. Oliver da aynı şeyleri istiyor. Tiger Oliver’ın salatadan nefret ettiğini unutarak iki özel salata söylüyor. Her zamanki gibi, Oliver’ın aşk hayatından konuşmaya başlıyorlar.

“Yani durulduğunu mu söylemek istiyorsun?” diye neşeyle haykırıyor Tiger. “Aman Tanrım. Seni kırkında havalı bir bekâr olarak görüyordum.”

“Sanırım insanın planlayamadığı şeyler de var,” diyor Oliver safça.

“Yevgeni’ye müjdeyi verdin mi?”

“Nasıl vereyim? Ulaşamıyorum ki.”

Tiger tam çiğnerken duraklıyor, ördeğin istediği gibi olmadığını ima ediyor. Kaşları kırık bir bina alınlığı çizer gibi birbirine yaklaşıyor. Çene hareketini bıraktığı yerden sürdürünce, Oliver rahatlıyor. Ördek keyif veriyor. “Yanlış hatırlamıyorsam, onun sayfiye yerine gitmiştin,” diyor Tiger. “Seçkin şarap üretmeyi planladığı yere. Değil mi?”

“Sayfiye değil, baba. Dağlarda bir avuç köy.”

“Ama anlaşılan, düzgün bir ev?”

“Pek değil, bizim ölçülerimize göre değil.”

“Tutarlı bir projeye benziyor, öyle mi? Bizim de pay almamız gereken bir şey?”

Oliver seçkin bir kahkaha atarken bir parçası da Tiger’ın ta Beytüllahim’e kadar uzanan gölgesini düşünerek buz kesiyor.

“Dürüst olmak gerekirse, boş hayal gibi bir şey. Yevgeni bizim anladığımız manada bir işadamı değil. Kendini beylik lafların sağanağında, onluk banknotları parçalarken bulabilirsin.”

“Nedenmiş o?”

“Her şeyden önce, altyapıyı düşünmemiş bile” –Hoban’ın projeyi küçümsemesini hatırlayarak– “dipsiz bir kuyu olabilir. Yollar, su, tarlaları teraslamak. Tanrı bilir, daha neler. Yerli işçi kullanmayı düşünüyor ama adamlar nitelikli değil, topu topu dört köy var, herkes birbirinin gırtlığına sarılmış.” Aceleyle başka nedenler düşünürken şaraptan bir yudum. “Yevgeni orayı modernleştirmek bile *istemiyor*. Modernleştirdiğini sanıyor. Tam bir fantezi. Vadiyi olduğu gibi muhafaza etmeye yeminli, aynı zamanda da sanayileşmesini ve zengin olmasını istiyor. İkisi birden olmaz.”

“Peki, ama ciddi mi?”

“Aa, Papa kadar. Birkaç milyar kazanırsa eğer, paranın gideceği yer orası. Ailesine bir sor. Dehşet içindeler.”

Tiger’ın bir sürü doktoru ona şarabıyla eşit miktarda madensuyu içmesini önerdi. Alvaro bunun farkında olarak pembe Şam kumaşı örtünün üzerine ikinci bir Evian şişesi bırakıyor.

“Ya Hoban?” diye soruyor Tiger. “Senin emsalin. O nasıl biri? Hırslı mı? İşinde becerikli mi?”

Oliver tereddüt ediyor. Kural olarak birinden hoşlanmaması birkaç dakikadan fazla sürmez, ama Hoban farklı. “Aslında söyleyecek fazla bir şeyim yok. Randy onu benden daha iyi tanıyor. Bana biraz yalnız kurt gibi geliyor. Biraz fazla kazanma hırsıyla yanıp tutuşuyor. Ama idare eder. Kendine göre.”

“Randy, Yevgeni’nin en gözde kızıyla evli olduğunu söylüyor.”

“Zoya’nın *en gözde* kızı olup olmadığını bilmem,” diye itiraz ediyor Oliver endişeyle. “O gururlu bir baba, hepsi bu. Çocuklarını eşit seviyor.” Ama duvardaki pembe aynalardan da olsa, Tiger’ı izliyor: Biliyor olmalı, Hoban söylemiştir, mektupla kalbi biliyor olmalı. Tiger ördekten bir lokma alıyor, bunu bir yudum şarap, bir yudum Evian ve peçeteye kondurduğu bir öpücük izliyor.

“Söylesene Oliver. İhtiyar Yevgeni sana hiç denizle ilgili bağlantılarından söz etti mi?”

“Sadece denizcilik okuluna gittiğini ve bir süre de Rus donanmasında bulunduğunu anlattı. Kanında deniz olduğunu. Tıpkı dağlar gibi.”

“Bir zamanlar bütün Karadeniz ticaret filosuna hâkim olduğundan hiç bahsetmedi mi?”

“Etmedi. Ama insan Yevgeni’yi neyi ne kadar anlatmak istediğine göre, bölük pörçük öğreniyor.”

Tiger kendi kendine bir kararla sonuçlandırdığı, ama nedenlerini kendine sakladığı dahili bir sohbet yaparken, bir ara, “Pekâlâ, öyleyse senin için bir sakıncası yoksa Randy’ye biraz daha süre tanıyalım. Sonuç alınca devralırsın artık.” Baba-oğul South Audley Caddesi’nde kaldırımın üzerinde duruyor ve yıldızlı göğe bakıyor. “Şu senin Nina’ya iyi bak, evlat,” diyor Tiger ciddiyetle. “Kat ondan çok iyi bahsediyor. Ben de öyle.”

Aradan bir ay daha geçiyor ve Postacı Çocuk, Yevgeni ve Mihail’in çadır kurdukları İstanbul’a gönderilirken Massingham öfkesini gizleyemiyor.

Yağmurlu Türk kışının loşluğunda, Yevgeni çevresindeki camiler kadar sönük ve donuk görünüyor. Oliver'ı eski gücünün yarısıyla kucaklıyor, Tiger'ın mektubunu keyifsizce okuyor ve bir sürgünün alçakgönüllülüğüyle Mihail'e veriyor. İstanbul'un Asya tarafında, inşaatçıların terk ettiği malzeme kargaşasının ortasındaki kira evi cafcacı ama bitmemiş, etrafı tamamlanmamış sokaklar, alışveriş merkezleri, bankomatlar, benzin istasyonları, tavuk çevirme lokantalarıyla çevrili; hepsi boş, hepsi usul usul yok olmaya mahkûmken sahtekâr müteahhitlerle sabrı tükenmiş mal sahipleri ve aldırıışsız Osmanlı bürokratları Yevgeni'nin tekrarlamaktan usanmadığı gibi sevgili Gürcistanı'nın dört katı, on altı milyonluk tahmini nüfusun yaşadığı bu bunaltıcı, kasvetli, trafikten boğulmuş kentte çözümlenemez davalara adanmış köhne bir mahkemede kozlarını paylaşıyor. Tek keyifli an, gün ışığının solduğu ve dostların dev Türk göğünün altında balkonda oturup rakı içtikleri, tamamlanmamış kanalizasyon sisteminden yükselen kokuları bastıran limon ve yasemini soludukları, Tinatin'in kocasına oradakinin aynı Karadeniz olduğunu, Megrelya'nın sınırın hemen ötesinde başladığını –sınır dağlık bin üç yüz kilometre ötede de olsa, zamanında Kürtler ayaklandığında yollar geçit vermese de, Kürtlerin ayaklanması âdetten de olsa– kim bilir kaç yüzüncü kez hatırlattığı o andır. Tinatin Megrelya yemekleri pişiriyor, Mihail sadece yetmiş sekizlik plak çalan eski bir gramofonda Megrelya türküleri çalıyor,

yemek masasının üzeri sararmış Megrelya gazeteleriyle dolu. Mihail kocaman yeleşinin altında bir kordona bağlı bir tabanca taşıyor, çizmesinin üst kısmında da daha küçükü var. BMW motosiklet, çocuklar ve kızlar hep gitti; Zoya ve küçük oğlu Paul'ün dışında. Hoban'ın hareketleri gizemli. Viyana'da. Odessa'da. Liverpool'da. Bir öğleden sonra habersiz çıkageliyor, Yevgeni'yi sokağa çıkarıyor, ceketlerini omuzlarına almış, tamamlanmamış dar kaldırımlarda bir aşağı, bir yukarı yürüyorlar, Yevgeni tutuklu olduğu günlerdeki gibi başını eğmiş, peşlerinde cenaze levazımatçısının dilsiz yardımcısı misali, küçük Paul. Zoya bekleyen bir kadın, Oliver'ı bekliyor. Durgun, cüsseli bedeniyle ve gözleriyle beklerken yeni süper materyalist Rusya'yı alaya alıyor, devlet mallarının toptan satışlarından sonuncusunu ve bir gecede milyarder olanların adlarını sayıyor, bir şey yapmak istemediği her sefer başını ağrıtan Türk güney rüzgârı *lodostan* yakınıyor. Bazen Tinatin ona bir şeyle oyalanmasını, Paul'e bakmasını, çıkıp biraz yürümesini söylüyor. Annenin sözünü dinliyor, sonra beklemek ve *lodosa* iç çekmek için geri dönüyor.

"Nataşa olacağım," diyor bir seferinde, kendi için oluşturduğu sessizliğin içinde.

"Nataşa da ne?" diye soruyor Oliver Tinatin'e.

"Rus fahişesi," yanıtını veriyor Tinatin bezgince. "Türkler orospularımıza Nataşa adını taktı."

"Tiger iş yapmaya başlıyoruz dedi," diyor Oliver Yevgeni'ye, Zoya'nın haftalık Rus falcı ziyaretini fırsat bilerek. Söylediği Yevgeni'yi sıkıntının derinliklerine itiyor.

"İş yapmak," diye tekrarlıyor ağır ağır. "Evet, Postacı Çocuk, iş yapıyoruz."

Oliver Nina'nın bir seferinde bu masum İngiliz sözcüğünün hem Rusça hem de Gürcücede nasıl dolandırıcılıkla eşanlamlı olduğunu anlattığını hatırlayınca rahatsız oluyor.

Fırından çıkmış patlıcanların içini baharatlı bir pavurya karışımıyla doldurup bir zamanlar Yevgeni'nin en sevdiği

yemeği hazırlayan Tinatin'e, "Yevgeni neden Gürcistan'a gidip yerleşmiyor?" diye soruyor.

"Yevgeni geçmişte kaldı Oliver," diye cevap veriyor kadın. "Tiflis'te kalanlar iktidarlarını, dostlarını kaybetmiş Moskovalı bir yaşlıyla paylaşmak istemiyor."

"Ben Beytüllahim'i düşünmüştüm."

"Yevgeni Beytüllahim'de çok fazla söz verdi. Oraya altın bir faytonla gitmezse, hoş karşılanmaz."

"Hoban ona altın bir fayton yapacak," diyor içeriye yabancılaşmış bir Ophelia gibi giren ve *lodosun* etkisini azaltmak için elini alnına bastıran Zoya. "Arabacı da Massingham olacak."

Hoban diye düşünüyor Oliver. Eskisi gibi Alix değil. Kocam Hoban.

"Burada Rus sarmaşığı da var," diyor Zoya pencereye doğru. "Çok hızlı büyüyor, hiçbir işe yaramıyor, sonra da ölüyor. Beyaz bir çiçeği var. Kokusu çabuk geçiyor."

"Aa," diyor Oliver.

Oteli büyük, Batılı ve anonim. Kapısının vurulduğunu duyduğunda üçüncü gece, saat gece yarısını geçmiş. Genç resepsiyoncunun aşırı samimi tebessümünü hatırlayıp yukarıya kadın gönderdiler diye düşünüyor. Oysa gelenin Zoya olması onu gerektiği kadar şaşırtmıyor. Oda küçük ve fazla aydınlık. Yatağın yanında yüz yüze duruyor, tavandan gelen acımasız ışıktaki gözlerini kırıştırıyorlar.

"Babamla bu ticarete girme," diyor Oliver'a.

"Neden?"

"Hayata aykırı. Kandan da beter. Günah."

"Nereden biliyorsun?"

"Hoban'ı biliyorum. Senin babanı biliyorum. Sahip olabilirler ama sevemezler, kendi çocuklarını bile. Onları sen de tanıyorsun Oliver. Eğer onlardan kaçmazsak, onlar gibi ölüyoruz. Yevgeni sadece cenneti düşler. Ona cenneti alacak parayı kim vaat ederse, Yevgeni'ye hâkim olur. Hoban vaat ediyor."

İlk hareketi kimin yaptığı açık değil. Belki her ikisi de başlattı, çünkü kolları çarpışıyor, sarılabilmeleri için kollarını toplamaları gerekiyor, sonra yatakta ikisi de çıplak kalana kadar boğuşuyor, ikisi de tatmin olana dek birbirlerine hayvanlar gibi sahip oluyorlar. "İçindeki ölüyü diriltmelisin," diyor Zoya, giyinirken azarlar gibi. "Çok yakında senin için çok geç olacak. İstedğin zaman benimle sevişebilirsin. Senin için önemli değil. Benim için, her şey. Ben Nataşa değilim."

"Kandan da kötü olan nedir?" diye soruyor genç kadının kolunu tutarak. "Hangi günaha giriyormuşum?"

Oliver'ı öylesine sevgi ve üzüntüyle öpüyor ki, içinden onunla sükûnet içinde yeniden başlamak geliyor. Oliver'ın yüzünü ellerinin arasında tutarak, "Kanla sadece kendi kendini yok edersin," diyor. "Bu yeni işle kendini, Paul'ü, birçok çocuğu ve anne babalarını öldürürsün."

"Hangi işle?"

"Babana sor. Ben Hoban'la evliyim."

* * *

"Yevgeni toparlandı," diyor Tiger ertesi akşam beğeniyle. "Bir aksilik yaşadı, ama kendine geldi. Hoban'ın yardımıyla." Oliver Yevgeni'nin vadinin ötesinden ışıklara bakan sıkıntılı başını, kırıksık yanaklarından akan gözyaşlarının bıraktığı izleri görüyor. Zoya'nın vücudunun kokusu hâlâ üzerinde. Gömleğinin üzerinden duyabiliyor kokuları. "Hoşuna gidecek, hâlâ o güzel şarapların düşünüyü görüyor. Ona verilecek şarapçılık kitapları bakıyorum. Bir dahaki ziyaretinde götürürsün."

"Birden hangi işe girişti?"

"Deniz taşımacılığı. Randy ve Alix onu denizcilikte eski ilişkilerini canlandırmaya ikna etti."

"Ne taşıyacak?"

Bir el hareketi. Reddedilen tatlı servisini geri gönderen el hareketinin aynı. "Ne olursa. Doğru zamanda doğru yerde

doğru fiyata ne bulursa. Sloganı esneklik olacak. Hızlı bir iş, kıran kırana, ama buna alışkın. Yardım edilirse. Biz de işe burada giriyoruz.”

“Nasıl bir yardım?”

“Single kolaylaştırıcı görevi yapar, Oliver” –küçük başı bir tarafa yatıyor, kaşlar dindarlık taslarcasına kalkıyor– “bunu hep unutursun – gençsin. Bizler yukarıya taşırız. Yaratırız.” Küçük bir işaretparmağı Tanrı’yı gösteriyor. “Bizim işimiz müşterilerimize ihtiyaç duydukları araçları sağlamak ve getirdikleri hasadı yönetmek. Single bugün olduğu yere müşterilerini kazıklayarak gelmedi. Başkalarının iş yapmaktan çekindiği yerlere gideriz Oliver. Ve gülümseyerek döneriz.”

Oliver duyduklarını tekrar ederek inanacağı umuduyla ve görev duygusuyla babasının şevkini kırmamak için elinden geleni yapıyor. “Ve onun bu işten en iyi şekilde çıkacağını tahmin edebilirim. Çıkacağından eminim,” diyor.

“Tabii çıkacak. O bir prens.”

“O eski bir soyguncu baron. Onu ayaklarından sürüklemeleri gerekecek.”

“Anlamadım?” Tiger Oliver’ın kolunu tutmak için masasının ardından çıkıyor. “Bu deyiimi bir daha kullanmamamı istiyorum Oliver. Görevimiz çok duyarlı ve dikkatli bir dil kullanmayı gerektirir. İyice anlaşıldı mı?”

“Kesinlikle. Özür dilerim. Sadece sözün geliyordu.”

“İki kardeş Randy’yle Alix’in bahsettiği parayı yaparsa, bizden paketin tümünü isterler: Kumarhaneler, gece kulüpleri, bir ya da iki otel zinciri, tatil köyleri, en iyi olduğumuz ne varsa. Yevgeni bu sefer de mutlak gizlilikte ısrar ediyor, ben de aynı düşüncede olduğum için suyuna gitmekte zorlanmıyorum.” Masasına dönüyor. “Bu zarfı ona şahsen vermeni istiyorum. Bir de saygılarımla kasa dairemizden bir şişe Berry’s Speyside götür. Hayır, iki şişe. Biri Alix için.”

“Baba.”

“Oğlum.”

"Ne işle meşgul olduğumuzu öğrenmem gerek."

"Finansman."

"Nereden gelecek?"

"Kendi terimizden ve gözyaşlarımızdan. Sezgilerimizden, dürtülerimizden, esnekliğimizden. Erdemlerimizden."

"Kandan sonra ne gelir? Daha kötü olan nedir?"

Tiger'm bıçak inceliğindeki dudakları gerilip beyaz bir yarık oluşturuyor. "Daha kötü olanı, merak Oliver. Boş, ace-mi, bilgisiz, kendine düşkün, beyhude, ahlak sorunları yaratan merak. Âdem ilk insan mıydı? Bilmiyorum. Hz. İsa Noel günü mü doğdu? Bilmiyorum. İş yaparken, hayatı elimize geldiği gibi oynarız. Liberal gazetelerin tahtından dağıtıldığı gibi değil."

* * *

Oliver ve Yevgeni balkonda oturmuş Beytüllahim şarabı içiyorlar. Tinatin Leningrad'da, dertli kızına bakıyor, Hoban Viyana'da, Zoya ve Paul'le birlikte. Mihail katı yumurta ve tuzlu balık getiriyor.

"Hâlâ tanrıların dilini öğreniyor musun, Postacı Çocuk?"

"Evet, gerçekten," diyor Oliver, ihtiyarı düş kırıklığına uğratmak korkusuyla yalan söylüyor ve Londra'ya döner dönmez o korkunç süvari subayına telefon etmeyi kafasına koyuyor.

Yevgeni Tiger'ın mektubunu kabul edip açmadan Mihail'e uzatıyor. Holde valizler ve koliler tavana kadar yükseliyor. Yevgeni otoriteye boyun eğen birinin sesiyle yeni bir ev bulunduğunu söylüyor. Gelecekteki ihtiyaçlar için daha uygun bir yer.

"Yeni bir motosiklet alacak mısın?" diye soruyor Oliver daha umutlu bir tını yakalamak amacıyla.

"Almamı mı istiyorsun?"

"Ama alman gerek!"

“O zaman ben de yeni bir motosiklet alırım. Belki de altı tane birden.”

Sonra başını sıkılı yumruklarına gömerek uzun uzun, sessizce ağlayıp Oliver’ı dehşete düşürüyor.

Otelde onu bekleyen mektupta Zoya, korkak olmaman korkunç diye yazıyor. Seni hiçbir şey yıkamaz. Nezaketinle bizi öldüreceksin. Gerçeği bilemeyeceğini sanarak kendini kandırma.

* * *

Single’da Noel partisi. İşlem Odası’nda çekilebilecek her şey kenara itildi, stereo hoparlörlerden Tiger’ın yılın bütün diğer günleri nefret ettiği modern müzik bangırıyor, kaliteli şampanya seller gibi akıyor, ıstakoz ve kaz ciğeri piramitleri var, bir de Randy Massingham’ın eğlenceli konuşmasına göre, “bakire mersinbalıklarının bize bu nefis küçük yumurtaları yapmak için bacak bacak üzerine attıkları Hazar Denizi’ne erişimi bulunan Single müşterileri tarafından özel olarak getirilmiş” beş kiloluk bir havyar kovası var. Aracılar tezahürat yapıyor, Tiger onlara katılıyor, sonra kravatını ve adımlarını düzelterek yıllık heyecanlandırıcı konuşmasını yapmak üzere kürsüye yürüyor. Single diyor, heyecanlı dinleyicilerine, bugün tarihinde hiçbir zaman olmadığı kadar güçlü bir konumda. Müzik yükselir, ilk sefa düşkünleri kovadan küçük bir kaşık almak için masaya yaklaşırken Oliver dikkat çekmemeye çalışarak arka merdiveni tırmanıyor, ilk göz ağrısı Hukuk Bölümü’nün önünden geçiyor ve şifresini sadece Tiger’la kendinin bildiği kasa dairesine varıyor. Yirmi dakika sonra, geçici bir mide rahatsızlığını bahane ederek geri dönüyor. Oysa mide hiç etkilenmemiş de olsa, rahatsızlık gerçek. Gerçekleşmiş bir kâbusun rahatsızlığı. Öylesine geniş, öylesine ani, öylesine çabuk gizlenmiş meblağlar ki, ancak bir kaynaktan gelebilir. Marbella’dan yirmi iki milyon dolar. Marsilya’dan otuz beş.

Liverpool'dan yüz yedi milyon pound. Gdańsk, Hamburg, Rotterdam'dan Single kara para aklama servisinin özenini bekleyen yüz seksen milyon dolar nakit.

* * *

“Babanı seviyor musun Postacı Çocuk?”

Alacakaranlık, Boğaz'ın Avrupa yakasında, biraderlerin terfi ettirildiği yeni döşenmiş yirmi milyon dolarlık villada felsefe saati. Büyük Katerina'ya ait olup, Oliver'ın masumiyet günlerinde Moskova dışındaki villada gördüğü muhteşem karellik mobilya –aynı sarı-kahverengi değerli büfeler, köşe dolapları, yemek masası ve iskemleleri– zemin katta, yeni bir yuva bekliyor. Atlı kızakları gösteren Rus kar manzaraları yeni boyanmış duvarlara asılmak üzere sıraya girmiş. Oturma odasında da paranın satın alabileceği en muhteşem, en parıltılı BMW motosiklet duruyor.

“Bin şuna Postacı Çocuk! Bin şuna!”

Oysa nedendir bilinmez, Oliver böyle bir istek hissetmiyor. Yevgeni de öyle. Basamaklı bahçe ıslak, alışılmamış karla kaplı. Boğaz'da yük gemileri, araba vapurları ve gezinti gemileri sürekli bir düello halinde burun buruna kavga ediyor. Evet, babamı seviyorum diyor Oliver, belli belirsiz bir yanıtla. Zoya balkon kapısının başında durmuş, omzundaki Paul'ü uyutmaya çalışıyor. Tinatin çini sobayı yakmış, yanındaki sallanan iskemlesinde düşünceli düşünceli şekerleme yapıyor. Hoban yine Viyana'da, yeni bir büro açıyor. Trans-Finanz adı verilecek. Mihail Yevgeni'nin omuz başına çömelmiş. Sakalları uzamış.

“Seni güldürür mü baban?”

“İşler yolunda gidip de mutlu olduğu zaman – evet, Tiger'ın beni güldürdüğü olur.”

Paul sızlanınca Zoya gömleğinin içinden soktuğu eliyle ensesini okşayarak onu sakinleştiriyor.

“Seni çıldırtır mı peki Postacı Çocuk?”

“Amerikalıların dediği gibi, öfkeliendirmek,” diye açıklıyor Zoya. “Hoban öyledir. Öfkelidir.”

“Bazen kızdırır,” diye itiraf ediyor Oliver, bu ilmihalin ne-reye varacağından pek emin olamadan. “Ama benim de onu kızdırdığım olur.”

“Onu nasıl kızdırırsın Postacı Çocuk?”

“Şey, tam onun istediğim Rolls-Royce çocuğu olduğum söylenemez, değil mi? Aslında her an bana biraz kızar da farkında değil.”

“Bunu ona ver. Mutlu olur.” Yevgeni siyah pardösüsünün iç cebinden çıkardığı zarfı Oliver’a vermesi için Mihail’e uzatıyor.

Oliver bir soluk alıyor. *Şimdi*, diye düşünüyor. *Haydi*. “Nedir bu?” diye soruyor. Sorusunu tekrarlamak zorunda. “Bana verdiğin bu mektup – içinde ne var? – gümrükte falan durdurulmaktan korkmaya başlıyorum.” Bunları istediğinden daha yüksek sesle söylemiş olmalı, çünkü Zoya başını çeviriyor ve Mihail’in acımasız kara gözleri üzerine dikiliyor. “Yeni operasyonunuz hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben işin hukuk tarafındayım. Benim yaptığım, sadece bu – hukuk.”

“*Hukuk?*” diye tekrarlıyor Yevgeni, sesinde öfkeli bir şaşkınlık. “Nedir, hukuk? Nasıl oluyor da işin *hukuk* tarafındasın, lütfen? Oliver *hukuk* mu? Öyleyse, bizim aramızda teksin.”

Oliver Zoya için yana doğru bakıyor, ama genç kadın kaybolmuş, uyuması için Paul’ü sakinleştiren Tinatin. “Tiger senin genel ticaret yaptığını söylüyor,” diye ekliyor Yevgeni. “Bu ne demek oluyor? Büyük kârlar yaptığını söylüyor. Nasıl? Seni eğlence sektörüne alacak. Altı ayın içinde. Nasıl?”

Yanındaki okuma lambasının ışığında Yevgeni’nin yüzü Beytüllahim kayalıklarından daha yaşlı. “Babana yalan söyler misin Postacı Çocuk?”

“Sadece önemsiz konularda. Onu korumak için. Hepimizin söylediği kadar.”

“Bu adam oğluna yalan söylememeli. Sana yalan söylüyor muyum?”

“Hayır.”

“Londra’ya dön Postacı Çocuk. Yasal tarafında kal. Mektubu babana götür. Yaşlı bir Rus’un ona aptal dediğini söyle.”

Zoya otel yatağında onu bekliyor. Kahverengi kâğıtlara sarılı küçük paketlerde hediyeler getirmiş: Annesi Tinatin’in tüm komünizm dönemi boyunca yortularda gizlice taktığı bir ikona; kokulu bir mum; babası Yevgeni’nin denizci üniformalı bir fotoğrafı; çok değer verdiği bir Gürcü şairin dizeleri. Adamın adı Huta Berulava ve Zoya’nın en sevdiği karışım la yani Gürcüce yazan bir Megrel. Oliver’ın ona karşı duyduğu arzu bağımlılık gibi. Parmağını susması için dudaklarına götürerek genç adamı soyuyor. Oliver patlayacak kadar gergin, yine de kendini Zoya’nın yanına uzanmaya zorluyor.

“Eğer babama ihanet edeceksem, senin de babana ve kocana ihanet etmen gerekecek,” diyor dikkatle. “Yevgeni ne ticareti yapıyor?”

Genç kadın ona sırtını dönüyor. “Hep kötü şeyler.”

“En kötüsü ne?”

“Hepsi.”

“En kötü olan birini söyle. Diğer hepsinden de kötü. Bütün bu parayı ne kazandırıyor? Milyonlarca ve milyonlarca doları?”

Bacaklarını Oliver’a sararak onu hapsediyor ve sanki onu içine almakla susturacakmış gibi, vahşice üzerine atılıyor.

“Gülüyor,” diyor nefes nefese.

“Kim gülüyor?”

“Hoban” – yeni bir hamle.

“Hoban neden gülüyor? Neye gülüyor?”

“‘Yevgeni için,’ diyor. ‘Yevgeni için yeni bir şarap üretiyoruz. Ona Beytüllahim’e gidecek beyaz bir yol yapıyoruz.’”

“Neden yapılmış beyaz bir yol?” diye ısrar ediyor Oliver nefes nefese.

“Tozdan.”

“Toz neden yapıyor?”

Zoya otelin yarısının duyacağı kadar yüksek sesle bağıyor: “Afganistan’dan geliyor! Kazakistan’dan geliyor! Kırgızistan’dan! Hoban ayarladı! Yeni bir ticaret yapıyorlar. Doğu’dan, Rusya üzerinden.” Ve umutsuzca Oliver’a saldırırken boğulur gibi, rezil utanç çılgılığı.

* * *

Tiger’ın Buzdan Bakiresi Pam Hawsley üç pug köpeği Shadrach, Meshach ve Abednego’nun çerçevesi fotoğraflarının ve onu doğrudan En Yüce’ye bağlayan kırmızı telefonun gerisinde, hilal biçimli masasında oturuyor. Ertesi günün sabahı. Oliver hiç uyumadı. Chelsea Limanı’ndaki yatağında gözleri fal taşı gibi açık yatarken kendini hâlâ Zoya’nın kollarında olduğuna, hayatında hiç Heathrow’daki sorgu odasında oturmadığına, üniformalı gümrük memuruna o âna kadar kendine bile söylemediği şeyleri hiç söylemediğine inandırmaya çalışıyor. Şimdi, Tiger’ın dairesinde dururken yükseklik hastalığının, konuşma kaybının, cinsel pişmanlığın ve akşamdan kalmış olmanın etkisini hissediyor. Yevgeni’nin mektubunu önce sol elinde, sonra da sağ elinde tutuyor. Ayaklarını sürtüyor ve bir salak gibi gırtlığını temizliyor. Sinir uçları belkemiğinden yukarı aşağı hareket ediyor. Konuştuğu zaman, kulağına dünyanın en kötü aktörüymüş gibi geliyor. Pam Hawsley’nin gösteriyi gerçeklik kaybından kapatması artık an meselesi.

“Bunu Tiger’a versen Pam? Yevgeni Orlov ona şahsen vermemi istedi ama bana kalırsa sen de yeterince şahsen sayılırsın. Tamam mı Pam? Ha?”

Viyana’dan yeni dönmüş cazibeli Randy Massingham kapıda görünmek için tam da o ânı seçmese, tamam olacaktı belki. “Yev şahsen dediyse, şahsen olmalı dostum Ollie,”

diyor. "Oyunun kuralı, ne yapalım" – Wedgwood kurdelelerle taçlanmış meşum kapıları başıyla göstererek: "Tanrı aşkına, baban sadece. Yerinde olsam kapıya vurur, içeri daldardım."

Oliver bu bedava tavsiyeyi duymazdan geliyor ve kemiksiz beyaz deri kanepeye yirmi fersah gömülüyor. Her arkaya yaslanışında kabartma S&S amblemi sırtını dağlıyor. Massingham kapının eşiğinde sallanmayı sürdürüyor. Pam Hawsley'nin başı köpeklerinin ve ekranlarının arasına gömülmüş. Beyazlamış tepesi Oliver'a Brock'u hatırlatıyor. Zarfı yüreğine bastırarak, babasının itimatnamesinin derin bir incelemesine girişiyor. Kimsenin adını bile işitmediği diploma fabrikalarından takdirnameler. Peruklu ve cüppeli Tiger sapsarı bir soylunun elini sıkarak Baro'ya giriyor. Bilmemne doktoru olarak aptal giysilere bürünmüş Tiger, oymalı bir altın plaket tutuyor. Kuşkuyla yaklaşılacak kadar kusursuz bir kriket kıyafeti giymiş Tiger sopasını sallayarak görülmeyen izleyicilerin alkışlarını kabul ediyor. Tiger polo modunda, sarıklı bir prensçiğin elinden gümüş bir kupa alıyor. Tiger Üçüncü Dünya konferansında üzerine yönelik kameranın bilincinde, Orta Amerikalı bir narkotik tiranının elini sıkıyor. Tiger Almanya'da bir göl kenarında, bunamış dokunulmazlar için düzenlenen gayriresmi bir seminerde ünlülerle bir arada. Günün birinde, doğum tarihinden başlayarak senin hakkında bir iddianame hazırlayacağım.

"Mr. Tiger sizi bekliyor Mr. Oliver."

Oliver bir kaçağın uykuda yürürken içine yuvarlandığı denizden oksijensiz kalkıyor. Yevgeni'nin zarfı elinde sırılsıklam. Tiger'm duymamasına dua ederek, çifte Wedgwood kapıya vuruyor. O ürkütecek kadar bilindik ses "Gel" deyince, sevginin içinde zehir gibi yükseldiğini hissediyor. Boyunu kısa göstermenin alışıldık gayretiyle omuzlarını kamburlaştırıyor ve ağırlığını kalçalarına bindiriyor.

"Hey Tanrım, sevgili oğul, seni orada bir saat oturtmanın kaç mal olduğunu biliyor musun?"

"Yevgeni bunu bizzat sana vermemi istedi baba."

“Öyle mi? Demek öyle? Aferin ona” – Zarfı kabul etmekten çok elinden kaptığı sırada Oliver Brock’un kabul etmediğini işitiyor. Teşekkür ederim Oliver, ama Orlov kardeşleri senin kadar iyi tanımıyorum. Onun için, ne kadar çekici olursa olsun, bu zarfı bize verildiği gibi bakır ve dokunulmamış muhafaza etmeyi öneriyorum. Çünkü korkarım burada eski moda sadakat sınavımız var.”

“Ve sana bir de mesajı var,” diyor Oliver babasına, Brock’a değil.

“Mesaj mı? Ne mesajı? –Otuz santimlik gümüş bir zarf açacağı alarak– “Mesajı verdin ya.”

“Sözlü bir mesaj. Korkarım pek nazık değil. İhtiyar bir Rus’un sana aptal dediğini söylememi istedi. Aslında, kendine Rus demesini ilk kez duyuyorum. Genellikle Gürcü’dür” – beceriksizce darbeyi yumuşatmaya çalışarak.

Tiger’ın her koşula uygun tebessümü yerinde. Kesiği atıp, zarfın içindeki tek sayfayı çıkarıp açarken sesi yapmacık bir nezaketle zenginleşiyor. “Sevgili oğlum, o kadar haklı ki, *tabii* öyleyim!.. Tam bir aptal... Verdiğimiz koşulları başka hiç kimseden alamaz... Bizi kandırdığını sanan biri kadar beni keyiflendiren bir şey olamaz... İşini alıp köşe başına götürmez, öyle değil mi? Ne? Ne?” Tiger kâğıdı katlıyor, zarfa koyuyor ve gelen evrak tepsisine atıyor. Okudu mu? Zor. İyi de Tiger bugünlerde pek bir şey okumuyor. Kendini bir kâhinin puslu vizyonuyla donattı. “Senden dün akşam haber almayı bekliyordum Oliver. Sormamın sakıncası yoksa, neredeydin?”

Oliver’in beyin hücreleri kaygıyla kırıışıyor. *Kahrolası uçak gecikti!* – oysa zamanından önce indi – *Kahrolası bir taksi bula-madım!* – İstemediği kadar taksi vardı. Brock’un sesini duyuyor: *Ona bir kızla karışlaştığını söyle!* “Aslında sana telefon edecektim, ama uğrayıp Nina’yı göreyim dedim,” diyor kızarak ve burnunu sıvazlayarak.

“Öyle mi? Nina, ha?” Yaşlı Yevgeni’nin ikinci dereceden yeğeni ya da her nesiye artık.”

"Ama pek iyi değildi. 'Grip' gibi bir şey olmuş."

"Ondan hâlâ hoşlanıyorsun, öyle ya?"

"Şey, aslında evet, oldukça."

"Fazla kapılmıyorsun ya?"

"Hayır, değil. Tam tersine."

"Güzel. Oliver." Nasıl olduysa kol kola girdiler, cumbanın başında duruyorlar. "Bu sabah talihli bir an yaşadım."

"Çok sevindim."

"Oldukça büyük bir iş. İyi adamların kendi talihlerini kendilerinin *yarattığı* gibi talihli. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Tabii. Tebrikler."

"Napoléon bir aday ararken genç subaylarına..."

Cümleyi Oliver tamamlıyor: "'Talihli misin?' diye sorarmış."

"Aynen öyle. Biraz önce bana getirdiğin o kâğıt parçası on milyon pound kazandığımın teyidiydi."

"Harika."

"Nakit."

"Daha da güzel. Enfes. Muhteşem."

"Vergisiz. Offshore. Elinin altında. Vergi dairesine külfet olmamız gerekmeyecek." Kolundaki parmaklar daha güçlü sıkıyor. Oliver'ın kolu delik deşik. Tiger'ınki boğum boğum ve güçlü. "Bölmeye karar verdim. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Pek anladım sayılmaz. Bugün kafam biraz ağır çalışıyor."

"Kendini yine zorlamaya başladın, öyle mi?"

Oliver aptal aptal sırtıyor.

"Beş milyonu bana, hiçbir zaman gelmeyeceğini umduğum yağmurlu günler için. Beş milyonu da ilk doğacak torunumuza. Buna ne diyorsun, bakalım?"

"İnanılmaz. Son derecede müteşekkirim. Teşekkür ederim."

"Sevindin mi?"

"Çok."

“O büyük gün geldiğinde benim yaşayacağım sevincin yarısı kadar olamaz. İlk çocuğun, beş milyon pound. Oldu say. Bunu hatırlayacak mısın?”

“Tabii. Teşekkürler. Gerçekten, teşekkürler.”

“Teşekkür etmen için değil Oliver. Single&Single’a üçüncü bir S eklemek için.”

“Doğru. Harika. Üçüncü bir S. Olağanüstü.” Kolunu dikkatle çekiyor ve kanın yeniden dolaşmaya başladığını hissediyor.

“Nina iyi bir kız. Araştırdım. Anası şıllığın teki, yatakta biraz spor yapmanın peşindeysen hiç fena sayılmaz. Baba tarafında küçük soylular, bir çalım eksantriklik yine de korkulacak bir şey değil, kardeşler sağlıklı. Adlarına bir kuruş bile yok ama ilk doğan çocukları beş milyon olunca, sayan kim? Yolunun üzerinde durduğumu görmeyeceksin.”

“Harika. Bu dediklerini aklımdan çıkarmam.”

“Ona da söyleme. Parayı, demek istiyorum. Amacını etkileyebilir. Bırak, günü geldiğinde kendi öğrensın. O zaman kızın yüreğinin doğru yerde olduğunu anlarsın.”

“Güzel fikir. Teşekkürler.”

“Söylesene, evlat” –bir eli sır verir gibi, Oliver’ın omzunda– “bugünlerde kaç yapıyoruz?”

“Kaç mı yapıyoruz?” diye tekrarlıyor Oliver şaşkınlıkla. Ciro miktarları, brüt ve net kârları hatırlamak için belleğini didikliyor.

“Nina’yla. Kaç kere? Gecede iki mi, yoksa sabah bir sefer mi?”

“Aman Tanrım,” –zoraki tebessüm, itilen kâkül– “hesabın ucunu kaçırdık.”

“Aferin. Harika. Ailesine çekmiş.”

Oliver'ın bahçede Brock'la çay içtikten sonra çekildiği – ve rahatının yerinde olup olmadığını sormak için ekibin iyi ayarladığı kesintiler dışında yalnız kaldığı– tavan arasındaki kasvetli odada demir bir karyola, üzerinde parşömen abajurlu bir lambanın durduğu çam bir masa, ayrıca aynasının üzerine can sıkıntısından kazımaya çalışıp beceremediği çocuk çıkartmaları yapıştırılmış, kangrenli bir banyo vardı. Bir telefon prizi de vardı ama, tutukluların telefon kullanmasına izin verilmiyordu. Ekip yiyecek ve refakat önermiş, ama ikisini de geri çevirmişti. Her iki yanındaki odada ekip üyeleri kalıyordu: Brock'un Oliver'a karşı duyduğu güvensizlik en az ona duyduğu yakınlık kadar mutlaktı. Vakit gece yarısına yaklaşıyordu ve Oliver odanın içinde –bu sabah çantasını hazırlarken gömleklerinin arasına gizlediği viski şişesini bulma gayretleri de dahil– sayısız voltadan sonra bir kez daha bir hapishane gediklisi gibi karyolasında kamburunu çıkararak, başını bir balonu sıkıştırıyor gibi ellerine yaslayarak oturuyordu. Üzerinde bir banyo havlusu ve Turnbull&Asser'dan alınma lacivert ipekli, pahalı çoraplar vardı. Tiger onu biri mavi yün, diğeri gri pamuklu çoraplarla yakaladığı gün otuz çift hediye etmişti. Balonlar Oliver'ın ruh sağlığıydı, Brearly de akıl hocası. Hayatta başka hiçbir şeyi çözemediği zamanlar ayağının dibine bir kutu balon koyabiliyor ve şekillendirme sanatları konusunda Brearly'yi hatırlayabiliyordu; nasıl şişirilip düğümleneceği için Brearly, İnceler, Kalemeler ve Biçimler

için Brearly, hevesli bir balonun nasıl belirleneceği, kırmızı olanın nasıl görüleceği konusunda Brearly. Evliliği yıkılmaya yüz tuttuğunda tüm gece boyunca Brearly'nin gösteri videolarını izler, Heather'ın gözü yaşlı suçlamaları içine işlemezdi. Bir aksilik olmazsa saat birde sahnedesin diye uyarmıştı Brock. Yine bir centilmen gibi görünmeni istiyorum.

Perdesiz tavan arası penceresinin aydınlığından yararlanarak balonunu hafifçe söndürdü ve başını çıkarmak için birkaç parmaklık kısmını budarken hangi hayvanı yapacağına karar vermediğini fark etti. Bir kez çevirdi, bir el genişliği kadar ölçtü, bir daha çevirdi ve avuçlarının terlediğini gördü. Balonu yere bıraktı, ellerini bir mendile saygıyla kuruladı, sonra yanında, yorganın üzerinde duran çinko stearat tozu kutusuna daldırdı –parmakları kaydırmadan yumuşak tutmak için çinko stearat, Brearly onsuz hiçbir yere gitmezdi– ve daha önce şişirdiği bir balonu almak için elini yatağın altına uzattı. İki boyu çevirip birbirine tutturdu, gece göğüne karşı biçimlerini incelemek için pencereye tuttu, bir nokta seçip çimdikledi. Balon patladı ama her türlü doğal ya da doğadışı felakette genellikle kendini suçlayan Oliver bu kez kendini fırçalamadı. Dünya üzerinde demişti Brearly, bir balonla kötü talihi yenecek tek bir sihirbaz yoktur, Oliver inanıyordu bu söze. Kötü kalite bir paket alabilirsin ya da havadan hoşlanmazlar, kim olduğun fark etmez, bizzat Brearly de olsan çatapat gibi suratına patlarlar, sen daha ne olduğunu anlamadan minik tıraş bıçakları yanaklarını çizer, gözlerin akar ve bütün yüzün ısırgan tarlasına balıklama atlamışsın gibi olur. Eğer Oliver'san sana tek kalan, kahramanca sırtışın ve Rocco'nun seni fiyaskodan kurtaracak özlü cümleleridir: *Tamam işte, bu da balon şişirmenin bir başka yolu... Yarın o balonu dükkâna geri götüreceksin, değil mi ya?*

Kapıda bir tıkırtı ve Aggie'nin Glasgowlu sesi suçlu gibi ayağa kalkmasına neden oldu, çünkü sayısız zihninden bir diğesinde Carmen için kaygılanıyordu: Northampton'a gitti mi

–kaşındaki o çürük nasıl oldu?– beni, benim onu düşündüğüm kadar sık düşünüyor mu? Ve başka bir zihinde: Tiger, neredesin? Aç mısın? Yorgun musun? Ve Oliver’ın kaygıları birbirlerini hiç dışlamadığı, her birine tek tek eğilmeyi asla öğrenemediği için aynı zamanda Yevgeni için, Mihail, Tinatin ve Zoya için de kaygılanıyor, Zoya’nın bir katille evli olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Bildiğinden endişeleniyordu.

“Aşağıdan duyduğumuz tabanca sesi miydi Oliver?” diye soruyordu Aggie kapının öbür tarafından ürkekçe. Oliver kısmen kabul, kısmen utançla anlaşılmaz bir homurtu çıkardı ve bileğiyle burnunu sildi. “Yanımda bir de şık kostümün var, ütülendi ve giyilmeye hazır. Verebilir miyim lütfen?” Oliver lambayı yaktı, belindeki havluyu sıkladı ve kapıyı açtı. Aggie siyah bir eşofman ve spor ayakkabı giymiş, saçına da ciddi bir düğüm atmıştı. Genç kadının elinden kostümünü alıp kapıyı kapatmaya davrandı, oysa Aggie sahte bir dehşetle omzunun üzerinden karyolaya bakıyordu. “Oliver, o şey de ne? Yani, bunu görmem gerekiyor muydu? Yeni bir sapkınlık falan mı keşfettin?”

Dönüp, Aggie’yle birlikte baktı. “Yarım bir zürafa,” diye itiraf etti. “Patlamayan kısmı.”

Genç kadın şaşkındı, inanmamıştı. Onu yatıştırmak için yatağa oturdu ve zürafayı tamamladı, Aggie ısrar ettiği için bir kuşla bir de fare yaptı. Aggie bunların ne kadar dayan-
dığını ve Paisley’de oturan dört yaşındaki yeğeni için de bir tane yapıp yapamayacağını sordu. Bütününüyle sohbete hazır ve hayrandı, Oliver’a göre idamı beklerken kimse ona daha iyi davranamazdı.

“Tatarcık yirmi dakika sonra bir savaş meclisi topluyor, yeni bir gelişme var mı diye,” dedi Aggie. “Bunlar, giyeceğin City ayakkabıları mı Oliver?”

“Bu halleriyle iyi.”

“Tatarcık için hiç değil. Öldürür beni.”

Gözlerin buluşması – genç kadıninkiler, çünkü ekip onu Oliver’la arkadaşlık kurmakla görevlendirmişti; Oliver’ınkiler, çünkü güzel bir kız gözlerine baktığında, her zamanki gibi uzun soluklu bir ilişki düşünürdü.

* * *

Onu taksiyle Park Lane’e bıraktılar. Taksiyi Tanby kullandı, Derek de sanki ücreti ödüyormuş gibi yaptı, sonra Derek’le bir başka çocuk Curzon Caddesi’ne kadar yanında yürüdü –muhtemelen, tabanları yağlayabileceğini düşünerek– ardından neşeyle iyi geceler dileyip son elli metre boyunca arkasından geldiler. Öldüğümde olacaklar bunlar diye düşündü Oliver. Hayatım ucu açık iplerden bir yumak, önümde bir çift kapalı kapı, arkamda da yolun öbür tarafında durup ilerlememi isteyen bir sürü çocuk var. Mrs. Watmore’un evinde, gecenin geç saatlerinde Sammy’yle televizyon izlemeyi yeğlerdi.

“Cuma akşamından beri gelen ya da giden olmadı, dışarıya da telefon açılmadı,” demişti Brock brifing sırasında. “İşlem Odası’nda ışıklar açık, ama kimse işlem yapmıyor. Gelen telefonlar telesekretere aktarılıyor ve mesajda büronun pazartesi sabahı saat 8’de işbaşı yapacağı söyleniyor. Meşgul görünmeye çalışıyorlar ama Winser ölmüş, Tiger da kayıplara karışmışken kimse parmağını oynatmıyor.”

“Massingham nerede?”

“Washington’da, New York’a geçecek. Dün şirketi aradı.”

“Peki, ya Gupta?” – Tiger’ın bodrum katında kalan Hintli kâhyası için endişelenerek.

“Gupta ailesi on bire kadar televizyon izliyor, on bir buçukta ışıklar sönüyor. Her gece böyle yaparlar, bu gece yaptıkları da bu. Gupta ve karısı kazan dairesinde yatıyor, yatak odasında oğluyla gelini kalıyor, çocuklar da koridorda. Gupta aşağıya indiğinde çelik kapıyı kilitliyor, sonrası iyi geceler dünya. Gözcülere bakılırsa, bütün gün ağlayıp başını sallıyormuş. Başka soru?”

Oliver Gupta'nın Tiger'ı herkesten çok sevdiğini üzüntüyle hatırladı. Üç abisi yüz yıl önce Liverpool polisi tarafından enselenen, ama efsaneye göre tüm Single'ların korkusuz azizi Tiger tarafından kurtarılan Gupta. Sadece hizmet etmek isterken bütün gün ağlayıp başını sallayan Gupta. Londra uf-kuna bir Manhattan çivisi gibi çakılan dev bir otelin yirminci katına yiğit bir ay doğmuştu. Yarı yağmur, yarı çiğ, tozumsu bir sis düşüyordu. Sodyumlu sokak lambaları bilindik kent simgelerinin üzerine yapış yapış bir ışık tutuyordu: Riyad ve Katar bankaları, Chase Asset Management ve geçen yüzyılın minyatür askerlerini satan Tradition adlı kahraman bir küçük dükkân. Oliver House of Single'a girmek için cesaretini toplamaya çalıştığı zamanlar dükkânın vitrininde oyalanmayı âdet edinmişti. Bir daha asla tırmanmayacağına yemin ettiği beş taş basamağı tırmandı, anahtarını bulmak için ceplerini yokladı ve anahtarı elinde tuttuğunu fark etti. Anahtar önde, ayaklarını sürükleyerek ilerledi. Aynı sütunlar. Single imparatorluğunun uzaktaki ileri karakollarını ilan eden aynı pirinç levha: Single Leisure Limited, Antigua... Banque Single et Cie... Single Resorts Monaco Ltd... Single Sun Valley of Grand Cayman... Single Marcello Land of Madrid... Single Seebold Löwe of Budapest... Single Malanski of St. Petersburg... Single Rinaldo Investments of Milan... Bakışları her yere kayar, hiçbirinde durmazken düzmece kadronun tümünü gözü kapalı sayabilirdi.

"Ya kilidi değiştirdilerse?" diye sormuştu Brock'a.

"Değiştirdilerse de, biz eski haline getirdik."

Anahtar elinde, caddenin yukarısına aşağısına son bir kez baktı, her kapının eşiğinden yakaları kadife siyah pardösüsüyle fırlayan Tiger'ı görür gibi oldu. Bir tentenin gölgesinde, sarmaş dolaş öpüşen bir erkekle kadın duruyor, bir emlak komisyoncusunun eşiğinden bohçaya dönmüş bir insan uzanıyordu. Acil durumlar için sana sokakta üç kişi veriyorum demişti Brock. Acil durum Tiger'ın kafesine zamansız dönüşü

demekti. Terliyordu ve gözlerinde de ter damlaları vardı. Şu kahrolası yeleği giymemeliymişim. Üzerindeki kostüm, genç avukatın küçük ortak olduğu gün Hayward tarafından gönderilen altı takımdan biriydi. Yanında bir düzine özel yapım gömlek; bir ucunda bir kaplan, diğerinde yavrusunun bulunduğu Cartier yapımı bir çift altın kol düğmesi ve plakasında TS yazılı, kuadrofonik ses sitemine sahip kahverengi bir spor Mercedes'le birlikte gelmişti. Terliyordu ve gözleri buğulanmaya başlamıştı, onu yere doğru bastıran yeleği değilse bile anahtardı. Kilit hiç itiraz etmeden açıldı, ittiği kapı bir buçuk karış açılıp durdu. Tekrar ittiğinde cumartesi postasının önünden kaydığını hissetti. Yukarıya ve ileriye doğru bir adım attı, kapı arkasından kapandı ve cehennemin uluyan hayaletleri onu karşılamaya geldi.

Günaydın, Mr. Oliver! – şakacıktan esas duruşa geçen kapıcı Pat.

Mr. Tiger her tarafta seni arıyor Oliver – telefon santralının yanından, resepsiyon görevlisi Sarah.

Kıza kahvaltılık bir tane salladın, değil mi Ollie? – Genç üstatla şakalaşma sporunu kaçırmayan İşlem Odası'ndan Archie.

"Oradan hiç ayrılmadın," demişti Brock, sakın saatleri bekleyip otururlarken. "Tiger İncili'ne göre ayrılmadın. Ortaklıktan hiç çekilmedin, hiç ortadan kaybolmadın. Yurtdışı eğitim iznindesin, yabancı dereceler alıyorsun, müşterilerle ilişkileri pekiştiriyorsun. Şirket kayıtlarına göre tam maaş alıyorsun. Tam zamanlı ortaklara ödenen ücretler geçen yıl beş milyon sekiz yüz bine yükseldi. Tiger brüt üç milyonluk bir vergi beyannamesi verdi, demek ki bir offshore hesabında iki milyon pound'un var. Tebrikler. Bu arada Noel partisi için şirkete bir telgraf göndermen de güzeldi. Tiger mesajını yüksek sesle okudu."

"Neredeydim peki?"

"Cakarta'da. Deniz hukuku."

“Bu palavraya kim inanır?”

“İşini kaybetmek istemeyen herkes.”

Kapının üzerindeki havalandırma penceresinden soluk bir sokak aydınlığı giriyor, ünlü yaldızlı kafes seçkin ziyaretçileri en üst kata çıkarmak için kapısı açık bekliyordu. Bir finans muhabiri Kat’s Cradle’da yemeğe davet edilmesinin ardından soluk soluğa, “Single’da asansör hep yukarı çıkar, asla inmez!” diye yazmış, Tiger da makaleyi çerçeveletip düğme panosunun yanına astırmıştı. Oliver asansöre yüz vermeyip merdivene yöneldi, hafif adımlarla tırmandı, ayağının altında halıyı hissetmeyince orada olup olmadığını merak etti, parmaklarını maun tırabzan boyunca götürse de Mrs. Gupta’nın cilasından gururlandığını hatırlayarak kavramadı. Bir yarım sahanlığa ulaştığında durakladı. İşlem Odası solunda, bir bistro mutfağı gibi çarpan iki döner kapının ardındaydı. Kapıyı usulca iterek içeriye bir göz attı. Tavanda mahfazalı neon lambalar parlıyor, dizi dizi bilgisayar ekranı uykusuzca titreşiyordu. Dave, Fuong, Archie, Sally, Mufta neredesiniz? – benim, Veliaht Prens Büyük Ollie. Cevap yok. Tekneyi terk etmişler. *Marie Celeste*’e¹ hoş geldiniz.

Sahanlığın öbür tarafında İdari Bölüm’ün koridoru uzanıyordu: Kariyer üniformalarını kuşanmış ambargolu sekreterlerle, süper zenginlerin ücretli yardımcılarından bekledikleri otomobiller, köpekler, evler, atlar, yatlar, Ascot’ta localar, istenmeyen sevgililere sus payı, müşterinin şivavas, bir kasa viski ve Rolls’la araziye uyan hoşnutsuz uşaklar hakkında fısıltıyla yayılan söylentiler gibi pis işlerle uğraştıkları için bez yıkayıcılar olarak adlandırılan muhasebe memurlarının evi. Bez yıkayıcıların duayeni, Rickmansworth’te oturan ve iğrenç hizmetlerinin aşırılıklarından zevk alan Mortimer adlı mahcup ve yaşlı bir devdi. *Üstelik*, karı kâhyaya sürtünüp duruyor diye mırıldanırdı dudaklarının kenarından, fazladan

1 *Marie Celeste* 4 Aralık 1872 tarihinde Atlantik Okyanusu’nda terk edilmiş olarak bulunduğuandan beri gizemini koruyan bir ticaret gemisidir. (ç.n.)

sırdaşlık için omzunu Oliver'ın omzuna dayayarak. Üstelik, kocasının Renoir'larını araklıyor, zavallının gözleri iyi görmediği için yerlerine sahtelerini asıyor. Üstelik, kocanın çocuklarını vasiyetinden çıkarıyor ve bahçeye yirmi villa yaptırmak için ruhsat alıyor.

Oliver bir sonraki sahanlığa kolayca çıktı, gül ağacı masasının bir ucundaki tahtında Tiger'ın ve yanında Oliver'ın, diğer ucunda bunak soyluların, görevden alınmış bakanların, ipek gömleli City editörlerinin, aşırı ücretli hukukçuların ve kiralanmış yabancı kalabalığına deri ciltli yapay hesaplar dağıtan başgarson Massingham'ın tablosunu çizmek için Yönetim Kurulu Odası'nın önünde oyalandı. Yeni bir yarım sahanlığa vardı ve tepesinde bir odacı masasının tekerlekli ayaklarını ve bir balıkgözü aynanın alt yarısını gördü. Massingham'ın memurları kızdırmak için Duyarlı Bölge diye adlandırmakta ısrar ettiği alana yaklaşıyordu.

“Bir beyaz yüzü vardır, bir de siyah yüzü,” demişti Heathrow'daki sorgulama kulübesinde Brock'a. “Beyaz yüzü kirayı öder, siyah yüzü üçüncü kattan başlar.” “Öyleyse, sen hangisindesin, evlat?” diye sormuştu Brock. Oliver uzun uzun düşündükten sonra, “İkisinde de,” diye cevap vermiş, o cevaptan sonra da Brock ona evlat demeyi kesmişti.

Bir ses işitti ve öldü. Bir hırsız. Güvercinler. Tiger. Bir kalp krizi. Öne doğru kaçarak, zorunlu karşılaşma için bahaneler hazırlayarak, daha hızlı tırmanmaya koyuldu:

Benim, baba, Oliver. Dört yıl gecikme için çok özür dilerim, ama o kızla tanıştım ve sohbeta koyulduk, sonra da arkası geldi, sabah vaktinde uyanamadık...

Aa, merhaba, baba, canını sıktığım için üzgünüm, sadece bir vicdan buhranı yaşadım, anlıyor musun, sanırım vicdanla ilgiliydi. Şam yolunda parlayan bir ışık falan değil, ben sadece önemli müşterilerimizi ziyaretle geçen külfetli bir turdan sonra Heathrow'da uyandım ve kafamda biriktirdiğim

kaçak mallardan bir kısmını bildirmenin zamanı geldiğine karar verdim...

Baba! –Harika!– Seni gördüğüme sevindim! Buradan geçiyordum, bir uğrayayım dedim... Ancak zavallı Alfie Winsler'ın başına gelenleri işittim ve senin nasıl olduğunu merak ettim...

Aa, baba, baksana, Carmen'in beş milyon küsur pound'u için tonlarca teşekkür. Bizzat teşekkür edemeyecek kadar küçük ama Heather ve ben bu jeste büyük değer veriyoruz...

Ha, bu arada, baba, Nat Brock kaçak geziyor olman halinde seninle bir anlaşma yapma fırsatı yakalamaktan çok memnun olacağını söylüyor. Dediğine göre, seninle Liverpool'da bir kez karşılaşmış ve yeteneklerini ilk elden görme imkânı bulmuş...

Şey, öteki konuya gelince, baba, aslında senin için bir sakıncası yoksa, seni emniyete kaçırmak için geldim. Hayır hayır hayır, ben senin dostunum! Bak, haklısın, sana ihanet ettiğim doğru, ama bu gerekli bir ameliyattı. Yüreğimin ta derinliklerinde, hâlâ son derecede sadığım...

Şifreli bir kapının önünde durmuş, kilide kumanda eden rakam panosunu boşuna inceliyordu. South Audley Caddesi'nden çılgık çılgılığa bir ambulans geçiyordu ya, çıkardığı şamatayla merdivenden de tırmanıyor olabilirdi. Peşinden bir polis arabası geliyordu, bir de itfaiye. Harika, diye düşündü, yangın tam da ihtiyacım olan şey. "Burada gördüğünüz, beyler, dönüşümlü şifre adını verdiğimiz düzen," diye açıklıyor nemrut suratlı bir güvenlik danışmanı, aralarında Oliver'ın da bulunduğu kıdemli yöneticilere takatsiz bir eski polis sesiyle. "İlk dört sayımız sabit ve ne olduğunu hepimiz biliyoruz." Gerçekten de, biliyoruz. Bunlar 1-9-3-6, Lord Tiger'ın doğduğu kutlu yıl. "Son iki sayımıza makara diyoruz, bunlar günün tarihini elliden çıkararak elde ediliyor. Örneğin bugünün tarihi casuslarımın bildirdiği gibi ayın on

üçüyse, ha-ha, üç ve altı saylarına böyle dokunuyorum. Eğer tarih ayın biriye, böyle dörde ve dokuza dokunuyorum. Hepimiz bunu hazmettik mi, beyler? Bu sabah ortalamanın üstünde ve son derecede meşgul bir kitleye hitap ettiğimin bilincindeyim, onun için sizi gereğinden fazla tutmayacağım. Soru yok mu? Teşekkürler, beyler, sigara içebilirsiniz, ha-ha.”

Oliver kendini de şaşırtan bir kayıtsızlıkla önce Tiger’ın doğum yılına, ardından da günün makaralarına dokundu ve kapıyı kendinden öteye itti. Kapı cıyaklayarak açıldı ve onu içeriye, Hukuk Bölümü’ne aldı. *“Hukuk tarafında mısın, Postacı Çocuk?”* diye soruyor Yevgeni inanmakta zorlanarak. *“Hukuk tarafında?”* Rasgele erken dönem İngiliz suluboyaları Kudüs’ü, Windermere Gölü’nü, Matterhorn’u gösteriyor. Bir zamanlar Tiger’ın bunlarla ilgilenen müflis bir müşterisi vardı. Kapının biri aralıktı. Yine parmaklarının ucunda ilerleyerek kapıyı itip açtı. Benim odam. Benim hücrem. Benim Pirelli takvimim, dört yıl eski. Üstat Postacı Çocuğumuz işin püf noktalarını burada öğrendi. Ticaret şirketlerinin hayatta yapmadıkları, asla yapmayacakları bir ticaretin püf noktalarını. Gereğinden sıcak olduğu için hiçbir şeyi beş dakikadan fazla elde tutmayan holding şirketleri gibi püf noktaları. Bankayı alıcı yapmak için bankaya boktan hisse senedi kakalamak gibi püf noktaları. Sonra, banka tesadüfen senin olduğu için, aynı hisse senetlerini başka şirketler aracılığıyla geri almayı. Bir müşterinin genel bilgisi için kuramsal senaryolar önerirken, müşterinin söz konusu bilgileri profesyonel tavsiye olarak değerlendirecek kadar disiplinsiz olmasını asla amaçlamamak gibi püf noktaları. Bu püf noktalarının özellikli kaynağı açık kahverengi saçları ve Tiger esinli takım elbiseleriyle merhum, maktul ve penis güdümlü Alfie Winsor’dan başkası değil.

Pekâlâ, Mr. Asir –tecrübe için orada oturan genç üstada odanın öbür tarafından zoraki bir tebessüm ve bir baş selamı–sırf akıl yürütme açısından başarılı, nasıl diyelim, çok uluslu

kozmetik işinizde yüksek meblağlarda para kazandığınızı varsayalım. Belki böyle bir kozmetik işiniz yok, ama sadece akıl yürütme açısından olduğunu –kıs kıs sırtış– kabul edelim ve Delhi’deki sevgili erkek kardeşinize de yardım ettiğinizi varsayalım; tabii böyle bir kardeşiniz varsa, yoksa lütfen bana olmadığını söylemeyin, heh-heh. Bu kardeşiniz, diyelim ki bir otel zincirine sahip ve siz de abisi olarak onun adına Avrupa’dan pahalı ve gelişmiş ikram malzemesi, zavallının Hindistan’da bulamayacağı makineler almak zorundasınız ve bu iş için abisi olarak size, kayıt dışı yollarla diyelim, yedi buçuk milyon dolar gönderdi ki, bunun Asya’da çok olağan olduğunu biliyorum. Yine varsayım olarak, bu senaryo icabı İsviçre’deki sevimli Zug kentinde Bilmemne Bankası’nda Mr. Bilmemkim’e gideceğinizi, Single&Single tarafından temsil edildiğinizi ve kısa süre önce eğlenceli bir gece geçirdiğiniz Mr. Alfred Winser’ın selamlarını getirdiğinizi söyleyeceğinizi kabul edelim...

Hukuk koridorunun ucunda, iki yangın kapısı ve bir erkekler tuvaletinden sonra, Tiger’ın İni’nin şatafatlı bekleme odasına çıkan, mavi gece lambalarıyla aydınlatılmış bakımsız bir yangın merdiveni. Oliver basamakları teker teker tırmandı. Önüne tablalı bir kapı çıktı. Kavisli, narin ve ortasında pirinç bir tokmak. Elini kaldırıp kapıya vurmaya davrandı, kendini son anda durdurdu, tokmağı kavrayıp çevirdi. Meşhur kubbeli salondaydı. Üzerinde, bir cam kubbenin dilimlerinden yansıyan, filmlere özgü yıldızlı bir gökyüzü yayılıyordu. Aydınlığın alacasında kimsenin okumadığı kusursuz ciltli kitapların dizildiği rafları seçti: Suçlular için hukuk kitapları, Kim Zengin ve Kimi Dolandırmalı konulu kitaplar, mukaveleler ve nasıl ihlal edileceğiyle ilgili olanlar, vergi ve nasıl kaçınılacağı. Tiger’ın bugüne ait olduğunu gösterecek yeni kitaplar. Güvenilir olduğunu kanıtlayacak eski eserler. Samimi olduğuna inandıracak görkemli kitaplar. Oliver titriyor, boynundan, göğsünün içinden ve alnından bir kurdeşen

tırmanıyordu. Her şeyi unutmuştu: Adını, yaşını, saatin kaç olduğunu, buraya gönderilerek mi yoksa kendi iradesiyle mi geldiğini, babasının dışında ne sevdiğini. Solunda, kemiksiz kanepe ve Massingham'ın bürosunun kapısı. Kapalı. Sağında Pam Hawsley'nin hilal biçimi masası ve üç pug köpeğinin portreleri. Ve tam karşısında, on beş metre gök mavisi halının ötesinde, Tiger'm mezarına açılan, kavisli çifte Wedgwood kapı; kapalı ama hırsızını bekliyor.

Yönünü yıldızlardan bularak kubbeli salonun bir ucundan diğerine yürüdü, iki kapıdan sağdakinin yerini belirledi, tokmağı çevirdi, sindi, sımsıkı yumduğu gözleriyle, düşündüğü gibi yan yan babasının bürosuna girdi. Hava sakin ve tatlıydı. Oliver havayı soludu ve Tiger'm silah olarak kuşandığı Trumper's vücut losyonunun kokusunu tanıdığını sandı. Gözlerinin ardına kadar açık olduğunu anlayıp, öne doğru sendeledi ve kutsal masanın önünde durarak farkına varılmayı bekledi. Genişti, yarı karanlıkta daha da genişti, ama asla sakininin endamını küçültecek kadar geniş değildi. Taht boştu. Dikkatle doğruldu ve odada daha kapsamlı bir görüşe sahip oldu. Altı metrelik toplantı masası. Tiger renk, ırk veya inanç farkı gözetmeksizin her vatandaşı yasadışı zenginliğin satın alabileceği en iyi boşlukları öğrenme hakkını anlatırken müşterilerin daha rahat oturabilecekleri koltuklardan oluşan daire. Tiger'ın köprü üzerinde minyatür bir kaptan gibi kasılıp kolunu yakalamaktan hoşlandığı, senin doğmamış çocuğunu beş kez milyoner yaparken Londra ufuk çizgisinde yansımasını seyrettiği cumba penceresi. Ve – *Aman Tanrım, ah, Hz. İsa Efendimiz! Tiger'ın boylu boyunca hayaletimsi, beyaz beze sarılı cesedi, sırtında yeni ay gibi havada süzülüyor.* Acılar içinde. Kopana dek gerilmiş. Tiger, bir örümcek gibi, kendi ağında asılı.

Oliver nasılsa biraz ilerledi, ancak görüntü değişmedi, geri çekilmedi. Bir hile! Arkadaşlarınızı şaşırtın! Herkesin gözlerinin önünde partnerinizi ikiye ayırın! Sihirli Numaralar, Posta

Kutusu, Walsingham adresine pullu bir zarf gönderin! Fısıltıyla seslendi: "Tiger." Kentin hıçkırıklarının ve kabarmasının üzerinden hiçbir şey gelmedi. "Baba. Benim, Oliver. Eve döndüm. Her şey yolunda. Baba. Seni seviyorum." Telleri aramak amacıyla kolunu uzattı ve cesedin üzerinde tuhaf bir yay çizdi, sonunda bir avuç kefen bezini kavradığını gördü. Sinerek, korkunç şeyler bekleyerek, gözlerini açık kalmaya zorladı, aşağıya baktığı zaman göz göze gelmek için dikilen buğulu kahverengi bir baş gördü. Ve kabrinden fırlayan babasını değil, hamağının derinliklerinden çıkan sadık Gupta'nın şaşkın çizgilerini tanıdı: Gözleri yaşlı, sevinçli ve bacakları çıplak, mavi çamaşır ve sivrisinek cibinliğinden şeritlere bürünmüş, genç efendisini iki kolundan kavrayan ve dehşete kapılmış mutluluğunun temposuyla sarsan Gupta.

"Mr. Oliver, Tanrı aşkına, nerelerdeydiniz efendim? Yurtdışı, yurtdışı! Okumak, okumak! Tanrı şahidimdir efendim, gözlerinizi yitiresiye okumuş olmalısınız. Kimse sizden bahsedemiyordu. Kimseye açıklanamayacak, büyük ölçekte bir gizemdiniz! Evli misiniz efendim? Çocuklarla kutsandınız mı, mutlu musunuz? Dört yıl Mr. Oliver, dört yıl! Tanrım, Efendimiz. Lütfen bana kutsal babanızın hayatta ve sağlıklı olduğunu söyleyin. Hiçbir şey duymadığımız uzun günler geçti."

"Babam iyi," dedi Oliver rahatlamasının dışında her şeyi unutarak. "Mr. Tiger iyi."

"Bu gerçek mi Mr. Oliver?"

"Gerçeğin ta kendisi."

"Ya siz, efendim?"

"Evlenmedim, ama ben de iyiyim. Teşekkürler Gupta. Teşekkürler."

Tiger olmadığın için teşekkürler.

"Öyleyse iki kat mutlu oldum efendim. Hepimiz de öyle. Yerimi terk edemedim Mr. Oliver. Özür dilemiyorum. Zavalılı Mr. Winsor. Tanrım. Hayatının ikinci baharında diyebiliriz.

Gerçek bir centilmen. Biz küçük insanlar ve özellikle hanımlar için her zaman söyleyecek tatlı bir sözü vardı. Ve şimdi batan gemi terk ediliyor, yolcular ateş yüzü görmüş kar gibi kayboluyor. Çarşamba günü üç sekreter, perşembe iki harika simsar ve şimdi de son derecede zarif genel müdürümüzün sadece tatilde olmadığı, kendini daha iyi koşullara çektiği söyleniyor. Diyorum ki, güvenlik nedeniyle karanlıkta oturmak zorunda olsak da, birinin geride kalması ve alevle ilgilenmesi gerek.”

“Gerçek bir prensin Gupta.”

Sonra, her ikisi diğerinin varlığından aldığı keyfi tartarken, rahatsız edici bir boşluk oldu. Gupta’nın yanında sıcak çay dolu bir piknik matarası vardı. Oliver tek fincandan içti. Ne var ki gözünü Gupta’nın kilerden kaçırıyor, Gupta’nın hevesli tebessümü de arızalı bir ampul gibi gidip geliyordu.

“Mr. Tiger selamlarını gönderdi Gupta,” dedi Oliver sessizliği bölerek.

“Sizin vasitanızla mı efendim? Onunla konuştunuz mu?”

“Yaşlı Gupta oradaysa, benim adıma kışına bir tekme at. Nasıl konuştuğunu bilirsin.”

“Efendim, o adamı seviyorum.”

“Biliyor zaten.” Oliver şirket ortağı sesini kullanıyor, kendi sözcüklerini dinlerken kendinden nefret ediyordu. “Sadakatının derecesini biliyor Gupta. Senden daha azını zaten beklemezdi.”

“Çok iyi bir insan. Babanız büyük ve sınırsız bir kalbe sahip derim ben. İkiniz çok iyi birer centilmensiniz.” Gupta’nın küçük yüzü rahatsızlıktan çirkinleşmişti. Hissettiği her şey –sevgi, sadakat, kuşku, korku– buruşuk çizgilerinde yazılıydı. “Sormama izin verirseniz, buraya ne için geldiniz efendim?” diye sordu, kaygılandıkça cesareti artarak. “Yurtdışında dört yıllık sessizlikten sonra, neden birden Mr. Tiger’dan mesaj getirdiniz? – lütfen bağışlayın efendim, ben sadece zavallı bir uşağım.”

“Babam ortakların kasa dairesinden bazı belgeleri almamı istiyor. Geçen hafta yaşanan talihsiz olayla bir ilgileri olabileceğini düşünüyor.”

“Ah, efendim,” dedi Gupta alçak sesle.

“Ne oldu, ne var?”

“Ben de babayım efendim.”

Oliver, ben de öyleyim demek istedi.

Gupta’nın minik sağ eli göğsüne gitti. “Babanız mutlu bir baba değil Mr. Oliver. Siz onun tek konususunuz. Ben mutlu bir babayım efendim. Aradaki farkı bilirim. Mr. Tiger’m size karşı duyduğu sevgi karşılıksız. Öyle hissediyor. Mr. Oliver eğer size güveniyorsa, iyi ve güzel derim ben. Öyle olsun.” Başını sallıyordu. Yolunu görmüş, doğruluğuna başını sallıyordu. “Kanıtları göreceğiz Mr. Oliver, beyaz üzerinde siyah, ama ve eğer olmadan. Bu güçlüğü ben yaratmadım. Kader yardımımıza geldi. Lütfen beni izleyin. Bastığım yere dikkat edin Mr. Oliver. Pencerelele yaklaşmayın.” Oliver Gupta’nın gölgesinin peşinden ortakların kasa dairesinin girişini gizleyen bir çift maun kapıya gitti. Gupta kapıları açıp içeriye girdi. Oliver da peşinden. Gupta kapıları kapatıp ışıkları yaktı. Kasa kapısı arkalarında, karşı karşıya durdular. Gupta Tiger’dan da kısaydı ve Oliver, Tiger’ın onu bu nedenle seçtiğinden hep kuşkulandı.

“Babanız kişisel sırlarında son derecede ihtiyatlıydı Mr. Oliver. Bana ‘Tam olarak kime güvenebilirim?’ diye sorardı. ‘Soruyorum sana, en çok sevdiklerimize verdiklerimizin karşılığı olan minnettarlık nerede Gupta? İnsan kendi kanına ve canına güvenemeyecekse, güvenini nereye verecek, söyler misin? Onun için Gupta, ihanete karşı silahlanmam gerek.’ Bunlar gece yarısına kadar çalıştıktan sonra, bana kişisel olarak söylediği sözlerdi.” Tiger’m sözleri olsun olmasın, bunlar Gupta’nın gözlerini gizemli bir saygıyla diktiği kilitli çelik kapının başında, heyecanlı bir suçlamayla telaffuz ettiği kendi kelimeleriydi.

“‘Gupta,’ dedi bana, ‘Kendini kıskanç oğullarına karşı koru. Ben kör değilim. Tüm koşullar dikkatle incelenmeden şirketimin başına gelen bazı talihsizliklerin kapatılmaması gerekir. Sadece benim ve belirli bir kişinin bildiği bazı ilişkiler en acımasız düşmanlarıma eline geçti. Burada suçlanan kim? Buradaki Yahuda kim?’”

“Bütün bunları sana ne zaman söyledi?”

“Felaketler birbirini izlemeye başladığında, babanız düşünmeye başladı. Girmeye çalıştığınız kasa dairesinde kendi dışındaki gözlerin sadakatini sorgulayarak saatler geçirdi efendim.”

“Öyleyse zihnini değersiz kuşkulardan temizlediğini umuyorum,” dedi Oliver mağrurca.

“Ben de efendim. Bütün imanımla. Lütfen Mr. Oliver, istediğiniz kadar kalın. Bırakalım kader karar versin.”

Meydan okumaydı. Gupta’nın dikkatli gözlerinin önünde, Oliver tuştakımının üzerine eğildi. Yeşildi, rakamları kabartmaydı. Gupta küçük kollarını kavuşturarak saldırganca öbür tarafında yer aldı.

“Bunu izlemenin doğru olduğundan emin değilim,” dedi Oliver. “Ne dersin?”

“Efendim, babanızın evinin *fiili* koruyucusuyum. İyi niyetinizin kanıtını bekliyorum.”

Bilgi Oliver’ın üzerine tantanasız çöktü, daha önceden edinilmiş bilgi gibi. Gupta bana Tiger’ın şifreyi değiştirdiğini söylüyor ve ben şifreyi bilmiyorsa, Tiger bana söylememiş demek olacak. Bana vermemişse, beni buraya göndermemiş demek, ben yalan söylüyorum demek ve kader bunu kanıtlamak üzere, kader hedefi on ikiden vuracak.

“Gupta gerçekten dışarıda beklemeni istiyorum.”

Gupta gönülsüzce ışığı söndürdü, kapıyı açtı, dışarıya çıkıp arkasından tekrar kapattı. Oliver ışıkları yakarken, anahatar deliğinin ötesinden Tiger’a bir methiye düzdüğünü işitti. Kendi iyiliğinin kurbanı Tiger. Gücsüzlerin savunucusu. En

yakınındakilerin planlı ve şeytanca hilesinin kurbanı. Cömert bir patron, örnek bir koca ve baba.

“Büyük bir insan sadece dostları tarafından yargılanmalı Mr. Oliver. Haset ve ruhlarının alçaklığı nedeniyle sürekli ona karşı olanlar tarafından değil efendim.

Kahrolası doğum günüm diye düşündü Oliver.

* * *

Noel’e yakın bir akşam. Oliver sadece birkaç gündür Brock’un adamı, yine de değişik bir halde yaşıyor. Casusluk onu kendinden daha güçlü tabiatlara bağımlı, casusluk yapmadan öncekine göre çok daha itaatkâr kılmış. Bu akşam Brock’un isteğiyle geç saate kadar kalmaya ve Tiger düzenleme yapma fırsatı bulamadan müşterilerinin offshore banka hesaplarını incelemeyi sürdürmeye karar verdi. Gergin bir şekilde masasında oturur ve bir sözleşme taslağıyla oyalanırken, Tiger’ın çıkmadan önce başını kapıdan uzatmasını bekliyor. Onun yerinde, huzura çağrılıyor. Oraya vardığında Tiger her zamanki gibi onunla ne yapacağından pek emin değilmiş gibi duruyor.

“Oliver.”

“Evet, baba.”

“Oliver, sana ortakların kasa dairesinin gizemlerini anlatmamın zamanı geldi.”

“Gerçekten istediğinden emin misin?” diye soruyor Oliver. Babasına kişisel güvenlik konusunda çok gerekli bir ders verip vermeyeceği de belli değil.

Tiger istediğinden emin. Bir faaliyete karar verdikten sonra o faaliyeti o anın konusuna çevirmesi gerek, çünkü Tiger’ın yaptığı hiçbir şey çok önemliden başka olamaz. “Sadece senin gözlerin için Oliver, başka hiç kimsenin değil. Sadece seninle ve benimle paylaşılacak, dünyada başka hiç kimseyle değil. Bunu anladın mı?”

“Tabii.”

“Son küçük sevgilimize fısıldamak falan yok, Nina’ya bile. Bu sadece ikimiz için.”

“Kesinlikle.”

“Söz veriyorum de.”

“Söz veriyorum.”

Tiger kendi önem anlayışının ağırlığıyla sırrı gösteriyor. Ortaklar kasa dairesinin şifresi Oliver’ın doğum günü tarihinden başka bir şey değil. Tiger şifreyi kadrana giriyor ve Oliver’ı büyük çarkı çevirmeye çağırıyor. Çelik kapı kolaylıkla açılıyor.

“Baba çok duygulandım.”

“Minnet duymanı istemiyorum. Minnet benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Burada gördüğümüz, karşılıklı güvenin sembolü. Dolapta iyi bir viski var. İkimize de birer kadeh doldur. İhtiyar Yevgeni içki istediğinde ne derdi? – ‘Ciddi bir konferans ayarlayalım.’ Ardından da bir yemek yeriz. Kat’i bir arayayım bakalım. Nina ne der?”

“Nina’nın bu akşam için verilmiş sözü var. Onun için serbestim ya.”

* * *

“‘Sırtımdan hançerlendiğim zaman, Gupta bana bıçakta kimin eli olduğunu söyle!’” Gupta anahtar deliğinden bağıırıyordu. “‘Kendi kendime, kalbime en yakın el mi? diye soruyorum. Diğer herkesten fazla besleyip içirdiğim el mi? Gupta bugün sana dünya yüzündeki en kederli insan olduğumu söyledim, kendine acımanın benim itibarıma sahip birine yararlı olmayacağının dışında, bu söylediğim kesinlikle kişisel durumumla ilgili bir abartı değil.’ Bunlar onun sözleriydi Mr. Oliver. Tiger’m ağzından çıkan sözler.”

Oliver kasa dairesinde tek başına, tuşlara baktı. Kendi kendine, paniğe kapılmanın sırası değil dedi. Ya ne zaman? Önce,

salt içinde bulunduğun çıkmazın umarsızlığını kanıtlamak için de olsa iki sola, iki sağa, dört sola, dört sağa, iki sola eski şifreyi girip, çarkı döndürmeye çalıştı. Çark kımıldamadı. Doğum günüm artık geçerli değil. Oliver umutsuzca kendine bir şeyler söylerken, kapının öbür tarafında Gupta ağdını sürdürüyordu. Tiger hiçbir şeyi öylesine yapmaz diye düşündü, kendi güvenini pekiştirmeyecek hiçbir şey yapmaz. Pek inanmadan Tiger'ın doğum gününü çevirdi. Hiçbir şey kımıldamadı. Daha büyük bir iyimserlikle Anma Günü! diye düşünüp 050480 sayısını girdi; bu şirketin kuruluş tarihiydi ve Thames Nehri'nde şampanyalı bir sal gezintisiyle kutlanması gelenekti. Buradan da bir sonuç çıkmadı. Brock'un sesini işitti: "Oysa *sen*, sadece soluk alarak bile onu hissedebilir, tahmin edebilir, onu yaşayabilirsin. O senin *buranda*." Heather'ı duyabiliyordu: "Kızlar gülleri sayar Oliver. Ne kadar sevildiklerini bilmek isterler." Önsezinin ağarmasıyla midesi bulanarak, terli parmaklarla kadranı tekrar çevirmeye koyuldu, üç sola, iki sağa, iki sola, dört sağa, iki sola. Gaddarca, sabırla, heyecan gösterisine izin vermeden. Carmen'in doğum tarihini giriyordu.

"Efendim, 999'u aramak ve gerekli hizmeti talep etmekten âciz değilim Mr. Oliver!" diye bağıırıyordu Gupta. "Göreceksiniz, çok kısa süre sonra ilk hareketim bu olacak!"

Sürgü şangırıtıyla çekildi, kasa dairesinin kapısı açıldı ve gizli imparatorluk gözlerinin önüne serildi: Tiger'ın düzen saplantısıyla istiflenmiş kutular, dosyalar, defterler ve kâğıtlar. Işığı söndürüp büroya döndü. Gupta ellerini ovuşturuyor, acınacak özürlerle inliyordu. Oliver'ın yüzü ateşe kesmiş, bağırsakları gurulduyordu, yine de bir Rajastan subayı gibi huysuzca konuşmayı başardı.

"Gupta, Mr. Winsor'ın ölümünü haber aldığı an babamın ne yaptığını bilmemin hayati önemi var."

"Ah, çıldırdı efendim. O haberin ona nasıl ulaştığı hâlâ tartışılıyor. Şirket söylentisine göre bir telefon gelmiş, kim-

den geldiği bizce meçhul, ama muhtemelen bir gazete. Gözleri neredeyse çılgın gibiydi. 'Gupta,' dedi, 'İhanete uğradık. Bir dizi olay trajik bir doruğa ulaştı. Kahverengi palto mu bul.' Mantiğa yabancıydı Mr. Oliver, şaşkın bir adamdı. 'Efendim, öyleyse Nightingales'e gidiyorsunuz?' dedim. Nightingales'e gittiğinde hep kahverengi paltosunu giyer. Onun için bir simge, bir arma, mübarek annenizin bir armağanı. Böylece, onu giydiği zaman nereye gittiğini bilirim. 'Evet, Gupta, Nightingales'e gidiyorum. Ve Nightingales'te sevgili karımın tesellisini arayacak, en zor anımda yardımına ihtiyaç duyduğum tek oğluma bir imdat borusu çalacağım.' O anda Mr. Massingham kapıyı vurmadan içeriye giriyor. Mr. Massingham'ın başka zamanki saygılı davranışını hatırlayınca, çok olağandışı bir şey. 'Gupta bizi yalnız bırak.' Bunu söyleyen babanız. İki centilmen arasında neler geçtiğini bilmem, ama kısa sürdü. Her ikisi de hayaletler gibi beyaz. Her ikisi de aynı anda bu manzarayı görmüş, şimdi notlarını karşılaştırıyorlar. Bendeki izlenim buydu efendim. Mr. Bernard'dan söz edildi. Bernard'ı ara, Bernard'ın fikri alınmalı, bu işi neden Bernard'ın kucağına bırakmıyoruz? Sonra aniden babanız sessizlik istedi. Bu Bernard'a güvenilmemeli. O bir düşman. Mrs. Hawsley sürekli ağlıyordu. Küçük köpeklerinin dışında gözlerinin yaşarabileceğini bilmezdim."

"Hatırladığın kadarıyla, babam seyahat hazırlıkları yapmadı mı? Gasson'u çağırtmadı mı?"

"Hayır, efendim. Mantıklı davranmıyordu. Eğer mantık geri geldiyse, daha sonraydı demem gerekir."

Oliver sert tonunu bir ölçü daha kullandı.

"Dikkat et Gupta. Mr. Tiger'ın kaderi bazı kayıp kâğıtların bulunmasına bağlı. Bana yardımcı olmaları için profesyonel soruşturmacılardan bir ekip görevlendirdim. Onlar binadan ayrılana kadar yerinde kalacaksın. Anlaşıldı mı?"

Gupta hamağını toplayıp hızla merdivenden indi. Oliver bodrum kapısının gürültüyle kapandığını işitene kadar bekledi. Tiger'm masasından sokağın karşısındaki gözcülere telefon edip Brock'un o an için verdiği ahmakça parolayı yumurtladı. Merdivenlerden uçarak inip ön kapıyı açtı. Önden Brock girdi, ardından da kahrolası kameraları, tripodları, ışıkları ve başka ne pislik taşıyorlarsa onu koydukları sırt çantaları ve koyu renk eşofmanlarıyla ekibi.

"Gupta bodruma döndü," diye tısladı Oliver Brock'a. "Hangi salaksa, yukarıda uyumayı alışkanlık edindiğini fark etmemiş. Ben gidiyorum."

Brock ceketinin yakasına bir şeyler mırıldadı. Derek sırt çantasını komşusuna uzatıp Oliver'ın yanına geçti. Oliver bir kolunu tutan Derek'in ve diğerine dostça giren Aggie'nin refakatinde sendeleyerek basamakları indi. Direksiyonda Tanby'nin olduğu bir taksi yanaştı. Derek ve Aggie Oliver'ı arabanın içine itip arka koltukta iki yanına yerleşti. Aggie'nin elini koyduğu kolunu silkinerek kurtardı. Park Lane'e girdikleri sırada uyanık düşünde Hindistan'da bisikletini duran bir trene çarpıp vagona tırmandığını, ama rayların üzerindeki cesetlerden trenin hareket etmediğini gördü. Güvenli eve vardıklarında Aggie zili çalarken Derek Oliver'ı kaldırıma indirdi, Tanby de tutmak için düşmesini bekledi. Oliver merdiveni tırmandığını hatırlamadı, tek bildiği iç çamaşırlarıyla yatakta yattığı ve yanında Aggie'nin bulunmasını istediğiydi. Uyandığında çatı penceresinin yıpranmış perdelerinin ötesinden sabahın aydınlığını ve Aggie'yi değil, koltukta oturmuş, ona bir kâğıt uzatan Brock'u gördü. Bir dirseğine dayanarak doğruldu, boynunu sıvazladı ve mektup fotokopisine uzandı. Birbirine dolanmış iki zincir zırhlı eldivenden oluşmuş basılı amblem. Eldivenlerin üzerine yerleştirilmiş TRANS-FINANZ VİYANA sözcükleri. Tanımlaması zor yabancı vurgulu elektronik harfler:

Sayın T. Single dikkatine, KİŞİYE ÖZEL, kuryeyle.

Sayın Mr. Single,

Seçkin şirketinizin bir temsilcisiyle yapılan görüşmelerin ardından, müşteri ayrıcalığı kapsamında size emanet edilen sırlara ihanetin ve kayıp gelirlerin adil ve makul tazminatı olarak House of Single'dan 200.000.000£ (iki yüz milyon pound) talepte bulunduğumuzu size resmen bildirmekten mutluluk duyuyoruz. Ödeme otuz gün içinde Trans-Finanz İstanbul Offshore'un ayrıntıları sizce bilinen hesabına, Dr. Mirsky dikkatine yapılacak, aksi halde daha ileri önlemler alınacaktır. Tamamlayıcı bilgi ayrı bir gönderiyle özel adresinize iletilmiştir. Göstereceğiniz dikkate teşekkür ederiz.

Hastalıklı, yaşlı bir elle atılmış Y. I. Orlov imzasının karşısında, mektup içeriğinin okunup anlaşıldığını belirten Tiger'ın biçimli parafı.

"Mirsky'yi hatırladın mı?" diye sordu Brock. "İki yıllığına Amerika'ya gidip bilgelik öğrenene kadar Mirski'ydi, i harfiyle."

"Tabii hatırlıyorum. Polonyalı avukat. Yevgeni'nin bir çeşit ticaret ortağı. Onu kollamamı söylemiştin."

"Ticaret ortağıymış, sen onu külâhıma anlat." Brock ileri götürmek kararlılığıyla Oliver'ı yönlendiriyordu. "Mirsky sahtekârın dik âlâsı. Önce komünist bir sahtekârdı, şimdiyse kapitalist bir sahtekâr. Yevgeni'nin iki yüz milyon papeliyle bankacılık oynaması da ne oluyor?"

"Ben nereden bileyim?" Oliver mektubu Brock'a doğru itti.

"Haydi kalk."

Oliver asık suratla tamamen doğruldu, bacaklarını sallandırıp yatağın kenarına oturdu.

"Dinliyor musun?"

“Pek sayılmaz.”

“Gupta için üzgünüm. Kusursuz değiliz, hiç de olmaya-
cağız. Onu iyi idare ettin. Kasa dairesinin şifresini çözmek
gerçekten dâhi işiydi. Bunu senden başka kimse yapamazdı.
Elimdeki en iyi elemansın. Bu arada, bulduğumuz tek mek-
tup değil bu. Dostumuz Bernard bedava villasıyla orada gö-
mülü, yarım düzine başka Bernard’la birlikte. Dinliyor mu-
sun?” Oliver banyoya gitti, musluğu açtı ve yüzüne su çarptı.
Brock arkasından, açık kapının ardından, “Tiger’ın pasapor-
tunu da bulduk,” diye seslendi. “Ya başkasınınkini kullanıyor
ya da hiçbir yere gitmedi.”

Oliver haberi birçok ölüm haberinin arasında bir yenisiy-
miş gibi dinledi. “Sammy’yi aramam gerek,” dedi odaya dö-
nerken.

“Sammy de kim?”

“Annesini, Elsie’yi arayıp iyi olduğumu söylemem gerek.”
Brock ona bir telefon getirdi, kullanırken de başında durdu.
“Elsie – benim, Oliver – Sammy nasıl? Güzel – aa, evet, pekâlâ
– yakında görüşürüz.” Hepsi donuk bir sesle. Sonra derin bir
soluk aldı ve Brock’a bakmadan Heather’ın Northampton
numarasını tuşladı. “Benim. Evet. Oliver, o ben. Carmen na-
sıl? ... Hayır, mümkün değil. ... Ne? İyi ya, doktor çağırın. ...
Bak, özel doktor, ben öderim. ... Yakında. ...” Başını kaldırdı,
Brock’un başını salladığını gördü. “Yakında gelip seninle ko-
nuşacaklar. ... yarın ya da öbür gün gibi. ...” Brock’un yeniden
başını sallaması. “Yine gelip giden tuhaf insanlar yok ya? ...
Parlak arabalar ya da acayip telefonlar? Gül, falan? ... Güzel.”
Telefonu kapattı. “Carmen dizini kanatmış,” diye yakındı,
sanki hepsi Brock’un kabahatiymiş gibi. “Dikmek gerekebi-
lirmiş.”

Arabayı Aggie kullanıyordu. Oliver yanına yayılmış, kâh başının tepesini elleriyle sıvazlıyor kâh uzun bacaklarını karına çekip derin bir solukla yere vuruyor, arada bir de kıza doğru uzansa, vites değiştirdiği sırada elini vites topuzundaki elinin üzerine bıraksa ya da parmaklarını yakasıyla boynu arasındaki boşlukta gezdirse ne olacağını düşünüyordu. Arabayı durdurup beni yamultur sonucuna vardı. İki yanlarında, Salisbury Ovası'nın zeytin rengi tepeleri birbirini izliyor, yamaçlarında koyunlar otliyordu. Alçalmış bir güneş çiftlik evlerini ve kiliseleri yaldıza boğmuştu. Otomobil bagaj kapağında oyuncak bir planör, gösterge tablosunun arkasında ikinci bir telsizi bulunan işaretli bir Ford'du. Önlerinde, direksiyonunda Tanby, yanında da Derek olduğu bir pikap öncülük yapıyordu, anteninde de kırmızı bir flama vardı. Aggie Derek'ten hoşlanmıyor, öyleyse ben de hoşlanmıyorum. Arkalarında kaskları kırmızı oklarla bezenmiş, derilere bürünmüş iki motosikletli geliyordu. Arada bir arabanın telsizi cızırdıyor ve tiz bir kadın sesi şifreli bir sözcük söylüyor, bazen de Aggie bir başka kelimeyle cevap veriyordu. Kimi zaman da Oliver'ı neşelendirmeye çalışıyordu.

"Yani, hiç Glasgow'da *bulunmadın* mı Oliver?" diye soruyordu. "Gerçekten canlı bir yerdir."

"Öyle diyorlar."

"Demek istiyorum ki, bütün bunlardan sonra bir denemen hiç de fena olmaz."

“İyi fikir. Deneyebilirim.”

Genç kadın bir daha denedi. “Walter’ı hatırlıyor musun?”

“Evet, tabii, kesinlikle, Walter. Tanby’nin gorillerinden biri. Ne olmuş ona?”

“Hah, işte Walter kuzeydeki beş para etmez güvenlik şirketlerinden birine geçti. Yılda otuz beş bin, bir de kürkle kaplı bir Rover, insanın midesi bulanıyor. Sadakat neresinde bunun? Hizmet neresinde?”

“Gerçekten de, nerede?” Oliver başını salladı ve kürkle kaplı benzetmesine gülümsedi.

“Yani, sana da *iğrenç* gelmiyor mu? Öz *babanın* bir sahtekâr falan olduğunu öğrenmek? – sen hukuk fakültesinden yeni gelmiş, hukukun insanları korumak ve toplumu düz bir rotada tutmak olduğunu sanırken? Demek istiyorum ki, bir insan bunu nasıl karşılar Oliver? Üstelik, günahları için felsefe okumuş benim gibi biriyle konuşuyorsun.” Oliver kimseyle ne okuduğunu konuşmuyordu, ama Aggie devam etti. “Yani, böyle bir durumda pezevenkten nefret mi ediyorsun yoksa hukuku mu seviyorsun nasıl *biliyorsun*? Kendi kendine gece gündüz, ‘Bütün bu sürede beyaz atımın üzerinde ulu, güçlü ve erdemli olduğumu iddia ederken, kendi sırtımı babama dayamakla ikiyeüzlülük mü yapıyorum?’ diye sormak. Sende böyle mi oldu, yoksa ben kendimi senin yerine mi koyuyorum?”

“Evet. Şey.”

“Demek istiyorum ki, bizim için gerçek bir yıldız olduğunu biliyor muydun? Yalnız gezen bir karar alıcı. İdealist. Tüm zamanların bağımsız. Serviste senin imzanı almak için öldürmeye hazır insanlar var.” Yürekli Aggie’nin bile bu kadar yüreklilikten pişmanlık duyduğu uzun bir sessizlik.

“Beyaz at falan yok,” diye homurdandı Oliver. “Daha ziyade bir çeşit atlıkarınca.”

Önlerindeki pikap sol sinyali verdi. Bir tali yola sapaarak köy yollarına girdiler. Motosiklet arkalarından geldi.

Tepelerinde birleşen genç yapraklardan gökyüzü görünmüyordu. Ağaç kütüklerinin arasından güneş ışınları oynuyor, telsiz statik gürültüler çıkarıyordu. Pikap bir cebe girdi, arkalarındaki motosiklet bir yan dönemece saptı. Araba dik bir yamaçtan aşağıya vurdu ve bir su birikintisinden geçti. Bir tepe üstüne vardılar. Bir benzin istasyonunun üzerinde HARRIS yazılı bir savunma balonu asılıydı. Genç kadını gözünün ucuyla izleyerek, buraya daha önce gelmiş diye düşündü. Hepsi gelmiş. Aggie sola saptı, köyün kıyısından geçtiler, ufuk çizgisinde kiliseyi, yanındaki ağılı ve Tiger'ın engellemek için canını dişine taktığı kiremitli bungalovları gördüler. Düşen yaprakların yıl boyu ölmeye durduğu Autumn Lane'e girdiler. Nightingales End adlı bir çıkmaza yöneldiler ve bir elektrik şirketi kamyonetiyle merdivene çıkıp tellerde bir şeyler yapan bir adam gördüler. Kamyonetin içinde bir kadın telefonda konuşuyordu. Aggie yüz metre daha ilerleyip bir otobüs durağının arkasında durdu.

"İn bakalım," dedi kadın.

Oliver arabadan indi. Ağaçların ardından gökyüzü gündüz gibi görünüyordu ama çitlerde alacakaranlık hızla yoğunlaşıyordu. Bir çim adasında üzerinde şanlı ölülerin adları yazılı, tuğla bir savaş anıtı dikiliyordu. Harvey'lerin dört oğlu diye hatırladı. Hepsi aynı aileden, hepsi yirmilerinde ölmüş, anneleri doksanına kadar yaşamış. Yürümeye başladı ve Aggie'nin uzaklaştığını işitti. Dev kapı dikmeleri önünde yükseldi. Tepelerinde oymalı kaplanlar Single armasını kavırıyordu. Kaplanlar Putney'deki bir yontu parkından getirilmiş ve bir servete mal olmuştu. Arma, Tiger'ı ataları hakkında sorgulamakla bir hafta sonu geçiren ve bu ataların mevsimine göre değiştiğini fark etmeyen Potts adlı ukala bir armacılık danışmanın eseri idi. Sonuç Oliver'ın o âna kadar habersiz olduğu eski Lübeck ticaret ilişkilerimizi temsil eden bir Hansa gemisiyle Saksonya kolumuzu simgeleyen şahlanmış bir kaplanla iki güvercindi ya, güvercinlerin Saksonya'yla ne

ilgisi olduğu ancak Mr. Potts'un cevaplayacağı bir bilmeceydi.

Yol loş otlakların üzerinden siyah bir nehir gibi akıyordu. Burası içine doğduğum mezar diye düşündü. Burası, çocuk olmamdan önceki zaman yaşadığım yer. Tiger geceyi geçirmeye karar verdiğinde şoför Gasson'un indiği kapıcı kulübesinin yanından geçti. Pencereleerde ışık yoktu, üst katın perdeleri kapalıydı. Avluda çeki demiri tuğla yığınınına dayalı bir at arabası vardı. Oliver yedi yaşında. İlk midilli dersi ve Tiger'm uzak bir iktidar merkezinden kararlaştırdığı sert melon şapkayla tüvit ceket giyiyor. Sınıfında başka melon giyen yok, o yüzden Oliver şapkayı ve ziyaretleri artık ender rastlanan devlet etkinlikleri haline gelmiş Tiger'm, doğum gününde gönderdiği gümüş saplı binici kırbacını gizlemeye çalıştı.

“Göğüs dışarıda Oliver! Kamburunu çıkarma! Başını sallıyorsun Oliver! Jeffrey gibi yapmaya çalış! *Jeffrey* başını sallamadı, değil mi? Jeffrey asker gibi dimdikti.”

Benden beş yaş büyük abim Jeffrey. Benim yanlış yaptığım her şeyi doğru yapan Jeffrey. Kusursuz olan ve dünyayı yönetmeye fırsat bulamadan lösemiden ölen Jeffrey. Oliver kumtaşı buzhaneyi geçiyordu. Bir sihirbazlık eseri olarak, üç büyük kamyonla getirilmiş, bir haftada kurulmuş ve anında cezalarını çektiği yer haline gelmişti – buzhaneye koşarak yüz yetmiş adım, dokun, yüz yetmiş adımda dön, öğrenilmemiş her düzensiz Latince fiil için bir tur, Latince olsun, koşu olsun, Jeffrey kadar başarılı olmadığı her sefer için ilave tur. Mr. Ravilious, Oliver'ın eğitmeni, bir sayı tutkunu. Tiger da öyle. Şehirlerarası telefonda puanları, notları, mesafeleri, geçirilen saatleri, hak edilen cezaları ve Jeffrey'nin kriket ödülünü kazandığı ve burs aldığı Ejderha Okulu'yla Eton adlı daha da korkunç bir yere girmesi için yüzde kaç alması gerektiğini konuşuyorlar. Oliver ejderhalardan nefret ediyor, ama Mr. Ravilious'un kadife ceketlerine ve siyah sigaralarına bayılı-

yor. Mr. Ravilious İspanyol hizmetçiyle kaçtığında, Oliver genel öfkenin ortasında onun için tezahürat yapıyor.

Duvarlı bahçenin yanındaki uzun yolu yeğleyerek üzeri düzleştirilmiş bir tepeliğin dibinden geçti, burası bir höyük ya da golf alanı değil, kara yolculuğu için fazla soylu konuklar için yapılmış helikopter alanıydı. Cilalı Rus parçaları, limonlu votka şişeleri ve yağlıkâğıtlara sarılı Megrelya salamları dolu plastik poşetleriyle Yevgeni ve Mihail Orlov gibi konuklar. Tiger'ınkilere güvenmedikleri için siyah çantalar içinde katlanır bilardo ıskatalarını taşıyan konuklar. Oysa helikopter alanının gizli bir sunak olduğunu sadece Oliver biliyordu. Üstlerinden uçakla geçen zengin turistleri çekmek için ahşap uçaklar dizen bir Endonezya kabilesinden esinlenerek alana Jeffrey'nin en sevdiği yiyeceklerden adaklar sermiş, cennetten dönmesi için kandırarak çocukluğunu tamamlamayışını ummuştu. Cennette yiyecekler daha iyi olmalı ki, Jeffrey hiç dönmedi. Üstelik eksik olan, sadece Jeffrey değildi. Dalgalı pusun içinde, iş seyahatinde geçirdiği yirmi yılın ardından Tiger'ın direksiyonunda Gasson'un oturduğu otomobille araba yolundan gelip, zor kazanılmış İngiliz feodal hayatına başlayacağı o asla gelmeyecek gün için, parlak beyaz tutulan engeller, tüm yıl boyunca biçilip işaretlenen polo sahası ve her eyerin, dizginin, gemlerin, üzengilerin cilalandığı ahırlar dikiliyordu.

Yol bakır renkli kayınların arasından aşağıya döndü. İleride tuğla ve taştan bir çift personel evi uzanıyordu. Yanlarından geçerken kâhya Craft'la karısını çay masasında görmek için oyalandı. Craft'ları sevmiş ve onları Nightingales duvarlarının ötesindeki dünyaya açılan penceresi olarak kullanmıştı. Oysa Mrs. Craft on beş yıl önce ölmüş, Mr. Craft da köklerinin bulunduğu Hull'a dönerken yanında bir Fabergé kutu ve Tiger'ın anlaşılması güç atalarının, bu kez Pennsylvania Hollandalılarının on sekizinci yüzyıl minyatürlerinden bir dizi götürmüştü. Oliver tepeliği indi ve aşağıda Nightingales

göründü; önce baca külahları, ardından da ön düzlüğe doğru ilerlerken ayaklarının altında kırılan buzlar gibi çatırdayan ayrıkotsuz çakıl taşlarının ortasında gri taşlı bütün kümbet. Çan zincirinin ucu beş parmağı birleşik, pirinç bir eldi. Sıkıca tuttu, yüreği bir oğulun kaçınılmaz özlemiyle çarparak ucu aşağıya çekti. İkinci kez çekmek üzereyken kapının öbür tarafından bir ayak sürüme sesi işitti, anne ve özellikle anneciğim demekten nefret ettiği için kadına nasıl hitap edeceğini düşündü. Kadının adını unuttuğunu fark etti. Kendininkini de. Yedi yaşındaydı ve on kilometre ötedeki polis karakolunda oturuyor, kaçtığı evin adını bile hatırlayamıyordu. Kapı açıldı ve üzerine bir karanlık geldi. Kendisiyse sırtıyor ve bir şeyler mırıldanıyordu. Kulakları tıkanmıştı. Kadın kollarını boynuna doladığında, tebessümünde tiftik hırkanın havını hissetti. Kadını kendi koruyucu kollarının arasına sardı. Gözlerini yumup çocuk olmayı denedi, ama işe yaramadı. Kadın sol yanağını öpünce nane ve iğrenç soluk kokusu aldı. Kadın sağ yanağını öptü ve Oliver onun ne kadar uzun boylu, öptüğü diğer tüm kadınlardan ne kadar daha uzun olduğunu hatırladı. Titremesini ve sabunsu lavanta kokusunu hatırladı. Her zaman mı, yoksa sadece kendisi için mi titrediğini düşündü. Kadın bir adım geriledi. Oliver gibi, onun da gözleri yaşlıydı.

“Ollie, tatlım.” Bu sefer doğru diye düşündü, bazen ona Jeffrey derdi. “Neden önceden haber vermedin Ollie? Zavallı kalbim. Ne yaptın şimdi sen bana?”

Nadia, diye hatırladı: Bana anne deme Ollie, tatlım. Bana Nadia de, yoksa kendimi çok yaşlı hissediyorum.

* * *

Mutfak alçak tavanlı ve genişti. Sayısız yenileme projelerinden birinde eklenmiş eski kirişlerden bir iç mimarın müzayededen satın aldığı ezik bakır tencereler sarkıyordu. Masa uzundu, yirmi hizmetkâra yetecek kadar büyüktü. Bacaya

hiç bağlanmamış bir Hollanda fırını mutfağın karanlık ucunu doldurmuştu.

“Kurt gibi aç olmalısın,” dedi yemek yemek başkalarının yaptığı bir şeymiş gibi.

“Değilim, gerçekten değilim.”

Hoşuna gidecek bir şey bulmak için birlikte buzdolabına baktılar. Bir şişe süt? Bir paket çavdar ekmeği? Yoksa bir kutu ançüz? Titrek elini Oliver’ın omzuna bırakmıştı. Bir dakika sonra ben de titremeye başlayacağım.

“Aman Tanrım, Mrs. Henderson’ın izin günü,” dedi Nadia. “Hafta sonları yemek yemem. Hiç yemezdim. Unutmuş olmalısın.” Gözleri ışıktaki buluşunca, onu ne kadar korkuttuğunu gördü. Sarhoş mu, yoksa olmak üzere mi diye düşündü. Bazen içmeye yeni başlamışken, kız çocukları gibi kelimeleri ağzında geveler, kimi zaman da iki şişeden sonra bile soğukkanlılığını korurdu. “Pek iyi görünüyorsun Ollie, tatlım. Yine fazla mı zorlandın? Bazen o kadar abartırsın ki.”

“İyiyim. Sen de iyi görünüyorsun. İnanılmaz.”

Hiç de inanılmaz değildi. Her yıl Noel’den önce küçük tatil adını verdiği bir yere gider ve yüzünde tek bir kırışık olmadan dönerdi.

“İstasyondan buraya yürüdün mü tatlım? Araba sesi duymadım. Jacko da duymadı.” Jacko, Siyam kedisi. “Telefon etseydin, gelip alırdım.”

Senelerdir araba kullanmadın diye düşündü. Yılbaşı gecesi Land Rover’la ahıra çarpıp Tiger ehliyetini yaktığı günden beri kullanmadın. “Yürümeye gerçekten bayılıyorum,” dedi. “Hoşlandığımı bilirsin. Yağmurda bile aldırmam.” Bir dakika sonra ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmeyeceğiz.

“Trenler kural olarak pazar günleri çalışmıyor,” diye yakındı kadın. “Mrs. Henderson kardeşini görmek isterse, Swindon’da aktarma yapmak zorunda kalıyor.”

“Benimki tam zamanındaydı.” Masada her zamanki yerine oturdu. Kadın ayakta kaldı, sevgiyle bakarak, titreyip

endişelenerek, dudaklarını mamadan önce bir bebek gibi büzerek. "Başka kimse var mı?" diye sordu Oliver.

"Sadece ben ve kedicikler tatlım. Başka kim olsun?"

"Merak ettim de."

"Artık köpek beslemiyorum. Samantha eriyip gittiğinden beri."

"Biliyorum."

"Sonunda holde oturup, Rolls'un sesini beklemeye başladı. Kimildamıyordu, son günlerinde bile, yemiyordu, beni duymuyordu."

"Söylemiştin."

"Tek kişinin köpeği olduğuna karar verdi. Tiger sü-lün kafesinin yanına gömün dedi, biz de öyle yaptık. Mrs. Henderson'la ben."

"Bir de Gasson," diye hatırlattı.

"Gasson çukuru kazdı, Mrs. Henderson söylenecekleri söyledi. Korkarım pek neşeli bir grup değildik."

"Nerede o anne?"

"Gasson mu tatlım?"

"Tiger."

Kadının gözlerinin dolmaya başladığını görünce, dersini unuttuğunu düşündü. Söyleyeceklerini hatırlamaya çalışıyor.

"Ah, Ollie, tatlım."

"Ne oldu anne?"

"Benim için geldin sanmıştım."

"Doğru. Tiger'ın nerede olduğunu merak ettim. Buraya geldi. Geldiğini Gupta söyledi."

Adil değildi. Hiçbir şey adil değildi. Sığınmak için kocaman bir kendini acındırma fırtınası topluyordu. "Herkes bana soruyor," diye sızlandı. "Massingham. Mirsky. Gupta. Viyana'dan Hoban denen o sürüngen. Bernard. Pug köpekleriyle o Hawsley orospusu. Şimdi de sen. Hepsine söylüyorum. *Bilmiyorum*. Faks makineleriyle, cep telefonlarıyla ve Tanrı bilir başka nelerle herkesin her an nerede olduğunu

bilirler sanırsın. Oysa bilmiyorlar işte. Baban, bilmek bilgi değildir der her zaman. Haklıymış.”

“Bernard kim?”

“Bernard tatlım. Bernard’ı biliyorsun. Tiger’ın yardım ettiği Liverpool’lu iri ve kel polis. Bernard Porlock. Bir keresinde ona Kıvırcık demiştin de seni az kalsın öldürüyordu.”

“Sanırım Jeffrey olmalı,” dedi Oliver. “Mirsky de avukat olanı.”

“Tabii ki o tatlım. Alix’in İstanbul’dan sevimli, şen şakrak Polonyalı arkadaşı. Tiger’ın sadece biraz *yalnızlığa* ihtiyacı var,” diye yakındı. “Onun gibi sürekli ilgi odağında olan birinin bir süre *küçük* bir insan olmak istemesi son derecede mantıklı. Hepimiz arada aynı şeyi hissederiz. Sen de hissettin. Başka biri olabilmek için adını bile değiştirdin. Öyle değil mi tatlım, değiştirmedin mi?”

“Haberleri duyduğun anlaşılıyor. Evet, duymuş olman gerekiyor.”

“Ne haberi?” –hızla– “gazetelerle konuşmamam lazım Olie. Senin de. Telefonu yüzlerine kapatmam gerekiyor.”

“Alfred Winsor hakkındaki haberleri. Hukuk kartalımız.”

“O korkunç küçük adam? Yine ne yapmış?”

“Maalesef öldü anne. Vuruldu. Ta Türkiye’de. Fail ya da failleri meçhul. Single için bir iş yapıyordu ve biri onu vurdu.”

“Ah, ne korkunç tatlım. Ne kadar iğrenç. O kadar, o kadar üzüldüm ki. O zavallı kadın. Şimdi bir işe girmesi gerekecek. Çok acımasız. Ah, tatlım.”

Biliyordun diye düşündü. Ben sözümü bitirmeden cevabın hazırды. Kadının sabah odası adını verdiği küçük odada el ele durdular. Burası evin güney tarafını kaplayan bir dizi oturma odasının en küçüğüydü. Siyam kedisi Jacko televizyonun altında, kumaş kaplı bir sepette uyuyordu. Buraya son geldiğinden beri neler değişmiş söyle tatlım diyordu. Haydi, Kim’s Game oynayalım! Oliver ipuçları arayarak oynamaya

başladı. Tiger'ın oymalı viski bardağı, en sevdiği koltukta, zarif sırtının izi, pembe bir gazete, South Audley Caddesi'nde, hemen köşedeki Richoux'dan alınma el yapımı çikolatalar, onlar olmadan Nightingales'e adım atmazdı.

"Suluboya yeni," dedi.

"Ollie tatlım, ne korkunç bir zekâ!" –ellerini çırparak ama ses çıkarmayarak– "en az yüz yaşında olmalı ama *burada* yeni, onun için bravo. Bee teyzeden bana kaldı. Kraliçe Victoria'ya kuş tabloları çizen hanım tarafından yapılmış. İnsanlar öldüğünde hiçbir şey beklemem."

"Öyleyse onu en son ne zaman gördün anne?"

Oliver'a cevap vermek yerine Mrs. Henderson'ın kalça ameliyatı hakkında ateşli bir öyküye girişti; hükümet kapatmayı düşündüğü sırada yerel hastanenin nasıl fevkalade olduğu: "Sevgili Dr. Bill var ya, yıllardan beri bize bakan –işte o– şey, yani – evet, işte o" – lafın ucunu kaçırmıştı.

Çocukların gündüz odasına geçip oynadığını hatırlamadığı tahta oyuncaklara, bindiğini anımsamadığı salıncaklı ata baktılar; yaşlı kadın ata kaidesinden koparacak gibi bindiğine yemin ettiği zaman, yine Jeffrey'yi düşündüğünü tahmin etti.

"Sen iyisin, değil mi tatlım? Üçünüz? Sormamam gerektiğini biliyorum, ama ben sadece anneyim, taştan yapmadılar beni. Hepiniz sağlıklı, mutlu ve özgürsünüz, değil mi, tıpkı istediğin gibi? Başka kötü şeyler olmadı?"

Ev sineması gibi titrek tebessümünü Oliver'ın yüzünden ayırmadı, Oliver'ın uzattığı Carmen'in fotoğrafını lal taşından bir kolyeyle taşıdığı katlanır gözlüğüyle kendinden uzağa tutup baktı, fotoğraf koluyla, başı da fotoğrafla birlikte bir yandan bir yana sallandı.

"Şimdi resimdekinden büyük, saçını da kestirdik," dedi Oliver. "Her gün yeni şeyler söylüyor."

"Kesinlikle çok güzel tatlım. Büyük mutluluk" –fotoğrafi geri verirken– "çok iyi yapmışsınız, ikiniz de. Ne tatlı, minik, mutlu bir kız. Helen de iyi, değil mi? Mutlu, falan?"

"Heather da iyi."

"Çok sevindim."

"Öğrenmem gerek anne. Tiger'ı en son ne zaman gördüğünü ve ne olduğunu öğrenmem gerek. Herkes onu arıyor. Onu herkesten önce bulmam çok önemli." Birbirimizin gözüne bakmamak daha iyi diye hatırladı ve gözlerini sallanan ata dikti.

"Beni zorlama Ollie, tatlım. Tarihlerle aram nasıldır bilirsin. Saatlerden nefret ederim, gecelerden nefret ederim, zorbalardan nefret ederim. Nefis, iştah açıcı ve güneşli olmayan her şeyden nefret ederim."

"Ama Tiger'ı seviyorsun. Kötülüğünü istemezsin. Beni de seviyorsun."

Sesi küçük kız sesi oluverdi. "Babanı bilirsin *tatlım*. İçeriler dalar, dışarı fırlar, herkes heyecanlanır ve gittiği zaman da gerçekten gelmiş miydi diye merak edersin. Zavallı Nadia'ysan edersin."

Bu kadından bıkmış usanmıştı ve yedi yaşındayken evden kaçmasının nedeni de buydu. Jeffrey gibi ölmüş olmasını istedi. "Buraya geldi ve Winsler'ı vurduklarını söyledi," dedi.

Kadının eli gidip öteki kolunun dirsekten yukarısını kavradı. Damarları gizlemek için manşetleri fırfırlı, uzun kollu ipekli bürümcük bir bluz giyiyordu. "Baban bize karşı çok iyi davrandı Oliver. Kes artık. Beni duyuyor musun?"

"Nerede anne?"

"Ona saygı duyman gerek. Bizi hayvanlardan ayıran saygıdır. Seni Jeffrey'yle karşılaştırmadı. Sınavlarında başarısız olduğun ve okullardan uzaklaşmak zorunda kaldığın zaman sana arkasını dönmedi. Başka babalar dönerdi. Fazla para getirmese de şiir yazmana ya da yaptığın neyse onu yapmana karışmadı. Seni özel eğitmenlere gönderdi ve sana şirkette Jeffrey'nin yerini verdi. Liyakate inanan ve ulaştığı yere tırnaklarıyla kazıyarak tırmanan biri için bu hiç de kolay değildir. Sen Liverpool'u yaşamadın, ben yaşadım. Liverpool'u bilseydin, Jeffrey'nin ruhuna sahip olurdun. Hiçbir evlilik

diğerine benzemez, böyle bir şey yok. Nightingales'i hep sevdi. Bana her zaman bakılması gerektiği gibi baktı. Seninki vefasızlıktı Oliver. Ona ne yaptıysan, hak etmemiştii. Şimdi kendi ailen var. Git ve onlarla ilgilen. Devon'da olduğunu adım gibi bilirken, Singapur'dayım yalanından da vazgeç."

Buz gibiydi, kadını infaz eder gibiydi. "Söyledin ona, değil mi?" dedi. "Tiger ağzından aldı. Gelip seni gördü, sana Winser'dan bahsetti, sen de benden. Nerede olduğumdan. Yeni adımdan. Bana mektuplarını nereye gönderdiğinden, Toogood eliyle, bankaya. Sana şükran duyuyor olmalı." Kadını tutması gerekti, çünkü eğiliyor, işaretparmağını ısıırıyor ve Prenses Diana kâkülünün altından acınacak gibi inliyordu. "Onun için öğrenmek istediğim Nadia, lütfen, Tiger'ın ne dediği, sana ne dediği," diye kabaca devam etti. "Çünkü bana söylemezsen, içimden bir ses sonunun Alfie Winser gibi olacağını söylüyor."

Yaşlı kadının başka bir yerde olmaya ihtiyacı vardı, onu koridordan geçirip Mallet'nin beyaz mermerden oyulmuş şöminesiyle sütunlu nişlerde muhtemelen Canova eseri çıplak kadın heykelleri bulunan yemek odasına götürdü. Tüm ergenliği boyunca o heykeller fantezisinin sevgili deniz kızları olmuş, yarı açık kapıdan göksel tebessümlerine ve kusursuz kalçalarına bir bakış onu ateşlemeye yetmişti. Heykellerin üzerinde ailenin sohbet konusu, günün unutulmuş ressamı tarafından yapılan, Nightingales üzerinden yükselen altın bulutları, şahlanan bir polo midillisi üzerinde Tiger'ı, Eton ceketı giymiş, dizgine uzanan Oliver'ı ve Tiger'ın dökümlü bir sabahlık giymiş, ince belli genç ve güzel karısını, çocuğun fazla heveskâr elini tutmaya çalışan Nadia'yı gösteren bir resim asılıydı. Ve Tiger'ın arkasında, sarışın bir İtalyan prensi gibi görünen, fotoğraflardan canlandırılmış Jeffrey'nin hayaleti, dalgalanan sarı saçları ve cesur tebessümüyle gri midillisi Admiral'ı bir güneş ışınından atlatıyor, ailenin hizmetkârları şapkalarını sallıyor.

"O kadar kötüyüm ki Oliver," dedi Nadia tabloyu bir çeşit

suçlama gibi algılayarak. "Tiger benimle hiç evlenmemeliydi. Ben sizi hiç doğurmamalıyım."

"Kaygılanma anne. Sen doğurmasan da birileri doğururdu," dedi Oliver, sahte bir neşeyle.

Jeffrey'nin Tiger'ın çocuğu olup olmadığını merak ediyordu. Annesi kadehlerin arasında bir seferinde Tiger'm Liverpool'daki meslektaşı bir avukattan, açık renk harika saçlara sahip, yontulmamış bir elmadan söz etmişti.

Bilardo odasındaydılar. Kadına yine baskı yapıyordu: Öğrenmem gerek anne, ikinizin arasında ne geçtiğini bilmem gerek. Kadın hıçkırıyor, başını sallıyor ve her şeyi reddederken aslında itiraf ediyordu; ne var ki gözyaşları dinmişti. Fazla genç, fazla duyarlı, fazla narinim tatlım, Tiger her şeyi ağzımdan aldı, şimdi de sen aynını yapıyorsun. Hepsi üniversiteye gitmediğim için, babam kızların üniversiteye gitmesine karşıydı, Tanrı'ya şükürler olsun, kızım olmadı. Zamirleri değiştirip kendinden bir başkası gibi bahsetmeye başladı: "Tiger'a sadece *önemsiz* şeyler anlattı canım. *Hepsini* değil, hiç söylemedi. Oliver başta zavallı Nadia'ya anlatmamış olsa, o da Tiger'a anlatamazdı, değil mi?" Kesinlikle haklısın diye düşündü Oliver. Sana bir şey anlatmak hiçbir zaman bir işe yaramadı zaten. Seni içkinle baş başa, mezarını kazmaya bırakmalıyımışım. "Öylesine *üzgündü* ki tatlım," diye devam etti hıçkırıklarının arasından. "Winser'a *üzülüyordu*. En çok sana *üzülüyordu*. Sanırım, o Kat denen kadın sorun oldu. Ben her zaman Jacko'yu tercih ederdim. Ondan tek istediğim bana bakması, bana sevgilim demesi, kollarına alması ve hâlâ güzel olduğumu söylemesiydi."

"Nerede şimdi anne? Hangi adı kullanıyor?" Kadını tutuyor, o da bütün ağırlığını Oliver'ın kollarına veriyordu. "Nereye gittiğini sana söylemiş olmalı. Sana her şeyi söylerdi. Nadia'sını karanlıkta bırakmış olamaz."

"Sana güvenmemem gerekiyor. İçinizden hiçbirine. Ne Mirsky, ne Hoban, ne Massingham ne de başka biri. Başlatan da Oliver'dı. Bırak beni."

Deri koltuklar, atlarla ilgili kitaplar, bir okul müdürü masası. Çalışma odasına varmışlardı. Şöminenin üzerinde kuşkulu bir Stubbs safsan. Oliver pencere sekisinin başına gitti, tozlu pirinç anahtarı bulana kadar eliyle kornişi yokladı. Kuşkulu Stubbs'ı kancasından çıkarıp yere bıraktı. Tablonun arkasında, Tiger'ın erişebileceği yükseklikte bir duvar kasası bulunuyordu. Tıpkı çocukluğunda, kasanın içinde olağanüstü bir sırrın saklandığı sihirli bir kutu olduğunu sandığı günlerdeki gibi kasayı açıp içine baktı.

“Orada bir şey yok Oliver, tatlım, hiçbir zaman da olmadı. Sadece sıkıcı vasiyetlerle tapular, ceplerinde kalmış yabancı paralar.”

Ne o zaman ne şimdi. Kasayı kapattı, anahtarı yerine koydu ve dikkatini masanın çekmecelerine çevirdi. Bir polo eldiveni. On ikilik kurşun kutusu. Ödenmiş senetler. Kırtasiye. Kapağına bir şey yazılmamış siyah bir defter. Defterleri istiyorum demişti Brock. Karalamalar, bloknotlar, günlükler, çiziktirilmiş adresler istiyorum. Defter kenarlarına yazılmış isimler, buruşturulup top yapılmış kâğıtlar, atmaya niyetlenip atmadığı ne varsa, istiyorum. Oliver defteri açtı: *Yemekten Sonra Konuşmacının Kılavuzu. Espriler, aforizmalar, bilgece sözler, alıntılar*. Defteri yeniden çekmeceye attı. “Onun adına gelmiş bir paket var mı anne? Koliler, büyük zarflar, iadeli şeyler, kuryeler? Onun için sakladığın bir şeyler yok mu? O gittikten sonra gelen bir şey?” *Tamamlayıcı bilgi ayrı bir gönderiyle özel adresinize iletilmiştir, imza Y. I. Orlov*.

“Tabii yok tatlım. Fatura olmadıkça, kimse ona yazmaz ki.” Kadını yeniden mutfığa götürdü ve o bakarken bir çaydanlık çay hazırladı. “En azından, artık çirkin değilsin tatlım.” Bunu paylaşabilecekleri bir teselli olarak söylemişti. “Ağladı. Jeffrey'den beri hiç ağladığını görmemiştim. Polaroid makinanemi aldı. Fotoğrafçı olduğumu bilmiyordun, öyle değil mi?”

“Polaroid'le ne yapacaktı ki?” – pasaport, vize başvurularını düşünerek.

“Sevdiği her şeyin bir resmini isterdi. Benim. Hepimizin birlikte olduğu tablonun, duvarlı bahçenin, sen her şeyi batırana kadar onu mutlu eden ne varsa.”

Kadının istediği yeni bir kucaklaşmaydı, onu boş çevirmedi. “Yaşlı Yevgeni son zamanlarda buraya geldi mi?”

“Geçen kış tatlım. Sülünler için.”

“Ama Tiger henüz ayı vurmadı, değil mi?” – şaka.

“Hayır tatlım. Ayılara düşkün olduğunu sanmam. İnsana çok fazla benziyorlar.”

“Başka kim geldi?”

“O zavallı Mihail. Ne görürse vuruyor. Fırsatını bulsa Jacko’ya bile ateş ederdi. Yevgeni’nin onu her şeye dahil etmesi çok tatlı. Bir de Mirsky, tabii.”

“Mirsky ne yaptı?”

“Sera’da Randy’yle satranç oynadı. Randy ve Mirsky çok yakındı. Aralarında bir şey olup olmadığını merak etmiştim.”

“Nasıl bir şey?”

“Şey, Randy’nin kadın peşinde olduğu pek söylenemez, öyle değil mi? Sevgili Dr. Mirsky ise her şeye hazırdı. İnanır mısın onu mutfakta Mrs. Henderson’a kur yaparken yakaladım, gelip Gdansk’ta ona börek yapmasını istiyordu.”

Kadına bir fincan uzattı. Bir dilim limon, asla süt yok. Umursamazca sordu. “Pekâlâ, Tiger buraya nasıl geldi –bu sefer– seni görmeye geldiğinde? Gasson mu getirdi?”

“Taksiyle geldi tatlım. İstasyondan. Senin gibi trenle gelmişti, sadece pazar değildi. Dikkat çekmek istemiyordu.”

“Peki, sen ne yaptın? Onu odunluğa mı sakladın?”

Kadın ayaktaydı, destek için sırtını bir iskemleye dayamıştı. “Etrafı gezdik, her zaman yaptığımız gibi sevdiği her şeye bakıp fotoğrafını çektik,” dedi meydan okur gibi. Kırkıncı yaşı için aldığı kahverengi reglan paltoyu giyiyordu. Ona sevgi paltosu diyoruz. Gitme dedim, burada kal. Ona bakacağımı söyledim. Dinlemedi bile. Gemiyi kurtarmam gerek dedi. Hâlâ zaman varmış. Yevgeni’nin gerçeği öğrenmesi gerekiyormuş,

sonra her şey yoluna girermiş. 'Onları Noel'de püskürttüm, şimdi yine püskürteceğim.' Ondan gurur duydum."

"Noel'de ne olmuş?"

"İsviçre tatlım. Bir an beni de alacağını düşündüm, eski günlerdeki gibi. Ama baştan aşağıya iş, iş, işti. Yoyo gibi git-gel. Noel pudingine dokunmadı bile, oysa bayılır. Mrs. Henderson neredeyse ağlayacaktı. Ama kazandı. Onları püskürttü. Hepsini. 'Cesaretlerini kırdım,' dedi. 'Sonunda Yevgeni benden yana tavır aldı. Aynı şeyi tekrar deneyemezler,' dedi."

"Kim deneyemezmiş?"

"Onlar her kimse. Hoban. Mirsky. Ben nereden bileyim? Onu devirmek isteyenler kimse, onlar. Hainler. Sen de onlardan birisin. Sana bir şey gönderdiğini söyledi. Senden ses seda çıkmasa bile, ona karşı pis bir oyun oynamana rağmen, baban olarak yapması gereken bir şey olduğunu anlattı. Sana verdiği bir söz. Bütün hayatı buna bağlıydı. Benimki de. Size hep sözünüzü tutmayı öğrettik."

"Ona Carmen'den o zaman söz ettin."

"Senin nerede olduğunu bildiğime karar verdi. Akıllıdır. Hep akıllıydı. Senin için eskisi gibi kaygılanmadığımı fark etti, öyleyse neden kaygılanmıyordum? O bir avukat, onunla tartışamazsın. Bir şeyler saçmaladım, beni sarstı. Eski günlerdeki gibi sertçe değil, yine de yeterince güçlü. Senin hakkında yalan söylemeyi denedim, sonra da bu sıkıntıya neden girdiğimi anlamadım. Bizim tek çocuğumuzdun. Sana eşit olarak sahiptik. Ona büyükbaba olduğunu söyledim, yeniden ağlamaya başladı. Çocuklar hep ağlayana kadar anne ve babalarının soğuk olduğunu düşünür, ağlayınca da gülünç bulur. Sana ihtiyacı olduğunu söyledi."

"İhtiyacı? Ne için?"

"O senin baban Ollie! Senin ortağın! Ona saldırmaya hazırlanıyorlar. Oğluna sığınmayacaksa, başka kimden yardım isteyecek? Ona borcun var. Yanında durmanın zamanı geldi."

"Bunu kendisi mi söyledi?"

"Evet! Bunlar onun sözleri. Ona bana borçlu olduğunu söyle!"

"Söyle mi?"

"Evet!"

"Bavulu var mıydı?"

"Sevgi paltosuna uygun, kahverengi bir çanta. El bagajı."

"Nereye uçacaktı?"

"Uçakla gidiyor *demedim*."

"Ama el bagajı, dedin."

"Demedim. Demedim."

"Nadia. Anne. Beni dinle. Polis olabilecek her uçuş listesini ve yolcu listesini taradı. Ondan en ufak bir iz bile yok. Onlar fark etmeden nasıl uçtu, peki?"

Oğlunun elinden kurtularak döndü. "Senin için öyle demişti! Haklıymış! *Polisle* işbirliği yapıyorsun!"

"Ona yardım etmem gerek anne. Bana ihtiyacı var. Kendisi söylemiş. Eğer onu bulamazsam ve sen nerede olduğunu biliyorsan, yaşananlar bizim sorumluluğumuz olacak."

"Nerede olduğunu *bilmiyorum*! O senin gibi değil, bana kendime saklayamayacağım şeyler söylemez. Beni böyle sıkıştırmaktan vazgeç!"

Oliver kendinden ürkererek hızla geriledi. Kadın sızlanıyordu. "Ne işe yarayacak ki? Bana ne istediğini söyle, sonra da beni rahat bırak." Kendi sözlerinde boğuluyordu. Yeniden yanına gitti ve kadını kollarına aldı. Yanağını yanağına dayadı ve gözyaşından yapış yapış olduğunu hissetti. Bir zamanlar Oliver'ın babasına boyun eğdiği gibi şimdi oğluna boyun eğiyordu ve Oliver'ın içinde biri muzaffer, diğeri de kırılganlığı yüzünden ondan nefret eden iki yan vardı. "O günden beri görülmedi anne. Onu senden başka gören olmadı. Nasıl ayrıldı?"

"Yiğitçe. Cesurca. Tıpkı bir savaşçı gibi. Tümüyle söylediklerini yapmaya gidiyordu. Adımlarını izlemekten gurur duymalısın."

"Neyle ayrıldı demek istedim."

“Taksisi geri geldi. Çantası olmasa istasyona yürüyecekti. ‘Yine ilk güne döndük Nadia,’ dedi. ‘Liverpool’dayız ve sırtımız duvara dayalı. Seni asla terk etmeyeceğim dedim, asla terk etmem.’ Yine eski Tiger gibiydi. El sallamadı. Binip uzaklaştı, o kadar. Bunu neden *yaptın* Ollie? Tiger’ın öğrenmesini istemiyorsan, aptal Nadia’ya neden söyledin?”

Çünkü sersemlemiş bir babaydım ve Carmen daha üç günlüktü diye umutsuzca düşündü. Çünkü kızımı seviyordum ve senin de sevmek isteyeceğini düşündüm. Kadın masada dimdik oturuyor, eski çay fincanını iki elinin arasında tutuyordu. “Anne.”

“Hayır, tatlım. Bu kadar.”

“Eğer bütün limanlar izleniyorsa, yanında bir el bagajı varsa ve düşmanlarını kahretmeye gidiyorsa, nasıl seyahat etmeyi düşünüyor? Mesela pasaport niyetine yanında ne var?”

“Hiç kimseninki tatlım. Yine tiyatro oynuyorsun.”

“Neden *hiç kimseninki* dedin? Kullanmadığı pasaport neden başkasının olsun?”

“Sus Ollie! Baban gibi büyük bir avukat olduğunu sanıyorsun. Ama değilsin!”

“Yanında kimin pasaportu var anne? Hangi adı kullandığını bilmeden ona yardım edemem, öyle değil mi?”

Kadın derin bir soluk aldı. Başını salladı ve bu hareketi yeniden ağlamasına neden oldu, ama toparlandı. “Massingham’a sor. Tiger adamlarına gereğinden fazla güveniyor. Sonra da onlar onu sırtından hançerliyor. Senin gibi.”

“İngiliz pasaportu mu?”

“Gerçek bir pasaport, bana tek söylediği bu. Sahte değil. İhtiyacı olmayan gerçek bir insana ait. Hangi ülke olduğunu söylemedi, ben de sormadım.”

“Sana pasaportu gösterdi mi?”

“Hayır. Sadece böbürlendi.”

“Ne zaman? Bu sefer olamaz, değil mi? Böbürlenecek durumda değildi.”

“Bir yıl önce, geçen martta” –tarihlerden nefret etmesine rağmen– “Rusya’da ya da başka bir yerde bir işi vardı ve insanların kim olduğunu bilmelerini istemiyordu. Onun için bu pasaportu buldu. Randy bulmuş. Bir de, pasaportu destekleyecek doğum belgesini. Beş yıl gençleştiriyor onu. Aramızda şakalaşırken Göklerdeki Büyük Vergi Memuru’ndan beş yıl indirim kazandığını söylüyorduk.” Sesi tıpkı Oliver’ınki gibi bir ölüm soğukluğuna büründü. “Sana söyleyeceklerim bu kadar Ollie. Bundan sonrakiler de. En son damlasına kadar. Bizim olan her şeyi mahvettin. Her zaman.”

Başlangıçta Oliver araba yolunda yavaş adımlarla yürüdü. Gri kurt paltosunu koluna asmıştı. Yürürken üzerine çaktı, önce bir kol, sonra, hızlanırken de ikincisi. Kapıya vardığında koşuyordu. Elektrik idaresinin kamyonu aynı yerdeydi ama merdiven katlanmıştı ve iki kişi de içeride oturuyordu. Sapağa kadar koşmayı sürdürdü ve Ford’un ışıklarının göz kırptığını, Aggie’nin sürücü koltuğundan neşeyle el salladığını gördü. Yolcu kapısı açıldı. Genç kadının yanına yerleşti.

“Bu zamazingodan Brock’a ulaşabilir misin?” diye bağırdı. Oysa genç kadın telefonu çoktan ona uzatmıştı bile.

* * *

“Demek Avustralya’ya hiç gitmedi,” dedi Heather. “Avustralya da yalandı.”

“Gizlilik diyelim,” dedi Brock.

Böylesi durumlar için papazlara özgü bir üslubu vardı. Derinden duyulan bir özen duygusuyla birlikte. Sıradan birini ele aldığınızda, sorunlarını da alırsınız diye vaaz verirdi yenilere. Makyavel değilsiniz, James Bond değilsiniz; siz herkesin hayatını bir düzende tutması gereken, işi başından aşkın sosyal hizmetler memurusunuz, yoksa birileri zincirlerini koparır.

Northamptonshire'daki küçük polis karakolunda kımıldamadan oturuyorlardı; Brock masanın bir tarafında; Heather öteki yanında, başını eline dayamış, gözleri açık ama hiçbir şeye dikili değil, Brock'un uzağına, sorgu odasının loş köşesine bakıyor. Akşamdı ve oda kötü aydınlatılmıştı. Gölge duvarlardan aranan insanlar ve kayıp çocuklar sessiz bir lanetliler korusu gibi onları seyrediyordu. Bölme duvarının ötesinden gözetimdeki bir ayyaşın alayları, polis telsizinin tekdüze sesi ve hedefe vuran dartların patırtısı geliyordu. Brock, Lily'nin Heather hakkında ne diyeceğini düşündü. Kadınlarla hep aynı şeyi düşünürdü. "İyi bir kız Nat," derdi herhalde. "Zavallıda doğru düzgün bir kocanın bir haftada yoluna koyamayacağı hiçbir şey yok." Lily herkesin iyi bir kocası olması gerektiği kanısındaydı. Bu, onun Brock'u pohpohlama yöntemiydi.

"Bana Sydney'deki deniz ürünlerinden bile bahsetmişti," dedi Heather hayretle. "Dünyanın hiçbir yerinde daha iyisini yemediğini anlattı. Bir gün oraya gitmemiz gerektiğini söyledi. Garsonluk yaptığı restoranlarda harika bir yemek yiyecekmişiz."

"Hayatında garsonluk yaptığını sanmam," dedi Brock.

"Oysa sizin için garsonluk yaptı, değil mi? Hâlâ da yapıyor."

Brock bu konuya takılmadı. "Yaptığından hoşlanmıyor Heather. Bir görev olarak görüyor. Onun tarafında olduğumuzu bilmek istiyor. Hepimizin. Özellikle de Carmen'in. Onun dünyası o, Carmen. Bir insan olarak düzgün biri olduğunu bilmesini istiyor. Büyürken, onun hakkında bir-iki güzel şey söyleyeceğini umuyor. Kızını bir neden olmadan terk ettiğini düşünmesini istemiyor."

"Baban hayatıma yalanlarla girdi, ama iyi bir insandır" – böyle bir şey mi?"

"Becerebilirsen, daha da iyisi."

"Öyleyse bana senaryoyu anlat."

"Bir senaryo falan olduğunu sanmıyorum Heather. Bana kalırsa, ondan bahsederken gülümsemek, falan. Oliver'ın düşünüyü gördüğü baba olmasına izin vermek."

Brock Plüton'un Kulübesi'ne, Hidra ekibinden sadece beş-altı kişinin haberdar olduğu güvenli eve gitmek için önce nehrin altından güneye giden metroya bindi, ardından batı yönündeki bir otobüse atladı, sonra da kaldırıma hâkim bir sandviççiye daldı. İkinci bir otobüse binip iki durak önce indi, son iki yüz metreyi ne fazla amaçlı ne de hiç gayesiz yürüyüp ilgisini çeken dok alanı manzarasına –bir dizi paslanmış vinç, çürüyen bir mavna, kullanılmış lastiklerin atıldığı bir çukur–bakmak için durarak bir viyadükü andıran, her mağarası bir çeşit atölye barındıran bir dizi tuğla kemere vardı. Üzerinde 8 yazan ve “İSPANYA'DAYIM, SİKTİR GİT” gibi yüreklendirici bir mesajla bezenmiş bir çift sağlam kanatlı siyah kapıda karar kılarak zile bastı ve mikrofona kendini Alf'ın abisi olarak tanıtip, Aston Martin'i görmeye geldiğini ekledi.

İçeri girince otomobil aksamı, eski şömineler ve motorlu araç plakalarından kapsamlı bir seçkiyle dolu atölyeden geçti, sarsak bir tahta merdivenden yeni yerleştirilmiş ama uygunluk amacıyla gerekli duvar yazılarıyla süslenmiş çizikli bir çelik kapıya vardı. Orada dikilip gözetleme deliğinin kararmasını bekledi, gözetleme deliği kararınca kapı blucin, koşu ayakkabısı ve damalı gömlek giymiş, omzuna deri bir kılıf asmış, kılıfa da sanki çoktan unutulmuş bir kaçamak sırasında bir tarafı kesilmiş gibi kabzasına eski bir bant yapıştırılmış, dokuz milimetrelik Smith&Wesson sokuşturmuş, hayaletimsi biri tarafından açıldı. Brock içeri girince kapı arkasından kapandı.

“Nasıldı Mr. Mace?” diye sordu. İlk gece asabiyeti gibi, üzerinde soluklu bir gerginlik vardı.

“Aslında ne demek istediğinize bağlı efendim?” dedi Mace sükûnetini Brock’a uydurarak. “Konsantrasyonu varken biraz okuyor. Satranç oynaması çok yararlı. Yoksa çapraz bulmaca çözüyor, üst düzey cinsinden.”

“Hâlâ korkuyor mu?”

“Ödö bokuna karışıyor.”

Brock koridora girdi, minicik bir mutfak, ranzalı bir odanın ve bir banyonun önünden geçti, sonunda uzun saçını ensesinde toplamış, ikinci bir adamla burun buruna geldi. Tabanca kılıfı bezdendi ve bir bebek taşıma kangrusu gibi boynuna tutturulmuştu.

“Her şey yolunda mı Mr. Carter?”

“Çok iyi efendim, teşekkür ederim. Güzel bir vist oyununu yeni bitirdik.”

“Kim kazandı?”

“Plüton efendim. Hile yapıyor.”

Mace ve Carter, çünkü Aiden Bell operasyon süresince iki adama Tutankhamun’un mezarını bulan kişilerin adını vermişti. Ölümler âleminin kralına atfen de Plüton. Brock bir tah-ta kapıyı iterek tavan pencereleri demir kafeslerle kaplanmış uzun bir tavan arasına girdi. Bir sobanın yakınına çekilmiş, fitilli kadife kaplı iki koltuk. Aralarında tıka basa gazete ve iskambil kâğıdı dolu bir sandık. Koltuklardan biri boştu ve diğerindeyse en son İngiltere Dışişleri Bakanlığı ve diğer kuşku-lu adreslerden saygıdeğer Ranulf veya Randy Massingham, namı diğer Plüton oturuyordu, üzerinde Marks&Spencer’dan fermuarlı, mavi ve rahat bir hırka, ayaklarında da her zaman-ki geyik derisi ayakkabılar yerine içi muflonlu bir çift turuncu terlik vardı. Öne doğru eğilmiş ve koltuğunun kolçaklarını kavramıştı, ama Brock’u görünce ellerini ensesinde kenetledi, terlikli ayaklarını sandığın üzerine koydu ve sahte bir rahat-lık gösterisiyle arkasına yaslandı. “Yine Nat amcam gelmiş,”

diye homurdandı. "Buraya bakın, hapsin-dışında-kal kartımı getirdiniz mi? Getirmedinizse, zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

Brock soruyla gereğinden fazla eğleniyor göründü. "Haydi efendim. İkimiz de yüreğimizden devlet memuruyuz. Bakanların hafta sonları dokunulmazlık beyanı imzaladıkları nerede görülmüş? Biraz daha bastırırsam, insanları rahatsız etmeye başlayacağım." Bir sorgucunun en iyi soruların cevabını bildiği ilkesinden hareket ederek, "Kendi başına kaldığı zaman, Dr. Mirsky kimdir?" diye sordu.

"Hiç duymadım," dedi Massingham suratını asarak. "Hem üstelik evimden doğru dürüst kıyafetler istiyorum. Size anahtarı verebilirim. William köyüne gitti. Ben söyleyene kadar da orada kalacak. Mrs. Ambrose'un temizliğe geldiği salı ve perşembe günleri gitmeyin."

Brock yine başını sallıyordu. "Maalesef bu dediğiniz bütünüyle imkânsız efendim, özellikle şu anda. Evi izliyor olabilirler. Hayatta isteyeceğim son şey, oradan buraya gelecek bir iz bırakmak." Bu küçük bir yalandı. Massingham teslim olma paniğiyle yedek giyecek almayı unutmuş, adamın zarif giysilere olan merakını bilen Brock biçimsiz tulumlar ve beli lastikli yünlü pantolonlarla kibrini kırma fırsatını kaçırmamıştı. "Pekâlâ efendim," dedi Brock, oturdu, defterini açıp Lily'nin kalemini çıkardı. "Küçük bir kuş gelip bana Dr. Mirsky'yle geçen kasım ayında Nightingales'te her zamanki gibi satranç oynadığınızı fısıldadı."

"Demek ki o küçük kuşunuz yalan söylüyor," dedi, tehdit edildiğini hissettiği zaman pidgin İngilizcesine dönmeyi âdet edinen Massingham.

"Dr. Mirsky'yle birbirinize müstehcen fıkralar anlattığınız da söyleniyor. Sizin mezhebinizden değil, yanılıyor muyum?"

"Hiç karşılaşmadım, hiç adını duymadım, onunla hiç satranç oynamadım. Sorduğunuz için söyleyeyim, hayır, değil. Tamamıyla tersi." Bir *Spectator* aldı, salladı ve okuyormuş gibi

yaptı. "Üstelik buraya bayılıyorum. Çocuklar harika, yemekler nefis, yeriye inanılmaz. Burayı satın almayı düşünüyorum."

"Bu dokunulmazlık konularında hep aynı sorun oluyor efendim," diye açıkladı Brock hâlâ en dostça üslubuyla. "Bakanım ve etrafındaki kalabalık, bir kişiye *neyin* dokunmamasını sağladıklarını bilmek istiyor, işin püf noktası burası."

"Bu vaazı daha önce dinlemiştim."

"Öyleyse belki tekrarlırsam ciddiye alırsınız. Saygısızlık etmek istemem ama elinize telefonu alıp Dışişleri Bakanlığı'nda ya da neredeyse omzu kalabalık birini aramanız ve 'Randy Massingham dokunulmazlık garantisi karşılığında bir spot bilgi satmak istiyor, onun için bize değneğini bir değer, olmaz mı, eski dost?' demeniz bir işe yaramaz. Bir cevap bulmaz, uzun vadede bulmaz. Patronlarım müşkülpeşent insanlardır. Kendi kendilerine '*Neden dokunulmazlık?*' diye sorarlar. 'Mr. Massingham İngiltere Bankası'nın altına tünel mi kazıyor, yoksa reşit olmayan kız öğrencileri mi taciz ediyor? Beelzebub'la işbirliği mi yapıyor? Çünkü yapıyorsa, başka yere başvurmasını tercih ederdik.' Oysa bu konuyu size sorduğum zaman, boşuna soruyorum. Çünkü doğrusunu isterseniz, bana şimdiye kadar anlattıklarınız ıvır zıvır. İsteddiğiniz korunmaksa, sizi *koruyacağız*. Sizi korumaktan mutluluk duyarız. Kalacağınız yer şimdiki kadar konforlu olmayacak, ama korunacaksınız. Çünkü böyle devam ederseniz, patronlarım ayrıcalık tanımak bir yana, adaletin yerine getirilmesini engellemek suçlamasına da başvuracak. Efendim." Carter elinde çayla içeri girdi. "Mr. Massingham bugün bürosuna telefon etti mi Mr. Carter?"

"On yedi kırk beş efendim."

"Nereden?"

"New York'tan."

"Yanında kim vardı?"

"Ben ve Mace efendim."

“Düzgün davrandı mı?”

Massingham elindeki gazeteyi hırsla yere çaldı. “Kahrolası bir *kuzu* gibi hem de. Bütün yeteneğini konuşturdu, konuşturmadım mı Carter? Kabul et.”

“İyiymi, efendim,” dedi Carter. “Bana kalırsa biraz aşırıydı, ama her zaman öyle.”

“Bana inanmıyorsanız, bandı dinleyin. *New York*’taydım, hava *harikaydı*, kafaları karışık Wall Street yatırımcılarımızın ruhlarına ve yüreklerine yeni umutlar üflemekten geliyordum, aynı şeyi Toronto’da yeni baştan yapacaktım ve *hiç kim* *senin* zavallı gezgin Tiger’ımızdan haberi var mıydı? Cevap, gözü yaşlı bir hayır. Doğru mu, yanlış mı Carter?”

“Bu haliyle oldukça doğru bir tarifti efendim.”

“Kiminle konuştun?”

“Angela’yla, sekreteriyle efendim.”

“Sence yutmuş olabilir mi?”

“Her zaman yutar,” dedi Massingham ağır ağır. Carter taş gibi sert bir yüzle dışarıya çıktı. “Aman Tanrım, yoksa çok mu ayıp ettim?”

“Bakın Mr. Carter kilise müdavimidir, anlıyor musunuz? Çocuk kulübüyle, futbol takımlarıyla çok meşgul.”

Massingham üzgündü. “Aman Tanrım. Kahretsin. Ne kadar kabalık ettim. Lütfen özür dilediğimi söyleyin ona.”

Brock yine kara kaplı defterine dalmış, bembeyaz başını herkesin düşündeki baba gibi merhametle sallıyordu. “Şimdi efendim. Lütfen gelen çok tehditkâr telefonlar hakkında sizden *biraz* daha bilgi isteyebilir miyim?”

“Bildiğim ne varsa, anlattım size.”

“Evet, tamam ama hâlâ bunların izini bulmada ufak tefek güçlükler yaşıyoruz, anlıyorsunuz ya. Oysa böylesi bir taleple karşılaştığımız zaman risk olduğunu göstermek zorundayız. Buna altın çift adını taktım. Tehlike var, bir de dokunulmazlık tanınır tanınmaz yetkililerle işbirliği yapmak istediğinizi gösteren elle tutulur kanıtlar var.” Sertleşen sesi haber vermek

için bir duraklama. "Adamlarıma verdiğiniz ifadeye göre, kesin kanınız bu çağrıların yurtdışından geldiği yönündeydi, doğru mu?"

"Arka planda yabancı gürültü vardı. Tramvay falan gibi şeyler."

"Ama sesi hâlâ bir yere oturtamıyorsunuz. Gece gündüz bunu düşündünüz, ama bir türlü bulamadınız."

"Yoksa söyledim Nat."

"Ben de öyle ummak istiyorum efendim. Her seferinde aynı sesti ve kısa aralıklarla dört telefon geldi ve her seferinde aynı şey söylendi. Ve her seferinde yurtdışından."

"Aynı parazitler vardı... boğukluk. Tarifi güç."

"Örneğin, Dr. Mirsky olabilir miydi?"

"Olabilirdi. Ahizenin üzerine bir mendil kapatmışsa ya da onun gibi ne yapıyorlarsa."

"Hoban?" Brock bu isimleri gelişigüzel ortaya atarken, hedefe nasıl vurduğunu izliyordu.

"Yeterince Amerikanca değil. Alix sanki bir saat önce burun ameliyatı geçirmiş gibi konuşur."

"Şelva? Mihail? Yevgeni değil, öyle ya?"

"Fazla iyi İngilizceydi."

"Üstelik ihtiyar sizinle Rusça konuşurdu, sanırım – o kadar tehditkâr gelmeyebilirdi belki de." Defterinden okuyordu: "*Listede sıra sizin, Mr. Massingham. Bizden saklanamazsınız. İstedığımız her an evinizi havaya uçurabilir ya da sizi vurabiliriz.*" Hepsi bu kadar mıydı?"

"Bu kadar dramatik değildi. Siz okuyunca gülünç oluyor. Oysa gülünç değildi, dehşet vericiydi."

"Esrarengiz arkadaşınızın kendinizi merhametimize teslim etmenizden ve telefonunuzu dinlemeye almamızdan sonra bir daha aramaması ne yazık," diye yakındı Brock tatlı bir sabırla. "Dört saatte dört telefon, sizin bize geldiğiniz dakika ortadan kayboluveriyor. Hakkında hayırlı olacıklardan fazlasını bilip bilmediğini insan merak ediyor."

“Benim için hayırlı değildi, benim tek bildiğim, bu.”

“Olmadığından eminim efendim. Bu arada, Tiger ne *pasa-port* kullanıyor?”

“İngiliz sanırım. Geçen sefer de sormuştunuz.”

“Eski bir devlet memuru olarak, hangi ülkeden olursa olsun, sahte veya üzerinde oynanmış bir pasaport edinilmesine yardım etmenin ya da göz yummanın bu ülke yasalarına göre ağır suç olduğunu bildiğinizi sanıyorum.”

“Tabii biliyorum.”

“Bu konuda, saygıdeğer Mr. Ranulf Massingham’ın bile rek ve isteyerek böyle bir sahte pasaport *sağladığını*, dahası bunu çalıntı bir doğum belgesiyle desteklediğini kanıtlayabilsem, kendinizi bu son derece konforlu daireyi bir hapis-hane hücresiyle değiştirmek zorunda bulacağınızın da farkındasınız.”

Massingham dimdik oturuyor, bir eliyle altdudağını çekiştiriyordu. Gözlerini yere dikmişti ve fazla konsantrasyondan kırışan alnıyla çok önemli bir satranç hamlesini de düşünüyor olabilirdi. “Beni hapse atamazsınız. Tutuklayamazsınız bile.”

“Neden atamam?”

“Operasyonu patlatırsınız da ondan. Bizimle aynı gemidesiniz. Aynı tas, aynı hamam kalmasını istiyorsunuz, ne kadar giderse.”

İçten içe Brock, durumun bu doğru değerlendirmesinden hiç de hoşlanmamıştı. Dıştan dışaysa davranışı yalın bir anlayış göstermeyi sürdürüyordu. “Kesinlikle haklısınız efendim. Size bir zarar gelmemesi benim de çıkarıma. Ama üstlerime yalan söyleyemem, sizin de bana yalan söylememeniz gerekir. O yüzden daha fazla kaçamak cevap vermeye kalkmadan, Mr. Tiger Single için bizzat temin ettiğiniz pasaportun üzerindeki adı bana söyleyebilir misiniz lütfen?”

“Smart. Tommy Smart. Oldukça sıradan kol düğmelerine uyması için, TS.”

“Pekâlâ,” dedi Brock, zaferini mutlak ihtiyaçtan kaynaklanan bürokratça çatılmış kaşların ardına gizleyerek, “Şimdi de biraz Dr. Mirsky’nin üzerinde duralım.” Haberleri ekibine yetiştirmeden kendini orada yirmi dakika daha oturtmayı başardı.

Oysa Tanby’ye en gizli kaygısını açacaktı. “Bana yalan söylüyor Tanby. Bana anlattığı her şey palavra.”

* * *

Gözcü ekibi Kişi’nin evde tek başına olduğunu bildirmiş, telefon izleyicileri Kişi’nin bir seferinde bir briç partisini, ikincisinde de daha önce verilmiş bir sözü bahane ederek iki akşam yemeği davetini geri çevirdiğini doğrulamıştı. Park Lane’de gecenin onuydu ve kaldırımın üzerinde ılık ve dümdüz bir yağmur dans ediyordu. Onu buraya Tanby getirmiş, Aggie de Tanby’nin arabasının arka koltuğunda ona eşlik ederek Glasgow’da Çin yemekleri hakkında konuşmuştu.

“Yorgunsan yarına kadar bekleyebilir,” demişti Brock pek de ikna olmuş gözükmeyerek.

Oliver, neredeyse mükemmel asker, “Ben iyiyim,” demişti karşılık olarak.

Yağmurdan korumak için elini gözlerine siper edip, ışıkları zilleri incelerken *K. Altremont* adını buldu. *Daire 18*. Düğmeye bastı, bir ışık yüzünde parladı ve çifte cinsiyetli bir viyaklama işitti. “Benim,” dedi, ışığın içine doğru. “Oliver. Gelip seninle bir kahve içmek istedim. Fazla tutmam.”

Cızırtıların arasından madeni bir ses patladı. “Tanrım. Gerçekten de *benim*. Düğmeye basıyorum, sen de itiyorsun. Hazır?”

Oysa beklemeden itmişti ve cam kapılar açılınca kadar bekleyip bir daha itmesi gerekecekti. Fütürist bir lobide, beyaz uzay masasında gri giysili insanoğulları oturuyordu. Genç olanında, adının Mattie olduğunu belirten bir yaka kartı gördü. Yaşlısı, Joshua, *Mail on Sunday* okuyordu.

“Ortadaki asansör,” diye fısıldadı Mattie. “Ve sakın bir şeye dokunayım deme, *bütün* bunları senin için yapıyoruz.”

Asansör yükseldi, Mattie zeminde kayboldu. Sekizinci kat- ta kapılar kendiliğinden açıldı ve taşlanmış blucini, kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı krem rengi ipek Tiger’ın gömleği ve her bileğinde bir tutam altın bileziğiyle ebedi otuz bilmem- kaçında onu bekliyordu. İlerledi, bütün erkeklerini karşılar- ken yaptığı gibi, göğüs göğse, kasık kasığa kucaklamak için Oliver’ı bütün boyuyla kendine çekti, ancak Oliver’ın boyu yüzünden parçalar birbirini tam karşılayamadı. Uzun saçları fırçalanmıştı ve banyo kokuyordu.

“Oliver. *Korkunç* değil mi? Zavallı Alfie –*her şey?*– Tiger ne- reye gitti?”

“Sen söyle Kat.”

“Tanrı aşkına, sen neredeydin? Seni bulmaya falan gitti sanmıştım.” Oliver’ı itip uzaklaştırdı, ama daha iyi görebil- mek için. Oliver gerginlik noktalarında çatlaklar belirmediğini gördü. Aynı haylaz tebessüm, ama o tebessümü orada tutabil- mek için biraz daha fazla çaba. Göz eskisi kadar dikkatli, ses bir o kadar kırılgan. “Sorumluluk üstlendin mi tatlım?” diye sordu incelemesini tamamlayınca.

“Hayır, pek sayılmaz. Sanmıyorum.” Aptalca bir kıkırda- ma.

“*Bir şey* edindin. Hoşuma gitmiyor değil. Zaten hep gider- di, öyle değil mi?” Kadının peşinden oturma odasına yürüdü. Sanatçısını arayan bir stüdyo, diye hatırladı. Kült yontular, havaalanı sanatı, Kensington kilimleri. Bir Liechtenstein vak- fının mülkü. Kontratı ben hazırladım, Winser inceledi, Katri- na vakfın sahibiydi, eskinin eşi bir karışım. “Bir içki, sevgi- lim?”

“Hayır demem.”

“Ben de.” İçki dolabı bir İspanyol seyahat sandığına giz- lenmiş buzdolabıydı. Dry martini dolu gümüş bir sürahi çı- kardı, buzlanmış bir kadeh doldurdu, bir de bir yarım. Güneş

yanığı kollar, Kat şubat gelince Nassau'ya gider. Eller silah namlusu kadar sabit. "Oğul dublesi," dedi Oliver'a dolu ka-dehi uzatırken. Kız ölçüsünü kendine ayırdı.

Oliver bir yudum aldı ve farklı bir duruma geçti. İçtiği domates suyu da olsa, yine sarhoş olacaktı. İkinci bir yudum alıp kendine geldi. "İşler yolunda mı?" diye sordu.

"Tam anlamıyla para basıyoruz tatlım. Tiger geçen yılki kârımızdan öfke nöbetleri geçirdi." Bir Bedevi eyerine tünedi. Oliver onun ayaklarının dibinde, uzun tüylü minderlere çö-meldi. Kadının ayakları çıplak. Kan lekeleri gibi minicik ayak tırnakları. "Anlat tatlım. Ne kadar iğrenç olursa olsun, hiçbir şey atlama."

Yalan söylüyordu ama Katrina'nın yanında yalan söyle-mek kolay geliyordu. Haberi aldığı zaman Hong Kong'da ol-duğunu anlatırken Brock'un hazırladığı göstermelik öyküyü tekrarlıyordu. Pam Hawsley'den gelen bir faks Winsor'ın vu-rulduğunu, Tiger'ın 'acil konularla ilgilenmek için masasın-dan ayrıldığını' bildiriyordu; Oliver eve dönmeyi düşünmez miydi? Londra'da gece yarısıydı, onun için bir yerde takılıp oyalanmak yerine Gatwick'e bir Cathay Pacific bulmuş, taksi-ye atlayıp Curzon Caddesi'ne gitmiş, Gupta'yı uyandırdıktan sonra Nadia'yı görmek için bir koşu Nightingales'e uzanmıştı.

"Nasıldı tatlım?" diye, metreslerin sevgililerinin karıları için açığa vurdukları o özel kaygıyla araya girdi.

"Dikkat çekecek kadar iyi, teşekkürler," dedi Oliver rahat-sızca. "Şaşılacak kadar. Evet. Çok enerjik."

Oliver konuştuğu sürece üzerine diktiği gözlerini ondan ayırmamıştı. Bir briç oyuncusu gibi yüzünü okuyarak, "Ma-vili arkadaşlarımıza gitmedin, değil mi tatlım?" diye kurnaz-ca sordu.

"Hangilerine?" dedi Oliver, karşısındakinin yüzünü oku-yarak.

"Sevgili Bernard'ın hizmetlerine ihtiyaç duyacağını dü-şünmüştüm. Yoksa Bernard dostu değil misin?"

“Ya sen?”

“Tanrı’ya şükürler olsun, onun isteyeceği kadar değilim. Kızlarım ona dokunmak bile istemiyor. Güneş altındaki kümesine tatile gelmesi için Bettina’ya beş tane binlik teklif etti. Bernard’a öyle kızlardan olmadığını söylediğinde katıldık kaldık.”

“Kimsenin dostu değilim. Şirket Tiger’ın kaybolduğunu saklamak için elinden geleni yapıyor. Bir baskın olmasından ödleri kopuyor.”

“Öyleyse bana neden geldin tatlım?”

Göstere göstere omuz silktiye de, kadının bakışını üzerinden atamadı. “İlk ağızdan işiteceğimi düşündüm,” dedi.

“İlk ağız da ben oluyorum.” Ayak parmağıyla Oliver’ın böğrünü dürttü. “Yoksa sıkıntılarımızın ortasında biraz sevgi ve alaka peşinde misin?”

“En iyi dostusun Kat, öyle değil mi?” diye sordu sırtarak ve uzaklaşarak.

“Seni saymazsak tatlım.”

“Üstelik Alfie’nin haberini aldığı zaman gelip gördüğü ilk insan da sensin.”

“Öyle miyim?”

“Gupta’ya göre öyle.”

“Sonra nereye gitmiş?”

“Nadia’yı görmeye. En azından, *Nadia* öyle diyor. Bana kalırsa, bu kadarını uyduramaz. Neden uydursun ki?”

“Peki ya Nadia’dan sonra? O zaman kime gitti? Benim bilmediğim özel bir küçük arkadaşına mı?”

“Buraya dönmüş olabileceğini düşündüm.”

“Tatlım. Ne için gelecek ki?”

“Kendi işlerini düzenlemekte pek becerikli sayılmaz, öyle değil mi? Hele yurtdışına gitmek istiyorsa hiç. Seni de yanından götürmediğine şaşırmadım diyemem.”

Kat’ın bir sigara yakmasına hayret etti. Tiger burada değilken başka ne yapıyor olabilir? “Uyuyordum,” dedi Kat, dumanı üflemek için gözlerini yumarak. “Üzerimde tevazuumdan

başka hiçbir şey yoktu. Cradle'da tümüyle berbat bir gece geçirdik. Birkaç charter'cı bir Arap prensi getirmiş, Vora'yı görür görmez adamın dibi düştü. Vora'yı hatırlarsın –ayak parmağıyla yeni bir yoklama, bu kez kaba etinden– adam öldürür güzellikte bir sarışın – rüya gibi göğüsler, sonsuz bacaklar. En azından o *seni* hatırlıyor, tatlım – benim hatırladığım gibi. Ahmed onu alıp uçağıyla Paris'e götürmek istedi ama Vora'nın sevgilisi daha yeni çıkmış, onun için kız gitmek istemedi. Ortalık karıştı, buraya gelmem sabahın dördünü buldu, telefonu kapadım, bir ilaç alıp yatağa düştüm. Ondan sonra ilk gördüğüm şey, öğlen olmuş ve Tiger o kahrolası kahverengi paltosuyla üzerime eğilmiş, 'Cezalandırmak için Winser'ın beynini dağıtmışlar,' diyor."

"Beynini dağıtmışlar? Tiger bunu nereden biliyordu?"

"Bana sorma tatlım. Cümlelerin gelişi muhtemelen. O hal-siz *durumumda* ihtiyaç duyacağımdan çok daha fazlası olduğ-u kesin. 'İnsan Alfie'yi *neden* vurmak ister ki?' dedim. 'Dağıtmışlar, dediğin *kimler*? Kıskaç bir kocanın işi olmadığını nereden biliyorsun?' Hayır dedi, bütün bunlar bir senaryo, Hoban, Yevgeni, Mirsky ve bütün zırhlı muhafızlar, hepsi işin içinde. Ayakkabı fırçalarını nereye koyduğumu sordu. Paniğe kapıldığı zaman nasıl davranır bilirsin. Ölerken çizmeleri temiz olacakmış." Babasının paniğe kapılmaya yatkın olduğunu bilmeyen Oliver yine de bilgece başını salladı. "Daha sonra istediği ilk şey, telefon etmek için bozuk paraydı. Hızlı konuşuyor ve kekeliyordu, onun için başta telefonumun bozuk olduğunu söylüyor sandım. Hayır hayır, *para* dedi. Pound'lar, 50 peni'ler, yanımda ne varsa. 'Gülünç olma,' dedim, 'Burada telefon faturasını sen ödüyorsun. Benim telefonumu kullan.' İşe yaramadı. Gerçek bir ankesörlü telefon olacakmış. Diğer hepsi düşmanları tarafından dinleniyormuş. 'Randy'yi bul,' dedim. Beğenmedi. Şilinleri bulmak gerekiyor. 'Bernard'ı ara,' dedim. 'Başın dertteyse, Bernard tam bu işin adamı.' Buradan olmaz, dedi. 'İyi ama sevgilim, adam *polis*,' dedim.

'Polis polisi dinlemez.' Başını salladı. Küçük kadın numarasını tekrarladı. Resmin bütününü göremediğimi söyledi, oysa o görüyormuş."

"Zavallı sen," dedi Oliver, hâlâ babasının kekelemesi fikrine alışmaya çalışıyordu.

"Tabii bir tek kuruş bile *bulamadık*! Parkmetre için bozukluklarım arabadaydı. Arabam da yeraltı garajında. Doğrusunu söylemek gerekirse, muhterem babanın kafayı üşütmekte olduğunu düşünüyordum – ne var, ne oldu tatlım? Bir şey yemiş gibisin."

Oliver hiçbir şey yememişti. Kafasında olayları birbirine ekliyor, yine de bir anlam çıkaramıyordu. Tiger'ın Yevgeni'nin ondan iki yüz milyon sterlin isteyen mektubunu almasının üzerinden ancak dakikalar geçmiş olabileceğini hesapladı. Oysa Gupta Curzon Caddesi'nden ayrılan Tiger'ın sakın göründüğünü söylemişti. Oliver, Curzon Caddesi'yle Kat arasında Tiger'ı paniğe düşürecek ve kekelemesine neden olacak ne geçtiğini merak ediyordu.

"Her neyse, ben kimonomla, dairenin içinde on dakika boyunca bozukluk aradık. Bekâr odamı, gaz sayacına atılacak 10 peni'lerle dolu teneke kutumu özledim o an. Sonunda iki po-und bulabildik. İyi de bu kadarı telefon için yeterli olmazdı, başka ülkeyi aramak için hiç olmazdı, değil mi? Tabii yurtdışını arayacağını söylememiştii daha, biz bozuk para peşindeyken söylememiştii. 'Tanrı aşkına,' dedim sonunda, 'Mattie'ye söyle, bir gazete bayisine gidip sana birkaç telefon kartı alsın.' Bu da işe yaramadı. Kapıcılar güvenilmezmiş. Gidip kendine kart almış. Neyse, hoşça kal bile demeden çıkıp gitti. Tekrar uyku tutturup rüyamda seni görmek *saatler* aldı." Sigaradan kocaman bir nefes, ardından da tedirgin bir iç çekiş. "Aa, tabii hepsi senin yüzünden diyeyim de sevin, sadece Mirsky ve Borgia'ların suçu değil. Hepimiz ona karşıyız, hepimiz ona ihanet ettik ama seninki en sefil ihanetti. Neredeyse kıskanacaktım. Doğru mu?"

“Nasıl?”

“Tanrı bilir tatlım. Senin arkanda bir iz bıraktığını söylüyordu, izi takip edince kaynağı sende çıkmış. İzlerin kaynağı olduğunu ilk kez duyuyorum, ama dediği buydu.”

“Kime telefon etmek istediğini söylemedi mi?”

“Tabii söylemedi tatlım. Bana güvenemezdi, değil mi ya? Elinde o Filofax zımbırtısı olduğuna göre, ezberinde tuttuğu bir numara değildi.”

“Ama yurtdışıydı.”

“Öyle dedi.”

Üstelik öğle zamanıydı diye düşündü Oliver. “Gazete bayisi nerede?”

“Kapıdan çık, sağa dönüp elli metre yürü, tam önünde bulursun. Yoksa Hercule Poirot mu oldun tatlım? Tiger İskaryot olduğunu söylemişti. Bana kalırsa nefis bir şeysin,” diye ekledi.

“Anlamaya başlıyorum,” dedi Oliver. Şimdiye kadar düşünde bile göremeyeceği bir tablo: Metresi tekrar uykuya dalarken kahverengi paltosu ve cilalı pabuçlarıyla bir telefon kulübesine tıklmış bir Tiger, çılgın, mantıksız ve kaçak. “Geçen Noel’de birileriyle büyük bir savaşa girdi,” dedi. “Onu dolandırmak isteyen bir güruh. Zürih’e gidip hesaplarını gördü. Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?”

“Hayal meyal,” dedi Kat esneyip. “Randy’yi kovacaktı. Zaten hep Randy’yi kovmak ister. Üstelik hepsi sahtekâr onların, Mirsky de dahil.”

“Yevgeni de?”

“Yevgeni bocalıyor. Çok fazla etki altında kalıyor.”

“Kimin?”

“Tanrı bilir tatlım. İçkin ne durumda?” Oliver martinisinden bir yudum aldı. Katrina sigarasını içti, düşünceli düşünceli bir ayağı diğerini ovarken Oliver’a bakmayı sürdürdü. “Babasının parmakları arasından kayıp giden sendin, değil mi yaramaz çocuk?” diye sordu dalgınca. “Senden hiç bahsetmediğini biliyor muydun? – sadece kıskırtılınca. Yani, tam

kışkırtılmak değil, bu sadece artık yıllarda oluyor. Başta yurt dışında, eğitim iznindeydin, ardından yabancı müşteri getiriyordun, sonra yeniden eğitim. Kendine göre, seninle gurur duyuyor. Sadece bir hain, boktan biri olduğunu düşünüyor.”

“Birkaç gün içinde ortaya çıkar,” dedi Oliver.

“Aa, eğer yalnızsa, *koşarak* gelir. Kendi başına kalmaya *dayanamaz*, hiç dayanamadı. İnsan bu yüzden bir dalgası var sayıyor ya. *Bende* devam edecek kadar bir şey bulamadığı kesin. Ya da tam tersi, gerçekten. Belki de değişikliğe ihtiyacı var. Kendi yaşma uygun birine. Düşünüyorum da, benim de kendi yaşıma” –ayak parmağı yeniden dürttü, bu kez kasığına daha yakın bir yerden– “*Senin* bir kız arkadaşın var mı tatlım? Seni nasıl çıldırtacağını bilen biri?”

“Aslına bakarsan, ikisini de elime yüzüme bulaştırdım.”

“O sevimli Nina bir seferinde Cradle’a, beni görmeye geldi. Tiger’a onunla evleneceğini söylemene rağmen kendine neden bahsetmediğini anlayamamış.”

“Ya, evet, üzgünüm.”

“*Benden* özür dileme tatlım. Derdin neydi ki? Yatakta yeterince ateşli mi değildi? Görebildiğim kadarıyla çok sevimli bir vücudu var. Nefis bir popo. Kollarını dolayacağın enfes kalçalar. Erkek olasıım geldi.”

Oliver kadından biraz daha uzaklaştı. “Nadia, Mirsky’nin her an etrafta olduğunu söyledi,” dedi konuyu değiştirerek. “Nightingales’e gelmiş, Randy’yle satranç oynamış.” *Mirsky hakkında çıkarabileceğin her şey*, buyurmuştu Brock.

“*Benden* söylemesi, tek oynadığı satranç değil tatlım. Azıcık fırsat bulsa, *beni* de oynardı. Denemediğinden değil. Bernard’dan da beter. Laf aramızda, ona Mirsky demeye de izin yok. Pasaportu maymun iştahlı onun. Şaşırdım diyemem ya.”

“Peki, ne diyorsunuz ona?”

“Prag’dan Dr. Münster. Ne doktoruysa artık. Haberin yoksa söyleyeyim, ben de onun özel sekreteriyim. Dr. Münster

Nightingales'e gitmek için helikopter mi istiyor? İhtiyar Kat ilgileniversin. Dr. Münster Grand Ritz Palace'ta balayı daire-sinde mi kalacak? İhtiyar Kat halleder. Dr. Münster dün için üç şıllıkla kör bir kemancı mı isteyecek? Sorun yok, Kat peze-venkliğini de yapar. Sanırım, Buzdan Bakire için adam fazla sıcak biri."

"Tiger ona karşı hazırlanan komploda Mirsky'nin de par-mağı var dememiş miydi?"

"O dediğin, *bu* aydı tatlım. Geçen ay, Başmelek Cebrail'di. Sonra, küt, Mirsky kötü çocuklara katıldı ve Yevgeni kadife dilli bir Polonyalıyı dinleyen yumuşak ve yaşlı bir bunak ve Randy onu bu işe sokan sürüngen oluverdi – bildiğim kadarıyla, sen de öylesin, yoksa değil misin? Nerede oturuyorsun tatlım?"

"Çoğunlukla Singapur."

"Bu gece demek istedim."

"Camden. Hukuk fakültesinden bir arkadaşta."

"Erkek bir arkadaş?"

"Evet."

"Savurganlık sayılmaz mı? Tabii eğer sen de bir Randy değilsen ki olmadığın *kesin*." Oliver gülmek üzereyken kadı-nın bakışını yakaladı, gözlerindeki farklı, daha koyu parıltıyı gördü. "İstersen boş bir yatak var. Benimki. Memnuniyet ga-ranti," dedi.

Oliver teklifi düşündü ve şaşırmadığını fark etti. Sanki bir çe-şit engelmış gibi, "Sanırım dairesine bir göz atmam gerekecek," dedi. "Kâğıt falan var mı diye. Başkaları gelip bakmadan önce."

"Gidip *onun* dairesine bir göz attıktan sonra, gelip *benimki-ne* de bakabilirsin, öyle değil mi?"

"Ama bende anahtarı yok," dedi Oliver sefil bir sırıtışla.

Asansörde yan yana ve böğür böğüre durdular. Kat'ın anahtarları fil kılıyla tutturulmuştu. Oliver'ın avcunu açıp anahtarları yerleştirdi, sonra da parmaklarını anahtarların üzerine kıvırdı. Genç adamı kendine çekip öptü ve Oliver ona sarılana kadar öpmeyi sürdürdü. Tiger'ın gömleğinin

altında kadının göğüsleri çıplaktı. Elleri apış arasını araştı-
rırken diliyle dilini gıdıkladı. Oliver'ın elini alıp açtı, seçtiği
anahtar birlikte bir kilide sokup çevirdiler. Kilide ikinci bir
anahtar yerleştirdiler. Asansör yükseldi ve durdu, kapılar bir
tarafında baca külahları, diğerinde Londra ışıkları, park edil-
miş bir tren vagonunu andırır camlı bir çatı koridoruna açıldı.
Yine bir kelime etmeden uzun, pirinç saplı bir anahtarla ona
bağlı bir başkasını seçti, Oliver'ın işaret ve baş parmakları
arasına hayali hedeflerine doğru dışarıya ve yukarıya baka-
cak şekilde imalı imalı yerleştirdi. Onu bir daha öptü ve elini
kışına koyarak koridordan aşağıya, her iki tarafında fayton
fenerleri bulunan maun kapıya gönderdi.

"Acele et," diye fısıldadı. "Söz mü?"

Asansör gözden kaybolana kadar bekledi, sonra da emin
olmak için çağırma düğmesine bastı ve boş olarak gelene ka-
dar bekledi. Ardından ayakkabılarından birini çıkarıp asan-
sörün gitmesini önlemek için kapıların arasına sıkıştırdı. Bi-
nadaki üç asansör içinde sadece bunun çatı katına çıktığını
ve Tiger dışında bu saatte buraya çıkmayı düşünebilecek tek
kişinin, gelip ona arkadaşlık etmek isteyecek Katrina olacağı-
nı biliyordu. Elinde anahtarlar, bir ayağında ayakkabı, diğeri
ayakkabısız, koridorda sekerek yürüdü. Maun kapı birinci de-
nemede açılınca bir on sekizinci yüzyıl centilmeninin Londra
evine girdi; tek fark, evin on beş yıl önce ve çatıda inşa edilmiş
olmasıydı. Oliver burada hiç yatmamış, hiç gülmemiş, hiç yı-
kanmamış, hiç sevişmemişti. Bazen, yalnız gecelerinde Tiger
onun da burada bulunmasını ister ve sayısız içki kadehi eşli-
ğinde zihin daraltıcı televizyon programları izlerlerdi. Burayla
ilgili hatırladıkları, Tiger'ın helikopter pistine izin vermedik-
leri için City yetkililerine öfkelenmesi ve Katrina'nın Tiger'ın
olmayan dostları için düzenlediği yaz davetleriydi:

"Oliver! Nina, buraya lütfen! Oliver, Nil'de karşıya geç-
mek isteyen akrep fıkrasını bize bir daha anlat. Ama tane
tane. Ekselansları yazmak istiyor..."

“Oliver! Seni latif refakatçinden ayırmama izin verersen, değerli zamanından birkaç dakika evlat! Bu sabah bize o kadar anlaşılır şekilde tanıttığın projenin yasal temellerini eksanlarına bir kez daha anlat. Kayıt tutmadığımız için, biraz daha kısıtlamasız terimler kullanabilirsin...”

Apış Katrina’nın okşamalarından sızlayarak, holde duruyordu. Duyuları hâlâ ateşli, evin içinde ilerledi. Odalar onu şaşırtıyor, artık yolunu bulmakta zorlanıyordu, ama bütün bunlar Katrina’nın suçuydu. Bir köşeyi döndü ve bir misafir odasının, bir bilardo odasının ve bir çalışma odasının önünden geçti. Hole döndü, Brock’un kıymetli kâğıt parçacıklarının peşinde palto ve pardösülerin ceplerine daldı. Telefonun yanındaki bloknotta Tiger’ın elinden çıkmışa benzer bir şeyler karalanmıştı. Hâlâ Katrina’yı arzulayarak bloknotu cebine tikiştirdi. Bir odada gözüne bir şey takılmıştı ama hangisi olduğunu hatırlayamıyordu. Misafir odasında, avcunda Katrina’nın memesinin ve tümseğinin bacağındaki baskısının hatırasını kovmaya çalışarak oyalandı. Zihnini toparlamak için elini saçlarından geçirirken, bu oda değildi diye düşündü. Başka bir yeri dene. Bilardo odasına gitmek üzereyken bir okuma koltuğuyla rasgele bir masanın arasında sıkışmış deri çöp kovasına gözü ilişince, daha önce öneminin farkına varmadan gördüğünü anladı. Kovadaki tek şey, boş olmasına rağmen bir zamanlar içindekilerin şişirdiği, takviyeli sarı bir zarftı. Bakışları kitap rafı olarak kullanılan bir çift dolap kapısına yükseldi. Aralık duruyor, ortadaki açıklıktan dikey bir bölümdeki ses, video ve televizyon malzemesi görünüyordu. Biri ayakkabılı, diğeri çoraplı ayaklarıyla raflara doğru topallarken, video cihazından ona göz kırpan minicik bir yeşil ışık gördü. Videoçaların üstünde yine boş, beyaz ve etiketsiz bir kaset kutusu duruyordu. Zihni açıldı, arzuları sakinleşti. Biri kutunun sırtına TAMAMLAYICI BİLGİ yazıp, göz kırpan ışığa doğru bir ok çizse, bağlantı daha belirgin olamazdı. *Tamamlayıcı bilgi ayrı bir gönderiyle özel adresinize iletilmiştir. Y. I. Orlov.* Telefon çalıyordu.

Arayan Tiger'a ulaşmaya çalışıyor.

Arayan kendine Münster dedirten Mirsky.

Arayan yukarı gelmek istediğini ama asansörün bozulduğunu söyleyen Katrina.

Arayan bir hizmet sunmak isteyen kel Bernard.

Arayan yolda olduklarını söyleyen kapıcılar.

Arayan foyan meydana çıktı, çabuk toz ol diyen Brock.

Çalan telefona dokunmadı. Çağrıyı alacak bir telesekreter de olmadı. Cihazın düğmesine bastı, kaseti çıkardı, beyaz kutusuna yerleştirdi, kutuyu da takviyeli zarfa koydu. Etiketinde "Mr. Tiger Single" yazılıydı. Elektronik baskıyla. ELDEN, ama ne kurye etiketi vardı ne de gönderenin adı. Topallayarak koridora döndü ve avukat peruklu, hukukçu kıyafetli bir gençlik fotoğrafını görünce telaşlandı. Paltoların arasından bir deri ceket alıp omzuna attı, zarfı kolunun altına sıkıştırıp ceketle de gizledi. Asansör kapılarının arasından ayakkabısını alıp giydi, asansöre girdi ve utanç dolu bir anlık tereddütten sonra zemin katın düğmesine bastı. Asansör kendi ağırbaşlı hızıyla inmeye koyuldu. On birinci ve on ikinci katlardan geçti, onuncu kata gelince Kat'ın onu sekizinci katın sahanlığında, kapının camından görememesi için bir köşeye büzüldü. Oysa zihninde, Kat'i yedek dediği Tiger'ın yatağında çırlıçıplak yatar, göz kamaştırır görüyordu. Lobide, Mattie Joshua'nın *Mail on Sunday*'ine el koymuştu.

"Bunu Mrs. Altremont'a verebilir misin?" dedi Kat'ın anahtarlarını uzatarak.

"İlk fırsatta," dedi Mattie, gözlerini gazeteden kaldırmadan.

Kaldırma çıkınca sağa döndü ve Muhammed'in 24 saat açık gazete bayisi ve büfesine kadar canlı adımlarla yürüdü. Hemen arkasından alaycı bir korna duyunca, Single şirketinin Porsche'siyle Katrina'yı görmenin endişesiyle döndü. Oysa yeşil Mini'nin direksiyonundan el sallayan Aggie'ydi.

"Glasgow," dedi içinde bir şükran duygusuyla yanındaki koltuğa yerleşirken. "Köklemeyi unutma."

Camden'daki evin salonu bayat sandviç ve çekip gitmiş vücutların kokusuyla doğal bir seyir mekânıydı. Brock ve Oliver rahatsız edici bir kanepede oturuyordu. Brock tek başına seyretmeyi önermiş, Oliver onu dinlememişti. Ekranda bir dizi rakam akıyordu. Oliver üzerinde Kat'ın ellerini hatırlayarak, porno film diye düşündü: Tam da ihtiyacım olan şey. Daha sonra kayalık bir yamaçta zincirlenmiş ve diz çöktürülmüş Albert Winsor'la kafasına parıltılı bir otomatik doğrultmuş, beyaz yağmurluklu ve maskeli bir melek gördü. Alfie'ye beyninin neden dağıtılması gerektiğini açıklayan Hoban'ın iğrenç sesini işitti. Tek düşünebildiği, sekizinci kata inip Kat'i uyandırmadan önce, çatı katında aynı şeyleri tek başına görüp işiten, reglan paltolu Tiger'dı. Ekip mutfakta çay içerek ve bölme duvarına bakarak Hoban'ın vızılı sesi dinliyordu. Sizler ikinci eve geliyorsunuz demişti Brock. Erkekler suskun, birbirlerine değerek oturmuştu. Aggie onlardan ayırdı, gözlerini yumup parmak eklemlerini dişlerine dayamış Zach için yapraklardan nasıl kuş sesi çıkardığını hatırlıyordu.

Brock Massingham'ı gece yarısı yataktan kaldırmaktan zevk alıyordu. Minik sahanlıkta oyalanıyor, Carter ve Mace adamı neredeyse asgari güçle uyandırırken zavallının çığlıklarını dinleyerek avunuyordu. Yatak odasından biçimsiz Mother Hubbard robdöşambri, terlikleri ve çizgili korkunç pijamasıyla yanında iki gardiyanı, halkı eğlendirmek için süslenmiş bir mahkûm gibi, şaşkın gözlerini kısıp kırpıştırarak çıkardıklarında, Brock ifadesiz bir bürokrat bakışı takınmadan önce kötülükle "Hak yerini buldu" diye düşündü. "Rahatsız ettiğim için bağışlayın efendim. Sizinle paylaşmak zorunda

olduğumu hissettiğim bir bilgi geldi de. Bir ses kayıt cihazı lütfen Mr. Mace. Bakan bunu şahsen dinlemek isteyecektir.”

Massingham kımıldamadı. Carter yanından ayrıldı. Mace bir ses kayıt cihazı bulmaya gitti. Massingham olduğu yerde bekledi. “Avukatımı istiyorum,” dedi. “Yazılı güvence almadan tek bir kelime bile söylemeyeceğim.”

Brock fazla etkilenmeden tavan arasındaki oturma odasının kapısını açtı. Massingham onu görmezden gelerek önden yürüdü. Her biri her zamanki koltuğuna yerleşti. Mace bir ses kayıt cihazı getirip çalıştırdı.

“Eğer William’ı zorladıysanız...” diye başladı Massingham.

“Zorlamadım. Kimse zorlamadı. Sizinle bu tehlike hakkında konuşmak istemiştım. Tehlikeyi hatırlıyor musunuz?”

“Tabii hatırlıyorum.”

“Güzel, çünkü bakanın özel kalemi beni gerçekten kaygılandırıyor. Bir şey sakladığınızı düşünüyorlar.”

“Öyleyse, siktir et hepsini.”

“Pek tercihim değil efendim, teşekkürler. Öğle saati, Tiger Single, Curzon Caddesi’nden ayrılıp kayboluyor. Oysa siz binadan ayrıldınız bile. O sabah saat on birde büronuzdan çıktınız ve Chelsea’deki konutunuza döndünüz. Neden?”

“Suç mudur?”

“Nedenine bağlı efendim. Orada akşam dokuzu beş geçeye kadar tam on saat kaldınız, ardından da koruma istediniz. Bunu doğruluyor musunuz?”

“Tabii doğruluyorum. Size anlattığım *buydu*.” Massingham’ın sert üslubu giderek kaygılanan halini yalanlıyor gibiydi.

“Sabah o kadar erken sizi eve götüren neydi?”

“En ufak bir düş gücünüz yok mudur? Winser öldürülmüş, öldürüldüğü haberi gelmiş, büro karmakarışık, telefonların ardı arkası gelmiyor. Aramam gereken bir *dizi* insan vardı. Sakin ve sessiz bir yer gerekiyordu. Evin dışında neresini bulabilirdim ki?”

“O tehdit telefonları da evdeyken geldi,” dedi Brock yalancıların bile bazen doğru söylediklerini düşünerek. “Aynı gün öğleden sonra saat ikide kurye bir paket getirdi. O pakette ne vardı?”

“Hiçbir şey.”

“Duyamadım efendim?”

“Paket falan almadım. O yüzden, içinde bir şey yoktu. Yalan bu.”

“Evinizden biri aldı. Üstelik imza karşılığında.”

“Kanıtlayın. Kanıtlayamazsınız. Kurye servisini bulamazsınız. Hiç imzalamadım, hiç dokunmadım. Bütün bunlar uydurma. Eğer William’ın teslim aldığını düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz.

“William’ın almış olacağını hiç ima etmedim. Siz dediniz.”

“Sizi uyarıyorum: William’ı bu işin dışında tutun. O sabah saat ondan beri Chichester’daydı. Bütün gün prova yaptı.”

“Ne provası, sorabilir miyim efendim?”

“Bir Yaz Gecesi Rüyası. Puck’ı oynuyor.”

“Öyleyse, eve kaçta döndü?”

“Yediden sonra. Ona ‘Durma git, git’ dedim. ‘Ev güvenli değil.’ Bir şey anlamadı, yine de gitti.”

“Nereye?”

“Kendi işinize bakın.”

“Yanında bir şey götürdü mü?”

“Tabii götürdü. Bavul yaptı. Yardım ettim ona. Sonra da taksi çağırdım. Araba kullanmıyor. Kullanmak istemiyor. Bir sürü ders aldı, ama ona göre değilmiş.”

“Paketi yanında mı götürdü?”

“Paket falan yoktu” –ses şimdi buz gibi– “Paketiniz palavra Mr. Brock. Hiç yoktu ve hiç olmayacak.”

“Öğleden sonra saat tam ikide bir komşunuz motosikletli bir kuryenin merdivenden elinde bir paketle sizin kapınıza çıktığını, sonra da indiğinde elinde paket olmadığını görmüş. Kapı zincirli olduğu için alındıyı kimin imzaladığını görememiş.”

“Komşu yalancının teki.”

“Kadının romatizması var ve sokakta hiçbir hareketi gözden kaçırmıyor,” dedi Brock olağanüstü bir sabırla. “Üstelik ideal bir tanık olur. Savcı tanığı.”

Massingham sanki bak ne hale geldi der gibi, parmaklarının uçlarını hoşnutsuzca inceledi. “Sanırım telefon rehberi falan *olabilir*,” diye tahminde bulunarak ikisinin de işine yarayacak bir açıklama bulmaya çalıştı. “O telefoncular her an çıkıp gelebiliyor. Sanırım, onlara bir şey imzaladığımın farkına varmadım. İçinde bulunduğum duruma bakınca. Mümkün.”

“Telefon rehberlerinden bahsetmiyoruz. Takviyeli bir zarftan bahsediyoruz, sarı, etiketi beyaz. Aşağı yukarı bu boyda” –odada usulca çevresine bakındı, televizyonla video kayıt cihazına kadar oyalandı– “Şu karton kapaklı kitapların boyunda.” Massingham kitaplara bakmak için başını çevirdi. “*Kaset de olabilir*,” dedi Brock, sanki birden aklına gelmiş gibi. “Şu raf-takilerden biri. Merhum iş arkadaşınız Alfred Winser’ın ateşli silahla ölümünü muhteşem renklerle gösteren.” Cevap yok, sadece Brock William’ın adını andığı an takındığı inatçı dik bakış. “İçinde de bir mesaj,” diye devam etti Brock. “Film sarsıcıydı ama yanındaki mesaj daha da kötüydü. Haksız mıyım?”

“Haklı olduğunuzu biliyorsunuz.”

“Öylesine sarsıcıydı ki, majestelerinin Gümrük İdaresi’nden koruma talep etmeden önce, videonun varlığını tümüyle reddeden bir senaryo uydurdunuz, kaseti de William’a verip yakmasını ve küllerini yele savurmasını söylediniz – en azından buna benzer şeyler.”

Massingham ayağa kalktı. Ellerini biçimsiz robdöşambri-nin ceplerine daldırıp başını arkaya atarak, “*Mesaj* adını vermekten hoşlandığınız o şey,” diye söze girişti, “*Mesaj* falan değildi. Beni en karanlık renklere bulayan bir yalanlar silsilesiydi. Winser’ın ölümünden beni sorumlu tutuyordu. Beni akla gelebilecek her bir şeyle suçlarken, en ufak bir kanıt getirmiyordu.” Sahnedeymiş gibi, oturan Brock’a yaklaştı, dizi

Brock'un yüzünün yakınında, ona aşağıya bakarak konuştu. "Yoksa *kapınıza* –ev sahiplerimin, majestelerinin Gümrük İdaresi'nin kapısına– giriş bileti olarak elimde beni tüm zamanların süper pisliği olarak tanıtan bütünüyle karalayıcı bir belge –bant– sallayarak mı geleceğimi sanmıştınız? Deli olmanız gerekir."

Brock deli değildi, ama rakibini beğenmeye başlamıştı. "Öte yandan, Mr. Massingham, aleyhinizde konuşanlar haklıysa, kanıtları ortadan kaldırmak için bir değil, iki sağlam nedeniniz olurdu, değil mi? Dediğimi yaptı, değil mi, sizin William, kanıtları yok etti, doğru mu?"

"Kanıt değildi, onun için kanıt falan yok etmedi. Yalandı, yok edilmesi gerekiyordu, öyle de oldu."

Brock ve Aiden Bell, Winsor'ın infazının gece yarısı gösteriminin sonrasında nehir kenarındaki evde oturmuş, çay fincanları birbirini izliyordu. Saat sabahın ikisiydi.

"Plüton benim bilmediğim önemli bir şey biliyor," dedi Brock, Tanby'ye yaptığı itirafı tekrarlayarak. "Gözümün önünde, ama göremiyorum. Bir yerde fünyesi çekilmiş bomba gibi. Yanık kokusunu alıyorum, ama beni havaya uçurana kadar göremeyeceğim." Sonra, o günlerde sıkça yaptıkları gibi, Porlock konuşmaya daldılar. Toplantılardaki davranışı: belirgin. Müsrif yaşantısı: belirgin. Yeraltında, muhbirleri olduğunu iddia ettiği, aslında ticaret ortakları olan adamlar: belirgin. Brock Lily'nin sözlerini tekrarlayarak, "Tanrı'nın sabrını sınıyor," dedi. "Tanrı kanatlarını kırpmadan ne kadar yükseklerle çıkabileceğine bakıyor."

"Lily, eriyene kadar demiş olmalı," diye itiraz etti Bell. "İkarus'u düşünmüş."

"Pekâlâ, eriyene kadar olsun. Ne fark eder ki?" diye kabul-lendi Brock somurtarak.

Zorunlu evlilik taraflar arasında değil, Brock ve planlamacılar arasında uzun tartışmalar sonucunda düzenlendi. Balayının İsviçre’de yapılmasına hızla karar verildi; çünkü Tiger Single ya da yeni adıyla Tommy Smart İngiltere’den ayrıldıktan sonra orada görülmüştü. Smart-Single öğleden sonrasının geç saatinde Heathrow’a varmış, geceyi Heathrow Hilton’da geçirmiş, odasında sade bir akşam yemeği yiyerek ertesi sabah ilk Zürih uçağına yetişmişti. Her seferinde nakit ödeyerek. Park Lane’deki umumi telefondan aradığı yer de Zürih’ti, konuştukları da House of Single şirketinin uzun süreden beri offshore işlemlerinde işbirliği yaptığı uluslararası bir hukuk şirketi olarak belirlenmişti. Altı kişilik bir destek ekibi evli çifti her an izleyecek, gözetlenmeye karşı koruma ve iletişim hizmetleri sağlayacaktı.

Oliver’la Aggie’yi nikâhla birleştirmek kararını almak kolay olmadı. Brock başlangıçta Oliver’ın yurtdışında da evdeki gibi hareket edeceğini sanmıştı: Görünüşte tek başına, yanında ona göz kulak olacak bir ekip ve bilgi alıp gözyaşlarını silmek için de sadece bir telefon kadar uzak Brock. Ne var ki planın ayrıntıları ele alınmaya başladığında – Oliver’ın yanında ne kadar nakit olacak? Nasıl bir pasaport? Nasıl kredi kartları? Ekip onunla aynı uçaklarda mı seyahat edecek, aynı otellerde mi kalacak, yoksa arada mesafe mi bırakacaklar? – Brock geri vitese takıverdi. Bell’e bir şeyin gelip onu boğduğunu beceriksizce söyledi. Göremiyorum işte Aiden?

Neyi göremiyorsun? Oliver'ı tuhaf bir pasaport ve kredi kartlarıyla, cebinde bir tomar parayla, başucunda her an açık bir telefonla tek başına yurtdışında göremiyorum. Sokakta ya da arkasındaki takside, yanındaki masalarda, otelde iki yanındaki odalarda bir sürü bakıcıyla da göremiyorum. Aiden Bell görememesinin nedenleri için bastırdığı zaman, Brock kendinden beklenmeyecek kadar kayıptı.

“Şu kahrolası numaraları,” demekle yetindi.

Bell söylemek istediğini yanlış anladı. Oliver, Brock'un rapor etmediği ne gibi *numaralar* yaptı diye sertçe sordu. Bell İrlanda'da bulunmuş olanlardandı ve onun gözünde köstebek, köstebekti. Değeri kadarını verirdin ve artık bir şey etmediği zaman da delikten aşağı bırakırdın. Seni üçkâğıda getiriyorsa, karanlık bir sokağa çeker, kozunu paylaşırdın.

“Sihirbazlık numaraları,” dedi Brock, kendi dediğini kendi saçma buldu. “Her dakika kendi kişisel bilmeceleri, asla bir sonuca varmayan ya da sana bildirmediği bilmeceler.” Bir kez daha denedi. “Burada, yatak odasında saatler ve saatler boyu oturması. Oyun kâğıtlarını karıştırarak. Jonglörlük yaparak. Kahrolası balonlarına şekiller vererek. Ona hiç güvenmedim, ama aslını sorarsan hiç tanımadım ki.” Yine de yakınmayı sürdürdü. “Neden artık bana Massingham'ı sormuyor?” –Kendi buluşlarını inkâr ederek– ‘Arayı mı yapıyor? Dünyayı mı geziyor? Müşterileri mi yatıştırıyor?’ Oliver zekâsında bir kör için bunlar ne biçim göstermelik öykülerdir?”

Brock o sırada bile rahatsızlığının merkezine girmeyi başaramadı. Oliver'da bir çeşit, büyük değişim var demek istiyordu. Daha bir-iki gün önce hiç olmayan bir özgüveni var şimdi. Bu duyguyu film gösterisinden sonra Oliver'ın yerlerde yuvarlanmasını, bir manastıra kapanmak ya da buna benzer bir saçmalık yapmakla tehdit etmesini beklerken yaşamış, oysa Oliver ışıklar yandıktan sonra da, sanki *Neighbours* dizisini seyretmiş gibi, kanepede sakince oturmayı sürdürmüştü. “Yevgeni öldürmedi onu,” demişti kızgın bir ukalalıkla,

“kendi başına iş yapan Hoban’dı.” Bu kanı Oliver’da öylesine kesin, öylesine yüreklendiriciydi ki, Brock ekibin görmesi için filmi ikinci kez oynatmayı teklif ettiği zaman –ekip daha sonra kaseti gergin bir sessizlikle izleyecek, oradan solgun ve kararlı ayrılacaktı– Oliver sadece düşüncesini kanıtlamak için seyretmeye gönülsüzce razı oldu, sonunda Brock’un kınayıcı bakışları karşısında yerinden kalktı, mutfakta kendine bir kakao hazırlayıp odasına çıktı.

Brock tören için serayı seçmişti ve başından itibaren çiçeklerin farkındaydı. “Karıkoca olarak seyahat edeceksiniz,” dedi iki gence. “Yani aynı dış fırçasını, aynı odayı ve aynı adı paylaşacaksınız. Tek anlamı bu Oliver. İyice anladık, değil mi? Çünkü buraya iki kırık kolla dönmeni istemiyorum. Beni duyuyor musun?”

Oliver onu duyuyordu ya da duymuyordu. Önce kaşlarını çattı, sonra sofuluğu tutmuş, böyle bir durumun yüksek ahlak ilkelerine uyup uymadığını düşünüyor göründü. Sonra pis bir sırıtışla, “Sen ne dersen, öyle olsun patron,” diye homurdandı.

Öte tarafta Aggie’nin yüzünün kızarması Brock’u temellerine kadar sarstı. Platonik sahte evlilikler yurtdışı görevlerde ekip üyeleri için standart donanım gibiydi. Kızları kızlarla, oğlanları da oğlanlarla bir arada göndermek fazlasıyla dikkat çekiyordu. Öyleyse bu genç kız şaşkınlığı ne demek oluyordu? Brock bunu Oliver’ın ekipten olmamasına yordu ve kızı bir evlilik öncesi vaaz için kenara çekmediğine pişman oldu. Aşk ve onun çeşitlemeleri aklına gelmedi. Belki de Oliver’ın da paylaştığı bir düşünceyle, ona âşık olacak her kızın doğası gereği bunalım geçirdiğine inanıyordu. Aggie –Brock bunu ona asla söyleyemezdi– otuz yıllık memurluk hayatında karşılaştığı en iyi ve en sağlıklı kızdı.

Bir saat sonra, Oliver’ın odasına, ona birkaç bilgece ayrılık kelamı etmeleri için bir çift orta yaşlı Hidra analisti getirdiği zaman, bavul yapmak bir tarafa, onu yatağın yanında dikilmiş,

gömleği pantolonunun dışında lobutlarıyla –kumla ya da herhangi bir şeyle doldurulduktan sonra dikilmiş siyah deri torbalar– jonglörlük yaparken buldu. Üç tanesini atıp tutuyordu ve kadınlar alkışlayınca da bir dördüncüsünü aldı. Sonra da birkaç görkemli an boyunca beşini birden idare etti.

“Rekor kırmama tanık olduğunuz, hanımlar,” diye haykırdı çığırtnkan sesiyle. “Nathaniel Brock, efendim, beşini arka arkaya on kez fırlatmayı başarabilirsen, adamsın demektir, evlat.” Brock, yine bu çocuğun nesi var diye düşündü – gerçekten *mutlu*. Kadınlar gider gitmez, Brock İsviçre’den telefon etmeyi yasakladığı için, “Elsie Watmore’u aramak istiyorum,” dedi. Brock onu telefona götürdü ve konuşma bitene kadar yanından ayrılmadı.

Evliliğe karar verildikten sonra, Brock uzun uzun çifte ne ad verileceğini düşündü. Aşıkâr çözüm Aggie’nin Heather olması, Oliver’ın da Hawthorne olarak kalmasıydı. Böylelikle kredi kartları, ehliyetler ve devlet kayıtları değişmeyecek, Oliver’ın sözde Avustralya geçmişi de işe yarayacaktı. Araştırmak isteyecek herkes bir sürü doğrulayıcı bilgi bulacak, bunun dışında bir duvarla karşılaşacaktı. Boşanmaya takılırlarsa, canları cehenneme, Oliver ve Heather tekrar birleşmişti. Bütün bunların karşılığında Hawthorne adının sadece Tiger’ın değil, kim bilir kimlerin gözünde patladığı sorunu vardı. Brock alışılmadık bir şey yaptı ve bir ara çözüme gitti. Oliver ve Aggie’nin bir değil, ikişer geçerli pasaportu olacaktı. Birincisinde Oliver ve Heather Single olacaktı, evli, İngiltere vatandaşı ve çocuk hokkabazı. İkincisinde adları Charmian ve Mark West’ti, reklam oyuncusu ve ev hanımı, İngiltere’de yerleşik Amerikan vatandaşı – bu iki kimlik Amerika dışındaki kısa süreli operasyon kullanımı için daha önceden onaylatılmıştı. West çifti için sınırlı kullanıma açık kredi kartları, ehliyetler ve ev adresleri de ayarlandı. Hangi pasaportun kullanılacağı kararı durumun gereklerine bırakıldı. Aggie her iki isme düzenlenen seyahat çeklerine sahip

olacak ve kullanılmayan pasaportların güvenliğini sağlayacaktı. Bunun dışında bütün nakit parayı idare edip ödemeleri üstlenecekti.

“Yani bana *ev idaresi* için de mi güvenmiyorsun?” diye köpürdü Oliver sahte bir itirazla. “Öyleyse, ben de onunla evlenmiyorum. Düğün hediyelerini geri gönder.”

Brock, Aggie’nin bu espriden hiç de hoşlanmadığını fark etti. Genç kadın dudaklarını büzmüş, işler kontrolden çıkmış gibi yüzünü buruşturmuştu. Onları havaalanına Tanby götürdü. Ekip iyi yolculuklar dileyip el salladı – üst kat penceresinden bakan Brock’un dışında.

* * *

Şato yüz yıldan uzun bir süreden beri ormanlık Dolder Yamacı’nın bir tümseği üzerinde dikiliyordu; yeşil kiremitli kuleleri, çizgili panjurları, ahşap pencereleri, çifte garajı, dış-leri ortalıkta komik bir kırmızı köpek çizimi ve granit kapı sövesinde LOTHAR, STORM&CONRAD, Anwâlte, altında da *Avukatlık, Hukuki ve Mali Danışmanlık* yazılı pirinç levhasıyla bir Ortaçağ kalesi. Oliver demir kapıya yaklaşıp zile bastı. Ağaçların arasından aşağıya doğru bakınca bölük pörçük Zürih Gölü’nü, duvarlarına mutlu aileler, çatısına da bir helikopter çizilmiş bir çocuk hastanesi gördü. Yolun karşısındaki bir bankta öğrencilere özgü giysilere bürünmüş, üzerinde oynanmış bir Walkman dinleyerek güneşin tadını çıkaran Derek oturuyordu. Tepenin yukarısında, arka camına kızgın bir iblis çizilmiş park halindeki sarı bir Audi’de uzun saçlı iki kız vardı, Aggie değil. Genç kadın izleme ekibinde yer almak için bastırıldığında, Brock Oliver’ın da duyacağı gibi, “Karısısın ve kocaları işe giden kadınlar ne yaparsa, sen de onu yapacaksın,” demişti. “Dolaş, bir şeyler oku, alışverişe çık, galeri gez, sinemaya git, saçını yaptır. *Sen* neden sırtıyorsun?” Hiç demişti Oliver. Kapının kilidi vızıldadı. Oliver’ın elinde içinde

sahte dosyalar, elektronik bir ajanda, bir cep telefonu ve benzer yetişkin oyuncakları bulunan siyah bir evrak çantası vardı. İçlerinden biri –hangisi olduğundan emin değildi– mikrofonlu telsiz görevi yapıyordu.

“Mr. Single efendim. *Oliver!* Beş yıl, aman Tanrım!” Tombul Dr. Conrad onu bürosundan çenesini kaldırıp kollarını iki yana açarak, yasını paylaşan birinin ölçülü heyecanı ile karşıladı, daha sonra hareketini bir acıya ortak olma gösterisine çevirdi, bunun için hamursu sol elini iki sağ elin üzerine kapattı ve “Kesinlikle *sarsıcı – zavallı* Winser – *gerçek bir* trajedi,” diye haykırdı. Hiç değişmemişsiniz. Daha ufak olmadığınız kesin! Bütün o *mükemmel* Çin yemeklerinden sonra şişmanlamamışsınız da.” Dr. Conrad daha sonra müşterisinin koluna girdi, asistanı Frau Marty’nin, öteki asistanların ve diğer ortaklara ait öteki kapıların önünden geçirip siyah çorapları ve yaldızlı çerçevesinin dışında çırlıçıplak, muhteşem bir cariyenin gotik bir taş şömine üzerinde kendini sergilediği lambri kaplı bir büroya götürdü. “Beğendiniz mi?”

“Harika.”

“Aslında bazı müşterilerim için biraz fazla riskli. Tessin’de oturan bir kontes var, o geldiği zaman buraya bir Hodler asıyorum. Empresyonistlerden çok hoşlanırım. Bir de, yaşlanmayan kadınlardan.” İnsanı rahatlatmak için açılan küçük sırlar diye hatırladı Oliver. Seni kesmeden önce, ağgözlü cerahın gevezelikleri. “Arada evlendiniz mi Oliver?”

“Evet” – Aggie’yi düşünerek.

“Güzel mi?”

“Bana göre, evet.”

“Yaşlı da değil?”

“Yirmi beş.”

“Esmer?”

“Mahcup sarışın,” dedi Oliver gizemli bir çekingenlikle. Bu arada, içkulağında, Tiger zarif doktorumuzu şişirip duruyor: Offshore sihirbazımız Oliver, isimsiz şirketler

konusunda en büyük isim, İsviçre’de seni yirmi farklı ülkenin vergi yasalarından gözü kapalı geçirebilecek tek insan.”

“Kahve ister misiniz – filtre, espresso? Artık bir makinemiz var – günümüzde her şey makine! Kafeinsiz, değil mi? *Zwei Filterkaffee bitte Frau Marty*, zehirle birlikte lütfen! – şeker? – *Zucker nimmt er auch!* – yakında biz avukatlar da makine olacağız. *Und kein Telefon Frau Marty*, Kraliçe bile arasa. *Tschüss!*” Bütün bunları söylerken Oliver’a karşısındaki koltuğu gösterdi, gayriresmiliği vurgulamak için giydiği yün ceketinin cebinden siyah çerçeveli gözlüğünü çıkardı, çekmecedен aldığı bir güderiyle sildi, koltuğunda öne eğildi ve gözlerini gözlüğünün siyah korkuluğunun üzerine kaldırarak, bir taraftan Winser’in kaybına sızlanırken, bir taraftan da Oliver’ı ikinci bir keskin incelemeden geçirdi. “Dünyanın her yerinde, öyle mi? Hiç kimse güvende değil, burada İsviçre’de bile.”

“Korkunç,” diye onayladı Oliver.

Dr. Conrad yoğun bakışlarını nedense Oliver’ın kravatına dikerek –Aggie tarafından havaalanında alınan yeni bir kravat, çünkü çorba lekeli turuncu kravatına bir an daha bile dayanamayacağım– sözünü sürdürdü: “İki gün önce Rapperswil’de çok *saygın bir hanım* çok normal bir çocuk tarafından, marangoz çırağı tarafından vuruldu. Kocasını bir bankada müdür yardımcısı.”

“Korkunç,” diye onayladı Oliver yine.

“Belki zavallı Winser’in başına gelen de böyle bir şeydi,” dedi Dr. Conrad, kuramına gizli bir güç vermek için sesini alçaltarak. “Burada, İsviçre’de çok Türk var. Restoranlarda, taksi şoförü olarak. Aslında, *şimdiye kadar* oldukça *düzgün* davranıyorlar. Ama dikkat edin, tamam mı? Bilinmez ki.”

Oliver içtenlikle bilinmez diye tekrar etti, evrak çantasını masanın üzerine yerleştirip artık iş konuşmanın girizgâhı gibi kilitlerini açtı, aynı anda da sağ eliyle sağ kilidi yayın konumuna getirdi.

“Bu arada, Dieter’in selamı var,” dedi Dr. Conrad.

“Tanrım, *Dieter*. Keyfi nasıl? Harika, bana adresini vermelisiniz!” Küsnacht’ta, Conrad’ın milyoner sarayında babaları-mız güneşlenme odasında brendi içip metres ve paradan bah-sederken beni tavan arasında pinponda yirmi bir-sıfır yenen parlak saçlı sadist Dieter diye hatırladı.

“Teşekkür ederim. Dieter artık *yirmi beş* yaşında, Yale Yö-neticilik Okulu’nda ve anne babasını bir daha *asla* görmeme-yi umuyor, ama bu da öylesine bir *dönem*,” dedi Dr. Conrad gururla. Oliver’ın, Dr. Conrad’ın eşinin adını hatırlayamadığı endişeli bir an, oysa Aggie kadının adını otelden çıkmadan önce kendi yazıp eline sıkıştırdığı not defterini şimdi bile yüreğinin üzerinde taşıyordu. “Charlotte da çok iyi, dedi Dr. Conrad, Oliver’ı sıkıntıdan kutarmak için. Çekmecesin-den ince bir klasör çekip önüne yerleştirdi, uçmayacağından emin olmak için parmaklarını iki kenarına bastırdı. Oliver, Dr. Conrad’ın ellerinin titrediğini, üstdudağında yağlı küçük ter damlalarının davetsiz misafirler gibi belirdiğini o an fark etti.

“Pekâlâ Oliver,” dedi Conrad dikilip yeni bir başlangıç ya-parak. “Size bir soru soracağım, tamam mı? *Münasebetsiz* bir soru, ama bizler dostuz, onun için sakın kızmayın. Biz avuka-tız. Bazı soruların sorulması gerekir. Her zaman *cevaplanmasa* da, sorulması şarttır. Bir sakıncası yok, değil mi?”

“Hiç yok,” dedi Oliver nazikçe.

Conrad terli dudaklarını şişirdi ve kaşlarını abartılı bir dikkatle çattı. “*Bugün kimi ağırlıyorum? Ne sıfatla? Karşımda-ki Tiger’ın endişeli oğlu mu? Yoksa Single şirketler grubunun Güneydoğu Asya temsilcisi mi? Sakın Asya dillerinin parlak öğ-rencisi olmasın? Yoksa Mr. Yevgeni Orlov’un bir dostu mu? Ya da yasal tarafları konuşmak isteyen bir meslektaş – öyleyse, müvekkili kim? Bu öğleden sonra konuşma onuruna sahip olduğum kişi, kim?”*

“Babam beni nasıl tanımladı?” diye sordu Oliver cev-a-bını geciktirerek. Dr. Conrad’ın telaşlı ellerinin kavuşup

ayrılmasını izlerken, senin için her soru bir tehdit diye düşündü. Her hareket bir karar.

“Aslında tanımlamadı. *Sadece* geleceğinizi söyledi,” dedi Dr. Conrad telaşlı telşalı. “Geleceğinizi ve gelince de size gerekli olanları anlatmamı söyledi.”

“Ne için gerekli?”

Conrad eğleniyormuş gibi görünmeye çalıştı; oysa korku, tebessümünü çarpıtiyordu. “*Hayatta kalması için.*”

“Bunu *o* mu söyledi? – Bu kelimelerle – hayatta kalması?”

Ter şakaklara yayılmıştı. “Kurtuluş da demiş olabilir. Kurtuluş ya da hayatta kalmak. Onun dışında, bana Oliver’la ilgili başka hiçbir şey söylemedi. Belki de unuttu. Konuşacak çok önemli konularımız vardı.” Derin bir soluk aldı. “Pekâlâ. Bugün kimsiniz Oliver?” diye tekrarladi. “Lütfen soruma cevap verin. Cevabınızı *çok* merak ediyorum doğrusu.”

Frau Marty kahve ve şekerli bisküvi getirdi. Oliver kadının çıkmasını bekledi sonra sakince, gereksiz bir yalan söylemeden, İngiltere’ye vardığı âna kadar Brock İncili’ni Kat’e anlattığı şekliyle tekrarladi. “Duruma bakıp, personelle konuştuktan sonra birinin dükkânı devralması gerektiğine, bunu da en iyi benim yapacağıma karar verdim. Winser’ın tecrübesine ya da hukuk bilgisine sahip değilim. Ama tek ortak bendim, olmam gereken yerdeydim, çalışma yöntemlerini ve Tiger’ın usullerini biliyordum. Cesetlerin nereye gömüldüğünün farkındaydım.” Conrad’ın gözleri genişleyip dehşet yansıtıyor. “Yani, şirketin iç çalışmalarına aşinaydım demek istedim,” diye nazikçe açıkladı. “Winser’m yerini ben almayacaksam, kim alacak?” Koltuğunda dimdik oturuyordu. Kendi kurgusunun efendisi olarak onay için aşağıya, Dr. Conrad’a dimdik baktı, karşılığında belirsiz bir baş sallamayla yetindi. “Benim asıl sorunum, şirkette danışacağım hiç kimse bulunmaması, yazılı hiçbir şey olmaması. Tabii bilerek. Tiger kayıp. Personelin yarısı hastalık izninde--”

“Ya Mr. Massingham?” diye sözünü kesti Dr. Conrad her türlü dalgalanmadan arınmış bir sesle.

“Massingham yatırımcıları sakinleştirmek için gezide. Onu görevden alırsam, önüne geçip engelleme izlenimi yaratacağımı biliyorum. Kaldı ki, Mr. Massingham için hukuki tarafında fazla işe yaramaz.” Conrad’ın hatları şişkinlik yapıcı bir rahatsızlıktan başka hiçbir şey ifade etmiyordu. “Bir de babamın kendi ruhsal durumu – sağlığı – nasıl adlandırıyorsanız artık – konusu var. Edepli bir tereddüt geçirdi – “Noel’den beri çok ciddi stres altındaydı.”

“Stres,” diye tekrarladı Dr. Conrad.

“Dünya kadar yük kaldırabilir –sanırım, siz de öyle– ama bir de sinir krizi geçirmek gibi de bir şey var. Ne kadar sertse, o kadar uzun dayanır. Ama okumasını bilenler için işaretler ortada. Adam her konuda arızalı.”

“Anlamadım?”

“Mantıklı hareket edemiyor. Üstelik, edemediğinden de habersiz.”

“Psikolog musunuz?”

“Hayır, ama Tiger’ın oğluyum, ortağımı, en büyük hayranıyım ve sizin de dediğiniz gibi, benim yardımına güveniyor. Siz de avukatısınız onun.” Ama Dr. Conrad’ın ifadesinin katılığına bakınca, bu bile sahip olmaya hazırlandığından fazlaydı. “Babam umutsuz. Kaybolmadan önceki saatlerde en yakınında olanlarla konuştum. İstedığı tek şey, Kaspar Conrad’la konuşmaktı. Sizinle. Sizinle konuşması gerekliydi. Dünyada başka herhangi biriyle konuşmadan önce. Ziyaretini gizli tuttu. Benden bile.”

“Öyleyse, benimle konuşmaya geldiğini nereden biliyorsunuz Oliver?”

Oliver rahatsız edecek kadar zekice soruyu duymazdan gelmeyi yeğledi. “Ona acilen ulaşmam gerek. Nasıl edebileceksem, yardım etmek. Nerede olduğunu bilmiyorum. Bana ihtiyacı var.” Conrad’ın sana Noel öyküsünü anlatmasını

sağla demişti Brock. Tiger tek başına, aralık ve ocakta onu neden dokuz kez görmeye gitti? “Bundan birkaç ay önce, babam çok ciddi bir kriz yaşadı. Bana yazıp, onu yerinden etmek için girişilen bir komplodan bahsetti. Benim dışımda güvenilebileceği tek kişinin siz olduğunu söyledi. ‘Kaspar Conrad bizim adamımız.’ Ve birlikte, başardınız. Onlar her kimse, hepsini püskürttünüz. Tiger coşkuluydu. İki hafta önce Winsler’ın beynini dağıttıkları zaman babam yine sizi görmeye koşuyor. Ardından da kayboluyor. Nereye gitti? Nereye gittiğini söylemiş olmalı. Bundan sonraki adımı ne?”

Bu bir tekrar, diye düşündü Oliver, Conrad konuşurken. Beş yıl önce ve Tiger bu masanın başında duruyor, ben de bir gece önce Kronenhalle'de doğranmış dana eti ve *Rösti* yenen, mekânın şarabının içildiği bir baba-oğul yemeğinden ve otel süitindeki mini barda daha kişisel zevklerin ardından doymuş, uysalca gölgesinde dikiliyorum. Tiger her zamanki ulusun durumu konuşmalarından birini yapıyor ve her zamanki gibi, ulus, benim.

"Kaspar, eski dost, izin verirsen sana oğlum, yeni ortağım ve bugünden itibaren senin değerli müvekkilin Oliver'ı tanıtayım. Sana verilecek bir talimatımız var Kaspar. Teslim almaya hazır mısın?"

"Sen verdikten sonra Tiger, her şeyi teslim almaya hazırım."

"Bizimki bir sevgili ortaklığı Kaspar. Oliver bütün sırlarımın anahtarına sahip, ben de onunkilerin. Kabul edilip anlaşıldı mı?"

"Kabul edilip anlaşıldı Tiger."

Jacky's'te öğle yemeğinden.

Üç ay sonra, bu sefer kalabalığız: Tiger, Mihail, Yevgeni, Winsor, Hoban, Şelva, Massingham ve ben. Kahveye dayalı bir dostluk şöleni paylaşıyoruz, bunu yolun hemen yukarısındaki, Dolder Grand'da daha tatmin edici bir ziyafet izleyecek. Bir gece önce Chelsea'de Nina'yla seviştim ve Thurnbull&Asser gömleğimin içinde, sol omzum dış izleriyle

delik deşik. Yevgeni sessiz, belki de uyuyor. Mihail pencere-
nin öbür tarafındaki sincapları seyrediyor, vurabilmeyi düş-
leyerek. Massingham William'ı düşünüyor, Hoban hepimizden
nefret ediyor ve Dr. Conrad kusursuz ahengi tarif ediyor. Bir
olacağız – neredeyse. Sınırsız bir offshore şirketi – neredey-
se. Hepimiz öncelikli hissedar olacağız – neredeyse, bazıla-
rımız diğerlerinden daha öncelikli olacak. Böylesi önemsiz
farklar en iyi ailelerde bile görülür. Vergi etkin olacağız, yani
hiç vergi ödemeyeceğiz. Bermudalı ya da Andorra'lı olacağız,
Guernsey'den Grand Cayman'a, Liechtenstein'a uzanan bir
şirketler takımadasının eşit hak sahipleri olacağız ve yüce
devletler hukuku uzmanı Dr. Conrad günah çıkardığımız
papazımız, şirket kasasının muhafızı, zaman zaman Single
kuruluşları tarafından iletilen el değmemiş, isimsiz talimat-
lar uyarınca sermayemizin ve gelirimizin devriyesi olacak.
Her şey tereyağından kıl çeker gibi giderken –öğle yemeğİ
Dr. Conrad'ın parlak raporunun sadece birkaç paragraf son-
rasında– Oliver'ı şaşırtan bir şey oluyor ve Massingham bu
karmaşık, yadsınabilir, kol boyu mekanizmanın ortasına za-
rif süet ayakkabısının burnunu sokuyor ve Hoban'la Yevgeni
arasındaki etkili konumundan ağır ağır konuşuyor:

“Kaspar, burada House of Single'in çıkarları aleyhine ko-
nuşuyor görüldüğümünden eminim. Ama sadece eşsiz Başka-
nım tarafından verilmek yerine size iletilen talimatlarımız
Tiger ve Yevgeni'nin eliyle iletilse her bakımdan *birazcık* daha
demokratik olmaz mıydı? Ben sadece sürtüşmeleri önceden
önlemek istiyorum Ollie,” diye açıklıyor Massingham saldı-
rganca rahat bir yan bakışla. “Sonradan kıcımızı ısırarak an-
laşmazlıkları şimdiden ortadan kaldırmak istiyorum. Düşün-
ce tarzımı anlıyorsan.”

Oliver bu tarzı hiç çaba sarf etmeden anlıyor. Massingham
ortaya herkesin yararınaymış gibi konuşuyor, konuşurken de
kendini Mr. Dürüst gibi gösteriyor. Oysa konuşmasını bitirir
bitirmez tepesine binen Tiger için yeterince hızlı değil:

“Randy şimdiden kesinlikle çok hayati bir noktayı işaret edişindeki bu basiretin, ileri görüşlülüğün ve –nasıl demeli?– cesaretin için sana çok büyük teşekkür borçluyum. *Evet*, ortaklığımız demokratik olmalı. Sadece ilke olarak değil, pratikte güç paylaşımına da *evet*. Ne var ki, burada güçten bahsetmiyoruz. Anlaşılır bir sestten ve Dr. Conrad’a ulaştırılan anlaşılır bir talimattan söz ediyoruz. Dr. Conrad bir Babil’den talimat alamaz! Alabilir misin Kaspar? Bir komiteden emir alamaz, bizimki kadar uyumlu olsa bile! Kaspar, haklı olduğumu söyle onlara. Ya da haksız olduğumu. Fark etmez.”

Tabii haklı ve ta Dolder Grand’a kadar yol boyunca da haklı olacak.

* * *

Dr. Conrad sahte gözdelerden bahsediyordu. Komplocu gözdeler. Birleşen ve velinimetlerini satan gözdeler. Dr. Conrad’ın bunlardan duyduğu korku elle tutulur olmuş, öfkeden daha da yoğunlaşmıştı. Rus gözdeler, Polonyalı gözdeler, İngilizler. Dolaylı, kısmen de fısıltıyla konuşuyor, domuz gözleri giderek büyüyüp yuvarlaklaşıyordu. Sözünü ettiği gözdeler isimsiz komplolara kalkışan isimsiz gözdelerdi, kendisi şahsen bu komplolardan hiçbirine katılmamıştı, katılmadığına şerefi üzerine yemin edebilirdi. Oysa bu gözdeler yine de bir yerlerden çıkıyordu ve bu Noel’de de elebaşları Dr. Mirsky’ydi – “Aramızda kalsın ama adamın *korkunç* bir namı ve uzun bacaklı *harika* bir karısı var; karısı olduğunu varsayarsak tabii, çünkü söz konusu Dr. Mirsky Polonyalı olduğu için asla emin olamazsınız.” Kızgınca soluğunu bıraktı, cebinden mavi ipek bir mendil çekip terli alnını sildi. “Size anlatabileceğim kadarını anlatayım Oliver. Size *hepsini* anlatamam, ama mesleki vicdanıma kabul ettirebileceğimin azamisini açıklayacağım. Kabul mü?”

“Başka çarem yok ki.”

“Süslemeyeceğim, tahmin yapmayacağım, ilave soru kabul etmeyeceğim. Bazı insanların davranışı *bütünüyle* acayip olsa bile. Pekâlâ. Bizler avukatız. Yasanın dediklerine saygı duymak için para alırız. Bize siyahın siyah, beyazın da beyaz olduğunu kanıtlamak için para vermiyorlar.” Alnını yeniden kurulayarak, fısıltıyla, “Belki de bu trenin *lokomotifi* Dr. Mirsky değildir,” dedi.

Oliver şaşırarak başıyla onayladı.

“Belki *arkadaki* lokomotiftir.”

“Belki,” diye tekrarladı Oliver, daha da büyük bir şaşkınlıkla.

“Herkesin bildiği gibi –burada mesleki sırları açıklamıyorum– bazı işler iki yıldan beri pek iyi gitmiyordu.”

“Single’ın işleri mi?”

“Single’ın, bazı müşterilerin. Müşteriler para kazanmayı sürdürdükçe, Single idare edebiliyor. Peki, ya müşteriler yumurtlamayı keserse? O zaman Single’ın haşlayacağı yumurta kalmıyor.”

“Tabii.”

“Mantıklı. Bazen, yumurtaların kırıldığı da oluyor. Tam bir felaket.” Winsor’ın bir yumurta gibi patlamış kafasının rahatsız edici bir enstantanesi. “Single’ın müşterileri benim de müşterim. Bu müşterilerin farklı ilgi konuları var. Tam olarak nedir bilmiyorum, bilmem de gerekmiyor zaten. Bana ihracat denirse, ihracattır; tatil denirse de tatildir. Bana değerli mineraller, hammaddeler, teknik ve elektronik malzeme denirse – ona da kabul.” Dudaklarını sildi. “Buna çok yönlü diyoruz, tamam mı?”

“Tamam.” Oliver adamı sadede gel diye sıkıştırmak istedi. Haydi artık, çıkar ağzındaki baklayı.

“Bu ortaklık güçlüydü, havası güzeldi, müşteriler ve ortaklar mutluydu, gözdeler de öyle.” *Hangi* gözdeler? Mas-singham’ın Malvolio’nun giydiğine benzer bir tayt, ceket ve çapraz bağları olan sarı çoraplı bir enstantanesi. “Hatırı sayılır

miktarda paralar elde edildi, kâr birikti, tatil sektörü gelişti, kentler, köyler, oteller, bunun yanında ithalat-ihracat, başka bilmediğim neler neler. Kurulan yapılar kusursuzdu. Ben aptal değilim. Babanız da değil. İyi idare ettik. Akademik olabilirdik, ama aynı zamanda pratik de hareket ettik. Kabul mü?"

"Kesinlikle."

"*Ta ki.*" Conrad gözlerini yumdu, derin bir soluk aldı ama parmağını indirmede. "Başlangıçtakiler sadece ufak tefek sıkıntılardı. Önemsiz yetkililerden gelen sorular. İspanya'da. Portekiz'de. Türkiye'de. Almanya'da. İngiltere'de. Koordine mi? Bilmiyorduk. Bir zamanlar *kabulün* yerini şimdi *kuşku* alıyordu. Soruşturmalara bağlı olarak dondurulan banka hesapları. Esrarlı. Hiç neden göstermeden askıya alınan ticari işlemler. Tutuklanan biri – kanımca, bütünüyle haksız yere." Havadaki parmak indi. "Birbiriyle ilgisiz olaylar. Ama bazı kişilerin gözünde, pek de o kadar ilgisiz değil. Gereğinden fazla soru, yetersiz yanıtlar. Sonunda rastlantı olamayacak kadar çok olay – lütfen." İpek mendille yeni bir gayret. Üzerinde çiğ gibi beliriveren ter. Gözlerinin altındaki keseciklerde çoğalan korku damlacıkları. "Bunlar *benim* şirketlerim değil Oliver. Ben avukatım, tüccar değil. *Sayfada* ne yazılı olduğu beni ilgilendirmiyor, bu *gemi*yi ben yüklemiyorum. İçinde muz mu var, yok mu diye her muzun kabuğunu soyamam. O şeyi ben doldurmuyorum ki, neydi – *manifesto*?"

"Evet. Manifesto."

"Lütfen. Ben size bir kutu satarım, kutunun içine koyduğunuzdan sorumlu olamam." Mendilini ensesinden geçirdi. Soluğu sıkıştığından, daha hızlı konuşuyordu. "Bana sağlanan bilgilere dayanarak tavsiyelerde bulunurum. Danışmanlık ücretimi alırım, hepsi o kadar. Bana verilen bilgi doğru değilse, beni kim sorumlu tutabilir? Ben *yanlış* bilgilendirilmiş olamam mı? Yanlış bilgilendirilmem *suç* değil."

"Noel'de bile olamaz," dedi Oliver onu cesaretlendirmek için.

“Pekâlâ, Noel,” dedi Conrad, derin bir soluk alarak. “Geçen Noel. Aslında, beş gün öncesi. Yirmi Aralık günü Dr. Mirsky bana durup dururken kuryeyle altmış sekiz sayfalık bir ültimatom gönderiyor. Müşterim olan babanın acil dikkatine bir *oldubitti*. ‘Şurasını imzala ve en geç 20 Ocak’a kadar gönder, falan filan,’ diye bir şey.”

“Ne istiyor?”

“Tüm şirketlerin, yapısının hiç değiştirilmeden olduğu gibi Trans-Finanz İstanbul’a devrini. Yeni bir şirket, offshore tabii, Dr. Mirsky ve diğerlerinin karmaşık ortaklık şemaları sayesinde Trans-Finanz Viyana’nın *ana* hissedarı; Dr. Mirsky şirketin hem atanmış yönetim kurulu başkanı, hem genel müdürü, hem de murahhas azası.” Baş döndürücü bir hızla konuşuyordu. “Kimin tarafından atanmış? – başka bir konu. Babanızın bazı gözdeleri de –*imansız* gözdeleri diyorum ben– şirkette pay sahibi.” Kendi anlattıklarından sarsılarak alnını sildi, sonra kaldığı yerden devam etti. “Tipikti, aslına bakarsanız. Tipik bir Polonyalı zihniyeti. Noel’de kimse bakmazken, herkes pasta çörek yaparken, ailesi için hediyeler alırken burayı imzalayıver. Derhal.” Sesi titredi, ama gücünden bir şey yitirmedi. Bir sır verir gibi, “Dr. Mirsky güvenilir biri *değildir*,” dedi. “Zürih’te çok tanıdığım var. Hiç dürüst biri değil. Bir de şu Hoban...” Başını salladı.

“Nasıl devredilecekti? Bu korkunç karmaşık bir iş. Londra Metrosu’nu devretmek daha kolay olur.”

“İşte bu! *Genau*. Tamam. Londra Metrosu harika.” Yiğit parmak bir kez daha havaya yükselirken Conrad diğer eliyle bir klasör aldı, içinden kırmızı kumaşa sarılmış kalın bir belge çıkarıp midesine yakın tuttu. “Aslında geldiğiniz için çok memnun oldum Oliver. Çok memnunum. Güzel terimleriniz var. Tıpkı babanız gibi.” İçeriklerini seri ateş eder gibi sayarak sayfaları hızla çeviriyordu: “... Single tarafından kontrol edilen bütün hisse ve varlıkların zaman geçirilmeden Trans-Finanz İstanbul Offshore denetimine devredilmesi ... buna soygun

denir ... bütün offshore işlemleri Dr. Mirsky, eşi ve köpeği tarafından *bütünüyle* onların kararına göre yönetilecektir – belki İstanbul’dan, ne bileyim ben, belki de Matterhorn’un zirvesinden – Türkiye’de bir Rus’u neden bir Polonyalı temsil ediyor ki – Single şirketi *tüm* imza haklarından feragat edecek, dinleyin lütfen ... *bütün* şirketler üzerindeki *bütün* yetkiler yeniden tanımlanacak, tabii Single şirketini dışlamak için ... onların yerlerini bazı mutlu gözdeleler alacak ve bu gözdeleleri seçme yetkisi sadece Yevgeni ve Mihail Orlov’a *veya onların atadığı* ve ultimatonda adları verilen mutlu gözdelere ait olacak ... bana sorarsanız bu bir darbe. Baştan aşağı bir saray darbesi.”

“Peki, ya olmazsa?” diye sordu Oliver. “Ya Tiger reddederse? Ya siz kabul etmezseniz? O zaman ne olacakmış?”

“Bunu sormakta son derecede haklısınız Oliver! Kanımca çok makul bir soru! *Ya olmazsa*. Bir şantajdı bu. House of Single Mirsky’nin temel planını kabul etmezse, o zaman bazı isimsiz gözdeleler zaman geçirmeden tüm işbirliğini *donduracak* – bunun da felç etkisi yaratacağı kesin – bu gözdeleler mevcut *tüm* anlaşmaları *geçersiz* addedecek – onları dava edersek, anında güveni suiistimalden, ehliyetsiz yönetimden, görevi kötüye kullanmaktan ve daha bilmem neden *karşı* dava açacaklar. *Dahası* – burası sadece bir ima, bana kalırsa, ama ultimatonda, satır arasında yer alıyor” – çok gelişkin koku alma duyusunu belirtmek için parıldayan burnunun kanadına dokunurken, ağzından kelimeler giderek artan bir hızla dökülüyordu – “House of Single’ın talimata uymaması halinde, House of Single’la ilgili bazı olumsuz bilgilerin bazı uluslararası ve hatta ulusal yetkililere *tesadüfen* iletilebileceğine üzüldüklerini belirtiyorlardı. Son derecede utanç verici bir durum, şüphesiz. İsviçre’de, bir İngiliz’i tehdit eden bir Polonyalı.”

“Peki, öyleyse siz –siz ve Tiger– bu ultimatoma karşı ne yaptınız?”

“Onlarla konuştu.”

“Babam mı?”

"Tabii."

"Onlarla *nasıl* konuştu?"

Aralarındaki telefonu işaret ederek, "Şu an oturduğun yerden. Buradan, birkaç kere. Benim hesabıma. Önemli değil. Bazen saatlerce."

"Yevgeni'yle?"

"Doğru. Büyük Orlov'la." Daha düşük bir tempo bulmuştu. "Babanız o gün inanılmazdı. Son derecede sevimli, aynı zamanda da olabildiğince kararlı. Ant içti. Gerçekten, İncil'e el basarak, burada bir İncilimiz var tabii. Frau Marty getirdi babanıza İncil'i. 'Yevgeni, sana en kutsalım üzerine yemin ederim ki House of Single'dan en ufak bir boşboğazlık yapılmadı, bütün bunlar Mirsky'nin ve onun isimsiz gözdelelerinin uydurduğu bir palavra.' Sanırım Mr. Yevgeni oldukça kolay etkilenen biri. Saat sarkacı gibi, bir o yana, bir bu yana. Tabii babanız bazı tavizler de verdi. Gerekliydi. Bu anlaşma yapılacak, öteki iptal edilecekti, hepsi bir paketin parçalarıydı. Yine de o paketin içinde çok kırılğan, çok insancıl bir şey, kime kulak vereceğini bilemeyen bir ihtiyar vardı. Yaşlı Orlov telefonu elinden bırakınca kimleri görüyor? Gözdeleleri. Her biri arkasına sakladığı hançeriyle." Doktor Conrad söylediklerini göstermek ister gibi, yumruğunu sırtına uzattı. "Bu anlaşma ne kadar sürecek? Bana kalırsa, pek sürmez. Ancak ihtiyar yeniden fikir değiştirene ya da bir sonraki felakete kadar."

Geçici olarak bitkinleşmiş bir Dr. Conrad'ın fısıldayarak tekrarladığı "Tanrım," sözcükleriyle bölünen yeni bir gergin sessizliği paylaşımlarının ardından, Oliver, "O felaket de geldi," dedi. Devam etti: "*Free Tallinn*'e baskın yapıldı, çatışma çıktı, birkaç gün sonra Winsor'ın beynini dağıttılar, babam panikledi ve yangını söndürmek için buraya koştu."

"Bu yangınla imkânsızdı."

"Neden?"

"Fazla sıcaktı. Daha gelişmişti. Daha tehlikeliydi."

"Neden?"

“Önce, bir *öykümüz* var – durdurulan bir gemi, el konulan mallar, ölü mürettebat, belki de *yakalanmış* mürettebat, bilmiyoruz – bütün bunlar *hiçbir şekilde* babanızın ya da benim sorumluluğum olmasa da, görmezden gelinecek şeyler değildi.”

“Sonra?”

“Cevap yoktu.”

“Anlamadım?”

“Bize cevap veren olmadı. Kelimenin tam anlamıyla.”

“Nereden olmadı? Kim vermedi?”

“Bütün telefon numaraları, faks makineleri, bütün bürolar. İstanbul’da, Moskova’da, St. Petersburg’da. Buradaki Trans-Finanz, oradaki Trans-Finanz, özel numaralar, bilinen numaralar. Hiçbiri olumlu yanıt vermedi.”

“Kesilmişti mi demek istiyorsunuz?”

Bezgin bir omuz silkme. “Bir duvar vardı. Mr. Yevgeni Orlov müsait *değildi*, kardeşi de öyle. *Nerede* olduğu bilinmiyor, temas kurulamıyordu. House of Single’la ilgili bütün gerekli iletişimin yapıldığını bildirdiler, artık ya gerekli mali *yükümlülükler* yerine getirilecek ya da *sonuçlara* katlanılacaktı. Amin ve teşekkürler.”

“Bu kısmını kim söyledi? –sonuçlarla ilgili olanını– kim söyledi?”

“Viyana’dan Mr. Hoban söyledi, oysa Viyana’da *değildi*. Bilmediğim bir yerdeydi, cep telefonundan konuşuyordu, belki bir helikopterdeydi, belki bir buz yarığında, belki de ayda. Buna çağdaş iletişim diyoruz.”

“Ya Mirsky?”

“Dr. Mirsky’yle de temas kurulamıyordu. Yine aynı duvardı, babanız aynı duvar olduğuna inanıyordu. Adamın çevresine bir sessizlik duvarı örmek istediler. Baskı ve korku. İyi bilinen bir karışımıdır. Aynı zamanda da çok etkili. Benim üzerimde bile.” Oliver’ın gözleri önünde cesaretini yitiriyordu. Yanaklarını siliyor, omuz silkiyor ve korkunçluğunu görmesine rağmen, bilinçli bir hukukçu olarak karşı tarafın iddiasının

ne denli güçlü olduğunu fark ediyordu. “Dinleyin. Çok da mantıksız değil. Çok zarar ettiler, Single onlara hizmet verdi, o hizmet belki bütünüyle tatmin edici olmadı, Single’ı sorumlu tutuyor ve zararın tazminini istiyorlar. Tarafsız gözle bakarsan, bu normal bir ticari uygulama. Amerika’ya baksana. İşçisiniz, parmağınızı bilmem ne yaparken kırıyorsunuz, yüz milyon dolar rica edeyim. Single ödeyecek, belki de ödeme-yecek. Belki kısmen ödeyecek. Belki pazarlık olacak.”

“Babam size pazarlık etme talimatı verdi mi?”

“İmkânsız. Duydunuz. Cevap yok. İnsan bir duvarla nasıl pazarlık eder?” Ayağa kalktı. “Sizinle açık konuştum Oliver, hatta belki gereğinden de fazla. Sadece hukukçu değil, aynı zamanda da babanızın oğlusunuz. Güle güle, ha? Talihiniz açık olsun. Bizde dendiği gibi, şeytanın bacağı kır.”

Oliver, Conrad’ın uzattığı eli görmezden gelerek koltuğundan kalkmadı. “Ee, sonra ne oldu? Buraya geldi. Telefonlar etti. Cevap alamadı. Ne yaptınız?”

“Başka sözleri vardı.”

“Nerede kalıyordu? Akşam olmuştu çoktan. Sormayı düşündünüz mü? Nereye gitti? Yirmi yıldan beri onun hukuk danışmanısınız. Gecenin içine fırlatıp attınız mı onu?”

“Rica ederim. Duygusallaşıyorsunuz. Onun oğlusunuz. Ama aynı zamanda da hukukçusunuz. Lütfen dinleyin.” Oliver dinliyordu ama biraz beklemesi gerekti. Ve mesaj, geldiğinde acılı, ağır soluklarla kesilecekti. “İsviçre Barolar Birliği – bazı başka yetkililer – bu arada, polis de – gelip benimle konuştu. Beni suçlamıyorlar ama saygılı değiller ve yaklaşıyorlar.” Dudaklarını yalayıp büzdü. “Maalesef babanıza bu konuların yasal uzmanlık çerçevesinin dışında kaldığını söylemek zorundaydım. Bankalarla sorunlar – vergi konuları – belki de dondurulmuş hesaplar – bütün bunları konuşabiliriz. Ama ölü denizciler – yasadışı kargolar – ölü bir avukat, üstelik belki de tek ölü değil – bütün bunlar çok fazla. Rica ederim.”

“Yani babamı müvekkil olarak bıraktığınızı mı söylüyorsunuz? Çıkışını verdiğinizi? Güle güle?”

“Ona sert davranmadım Oliver. Beni dinleyin. Yüreksiz davranmadık. Frau Marty arabasıyla onu bankaya götürdü. Bankaya gitmek istedi. Hangi kartları oynaması gerektiğini görmek istiyordu. Bunlar onun sözleri. Ona borç para vermeyi önerdim. Çok değil, ben zengin biri değilim, olsa olsa birkaç yüz bin frank. Daha zengin olan dostlarım var. Belki ona yardım ederler. Üstü başı pisti. Eski bir kahverengi palto, kirli bir gömlek. Haklısınız. Hiç bildiğimiz Tiger değildi. İnsan kendinde olmayan birine akıl veremez. Ne yapıyorsunuz, lütfen?”

Oliver oturduğu yerden kalkmadan, evrak çantasıyla oynuyordu. Hoşnut olana kadar karıştırdıktan sonra ayaklandı, masanın etrafından dolandı ve birkaç soru sormak için koltukaltlarından kavrayıp sırtını duvara dayamak maksadıyla Conrad’ın hırkasına ve gömleğinin önüne uzandı. Oysa bu hareketi düşünmek, gerçekleştirmekten daha kolay olacaktı. Tiger’m her zaman dediği gibi, bende o öldürme içgüdüğü eksik. Onun için Conrad’ı yerde, yığılmış halde hıçkırıp inler bıraktı ve teselli olarak Mirsky’nin altmış sekiz sayfalık Noel ültimatomeni içeren dosyayı alıp evrak çantasına, sözde dosyalarının arasına sıkıştırdı. Hazır başlamışken çalışma masasının çekmecelerini de elden geçirdiyse de, gözüne çarpan tek şey muhtemelen Conrad’ın İsviçre ordusunda geçirdiği kahramanlık günlerinin mirası, kullanışsız bir hizmet revolveriydi. Frau Marty’nin bir şeyler yazmakla meşgul olduğu bekleme odasına girdi, kapıyı ardından kapayarak masanın üzerinden çapkınca eğildi.

“Babamı bankaya götürdüğünüz için teşekkür etmek istemişim,” dedi.

“Aa, rica ederim.”

“Oradan nereye gideceğini söylemiş olamaz, değil mi?”

“Maalesef söylemedi.”

Elinde evrak çantası, kısa bahçe patikasını geçti, kaldırıma ulaştı ve tepeden aşağıya yürümeye koyuldu. Derek peşine takıldı. Sıkıntılı bir öğleden sonraydı. Sadece tek bir arabanın geçebileceği genişlikte, parke taşı kaplı dar bir sokaktan indiler. Oliver uzun adımlarla yürüyor, başı dönüyor, topukları parke taşlarından sekiyordu. Küçük villaların ve aşına yüzlerin önünden geçti. Bahçenin birinde davet elbisesini giymiş sallanan Carmen'i ve onu iten Sammy Watmore'u gördü. Kapı komşuları Tiger çimleri biçiyor, ölmüş Jeffrey de altın sarısı yelesiyle babasını izliyordu. Çıplak Zoya bir tavan arası penceresinden ona el salladı. Solundan bir yol ayrıldı, o yola girdi, peşinde Derek'le bir süre koştu. Geniş bir yola çıktı ve ileride, bir tramvay durağının yanındaki girintide onu bekleyen sarı Audi'yi gördü. Arka kapısı açıldı. Derek onun peşinden arabaya atladı. Kızların seçili adları Pat ve Mike'tı. Pat bugün kahverengi saçlıydı. Yanındaki Mike ise başına bir eşarp dolamıştı.

"Bağlantıyı neden kestin Ollie?" diye sordu Mike omzunun üzerinden.

"Kesmedim."

Tepeden aşağıya, göle ve kente doğru yol alıyorlardı.

"Kestin. Muhtemelen kalkmaya hazırlandığın sırada."

"Sarsmış olmalıyım," dedi Oliver her zamanki belirsizliğiyle. Evrak çantasını Derek'e uzatırken, "Conrad okumam için bana bir belge verdi."

"Ne zaman yaptı bu dediğini?" diye ısrar etti Mike. Gözünü aynadan Oliver'a dikmişti.

"Neyi ne zaman yaptı?"

"O belgeyi ne zaman verdi?"

"Masanın üzerinden bana itti," dedi Oliver aynı belirsizlikle. "İttiğini kendi kendine itiraf etmek istemiyor olmalıydı. Tiger'ı bir delikten aşağı sallayıvermiş."

"O kısmını duyduk," dedi Mike.

Onu gölün kenarında, Bahnhofstrasse'nin başladığı yerde indirdiler.

Oliver bankadaki işlemler sırasında bütünüyle orada değilmiş gibiydi. Gülümseyip yalan söyledi, gülümsedi ve tokalaştı, oturdu, ayaklandı, gülümsedi ve yeniden oturdu. Ev sahiplerinde panik veya saldırganlık belirtileri görmeyi bekleyip, beklediğiyle karşılaşmadı. Conrad'la görüşmesi sırasında ona rehberlik eden, giderek kabaran öfke yerini uyuşturulmuş bir duygusuzluğa bırakmıştı. Tik kaplamalı bir bürodan diğerine sürüklenir, hatırlamakta zorlandığı eski tanıdıklar tarafından son değişiklikler hakkında bilgilendirilirken – Herr Birisi Kredi Bölümü'nün başına geçti ama selamlarını gönderiyor, Frau Dr. Birbaşkası şimdi Glarus'un bölge müdürü oldu ve onu göremeyeceği için çok üzülüyor – apandisit ameliyatından sonra uyanma odasındaki halini hatırladı. Herkesin emrini yerine getiren, bir hiç kimse. Repliklerini öğrenememiş bir dublör.

Bankanın lobisinden aşağıya düğmeleri olmayan saten çeliği bir asansörle inmişti. İlk görüşte birçok okul müdürlerinden biriyle karıştırdığı, Herr Albrecht adlı havuç saçlı biri tarafından karşılandı. Tokalaşırlarken, "Bunca yıl sonra, özellikle de muhterem pederinizin ziyaretinden bu kadar kısa süre sonra sizi burada görmekten çok mutluyuz Mr. Single," dedi Herr Albrecht. Pekâlâ, muhterem babam nasıldı yoksa sen de o Conrad pezevengi gibi bir delikten aşağı mı salladın onu? diye cevap verdi Oliver. Oysa bu soruları sadece zihninden sormuş olmalıydı ki, bir saniye sonra kendini nazik bir hatunun yanında, yeni kurallar uyarınca pasaportunun

fotokopisini almak zorunda olan Herr Dr. Lilienfeld'i görmek üzere mavi halıdan bir nehir üzerinde yürür bulacaktı. – "Ne kadar yeni?" – "Oh, *çok* yeni. Üstelik, buraya son gelişinizin üzerinden çok zaman geçti. Aynı insan olduğunuzdan emin olmamız gerek." Benim de diye düşündü Oliver.

Herr Dr. Lilienfeld beş yıl önceki daha yuvarlak, daha genç imzanın yerine Oliver'dan yeni bir imza örneği istedi. Kan örneği istemiş olsa, Oliver onu da vermeye hazırdı. Nazik hatun onu yeniden Müdür Albrecht'in yanına götürdüğünde, Oliver'ın daha birkaç dakika önce oturduğu gül ağacı koltuğa yerleşen, Tiger'dı. Görüntüsü Oliver'ın beklediği gibiydi: Yıkanmamıştı ve üzerinde sevgili kahverengi paltosu vardı. Arkasındaki duvarı kaplayan monitörlerde dünyanın fiyatları koşuşturup devrilirken, Herr Albrecht'in hitap ettiği kişi Oliver'dı, Tiger değil. Üstelik gölgelerin arasından çıkan ve kendini genişletilmiş Single hesap ailesinin yeni sorumlusu olarak tanıtan da Tiger değil, Herr Stämpfli adında, yuvarlak gözlü, fırça saçlı biriydi. Her Stämpfli her şeyin yolunda gittiğini söyleyerek Oliver'ı rahatlatmıştı. Orijinal yetki belgesi hâlâ geçerliydi – sonsuza dek geçerli olacaktı – ve tabii – dalkavukça bir sırtış – Herr Albrecht'in deyiimiyle mükemmel bir sağlığa sahip olan *kişisel* hesabını incelemesi için Oliver'ın yetkiye falan ihtiyacı olamazdı.

"Harika. Çok iyi. Güzel. Teşekkürler."

"Ancak ufak bir *nokta* var," dedi Herr Albrecht, Herr Stämpfli'nin kelleşmeye yüz tutmuş kafasının üzerinden. "Tüm yazışmaların kopyalarını istemiştiniz. Yetki belgenizin kopya çıkarmaya izin vermediğini söylemek zorundayım. Bizzat Mr. Tiger tarafından olmadıkça, hiçbir banka belgesi bankadan çıkarılamaz. Bu durum talimatlarda açıkça belirtilmiş, biz de bu kısıtlamaya uymakla yükümlüüz."

"Not alabileceğimi ummak istiyorum."

"Babanız da böyle ummanızı istiyordu," dedi Herr Albrecht ciddice.

Öyleyse emredilmiş, diye düşündü Oliver. Endişelenme gerek yok. Halı nehri bu sefer turuncuydu. Herr Stämpfli Oliver'ın yanı sıra, anahtarlarını şakırdatan bir gardiyan gibi yürüyordu.

"Babam giderken kâğıtları yanında götürdü mü?" diye sordu Oliver.

"Babanızın kusursuzca gelişmiş bir güvenlik içgüdüğü var. Tabii isteseydi, götürmesine izin verilirdi.

"Doğal olarak."

Oda bir hatırlama şapeliydi. Eksik olan tek şey, Tiger'ın cesedi idi. Balmumundan çiçekler, sevgili merhum için cilalı bir masa. Sevgili merhumun özel belgelerinden yazıcıdan çıkıp delinmiş kâğıt dolu tepsiler. Yapay deriden klasörler içinde, pirinç çubuklarla sıkıştırılmış hesap tablosu desteleri. Bir tel zimba, plastik bir topluiğne kutusu, ataşlar, lastik bantlar ve güzel ciltli not defterleri. Bir de, Oliver'a Beytüllahim'i hatırlatan yeşil bir dağın tepesinden İsviçre bayrağı sallandıran bir Engadine köylüsünü gösterir hediye kartpostallardan bir demet.

"Kahve içer misiniz Mr. Oliver?" diye sordu Herr Stämpfli, dünyadaki son yemeğini sunar gibi.

Herr Stämpfli Solothurn'da oturuyordu. Boşanmıştı, boşandığına pişmandı ama eşi yalnızlığı onun varlığına yeğlediğini söylemişti, onun için başka ne yapabilirdi ki? Alouette adında, babasıyla kalan bir kızı vardı, şimdi biraz şişmandı ya, daha sadece on iki yaşındaydı ve biraz egzersizle zayıflayacaktı mutlaka. Saat beşe geliyordu ve banka kapanmak üzereydi ancak Mr. Oliver ihtiyaç duyarsa Herr Stämpfli sekize kadar onun yanında kalmaktan onur duyacaktı, yapacak özel bir şeyi yoktu ve akşamlar üzerine geliyor gibiydi.

"Alouette gecikmenizden kaygılanmaz mı?"

Alouette basket oynuyor diye açıkladı Herr Stämpfli. Her salı, saat dokuza kadar basket oynar.

Oliver yazıyordu, okuyordu, çok fazla kahve içiyordu; üstelik de hepsini aynı anda. Brock olmuştu. Kel Bernard'ı

ve onun irkin Şirketlerini istiyorum. Tiger olmuştu, Single Holdings Offshore hesabının damarlarından beslenen “uydu hesapların” efendisi. Sonra yine ortağı ve babasının tüm yetkilerini sonsuza dek üstlenmiŐ Oliver oluyordu. Ardından, otuz bir milyon pound değerinde, Derviş adlı bir Liechtenstein vakfının ve Antigua’da Skyblue Holdings adlı bir Şirketin sahibi kel Bernard. Bernard kurŐunęeirmez olduğunu sanıyor diyor Brock. Bernard suyun üzerinde yürüyebileceğini sanıyor ama işler benim istediğim gibi geliŐirse o pis hayatının sonuna kadar batar. Oliver Skyblue Holding oluyor ve holdingin varlığı tek bir villa değil, her biri Lanus, Plexus veya Mentor gibi salakça isimler taşıyan Őirketlere ait tam on dört villa. Bernard veznedar demişti Brock, Bernard Hidra’nın en önemli yöneticisi. Tekrar Brock oluyor, ikinci emekli maaşları için hizmete koşan, mkemmelikten uzak devlet memurlarını anlatıyor. Ardından yine Tiger’ın oğlu Oliver oluyor, Herr Stmpfli’nin iç karartıcı bakışlarının altında sabırla ve okunaklı yazıyor. On iki yaşına dönüyor, bu kez Herr Stmpfli’nin değil, Mr. Ravilious’un gzetmenliğinde sınava giriyor. Zayıflamak için Solothurn’da dokuza kadar basket oynayan Alouette. Bir sayfada Antigua, bir sonrakinde Liechtenstein, ardındakinde Büyük Cayman. İspanya’da, Portekiz’de, Andorra’da ve Kuzey Kıbrıs’ta, yazıyor. Şimdi bir kumarhaneler, oteller, tatil köyleri ve diskotekler zincirinin sahibi. Sonra Tiger oluyor, kişisel varlıklarını topluyor ve iki yüz milyon pound’dan ne kadar eksik kaldığını hesaplıyor. Cevap, Tiger’ın hatırladığına göre, yüz on dokuz milyon pound. “Likit hesap” diye okuyor. Başlık falan yok, salt altı basamaklı bir rakam ve sayfanın tepesinde TS harfleri. Halihazırdaki değer, çeşitli para birimlerinde on yedi milyon pound. Son iki haftada kaydedilmiş iki borç: Biri *havale* olarak belirtilen beş milyon otuz pound, diğeri de tarihi yazılmış ve *hamiline* elli bin pound.

“Babam bu parayı nakit olarak mı çekti?”

Herr Stämpfli nakit diye doğruluyor. Herr Stämpfli parayı çantasına yerleştirmesine bizzat yardım etmiş.

“Hangi para birimiyle?”

Herr Stämpfli bir İsviçre guguklu saati gibi, “İsviçre frangı, dolar ve Türk lirası,” diye açıkladı, ardından da gururla ekledi: “Şahsen gidip getirdim.”

“Benim için de biraz getirebilir misiniz?”

Oliver’ı şaşırtan soru iki harici etken tarafından dayatılmıştı. Birincisi, kendi isimsiz hesabına rast gelmiş ve üç milyon pound olduğunu görmüştü. İkincisi, Brock’un yurtdışındayken kendi hesabından para çekmesini, planda olmayan bir firara yelteneceği gibi aşağılayıcı bir nedenle yasaklamasıydı – son üç günde bu firar düşüncesi oldukça çekici gelmişti ya.

Herr Stämpfli’nin Oliver’ı belgelerle baş başa bırakması yasaktı. Olağanüstü bir teferruatla gece veznedarına telefon etti ve Oliver’ın namına yüzlük banknotlarla otuz bin dolar, iki bin İsviçre frangı, ha, bir de babam gibi biraz Türk lirası siparişi verdi. Bir deste banknot ve makbuzla donanmış bir rahibe göründü. Oliver makbuzu imzaladı ve banknotları Hayward takımının sayısız cebine dağıttı. Hiçbir sihirbaz bunu daha gösterişsiz yapamazdı. Kutlama babında, bankanın bayrak sallayıcılı kartpostallarından birini aldı, Sammy’ye güzel bir mesaj karaladı ve kartpostalı da cebine attı. Yeniden rakamlara eğildi. Cesareti kırılmak üzereyken saat yediyi çaldı.

Utangaç bir tebessümle, Herr Stämpfli’ye, “Alouette’i daha fazla bekletemem,” dedi. Elyazısı sayfaları bloknottan dikkatle kopardı, Herr Stämpfli sağlam bir zarf buldu, açık tutarak Oliver’ın kâğıtları zarfa tıkıştırmasını bekledi. Sonra da Oliver’a ana merdivenden ön kapıya kadar eşlik etti.

“Babam buradan sonra nereye gittiğini söylemiş miydi?”

Herr başını iki yana salladı. “Türk liralarıyla, belki de Türkiye’ye.”

Dışarının yarı karanlığında Derek bekliyordu. Park edilmiş arabaya doğru yürürlerken, “Şapka değiştiriyorsun,” dedi.

"Nat'ın talimatı. Adınız Mr. ve Mrs. West ve kentin öbür tarafında, işadamlarının konakladığı aşk yuvasında kalıyorsunuz."

"Neden?"

"Meraklılar."

"Kimler?"

"Bilinmiyor. İsviçreliler olabilir, Hoban'ın tayfası olabilir, Hidra olabilir. Belki de Conrad öttü."

"Ne yapmışlar?"

"Aggie'yi izlemişler, otele gelip soruşturmuşlar, çamaşırlarını koklamışlar. Emir geldi. Kafanı egeceksin, sahne ışıklarından çekileceksin ve yarın sabah ilk uçakla eve döneceksin."

"Londra'ya?"

"Nat mola istedi. Ne yapmasını bekliyorsun? Seni bir ağaca bağlayıp kurtları beklemesini mi?"

Oliver arabada, Derek'in yanına oturmuş, göl boyunca uzanan ışıklara bakıyordu. Bayat çorba kokan pis bir gökdenin lobisinde, Pat ve Mike ilan panosunu incelerken Derek 509 numaralı odayla konuştu. Oliver fırsattan yararlandı, cebinden Sammy'nin kartpostalını çıkardı, pulun yapıştırılacağı yere, "509 hesabına" diye yazıp, otelin posta kutusuna attı.

"Seni bekliyor," dedi Derek Oliver'a asansörü işaret ederek. "Benim yerime sen dostum."

* * *

Çok küçük bir odada çift kişilik bir yatak. Yatak ufak tefek âşıklar için bile küçükken, birbirine dokunmamaya kararlı iki büyük ve evli yabancı için söz konusu olamazdı. Odada bir mini bar, bir de televizyon vardı. Yatağın ayakucuna iki minik koltuk sıkıştırılmıştı ve başucunda da iki frank karşılığında insana iyileştirici bir masaj sağlayan bir yarık bulunuyordu. Genç kadın her ikisinin bavulunu da açmıştı. Oliver'ın yedek elbisesi dolapta asılıydı. Kadın güzel bir parfüm sürmüş olmalıydı. Oysa Aggie'yi hiç parfümle özdeşleştirmemiş, hep

açık havaya uygun olduğunu düşünmüştü. Bütün bunları ya-
tağın ayakucuna, sırtı genç kadına dönük olarak otururken
düşünmüştü; Aggie'ye lavabonun başında duruyor, makya-
jında son rötuşları yapıyordu. Oliver yanında getirdiği rakun
Rocco'yu omuzlarında gezdiriyor, cebindeki paralar nedeniy-
le ceketini çıkarmıyordu.

"Burada konuşmanın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Kadın aralık kapının ötesinden, "Paranoyak değilsen,"
diye cevap verirken Oliver belli etmeden ceketinin cebindeki
nakit parayı boşalttı, gömleğinin düğmelerini çözüp banknot-
ları belinin çevresine dağıtmaya çabaladı.

"Herkes ona karşı," diye yakındı, yüzlük bir desteyi beline
yerleştirirken. "Ondan yana bir tek Yevgeni var. Ben bile ya-
nında değilim."

"Ee?"

"Ona borcum var."

"Ne borcun var?" Sesi biraz Heather'ı andırdığından genç
kadının dudak boyasını falan ısırıldığını tahmin etti. "Oliver,
herkese *kendimizi* borçlanamayız."

"Borçlanırsın. Para tümüyle gömleğinin içindeydi. Ceketini
çıkardı ve Rocco'yu yeniden işe koştı. "Seni gördüm. Var-
diyaya çıkmış hemşire gibisin. Herkes senin hastan."

"Palavra." Oysa dudaklarıyla ne yapıyorsa, P harfini pek
söyleyememişti. "Hem o hayvanı bana uzatıp sallamaktan
vazgeç, beni sinirlendiriyorsun."

Evlilikte ilk kavgamız diye düşündü Oliver, Rocco'nun
burnunu okşadı, yüzünü çeşitli biçimlere soktu. Kadın ban-
yodan çıktı. Oliver banyoya girdi, kapıyı kapatıp kilitledi. Be-
linin çevresindeki parayı alıp rezervuarın arkasına sıkıştırdı.
Sifonu çekti, musluklardan su akıttı. Odaya dönüp temiz bir
gömlek aradı. Genç kadın bir çekmeceyi çekti, Heathrow'da
ona aldığı kravata uyan bir gömlek uzattı.

"Bunu nereden buldun?"

"Bütün gün boyunca başka ne yapacaktım ki?"

Meraklıları hatırlayıp kadının buna sinirlendiğini tahmin etti. Kaygıyla, "Pekâlâ, seni izleyenler kimdi?" diye sordu.

"Bilmiyorum Oliver, onları göremedim ki sorayım. Bizimkiler görmüş onları. Rolümde gözetlenme bilinciyle hareket etmek yok benim."

"Aa, doğru. Evet. Tabii. Özür dilerim." Yeni gömleğini giymek için banyoya dönmek saçmaydı. Üstelik üzerinde bir şey bulunmadığında izleyicilerine saklayacak bir şeyin olmadığını göstermek de her zaman iyidir. Eski gömleğini çıkardı ve selofanla yeni gömleğin içindeki kartonu tutan iğneleri beceriksizce çıkarmaya çalışırken midesini içeri çekti. Genç kadın gömleği elinden alıp, işi tamamlarken de, "Paketin üzerine kaç iğne araman gerektiğini yazmalılar," diye söylendi. "Bunu başından geçirirken bir tarafını delebilirsin."

"Kolları düğmeli," dedi genç kadın. "Sevdiğin gibi."

"Kol düğmelerinden pek hoşlanmam," diye açıkladı.

"Söylemen gerekmez. Farkındayım."

Gömleğini giydi, fermuarını indirip eteklerini pantolonuna sokarken genç kadına sırtını döndü. Kravatını bağlamayı hiç beceremezdi ve Heather'ın Winsdor düğümü atmak için nasıl ısrar ettiğini, bütün sihirbazlığına rağmen bir türlü öğrenemediğini düşündü. Sonra bu işi öğrenmesi için Heather'a kaç erkek gerekmiş olacağını merak etti, Nadia'nın ya da Kat'in Tiger'm kravatını bağlayıp bağlamadığını düşündü; Tiger şu anda kravatlı mıdır, yoksa örneğin kendini kravatıyla asmış mıdır ya da kravatlıyken beynini dağıtmışlar mıdır, bütün bunları merak etti. Oliver'ın zihni kafatasının içinde lastik bir top gibi sıçrayıp duruyordu ve doğal davranmak, her zamanki gibi çekici olmak, resepsiyonun arkasında gözüne ilişen havayolu veya demiryolu tarifelerinden birini edinmekten başka yapabileceği bir şey de yoktu.

Masaları bir nişin içinde, üzerinde inek çanları asılı bir âşıklar yuvasıydı. Restoranın geri kalanında, gri takımlar giymiş birbirine benzer işadamları ifadesiz yüzlerle yemek

yyordu. Pat ve Mike bir duvarın dibinde yalnız başlarına oturuyor, yüz kadar yalnız erkek gözü tarafından gizlice soyuluyordu. Aggie Amerikan tarzı bonfile ve kızarmış patates ısmarladı. Bana da aynından lütfen. Genç kadın işkembeyle soğan ısmarlamış olsa, yine aynını isteyecekti. Küçük kararlar alamıyordu bir türlü. Yarım litre Dôle ısmarladı, oysa Aggie sadece madensuyu içecekti: Köpüren dedi garsona, ama ben içmiyorum diye sakın cayma Oliver.

“Görevde olduğun için mi?”

“Ne, görevde olduğum için mi?”

“Alkole dokunmamak,” diye cevap verdi Aggie, ama Oliver ne dediğini fark etmedi. Gözleriyle ona çok güzelsin di-yordu. Bu beyaz hastane ışığında bile saçma denecek kadar sağlıklı, ışıltılı güzelsin. “Biraz zor bir iş,” diye yakındı.

“Nedir, zor olan?”

“Bütün gün boyunca bir kişi olmak, akşam olunca da başka birine benzemek. Artık kim olmam gerektiğinden bile emin değilim.”

“Kendin ol Oliver. Bir seferlik de olsa.”

Oliver başını sıvazladı. “Doğru ya, olacak fazla bir şey kalmadı. Tiger ve Brock’un benimle işleri bittikten sonra.”

“Oliver böyle konuşacaksan yemeğimi yalnız yerim.”

Bir süre ara verdi, sonra yeniden deneyerek genç patronun Noel partisinde Single’ın kadın personeline sorduğu soruları sordu: En büyük arzusu neydi, bundan beş yıl sonra kendini nasıl bir yerde görmek isterdi, bebek mi, yoksa kariyer mi planlıyordu, yoksa ikisini birden mi?”

“Aslına bakarsan Oliver, en ufak bir fikrim yok.”

Yemek sonunda bitti, Aggie hesabı imzalarken Oliver onu izledi: Charmian West. Barda –bar resepsiyonun öbür tarafındaydı– birer kadeh içmeyi önerdi. Birkaç saat daha, ondan sonra özgür biriyim diye düşünüyordu. Pekâlâ dedi Aggie, barda birer kadeh içelim. Belki de odaya dönmeden önce bu gecikmeden memnundu.

“Ne arıyorsun?” diye sordu Oliver’a.

“Paltonu.” Sokağa çıktıklarında, Heather her zaman palto-sunu giyerdi. Oliver’ın giyip çıkarmaya yardım etmesinden, arada da gidip asmasından hoşlanıyordu.

“Yatak odasından yemeğe gidip gelirken paltoyu ne yapayım?”

Tabii ya. Ne aptalım. Aggie resepsiyondan geçerken West için bir mesaj olup olmadığını sordu. Yoktu ama bara gitmek için yeniden yürümeye başladıklarında Oliver’ın ceketinin sol cebinde bir sürü tren ve uçak tarifi vardı ve izleyiciler en ufak şey fark etmemişti. Aşk, insanın yanına kâr kalabilecek bir şeydir. Barda brendi ısmarladı, Aggie yine madensuyu, genç kadın hesabı ödediğinde bir adamın kapatması olmakla ilgili bir espi yaptıysa da Aggie gülümsemedi. Tek başlarına bindikleri asansörde de mesafeyi korudu: Katrina’yla en ufak bir ilgisi yok. Önden girdiği odada her şeyi planlamıştı bile. Oliver daha iriydi, onun için yatakta yatacağı. İki koltuk Aggie’ye yeter de artardı bile. Ayrıca yorganla iki yastığı da alacaktı. Oliver’ın payına battaniye, kapitone yatak örtüsü ve banyoyu önce kullanma hakkı düşüyordu. Genç kadının gözünde bir hoşnutsuzluk ifadesi gördüğünü sandı ve kendi gündemini kovalamak yerine gerekeni yapmış olsa, uyku düzeninin daha uzlaştırıcı olup olmayacağını düşündü. Gömleğini çıkardı ama ayakkabılarıyla pantolonuna dokunmadı. Ceketini gardıroba astı, tarifeleri alıp koltuğunun altına sıkıştırdı, bornozu omzuna attı, tuvalet çantasına uzanıp sabah-leyin banyo yapmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak banyoya girdi, kapıyı kilitledi. Tuvaletin üzerine oturarak tarifeleri inceledi. Rezervuarın ardına sıkıştırdığı parayı çıkarıp tuvalet çantasına doldurdu, planına son rötuşları yaparken gürültüyle sifonu çekip dişlerini fırçaladı. Kapının öbür yanında Amerikan televizyon haberlerinin askeri trampetlerini işitti.

“Larry King’se, pezevengi kapat,” diye seslendi bir marifet gösteriyormuş gibi.

Yüzünü yıkadı, lavabonun içini temizledi, kapıyı vurdu, "Gel," dendiğini duydu, odaya döndüğünde Aggie'yi boğazına kadar bornoza bürünmüş, saçını bir duş bonesiyle toplamış buldu. Aggie banyoya girdi, kapıyı kapatıp kilitledi. Televizyon kurşungeçirmez yelek giymiş, makyajlı bir kadının sayesinde siyah Afrika'daki felaketleri gösteriyordu. Oliver su sesini bekledi, işitemedi. Kapı açıldı, Aggie ona bir kez bile bakmadan saç fırçasıyla tıraşını aldı, banyoya dönüp kapıyı yeniden kilitledi. Akan duşun sesini duydu. Yeniden gömleğini giydi, tuvalet çantasını bir bez torbaya sıkıştırdı, Rocco'yu, çoraplarını, külotlarını, üzerine iki başka gömleği ve balonlu Brearly'yi ekledi. Duşun sesi devam ediyordu. Rahatlayarak ceketini giydi, bez torbayı aldı, parmaklarının ucunda kapıya gitti. Yatağın yanından geçerken, telefon bloknotuna bir mesaj karalamak için durdu. *Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Seni seviyorum. O.* Kendini daha iyi hissederek elini kapının tokmağına uzattı, sesi boğması için Afrika cangıllarındaki felaketlere güvenerek çevirdi. Kapı açıldı, odaya son bir kez bakmak için arkasına döndüğü zaman duş bonesini çıkarmış, kapının aralığından onu izleyen Aggie'yi gördü.

"Kapıyı kapat. Usulca."

Kapattı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Sesini yükseltme."

"İstanbul'a."

"Havadan mı, trenle mi? Karar verebildin mi bari?"

"Pek veremedim." Genç kadının gözlerinden kurtulmak telaşıyla saatine baktı. "Zürih istasyonundan yirmi iki otuz üçte kalkan tren, sekizde Viyana'da oluyor. On buçuktaki Viyana-İstanbul uçağına yetişebilirim."

"Yoksa?"

"Yirmi üçte Paris ve dokuz elli beşte Charles de Gaulle."

"İstasyona nasıl gitmeyi düşünüyorsun?"

"Tramvayla ya da yayan."

"Neden taksiyle değil?"

“Şey, bulabilirsem, taksiyle. Belli olmaz.”

“Neden uçağa Zürih’ten binmiyorsun?”

“Trenlerin daha anonim olduğunu düşündüm. Uçağa farklı bir yerden binmek istedim. Her halükârda sabaha kadar beklemem gerekecekti.”

“Yaa tabii, çok akıllıca. Koridorun karşısında Derek, odayla asansörün arasında da Pat ve Mike var. Bunu hiç düşünmüş müydün?”

“Uyuyor olabilirler dedim.”

“Herhalde otelin de gecenin bu saatinde elinde bavulla resepsiyonun önünden sıvışmanı izleyip mutlu olacağını sandın?”

“İyi de, hesabı ödemek için sen varsın ya, yalan mı?”

“Peki, para olarak ne kullanacaktın?” Oliver cevap verme fırsatını bulamadan – “Dur, söyleme. Bankadan para çektin. Banyoda sakladığın paraydı.”

Oliver kafasının tepesini kaşıdı. “Yine de gidiyorum.” Eli hâlâ kapı tokmağındaydı, öylece dikiliyordu ve hissettiği kadar kararlı görüldüğü umudundaydı, çünkü eğer genç kadın onu durdurmak için örneğin Derek’i veya kızları uyandırarak bir girişimde bulunursa, Aggie’yi bir şekilde engelleyecekti. Aggie ona arkasını dönerek bornozunu çıkardı ve bir an için muhteşem bir çıplaklıkla giyinmeye başladı. Ve Oliver yine her zamanki gibi geç de olsa, geceyi iki koltukta geçirmeyi önerecek kadar iffetli bir kızın adam gibi çıkmak için pijamalarını ya da geceliğini banyoya götürmesi gerektiğini, oysa Aggie’nin hiç de böyle yapmadığını fark etti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu bir salak gibi ağzı açık, onu seyrederek.

“Seninle geliyorum. Ya ne yaptığımı sandın? Sokakta karşıya geçerken bile güvende değilsin.”

“Peki ya Brock?”

“Brock’la evli değilim. O çantayı yatağın üzerine koy ve bırak da adam gibi toplayayım.”

Çantayı adam gibi toplamasını seyretti. Çantaya kendi eşyasını katmasını seyretti; bütün eşyasını değil, böylelikle sadece bir bavulları olacaktı. Geri kalan eşyasını ikinci bir bavula yerleştirmesini seyretti, böylece, “Derek uyandığında her şeyi hazır bulacak,” –fısıldar gibi– ve Derek’in canını sıkmanın genç kadını hiç de rahatsız etmediğini fark etti. Aggie tekrar banyoya girince minik odada amaçsızca dolandı, kâğıt inceliğindeki duvarın ötesinden alçak sesle taksi çağırttığını, aynı zamanda da hemen gitmeleri gerektiği için oda hesabını hazırlamalarını istediğini işitti. Aggie banyodan yanına gelip mırıldayarak peşinden gelmesini, bavulu taşıırken sağa sola çarpmamasını söyledi. Sonra dönüp kapının tokmağına uzandı, sessizce kaldırdı. Koridorun hemen kapısında “Servis” yazılı bir kapı vardı. Aggie kapıyı açtı, peşinden gelmesini işaret etti ve Oliver onun ardından, Curzon Caddesi’ndeki kötü merdiveni hatırlatan taş basamakları indi. Genç kadının resepsiyonda hesabı ödemesini izledi, Aggie o sırada da kalçalarıyla Camden’daki bahçede yaptığı tuhaf hareketi tekrar etti, ağırlığını bir bacağına verip diğerini bir şekilde dikti. Genç kadının saçlarının hâlâ omuzlarında olduğunu fark etti ve tepeden gelen iğrenç ışığın altında bile ata binişini, yamaçlara tırmanışını ve somon tutarken yağmurluk reklamı çektiyormuş gibi görünmesini düşledi.

“Taksi gelmiş mi, Mark?” diye sordu omzunun üstünden, imzasını atarken. Oliver hâlâ hayal kurduğundan, kim olduğunu hatırlayana kadar Mark’ı bulmak için umarsızca çevresine bakındı.

İstasyona kadar konuşmadılar. Vardıklarında Aggie bilet alırken Oliver bavulu bekledi, durmadan unuttuğu için tekrar tekrar platform numarasını kontrol etti. Ve birden herhangi bir Mr. ve Mrs. West gibi, kendilerini bavullarını platformda çeker, kompartımanlarını arar buldular.

Brock o akşama kadar günün veya gecenin herhangi bir münasebetsiz saatinde habersiz gelerek, bazı üstü örtülü sorular sorarak, bazılarını da karnı burnunda, dokunulmadık bırakarak, Massingham'ı masadan tutmaya yönelik uzun bir oyuna güvenmiş, bu arada da vaatlerini hep sıcak tutmaya özen göstermişti – evet efendim, dokunulmazlık işlemlerinizi yürüyor – hayır efendim, William'ı taciz etmeyeceğiz – bu arada, bize şu küçük sorunda yardımcı olabilir misiniz? Onu konuşturacak ne varsa diyordu Aiden Bell'e, bilgiler gelmeyi sürdürürken içindeki kimyayı uyanık tutacak ne varsa.

“Neden içeriye aldırıp zaman kazanmıyorsun?” diyordu Bell.

Çünkü bizden daha büyük bir şeylerden korkuyor diye cevap veriyordu Brock. Çünkü William'ı seviyor ve bombanın nereye saklandığını biliyor. Çünkü bu vefalı bir döne, döneğin en beter cinslerinden biri vefalı olanlarıdır. Çünkü neden bize geldiğini ya da kimden saklandığını anlayamıyorum. Ya da pragmatik Orlovların bu yaştan sonra törensi cinayetlere neden kalkıştıklarını.

Oysa bu akşam, Brock Massingham'dan bir adım ileride olduğunu biliyor, hazırlıklarını buna göre yapıyordu ama daha önceki karşılaşmalarını berbat etmiş o gizemli güvensizlik tam anlamıyla kaybolmamıştı: Oturmaya bir şeyler vardı, bir şeyler eksik gibiydi. Oliver'ın Dr. Conrad'la yaptığı ve aynı öğleden sonra İngiltere'nin Zürih Konsolosluğu'nun

dijital olarak şifrelediği konuşmayı dinlemişti. Oliver'ın banka-
kada tuttuğu notlarla kendine önemli bir patika açmış olma-
sına rağmen, uzmanların son damlaya kadar sıkmalarının
aylar alacağını biliyordu; yine de en ufak bir kuşkusu kalmış
olsa bile, Single'ın Hidra'ya inanılmaz komisyonlar ödediği-
nin, veznedar ve hazine yetkilisinin Porlock olduğunun canlı
kanıtlarını Oliver'ın gözleriyle görmüştü. Dr. Mirsky'nin ha-
zırladığı ve günün son uçağıyla Londra'ya gönderilen, şimdi
majestelerinin gümrüğünün mührünü taşıyan altmış sekiz
sayfalık ültimatoma bir kopyasını koltuğunun altına sıkış-
tırmıştı. Planladığı gibi hızla konuya girdi, daha oturmadan
ilk sorusunu gönderdi.

"Son Noel'i nerede geçirdiniz efendim?" dedi, "efendim"
sözcüğünü kasap satırı gibi kullanarak.

"Rockies'te kayak yaparak."

"William'la birlikte?"

"Tabii."

"Hoban neredeydi?"

"Onun ne ilgisi var? Ailesiyle olmalı."

"Hangi aile?"

"Muhtemelen karısının ailesiyle. Kendi annesiyle babası
hayatta mı, bilmiyorum." Brock'un acelesinin aksine uy-
şuk bir sesle, "Bana sanki öksüz-yetim gibi geliyor, öyle değil
mi?" dedi.

"Yani Hoban İstanbul'daydı. Orlovlarla birlikte. Hoban
Noel için İstanbul'daydı. Doğru mu?"

"Bence öyle. İşin içinde Alix varsa, insanın emin olması
güçtür. Deyim yerindeyse, durgun su gibidir. Derinden akar."

"Noel zamanı Dr. Mirsky de İstanbul'daydı," dedi Brock.

"Ne inanılmaz rastlantı. Londra'nın iki katı nüfusun için-
de, birbirlerinin ayağına basmış olmalılar."

"Dr. Mirsky ve Alix Hoban'ın çok eskiden beri arkadaş ol-
duklarını duysanız, şaşırır mısınız?"

"Pek şaşırmam."

“İlişkilerinin cinsi hakkında ne düşünürsünüz – eskiden?”

“İma ettiğiniz buysa, sevgili değillerdi, tatlım.”

“Onu demiyorum. Birbirlerine başka nedenlerle bağlı olduklarını düşünüyorum, size de bu nedenler hangileriydi diye soruyorum.”

Hoşlanmadı diye düşündü Brock ve keyfi yerine geldi. Zaman kazanmaya çalışıyor. Gözler masanın üzerindeki zarfta. Şimdi başka yerde. Dudaklarını ıslatıyor. Bu herif ne kadarını biliyor, ona ne kadarını anlatmak gerek diye düşünüyor.

“Hoban başarılı bir aparatçıktı,” dedi Massingham uzun uzun düşündükten sonra. “Mirsky de aynı cins yaratık, ama Polonya’dan. Birlikte iş yaptılar.”

“Aparatçık derken, hangi kurumu ima ediyorsunuz?”

Massingham omuzlarını küçümser gibi silkti. “Biraz şu, biraz da bu.” Sonra küstahça, “Bu konuları konuşmak için yetkili olup olmadığınızı merak ediyorum,” diye ekledi.

“Öyleyse, istihbarat. Kendi ülkelerinin istihbarat servislerinde çalışıyorlardı. Biri Sovyet, diğeri Leh.”

“Teknokrat diyelim, yeter,” dedi Massingham Brock’u bir kez daha yerine oturtmayı deneyerek.

“İngiliz Büyükelçiliği’yle Moskova turunuz sırasında, Sovyet İstihbaratı’yla paralel görüşmeler yapanlardan değil miydiniz?”

“Birkaç sondaj yaptık. Çok gayriresmi, *oldukça* romantik ve *son derece* gizliydi. Ortak taban arıyorduk. Olası ilgi hedefleri. El ele nasıl ileri gidebiliriz. Korkarım size daha fazlasını söyleyemeyeceğim.”

“Ne gibi hedefler?”

“Terör. Tabii Rusların finanse etmediği terör.” Massingham’ın keyif aldığı belliydi.

“Suç?”

“Katılmadıkları türünden.”

“Uyuşturucu?”

“Suç değil mi ki?”

"Onu siz söyleyeceksiniz," dedi Brock ve bir puan aldığını düşünerek sevindi, çünkü Massingham ağzını gizlemek için parmaklarını dudaklarına götürmüş, gözleri kitap raflarına dönmüştü. "Hem sondaj yaparken Sovyet tarafındakilerden birisi de Alix Hoban değil miydi?" diye sordu.

"Olduğunu pekâlâ biliyorsunuz."

"Uzmanlık alanı neydi?"

"Suç."

"Organize suç mu?"

"Oksimoron, tatlım. Tanım olarak, örgütsüz."

"Sovyet suç çeteleriyle ilişkili miydi?"

"Onlara bakıyordu."

"Yani onların bordrosundaydı diyorsunuz."

"Bu kadar dar görüşlü olmayın canım. Oyunun nasıl oynandığını çok iyi biliyorsunuz. Kaçak avcıyla avlak bekçisi arasında bir alışveriş işte. Herkesin payına bir şey düşmezse, anlaşma olmaz."

"O dönemde Mirsky de etrafta mıydı?"

"Neyin etrafında?"

"Sizinle Hoban'ın." Brock için esinlenilmiş bir hareketti. Planlamamıştı, hatta o âna kadar düşünmemişti bile. Zarfı alıp yırtarak açtı. İçinden kırmızı ciltli belgeyi alıp sandığın üzerine attı. Sonra zarfı alıp buruşturdu ve kusursuz bir hareketle tavan arasının öteki ucundaki sepete gönderdi. Kırmızı dosya karanlık odada bir ateş gibi yandı. "Size Dr. Mirsky'yle seksenlerin sonundaki Moskova turunuz sırasında mı tanıştığınızı sormuştum," diye hatırlattı Massingham'a soruyu.

"Onunla bir-iki kere karşılaşmıştım."

"Bir-iki kere."

"Çok Almanlaştınız. Mirsky konferanslara gidiyordu. Ben konferanslara katılıyordum. Bütün bunlar öğle aralarında doktorculuk oynadığımız anlamına gelmez."

"Mirsky de Polonya İstihbaratı'nı temsil ediyordu."

"Olduğundan büyük göstermek istiyorsanız, evet."

“Britanyalı ve Rus istihbarat yetkilileri arasındaki bir toplantıda Polonya İstihbaratı’nın ne işi vardı?”

“İşbirlikçilik hakkında konuşmak hakkında konuşmak. Polonya görüşünü anlatmak. Çekler, Macarlar ve Bulgarlar da vardı,” –şimdi yalvarır gibi– “bütün bunları biz *teşvik ettik* Nat. Sovyetler yeşil ışık yakmadan uydularına açılmanın bir anlamı olamazdı, öyle değil mi? O zaman sistemi kısa devreye sokup uyduları başından dahil etmek daha doğru değil mi?”

“Orlov kardeşlerle nasıl tanıştınız?”

Massingham alaycı bir çığlık attı. “O dediğiniz *yıllar* sonraydı mankafa!”

“Altı yıl. Single adına pezevenklik yapıyordunuz. Tiger Orlov bağlantısını istiyordu, o işin de pezevenkliğini yaptınız. Nasıl? Mirsky’nin aracılığıyla mı, yoksa Hoban’ın mı?”

Massingham’ın araştırmacı gözleri yeniden kırmızı dosyaya gitti, sonra Brock’a döndü.

“Hoban.”

“O sırada Hoban Zoya’yla evli miydi?”

“Evlenmiş olabilirdi” –yüzünü asarak– “bugünlerde evliliğe inanan var mı? Alix’in hedefi Yevgeni’nin kızlarıydı, hangisini alacağını pek takmıyordu.” Rahatsız bir kıkırdamayla, “Damat da terfi eder,” diye ekledi.

“Mirsky’yi kardeşlerle tanıştıran da Hoban’dı.”

“Muhtemelen.”

“Tiger, Mirsky’nin işe karışmasına itiraz etmedi mi?”

“Neden etsindi ki? Mirsky son derecede zekiydi, başarılı bir Polonyalı avukattı, herkesi tanıyordu, birinci sınıf bir organizasyonu vardı. Kardeşler batıya açılmak istedilerse, Mirsky onlar için ilk tercih olmalıydı, Mirsky tam aradıkları adamdı. Limandaki çocukları tanıyordu. Gdansklıydı, kapıları açmayı biliyordu. Yevgeni daha ne dileyebilirdi ki?”

“Hoban demek istediniz, değil mi?”

“Neden? Hâlâ Orlovların operasyonuydu.”

“Öyle ama işi yürüten Hoban’dı. Aslına bakarsanız, bir Hoban-Mirsky gösterisiydi.” Parmağını kırmızı dosyaya bastırarak, “Hoban, *Massingham*, Mirsky işiydi,” diye devam etti. “Kötü birisiniz, Mr. Massingham. Kulaklarınıza kadar batınız. Sadece para aklamadınız. Dünyanın en pis oyununda başoyuncusunuz. Efendim.”

Massingham’ın manikürlü parmakları oldukları yerde seğiriyordu. İki dakika içinde ikinci kere gırtlakını temizledi. “Bu doğru değil. Bu dediğiniz gülünç bir yalan. Para işleri Tiger’la Yevgeni’deydi, sevkیاتlar da Mirsky’yle Hoban’da. Bütün iş elden verilen mektuplarla yönetildi ve ben bunlardan hiçbirini görmedim. Sadece Tiger’ın gözleri içindi.”

“Size bir şey sorabilir miyim Randy?”

“Bütün işi bana yüklemek isteyecekseniz, hayır.”

“Hiç –en başlangıcında diyelim– örneğin, Hoban sizi en üst kata çıkardığında – ya da Mirsky – ya da siz onları götürdüğünüzde – ve birbirinize imparatorluğu gösterdiğinizde – ve Tiger’ı kenara çekip aynını ona da yaptığınızda – ya da o sizi götürdüğünde, puan hesabı yapmıyorum – siz ya da içinizden herhangi biri, yüksek sesle, bir diğerine, sadece bire bir olarak, *uyuşturucu* kelimesini telaffuz etti mi?” Massingham sorunun salakça olduğunu ima ederek küçümser gibi omuz silkti. “Harp başlıkları? Nükleer ya da başka türlü? Parçalanabilir malzeme? Yine mi hayır?” Massingham her seferinde başını sallıyordu. “Eroin?”

“Aman Tanrım, hayır!”

“Kokain? Öyleyse bu alengirli sözcük sorununu nasıl aşacağız, sorabilir miyim? Bayağı olmama izin verin, utancımızı hangi incir yaprağı gizledi efendim?”

“Size anlattım ve anlattım. Bizim işimiz Orlov operasyonunu siyah kanattan beyaz kanada taşımaktı. Biz daha sonra geldik. Öncesinde değil. Anlaşma öyleydi.”

Brock Massingham’a çok yaklaşacak kadar eğilip neredeyse yalvardı: “Öyleyse burada ne yapıyoruz efendim?”

Bu kadar temizseniz, neden bir uzlaşuya varmak istiyorsunuz?”

“Nedenini pekâlâ biliyorsunuz. Neler yaptıklarını gördünüz. Bana da aynıını yaparlar.”

“Size. Tiger’a değil. Size. Neden size? Tiger’ın yapmayıp sizin yaptığınız nedir? Tiger’ın bilmediği ne biliyorsunuz? Böylesine korkmanız için hakkınızda bu kadar kötü olan nedir?” Cevap yok. Brock bekledi, ama yine bir cevap gelmedi. İçindeki öfke ölümcül bir hal aldı. Massingham dehşete kapılmışsa, o zaman bırak daha da fazla kapılsın. Bütün hayatının kendi gözlerinin önünde çürüdüğünü görsün. “Kara kaplıyı istiyorum,” dedi Brock. “Tiger’ın yüksek makamlardaki insanlar listesini. Gdansk’ta azmettirilmiş Polonyalılar, Bremen’de azmettirilmiş Almanlar veya Rotterdam’da azmettirilmiş Hollandalılar değil. Onları severim ama içimi gıdıklamazlar. Azmettirilmiş İngilizleri istiyorum. Sizin gibi insanları. Ne kadar yüksektelerse, o kadar çok istiyorum. Bana onları Tiger’ın tanıdığını, sizin hiç haberiniz olmadığını söyleyeceksiniz. Ben de size anlattıklarınızın tek kelimesine bile inanmadığımı söyleyeceğim. Bana kalırsa gerçek konusunda ekonomik davranıyor, dokunulmazlık için cömert olacağımı umuyorsunuz. Olmayacağım. Tabiatıma aykırı. Siz bana o isimleri ve telefon numaralarını vermedikçe, Dokunulmazlık Sokağı’nda bir adım daha atmayacağım.”

Massingham yeni bir korku ve öfke kasılmasıyla Brock’un alaycı bakışından kurtuldu. “Sokak çocuğu olan Tiger, ben değilim! Sahtekârları savunan, polisleri tavlayan Tiger. Süt dişlerini nerede bileceğini sanıyorsunuz? Liverpool’da, göçmenlerle keşlerin arasında. İlk milyonunu nasıl kazandı? Belediye yetkililerine rüşvet vererek, gayrimenkulden. Bana bakıp başınızı sallamak bir işe yaramaz Nat! Bunlar gerçek!”

Oysa Brock konuyu çoktan değiştirmişti. “Kendi kendime sorduğum soru ne, biliyor musunuz Mr. Massingham? Neden, diye soruyorum.”

“Neden ne?”

“Mr. Massingham bana neden geldi? Onu bana kim gönderdi? Bu işin arkasındaki kuklacı kim? Sonra küçük bir kuş dalından eğiliyor ve bana Tiger diyor. Tiger neyi bildiğimi ve nereden bildiğimi bilmek istiyor. Bir de, kimden öğrendiğimi. Onun için kendisi iade anlaşması olmayan bir vergi cennetinde güneşlenirken son derecede etkileyici genel müdürünü bana gönderiyor. Şamar oğlanı sizsiniz Mr. Massingham. Çünkü Tiger’ı elime geçiremesem de, elimde siz varsınız!” Oysa Massingham dengesini yeniden bulmuş, sımsıkı dudaklarına bir şaşkınlık tebessümü yerleştirmişti. Brock muzafer bir edayla, “Sizi Tiger göndermediyse eğer, kardeşler yollamıştır,” diye devam etti. “Bu sözde Gürcü at hırsızları hiç hile sıkıntısı çekmedi, burası kesin.” Oysa Massingham’ın yüzündeki tebessüm sadece yayılmıştı. Brock kırmızı dosyayı sandığın öteki ucuna kayacak kadar asabice itip, “Mirsky İstanbul’a neden taşındı?” diye sordu.

“Sağlığı için tatlım. Berlin Duvarı yıkılıyordu. Düşen bir tuğlanın altında kalmak istemedi.”

“Onu yargılamaktan bahsedildiğini duymuştum.”

“Türkiye havası ona daha uygun geldi diyelim.”

“Bir şekilde Trans-Finanz İstanbul’da hisse sahibi misiniz?” diye sordu Brock. “Siz ya da ortağı olduğunuz herhangi bir offshore şirket?”

“Beşinci Madde’yi talep ediyorum,” dedi Massingham.

“Beşinci Maddemiz yok bizim,” dedi Brock ve bu sözüyle sorgucuyla sorgulanan arasında daha sonra yeni ve çok daha yoğun çarpışmaların izleyeceği o gizemli ateşkeslerden biri ilan ediliverdi. “Bakın, Tiger’ı aldatmanızı anlıyorum Randy. Bununla bir sıkıntım yok. Tiger için çalışıyor olsaydım *ben* de onu aldatır ve bırakıp giderdim. Eski Sovyet İstihbarat dünyasının bazı kötü adamlarıyla komplo kurmanızı da anlayabiliyorum. Bunlardan hiç rahatsız olmuyorum. Hoban ve Mirsky’nin Tiger’ı devre dışı bırakması için Yevgeni’yi

zorlamalarını, sizin de en hafif ifadesiyle onlara yardımcı olmanızı anlayabilirim. Ama *bu* da başarısız olup Noel Baba falan da görünmeyince – *ondan sonra ne oldu?*” O kadar sıcaktı ki! Hissediyordu bunu! Buradaydı, bu odada. Karşısında, sandığın öbür tarafında. Massingham’ın kafasının içindeydi ve çıkmak için yalvarıyordu – ancak son dakikada döndü ve hızla güvenliğe koştu. Pekâlâ, *Free Tallinn* yakalandı,” dedi Brock, şaşırtmacayı bir adım daha ileri götürerek. “Talihsizlik. Orlovlar birkaç ton uyuşturucu kaybetti, yanında da birkaç adam. Bunlar olağan şeyler. Bir de, kaybolan itibar. Gereğinden fazla *Free Tallinn* oldu. Birilerinin cezalandırılması gerekiyordu. Tazminat istenmeliydi. İyi de, *siz* bütün bunların neresindesiniz, Mr. Massingham? Kendi tarafınızdan başka, hangi taraftansınız? Bir de sizi burada oturup hakaretlerime dayanmaya zorlayan ne?”

Aynı soruya kaç kere dönmesine, Massingham’a kaç farklı biçimde sormasına, altmış sayfalık belgeyi eline tutuşturup alçaklığının siyah beyaz kanıtlarını göstermesine, Massingham’ın, Oliver’in, Dr. Conrad ve banka ziyaretlerinden doğan bir dizi daha önemsiz sorusuna kâh nobranca, kâh küstahça cevap vermesine rağmen, Brock Strand’deki bürosuna öncekinden çok daha derin bir başarısızlık ve düş kırıklığı duygusuyla döndü. Vaat edilmiş topraklar hâlâ orada ve hâlâ fethedilmedi dedi Tanby’ye, Tanby de biraz uyumasını tavsiye etti. Brock onu dinlemedi. Bell’e telefon edip konuyu onunla tartıştı. Uzak yerlerdeki bir-iki köstebeğini aradı. Karısına telefon edip onun Kuzey İrlandalılara neler yapılması gerektiğiyle ilgili çılgın fikrini minnetle dinledi. Bu konuşmalardan hiçbirini onu Massingham’ın şifresini çözmeye yaklaştıramadı. Uyukladı ve telefon kulağında, aniden uyandı.

“Zürih’ten Derek açık hattan aradı efendim,” diyordu Tanby hüüzünlü West Country şivesiyle. “Evli çift yuvadan uçmuş. Adres bırakmadan.”

Tepe, kirli havanın üzerinde büyümlü bir deniz gibiydi. Cami kubbeleri bu denizde güneşlenen tostağalar gibi yüzüyordu. Minarelerse, Swindon poligonundaki ayaklı hedefler. Aggie kiralık Ford'un motorunu susturdu ve kapanan havalandırmanın ölü hırıltısını dinledi. Altında bir yerlerde Boğaz uzanıyordu ama kirli hava yüzünden göremiyordu. Biraz hava gelsin diye camını indirdi. Akşamüstü olmasına rağmen asfalttan bir sıcak hava dalgası yükseldi. Kirli hava kokusu ilkbahar çimenlerinin kokusuna karıştı. Camı kaldırıp nöbete bıraktığı yerden devam etti. Üzerinde, kararlı ve gri bulut kümeleri toplanıyordu. Yağmur başladı. Kontağı çevirip silecekleri çalıştırdı. Yağmur durdu, bulut kümeleri pembeye kesti, çevresindeki çam ağaçlarının tepeleri, kanatları yeşilliklere yakalanmış şişman sineklere dönüşünceye kadar karardı. Camını bir daha indirdi ve bu sefer arabanın içine yaseminle limon kokuları doldu. Ağustosböceklerinin vızıltılarını, bir kurbağa ya da otlubağanın geçirmesini duydu. Üstünden geçen elektrik tellerine hazır olda gibi tünemiş, gri göğüslü kargalar gördü. Gökteki bir patlama onu koltuğundan fırlattı. Tepesinde kıvılcımlar patlar ve vadiye dökülürken, yandaki evin maytap gösterili bir davet düzenlediğini fark etti. Kıvılcımlar kayboldu, alacakaranlık derinleşti.

Üzerinde kaçarken giydiği blucin ve deri ceket vardı. Brock'un ailesine başvurmadiğı için tabancası yoktu. Otele hediye ambalajlı paket bırakılmamış, Vize Bölümü'nün

veznesinde, “Şurayı imzalayacaksınız Mrs. West,” diye kalın bir zarf itilmemişti. Oliver dışında nerede olduğunu bilen kimse yoktu ve tepedeki sükûnet, hayatına inen sükûnet gibiydi. Silahsızdı, âşıktı, tehlikedeydi ve ıssız bir Türk yamacından aşağıya, yüz metre altında bombaya dirençli bir duvara yerleştirilmiş bir çift demir kapıya bakıyordu. Duvarın ardında Dr. Mirsky’nin tuğladan yapılmış çok modern kalesinin düz çatısı uzanıyordu ve Aggie’nin görmüş geçirmiş gözlerinde bina begonvilleri, duyarlı ışıkları, çeşmeleri, video kameraları, kurt köpekleri, heykelleri, siyah pantolonları, beyaz gömlekleri ve siyah yelekleriyle avluda hiçbir şey yapmadan dikilen iriyarı iki adamıyla herhangi bir uyuşturucu kaçakçısı avukatının evinden farksızdı. Ve bu kalenin içinde bir yerde, sevgilisi vardı.

Buraya, Dr. Mirsky’nin kent merkezindeki bürosuna yaptıkları sonuçsuz ziyaretten sonra gelmişlerdi. Leylak rengi büronun ardındaki güzel kız, “Doktor bugün burada olmayacak,” demişti onlara. “İsterseniz adınızı bırakın ve yarın tekrar uğrayın.” Adlarını bırakmadılar ama binadan çıktıklarında Oliver ceplerini sıvazlayıp durdu, sonunda da Dr. Conrad’ın bürosundan aşırıldığı dosyaya göz atarken ezberlediği Dr. Mirsky’nin ev adresini yazdığı kâğıt parçasını buldu. Birlikte durdurdıkları saygıdeğer ihtiyar onları Alman sandı, genel geçer bir yönü işaret ederek, “*Dahin, dahin,*” deyip durdu. Tepeye tırmanırken daha saygın bir beyefendi yolu tarif etti, sonunda birden kendilerini doğru özel yolda, doğru kalenin önünden geçer ve doğru köpeklerin, korumaların ve kameraların dikkatini çeker buldular.

Aggie eve Oliver’la birlikte girmek için her şeyini vermeye hazırdı ama Oliver hiç de o niyetinde değildi. Hukukçular arasında, yüz yüze bir görüşmeydi istediği. Aggie’nin yüz metre ötede park edip beklemesini istiyordu. Genç kadına aradıklarının onun değil, kendi babası olduğunu hatırlattı. Üstelik silahın olsun ya da olmasın, orada süs çiçeği gibi oturarak ne

işe yarayacaksın? En iyisi, dışarıda bekleyip çıkıp çıkmadığını gözle, çıkmazsam kıyameti kopar. Kellesini koltuğa alıyor diye düşündü. Benimkini de. Endişeli miydi, gururlu muydu, yoksa ikisi birden mi, emin değildi.

Issız bir arsaya, üzerine limonata şişesi çizilmiş pembe bir kamyonun ve hepsi boş, altı Volkswagen kaplumbağanın yanına park etti. Bu mesafeden görülebilmesi için çok gelişmiş bir kamera ya da çok akıllı bir koruma gerekeceğini düşündü. Üstelik antensiz küçük bir kahverengi arabaya kurulmuş, alacakaranlıkta cep telefonu ile konuşan bir kadın kimin ilgisini çeker? Konuştuğundan da değil, konuşmuyordu. Teker teker Brock'un mesajlarını dinliyordu. Nat, fırtınaya yakalanmış Merseyside'lı usta bir açık deniz kaptanı kadar sakindi, suçlama yok, yaygara yok: "Charmian, yine baban konuşuyor, bu mesajı alır almaz bizi aramanı istiyoruz lütfen. ... Charmian, senden haber almak zorundayız lütfen. ... Charmian, herhangi bir nedenle bize ulaşamıyorsan, o zaman lütfen amcanla temasa geç. ... Charmian, her ikinizin en kısa zamanda eve dönmenizi istiyoruz lütfen." Amca olarak yerel İngiliz temsilcisini koy.

Mesajları dinlerken, hızlı gözleri çevredeki bahçelerin demir kapılarını, ağaçlarını, çitlerini ve gri-mavi dumanın içinde parıltıyan ışıkları tarıyordu. Brock'u dinlemekten vazgeçtiği zaman, kendi karmaşıklığının çatışan seslerine kulak verdi, ona, Oliver'a ve bizzat kendine neler borçlu olduğunu anlamaya çalıştı; oysa bunlardan son ikisi aslında tek bir borçtu, çünkü Oliver'ı düşündüğü her an, Oliver gülerek kollarına atılıyor, inanmıyormuş gibi başını sallıyor, aşırı sıcak yataklı kompartımanında üzerinden terler akıyor, öylesine kaygısız ve heyecanlı görünüyordu ki, Aggie sanki bütün hayatını Oliver'ı hapisten kurtarmaya adanmış, ona ihanet etmek hiçbir hafifletmeden yararlanmadan zindana atılması demekmiş gibi hissediyordu. Servisin operasyonlar için bir mesaj masası vardı ve numarasını ezbere biliyordu. İçindeki uzlaşmacı o numarayı aramayı, Oliver ve Aggie'nin hayatta ve sağlıklı

olduklarını, kaygılanacak bir şey bulunmadığını söylemeyi tartıyordu. İçindeki daha güçlü bir taraf da, en küçük bir mesajın ihanet olacağı kanısındaydı.

Gece ciddi ciddi bastırıyor, kirli duman yükseliyor, güvenlik ışıkları kalenin üzerine beyaz bir koni yayıyor ve Boğaz köprüleri üzerindeki arabaların farları suyun karalığı üzerinde gerdanlıklar gibi hareket ediyordu. Aggie dua ettiğini ve duanın gözlem yeteneklerini etkilemediğini fark etti. Toparlandı. Kapılar, her birinin başında siyah yelekli bir adam, birbirinden ayrılıyor, yamaçtan ona doğru bir çift far yaklaşıyordu. Işıkların kısaldığını gördü ve uzaktan bir klakson sesi işitti. Otomobil giriş kapısına doğru dönünce, kapılar kapanmadan gümüş renkli bir Mercedes gördü. Araba şoförlüydü. Arka koltukta iriyarı bir adam oturuyordu, ama Mirsky milyonlarca kilometre ötedeki Londra'da gösterdikleri fotoğraflardan tanıyamayacağı kadar çok uzaktaydı.

* * *

Oliver zile bastı ve bir kadın sesi işitince şaşırdı, bir kadına tutkulu olduğun zaman diğer tüm kadınların o kadına açılan bilinçsiz yollar olduğunu hatırladı. Kadın önce Türkçe hitap etti, ancak Oliver İngilizce konuşur konuşmaz Avrupalı Amerikancasına dönüp kocasının evde olmadığını, bürosunda bulunabileceğini söyledi. Oliver önce büroyu denediğini, evi bulmasının bir saatten fazla zamanını aldığını, Dr. Conrad'ın arkadaşı olduğunu, Dr. Mirsky'ye özel bir mesaj getirdiğini, şoförünün benzinsiz kaldığını söyledi ve Mrs. Mirsky'nin kocasının ne zaman evde bulunacağını bilip bilmediğini sordu. Bütün bunları söylerken sesinde bir şeylerin, Aggie'yle sevişmesinden arta kalan bir otorite ve kur yapma karışımının kadına onu anlattığını hissetti, çünkü kadının rahatlamış, neredeyse sevişme sonrası bir mırıltıyla sorduğu ikinci sorusu, "Amerikalı mısınız, yoksa İngiliz mi?" oldu.

“İngiliz, özbeöz. Yoksa sınıfta mı kaldım?”

“Kocamın müşterisi misiniz?”

“Henüz değilim, ama beni kabul eder etmez olacağım,” dedi cesaretle; kadın birkaç saniyeliğine çok heyecanlandı.

“Madem öyle, neden içeri girip Adam gelene kadar bir limonata içmiyorsunuz?”

Kısa süre sonra siyah yelekli bir adam, demir kapıyı bir yanının geçeceği kadar kaydırırken bir ikincisi de kurt köpeklerine Türkçe bağırıp onları susturmaya çalışıyordu. Adamların yüzlerindeki ifadeye bakınca, Oliver uzaydan da gelmiş olabirdi, çünkü önce şaşkınlıkla yolun iki tarafını araştırdılar, sonra da Oliver’ın tozlanmamış ayakkabılarına baktılar. O zaman Oliver başparmağıyla tepenin aşağısını işaret edip güldü ve ne dediğini anlamasalar bile, bir açıklama yapıldığını düşüneceklerini umarak, “Şoför benzin almaya gitti,” dedi. Vardığında, evin ön kapısı açılmıştı. Kapıyı tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, profesyonel bir boksör koruyordu. Gösterişliydi, kabaydı ve Oliver’ın boyundaydı, karşısındakini gözleriyle yoklarken ellerini yumruk yapmış, yanında tutuyordu.

Sonunda, “Hoş geldiniz,” dedi ve Oliver’ı dış avludan götürüp aydınlatılmış bir yüzme havuzu, boruçiçekleriyle süslü küçük ışıklı bir taraçanın bulunduğu, taraçanın kirişlerinden hezaren koltuklu salıncağın sarktığı ikinci bir avluya geçirdi. Küçük bir koltukta, Carmen altı yaşına gelse benzeyeceği ufak bir kız oturuyordu, saçları örgülü, öndişlerinin olması gereken yerde kocaman bir boşluk. Onun yanına da iki yaş kadar büyüğü, hatları Oliver’a tuhaf bir şekilde tanıdık gelen, şaşı bir Romeo sıkışmıştı. Küçük kız bir servis tabağından dondurma kaşıklıyordu. Karo zemine resim defterleri, kâğıt makasları, boya kalemleri ve karton asker parçaları yayılmıştı. Çocukların karşısında, hamileliğinin son haftalarında, uzun bacaklı sarışın bir kadın oturuyordu. Dr. Conrad haklıydı, kadın çok güzeldi. Yanında, Beatrix Potter’ın *Peter Rabbit*’inin İngilizce kopyası açık duruyordu.

“Çocuklar, bu bey İngiltere’den Mr. West,” dedi Oliver’ın elini sıkarken sahte bir müjde verir gibi. “Size Friedi ve Paul’ü tanıştırayım. Friedi kızımız, Paul de arkadaşımız. Biraz önce marulun soporifik olduğunu öğrendik, değil mi çocuklar? – ben de Mrs. Mirsky’yim – Paul, soporifik ne demekti?”

Oliver kadının İsveçli olduğunu ve canının sıkıldığını tahmin etti, hamileliğinin beşinci ayından itibaren Heather’ın on yaşını aşkın her erkekle nasıl cilveleştğini hatırladı. Altı yaşındaki Carmen ya da Friedi sırttı ve dondurmasını kaşıklarla Paul Oliver’a bakmayı sürdürüyor, bakışları onu suçlamaya devam ediyordu. İyi de, hangi suçtan? Kime karşı? Nerede? Siyah giysili profesyonel boksör buzlu limonata getirdi.

“Uyutucu,” diye cevap verdi Paul en sonunda, herkes soruyu unuttuktan sonra ve jetonun düşmesi için çok geç: *Paul, Tanrı aşkına! Zoya’nın Paul’ü! O Paul!*

“Bugün mü geldiniz?” diye sordu Mrs. Mirsky.

“Viyana’dan.”

“Orada işiniz mi vardı?”

“Öyle denebilir.”

“Paul’ün babasının da Viyana’da işleri var,” dedi, çocuklar anlasın diye yavaş ve anlaşılır konuşmuş, ancak gözlerini beğeniyle Oliver’ın üzerinde tutmuştu. “İstanbul’da *oturuyor*, ama Viyana’da *çalışıyor*, öyle değil mi Paul? Büyük bir tüccar. Bugünlerde herkes tüccar. Alix bizim *büyük* dostumuz, değil mi Paul? Ona *büyük* hayranlık duyuyoruz. Siz de tüccar mısınız Mr. West?” Şalını cilveyle göğüslerinin üzerine çekerek.

“Öyle bir şey.”

“Özellikle hangi meta Mr. West?”

“Çoğunlukla para.”

“Mr. West *para* ticareti yapıyor. Şimdi Paul, Mr. West’e bildiğin dilleri söyle – Rusça tabii, Türkçe, biraz Gürcüce, İngilizce? Dondurma seni *soporifik* yapmıyor mu Paul?”

Tanıması giderek pekişirken, Oliver Paul’ün grubun donuk çocuğu olduğunu düşündü. Annesi gibi teselli edilemez

biri. Matemli Paul, boşanmış, ebedi üvey evlat, gülümsemesi için yalvardığın, sen odaya girdiğinde bulanık gözleri parlayan, eşyanı toplayıp gitme vakti geldiğinde de suçlayıcı bakışlarını üzerine diken Paul. Postacı Çocuk denilen çılgın bir canavarla sisli bir karşılaşmayı geçmişten çekip çıkarmaya çalışan, dedesiyle büyükannesi Moskova dışında yapraklarla kaplı bir şatoda oturan, Postacı Çocuk motosiklete binerken annesinin göğsüne bastırıldığı, kulağını eliyle kapattığı, sekiz yaşındaki sıkıntılı bellek, Paul.

Oliver birden koltuğundan yere kadar eğildi, yerden bir resim kitabıyla bir kâğıt makası aldı –Paul’ün onayını almıştı– resim defterinden iki sayfa kopardı. Tekrar tekrar katladıktan sonra burunlarından kulaklarına kadar mutlu bir dizi tavşan çıkarana dek makasla uğraştı.

İlk konuşan, “Ama bu harika bir şey!” diye haykıran Mrs. Mirsky oldu. “Çocuğunuz var mı Mr. West? Ama çocuğunuz yoksa, nasıl bu kadar usta olabiliyorsunuz? Bir dâhisiniz siz! Paul ve Friedi, siz ne diyorsunuz?”

Oysa asıl kaygı konusu, Oliver’ın Dr. Misky’ye ne söyleyeceğiydi. Bir de, oğullarını almaya geldiklerinde, Zoya’yla Hoban’a ne anlatacağı. Uçaklar yaptı ve yaptığı uçaklar uçarak herkesi keyiflendirdi. Biri suya inince, onu kurtarmak için bir ikincisini yolladılar, sonra bir sopayla ikisini kuru toprağa çıkardılar. Bir kuş yaptıysa da Friedi çok değerli olduğu için uçurmasına izin vermedi. Friedi’nin kulağından beş İsviçre frangı çıkardı, tam Paul’ün ağzından bir ikincisini çıkarmak üzereydi ki, bir araba kornasının iki tonlu çığlığıyla, Friedi’nin neşeyle “Papa!” diye bağırması Doktor’un eve döndüğünü ilan etti.

Ön avluda kargaşa, koşuşturan hizmetkârların ayak sesleri, kapatılan otomobil kapılarının gürültüsü, mutlu köpeklerin uluması ve sakinleştirici Lehçe bir kükremeyle birlikte telaşlı, gürültücü, siyah saçlı, alnının ortasında “v” biçimi çizgili bir adam avluya dalıyor, kravatını, ceketini,

ayakkabılarını ve üzerindeki her şeyi yırtarcasına çıkarıp atıyor, keyifli bir böğürtüyle çırılçıplak havuza dalıyor, suyun altında iki boy yüzüyor. Yarı tıraşlı bir ayı gibi çıkıp, profesyonel boksörün getirdiği çok renkli bir bornozu kapıyor, iyice sarınıyor, önce karısını, sonra kızını öpüyor, "Merhaba, Pauli!" diye seslenip oğlanın saçlarını sevgiyle okşadıktan sonra yeniden karısına, ardından da aşikâr bir hoşnutsuzlukla Oliver'a dönüyor.

"Böylesine davetsiz geldiğim için *son derecede* üzgünüm," dedi Oliver en yatıştırıcı üst sınıf sesiyle. "Yevgeni'nin eski bir dostuyum ve Dr. Conrad'ın selamlarını getirdim." Cevap yok, sadece dolgun gözkapaklarının arasına sıkışmış, Paul'unkinden yüzyıllarca daha eski, dik bakış. "Sizinle yalnız konuşabilsem," diye ekledi Oliver.

Dr. Mirsky'nin çok renkli sırtını ve çıplak topuklarını izledi. Siyah giysili profesyonel boksör de Oliver'ı. Bir koridordan geçtiler, birkaç basamak tırmandılar, huzursuz ışıkların titreştiği karanlık tepelere bakan Polaroid camlı, alçak tavanlı bir çalışma odasına girdiler. Profesyonel boksör kapıyı kapattı, bir eli yüreğinin üzerinde, sırtını kapattığı kapıya yasladı.

"Pekâlâ," dedi Mirsky. "Ne istiyorsun?" Sesi bir topçu salvosu gibi, pes perdedendi.

"Adım Oliver, Tiger Single'ın oğluyum. Curzon Caddesi'ndeki Single&Single şirketinin küçük ortağımı ve babamı arıyorum."

Mirsky Lehçe bir şeyler homurdandı. Profesyonel boksör ellerini sevgiyle Oliver'ın koltukaltlarına soktu, sıvazladı, ardından da göğsüne ve beline geçti. Oliver'ı çevirdi ve öpmek ya da Zoya gibi yatağa atmak yerine, Kat gibi apış arasını yokladı, okşamayı ta ayak bileklerine kadar sürdürdü. Oliver'ın cüzdanını alıp Mirsky'ye uzattı, ardından West adına düzenlenmiş pasaportu, en sonunda Oliver'ın cebinde bulduğu ve on iki yaşındaki herhangi bir okul öğrencisini utandıracak ıvır zıvırı çıkardı. Mirsky avuçlarını birleştirip

hepsini masasına taşıdı ve zarif gözlüğünü taktı. İki bin İsviçre frangı –paranın geri kalanını bavulunda bırakmıştı– birkaç bozukluk, sahilde bir eşeğe binmiş Carmen'in bir fotoğrafı. *Abracadabra* adlı bir dergiden kestiği, "yeni ve yenilenmiş numaralar" anlatan, hâlâ okunmamış bir kupür, Aggie'nin zorla eline tutuşturduğu yeni yıkanmış bir mendil. Mirsky pasaportu ışığa tutuyordu.

"Bunu nereden buldun?"

"Massingham'dan," dedi Oliver, Nightingales'te Nadia'yı hatırlayarak ve bir an için orada olmayı dileyerek.

"Massingham arkadaşın mı?"

"İş arkadaşıyız."

"Seni buraya Massingham mı gönderdi?"

"Hayır."

"Yoksa İngiliz polisi mi?"

"Kendi başıma geldim, babamı bulmak için."

Mirsky yine Lehçe bir şeyler söyledi. Profesyonel boksör cevap verdi. Oliver'ın nasıl geldiğinin tartışıldığı izlenimi veren kesik kesik bir konuşma, ardından profesyonel boksör fırça yiyip odadan gönderildi.

"Karım ve ailem için tehlikelisin, anlıyor musun? Buraya gelmeye hakkın yok. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Bu evden çıkmanı istiyorum. Şimdi. Bir daha gelersen, Tanrı yardımcın olsun. Bu pislikleri al. İstemiyorum. Buraya nasıl geldin?"

"Taksiyle."

"İstanbul'da karılar taksi mi kullanıyor?"

Oliver gördüler onu diye düşünüp etkilendi. "Onu havaalanındaki araba kiralama şirketinden buldum. Evi bulmamız bir saat sürdü. Başka bir işi vardı ve benzini bitmişti." Mirsky Oliver'ın ıvır zıvırını ceplerine doldurmasını tiksinererek izledi. "Onu bulmam gerek," dedi Oliver cüzdanını ceketinin cebine yerleştirirken. "Nerede olduğunu bilmiyorsan, bilen

birinin adını söyle. Gırtlığına kadar batmış olmalı. Ona yardım etmek zorundayım. O benim babam.”

Avlunun öteki tarafından yatırması için çocukları bir hizmetkâra teslim eden Mrs. Mirsky’yle diğerlerinin neşeli gevezeliği işitildi. Profesyonel boksör geri geldi ve aldığı görevi yerine getirdiğini ima eden bir şeyler söyledi. Mirsky adama gönülsüzce yeni bir emir verdi. Profesyonel boksör itiraz edince Mirsky adama kükredi. Profesyonel boksör çıktı, biraz sonra elinde bir blucin, kareli gömlek ve sandaletlerle geri geldi. Mirsky üzerinden bornozu fırlatıp çırlıçıplak dikildi, pantolonla gömleği giydi, sandaletleri ayaklarına geçirdi, “Göklerdeki Rab İsa Efendimiz,” dedi, peşinde profesyonel boksörle birlikte Oliver’ın önüne düşüp ön avluya çıktı. Kapalı kapıların önünde, direksiyonunda şoförüyle gümüş bir Mercedes duruyordu. Mirsky şoför kapısını hızla açtı, adamı tutup dışarı çekti ve yeni bir emir patlattı. Profesyonel boksörün koltukaltından çıkardığı tabancayı başını hoşnutsuzlukla sallayarak kabzasından kemerine sokuşturdu. Profesyonel boksör Oliver’ı yolcu kapısına kadar götürdü, bir elini koluna koyarak yolcu koltuğuna oturttu. Kapılar açıldı. Mirsky sokağa çıktı sola, tepeden aşağıya, kentin ışıklarına doğru döndü. Oliver dönüp Aggie’ye bakmak istediye de cesaret edemedi.

“Massingham iyi arkadaşın mı?”

“Pezevengin tekidir,” dedi Oliver, yarı gerçeklerin zamanının geçtiğine karar vererek. “Babamı kazıkladı.”

“Ne olmuş? Hepimiz öyle değil miyiz? Bazı pezevenkler var, satranç bile oynamaz.”

Mirsky arabayı yolun ortasında aniden durdurdu, camını indirip bekledi. Sağ taraflarında bir patika dönüp dolaşarak tepenin üzerinde göz kırpan bir anten kümesine tırmanıyordu. Gökyüzü yıldızlara boğulmuş, parlak bir mehtap ufkun kara eyerini aydınlatıyor, ayaklarının altında Boğaz parıldıyordu. Mirsky dikiz aynalarını gözleyerek beklemeyi sürdürdü, ama arkalarındaki tepeden Aggie inmedi. Mirsky arabayı

hırsla geri vites taktı, yoldan çıkıp patikaya girdi, bir dönemeçten hızla geçti ve anayoldan görülmeyecek bir girintide durdu. Etraflarında ulu ağaçlar yükseliyordu. Oliver Abbots Quay'de, tepede kendi gizlendiği yeri hatırlayıp burasının Mirksy'nin gizli mekânı olup olmadığını merak etti.

"Baban ne cehennemde bilmiyorum, tamam mı?" dedi Mirsky gönülsüz, suç ortaklığı yüklü bir sesle. "Gerçek bu. Sana doğruyu söylüyorum, sonra hayatımdan çekip gidiyorsun, evimden, karımdan, çocuklarımdan uzak duruyorsun, o kahrolası İngiltere'ye gidiyorsun, nereye gittiğin umurumda değil. Benim bir ailem var. Aile değerlerim var. Babanı severdim, tamam mı? Öldüğüne üzüldüm, tamam mı? Buna üzüldüm. Onun için defol, evine dön, yeni bir hanedanlık kur, onu tanıdığını bile unutmaya bak. Ben saygın bir avukatım. Öyle olmak istiyorum. Artık sahtekâr olmak istemiyorum, gerekmiyorsa hiç istemiyorum."

"Onu kim öldürdü?"

"Hepsi. Bütün aile. Yevgeni, Tinatin, Hoban, her kuzen, amca, yeğen, onu öldüreni ben nereden bileyim? Yevgeni kan davasını yeniden keşfetti, hiç istisnasız tüm insan ırkına savaş ilan etti. O, Kafkasyalı. Herkes bir bedel ödeyecek. Tiger, Tiger'ın oğlu, oğlunun köpeği, kahrolası kanaryası."

"Bütün bunlar *Free Tallinn* yüzünden mi?"

"*Free Tallinn* her şeyi berbat etti. Noel'e kadar –pekâlâ, bir şeyler yaptık. Massingham, ben, Hoban– diğerlerinin yanlışlarından bıktık, yeniden yapılanmanın, güvenliği artırmanın, modernleşmenin zamanı geldiğini düşündük."

"İhtiyarlardan kurtulmanın," dedi Oliver. "İşi devralmanın."

"Tabii," dedi Mirsky cömertçe. "Yukarıya kadar hepsinin icabına bakacaktık. Ticaret bu değil mi zaten, burada yeni bir şey var mı? Bir ele geçirme denemesi yapıyoruz. Kansız bir darbe. Neden olmasın? Barışçıl yöntemlerle. Ben barışçıl biriyim. Uzun bir yoldan geldim. Lvivli bitli pis bir velet, iyi bir

komünist olmayı öğreniyor, on dört yaşında dört dilde karı becermeyi öğreniyor, hukukta *magna cum laude*,¹ Parti'de önemli biri olma yolunda, her şey iyi ilerliyor, bir sürü etkili tanındık, rüzgârın nereden estiğini hissediyor, biraz kiliseye takılıyor, vaftiz oluyor, şampanyalı kutlamalar falan, Dayanışma'ya katılıyor ama tedavi yüzde yüz başarılı değil, yeniler beni hapse atmaları gerektiğini düşünüyor, ben de Türkiye'ye geliyorum. Burada mutluyum. Yeni bir büro kuruyorum, bir tanrıçayla evleniyorum. Belki de Kutsal Üçlü'den biraz gına geliyor. Belki bir gün Müslümanlığı kabul ederim. Esneğim ve *barışçıyım*," diye vurgulayarak tekrarlıyor. "Bugün, barışçı olmaktan başka yol yok, tabii çılgın bir Rus üçüncü dünya savaşını başlatmaya karar verene kadar."

"Onu nereye götürdüler?"

"Onu nereye götürdüler. Nereden bileyim? Yevgeni nerede? Cesedi götürdükleri yerde. Alix nerede? Yevgeni'nin gittiği yerde. Tiger nerede? Alix'in götürdüğü yerde."

"Kimin cesedi?"

"Mihail'in cesedi! Kimin cesedi sanmıştın ya? Yevgeni'nin kardeşi, Mihail'in. Kafanda muşmula falan mı var senin? *Free Tallinn*'de vurulan Mihail, Tanrı aşkına. Yoksa Yevgeni neden savaş başlatmaya karar versin? Tek istediği cesetti. Almak için bir servet ödedi. 'Bana kardeşimin cesedini getirin. Buzla dolu çelik bir tabutta. Sonra dünyayı öldüreceğim,' dedi." Oliver aynı anda birçok şeyi birden fark etti. Gözlerinin pozitif yerine negatif gördüğünü, böylelikle mehtabın beyaz gökyüzü üzerinde birkaç saniye simsiyah parıldadığını. Suyun altında kaldığını, konuşamayıp işitemediğini. Aggie'nin ona uzandığını, ama boğulmasını engelleyemediğini. Duyularına yeniden hâkim olduğunda, Mirsky yine Massingham hakkını konuşuyordu. "Alix, Randy'ye yükten bahsediyor, Randy yükü eski patronlarına, İngiliz Gizli Servisi'ne gammazlıyor.

1 (Lat.) Yüksek başarı derecesi. (ç.n.)

Eski patronları Moskova'ya haber veriyor. Moskova bütün Rus donanmasını seferber ediyor, yeni bir Pearl Harbour düzenliyorlar, dört kişiyi öldürüp gemiye el koyuyorlar, en iyi cinsinden üç ton mal gümrükteki çocukların kendine servet yapmaları için Odessa'ya götürülüyor. Yevgeni çıldırıyor, Winser'ın beynini dağıttırıyor. Bu daha başlangıç. Asıl işe şimdi başlıyorlar."

Oliver önüne, ağaçların arasından kente doğru sertçe sor-du: "*Free Tallinn*'e baskın yapıldığında, Mihail orada ne arı-yordu?"

"Yükle birlikte gidiyordu. Korumak için. Abisine bir iyi-lik yapıyordu. Söyledim sana. Çok fazla mal kaybediyorlardı. Çok fazla hata, dondurulan çok fazla hesap, keneften aşağı gidip yok olan çok büyük paralar. Herkes bozuktu. Herkes herkesi suçluyordu. Mihail abisi için kahramanlık yapmak istiyor, onun için gemiye gidiyor, giderken de kalaşniko-vunu yanına alıyor. Rus donanması gemiye aborda oluyor, Mihail içlerinden ikisini vuruyor, kötü bir hava yaratıyor. Onlar da onu vuruyor, herkesin bir bedel ödemesi gerek. Mantıklı."

"Tiger seni görmeye geldi," dedi Oliver aynı mekanik ses-le.

"Hiç gelmedi."

"Birkaç gün önce İstanbul'a geldi."

"Belki geldi, belki de gelmedi. Beni aradı. Büromdan. Tek bildiğim bu. Normal bir telefona benzemiyordu. Normal bir adam sesine de benzemiyordu. Ağzında bir soğan varmış gibi. Belki de tabancaydı. Dinle, üzüldüm, tamam mı?" Ba-bandı ne de olsa."

"Ne istiyordu?"

"Bana hakaret etti. Geçen Noel onu soymaya çalıştığımı söyledi. 'Seni soymaktan haberim yok,' dedim. 'O günlerde içimizde asıl senin bizi soyduğun gibi kötü bir his vardı. Her neyse, zaten kazandın, onun için kimin umurunda?' O da iki

yüz milyonluk çılgın talebi geri almam gerektiğini söyledi. Yevgeni'yle konuş dedim ona. Hoban'la konuş. Talep benim fikrim değildi. Müşterine bağır, bana değil dedim. O iki herif birlikte iş görüyor, denetimden çıktılar. O da bana, 'Oğlum Oliver çıkagelirse, onunla sakın konuşma,' diyor. 'Sersemin tekidir. Daha fazla ilerlememesini, beni izlememesini söyle ona. İstanbul'dan sıvışıp gitmesini, bir deliğe saklanmasını söyle. Oyun bitti de ona,' diyor."

"Bu hiç de babamın konuşmasına benzemiyor."

"Mesajı bu. Benim kelimelerimle. Bu benim de mesajım. Ben hukukçuyum. Konunun esasını veririm. *Şimdi buradan çek git.* Gitmek istediğin bir yer var mı? Havaalanı? Tren istasyonu? Paran var mı? Seni taksi durağına götüreyim." Motoru çalıştırdı.

"Massingham'ın hain olduğunu kim söyledi?"

"Hoban. Alix çok şey bilir. Rusya'da hâlâ adamları var, sistem içindeki adamlar. Boktan herifler." Farları yakmadan el frenini boşalttı ve mehtabın ışığında arabayı yola doğru bıraktı.

"Hoban *Free Tallinn*'i ele verenin Massingham olduğunu sana neden söyledi?"

"Söyledi işte, nedeni bu. Bizler arkadaşız. Eski kötü günlerde, iki karanlık adam olarak birlikte işler çevirdik, komünizm için elimizden geleni yaparken kendi cebimizi de unutmadık."

"Zoya nerede?"

"Kafadan kontak. Ona bulaşma, beni duydun mu? Rus kadınları delidir. Alix'in İstanbul'a dönmesi, onu bir kliniğe falan yatırması gerekiyor. Alix evlilik görevlerini ihmal ediyor." Tepenin eteğine vardılar. Mirsky bütün yol boyunca gözlerini dikiz aynalarından ayırmamıştı. Aynaları Oliver da gözlüyordu. Ford'un arkalarından geldiğini, Aggie'nin iki eli sıkıca direksiyonun tepesinde, kararlı bir ifadeyle yanlarından geçtiğini gördü. "Sen iyi birisin. Umarım, bu kahrolası

yüzünü bir daha asla görmem.” Kemerindeki tabancayı çekti. “Bunlardan birini ister misin?”

“İstemem, teşekkürler,” dedi Oliver.

Mirsky kavşağa girmeden hemen önce durdu. Oliver arabadan indi ve kaldırımında bekledi. Mirsky kavşağı yarışçı hızıyla döndü, Oliver’a bir kez bile bakmadan evinin yolunu tuttu. Uygun bir süre sonra onu Aggie izledi.

“Mihail, Yevgeni’nin Sammy’siymiş,” dedi Oliver görmeyen gözlerle önündeki yola bakarak. Arabayı suya yakın bir yere park etmişler, Oliver Aggie’ye olanları anlatmıştı.

“Sammy de kim?” – cep telefonunda Brock’un numarasını tuşlamıştı bile.

“Tanıdığım bir çocuk. Sihirbazlık numaralarımaya yardım ederdi.”

* * *

Elsie Watmore kapının zilini uykusunda duydu, zilden sonra da merhum kocasının Oliver’ı yine aşağıdan, bankadan bekliyorlar dediğini işitti. Ondan sonra sahanlığın ışığında dikilen Jack değil, Sammy’di, kapının eşiğinde sivil giyimli iki polisin beklediğini, birinin kel olduğunu ve birilerinin öldürülmüş olması gerektiğini söylüyordu. Son zamanlarda Sammy’nin kan dondurucu düşünceleri vardı. Ölüm ve felakete asla doymuyor gibiydi.

“Sivil olduklarına göre, polis olduklarından nasıl bu kadar eminsin?” diye sordu sabahlığını giymeye uğraşırken. “Saat kaç?”

“Polis arabasıyla geldiler,” dedi Sammy annesinin peşinden merdivenden inerken. “Üzerinde POLİS yazılı.”

“Seni etrafımda görmek istemiyorum Sammy, onun için gelme. Üst katta kal, daha iyi olur.”

“Kalmayacağım,” dedi Sammy; bu da annesini endişelendiren konulardan bir başkasıydı: Oliver’ın gitmesini izleyen birkaç günlük asiliği. Yatağını ıslatmasıyla ve herkesin

felaketlerde ölmesini istemekle aynı zamanda başlamıştı. Gözetleme deliğinden dışarıya baktı. Yakındakinin başında bir fötr şapka vardı. Ötekinin başı açıktı ve güreşçiler gibi keldi, Elsie daha önce hiç dımdızlak polis görmemişti. Kafa derisi sundurma lambasının ışığında parıldıyordu ve Elsie adamın başını özel bir yağla yağıyor olması gerektiğini düşündü. Adamların gerisinde, tam Oliver'ın sihirli minibüsünün yanında, beyaz Rover'ları duruyordu. Kapıyı açtı, ama zinciri çıkarmadı.

"Saat biri çeyrek geçiyor," dedi aralıktan.

"Çok özür dilerim Mrs. Watmore, inanın. Mrs. Watmore sizsiniz, değil mi?"

Şapkalı olanı konuşuyor, kel olanı sadece izliyordu. Bir Londralı sesi, eğitilmiş, ama arzu ettiği ölçüde değil. "Watmore olsam, ne olacak?" dedi.

"Ben detektif muavini Jennings, bu da memur Ames." Elindeki selofanlı kartı gösterdi, oysa gösterdiği otobüs pasosu da olabilirdi. "Yeni bir suç işlemeden önce konuşmak istediğimiz bir kişi hakkında aldığımız bir bilgi var da. Bize soruşturmamızda yardım edebileceğinizi düşünüyoruz."

"*Oliver'dan* söz ediyorlar anne!" diye vırakladı sol dirseğinin dibinden Sammy pürüzlü fısıltısıyla ve Elsie ona neredeyse saldırarak aptal çenesini kışkırtmasını söyledi. Kapının zincirini çıkardı ve polisler arka arkaya içeri girdi. Elsie, eski karısı olmalı diye düşündü, nafaka yüzünden mahkemeye vermiştir. O âlemlerinden birine dalmış, birini tavlama olmalı. Onu yatak odasının zemininde, yan tarafına yatıp kıvrılmış, bir hapisane duvarına bakar bulmasını hatırladı.

Şapkalı polis şapkasını çıkardı. İçkicilere özgü sızıntılı gözler. Bir şekilde kendinden utanıyor. Oysa parıltılı kel hiçbir şeyden utanmıyordu. Kayıt defterini görmüş, üzerine eğilmiş, kendi malıymış gibi karıştırıyordu. Kabadayı omuzları. Kıcı gerisi için fazla küçük.

"Adı West," dedi kel memur; başparmağını yalayıp başka bir sayfa çevirdi. "West diye birini tanıyor musunuz?"

“Arada bir, bir West kalmış olmalı. Çok rastlanan bir isim.”

“Göster ona,” dedi memur olanı, o sayfaları çevirmeyi sürdürürken detektif muavini cebinden yağ geçirmez kâğıttan bir zarf çıkardı ve Elsie’nin önüne dalgalı saçları ve kaçtığı her neyse, onu yaptığı zamandan kalma şiş gözkapaklarıyla Oliver’ın Elvis Presley’ye benzeyen bir fotoğrafını koydu. Sammy ayak parmaklarının üzerinde yükselmiş, “Ben de, ben de,” diyerek resmi görmeye çalışıyordu.

“İlk adı Mark,” dedi muavin. “Mark West. Bir seksen, koyu renk saçlı.”

Elsie Watmore’un sadece içgüdüleri kalmıştı, bir de Oliver’ın batmakta olan bir gemiden gelen SOS mesajlarını andıran bastırılmış mesajlarının anısı: *Nasılsın Elsie, Sammy nasıl? Ben iyiyim, Elsie, benim için kaygılanma, yakında sizi görmeye geleceğim.* Sammy yakarışını, “Bana da göster, bana da göster,” olarak değiştirmiş, parmaklarını annesinin burnunun dibinde şaklatmaya koyulmuştu.

“O değil,” dedi Elsie fazlasıyla prova ettiği resmi bir beyan gibi, kısık sesle.

“Kim değil?” dedi kel memur, aynı anda dikildi ve Elsie’ye döndü. “Kim o değil?”

Gözleri su gibi soluk ve boştu, Elsie’yi korkutan da boşluktu: O gözlerde aranacak her türlü iyiliğin beyhude olacağını bilmekte. Öz annesini ölürken izlese, başka türlü bakmaz diye düşündü.

“Resimdeki adamı tanımıyorum, onun için o olamaz, öyle değil mi?” dedi fotoğrafı geri verirken. “Gecenin bu saatinde saygın vatandaşları uyandırdığınız için kendinizden utanmalısınız.”

Sammy dışlanmasına daha fazla dayanamazdı. Annesinin eteğinin arasından çıkarak muavinin yanına gitti ve elini uzattı.

“Sammy, yatmaya git, lütfen. Ciddiyim. Yarın okul var.”

“Göster ona,” diye emretti memur olanı, oysa dudakları hiç oynamamıştı. Bir muavine emir veren bir polis memuru.

Muavin fotoğrafı Sammy'ye uzattı, Sammy elindeki fotoğrafı gösterişle izledi; önce bir gözle, sonra ikisiyle birden.

Karşılıksız çekmiş gibi, fotoğrafı adamın eline tutuşturarak, "Burada Mark West yok," dedi ve yatmak için arkasına bakmadan merdivene yöneldi.

"Peki ya Hawthorne?" diye sordu memur olanı yine defterin başından. "O. Hawthorne. Kim bu?"

"Oliver," dedi kadın.

"Kimdir?"

"Oliver Hawthorne. Burada pansiyoner. Gösteriler yapar. Çocuklar için. Ollie Amca."

"Burada mı şimdi?"

"Değil?"

"Ya nerede?"

"Londra'ya gitti."

"Ne için?"

"İş için. Verilmiş sözü vardı. Eski bir müşteri. Özel bir program."

"Peki ya Single?"

"Durmadan, 'Peki ya,' deyip duruyorsunuz. Ne istediğinizi anlamıyorum. Tek kişilik¹ oda mı? Odaların hepsi çift kişilik." Öfkesine kavuşmuştu. En çok işine yarayan, açık ve güçlü öfkeye. "Hakkınız yok. Arama yetkiniz yok. Çıkın dışarı."

Kapıyı açtı ve adamlar çıkana kadar tuttu, her yalandan sonra babasının dediği gibi dilinin şiştiğini hissetmeye başladığını sandı. Kel memur yanı başına dikilmiş, viski ve zencefil kokan soluğunu burnuna üflüyordu.

"Son zamanlarda buradan İsviçre'ye giden biri, bir erkek oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla olmadı."

"Öyleyse biri bir dağın tepesinde bayrak sallayan bir İsviçre köylüsünün resmi olan bir kartpostalın üzerine yakında

1 Single, İngilizce tek kişilik oda anlamına da gelir. (ç.n.)

eve döneceğini yazıp neden Samuel'e göndersin ve söz konusu kartpostalın pul yerinde neden Mr. Mark West'in kaldığı odanın numarası yazsın?"

"Bilmiyorum. Ben kartpostal falan görmedim, yalan mı?"

Boş gözler daha yakın, viski kokuları daha güçlü ve daha sıcak. "Eğer bana yalan söylüyorsanız madam, siz ve o geveze oğlunuz hiç doğmamış olmayı dileyecek duruma düşersiniz ve ben yalan söylediğinizi düşünüyorum," dedi memur olanı. Kepini başına geçirdi, gülümseyerek iyi geceler diledikten sonra arkadaşıyla birlikte arabaya doğru yürüdü.

Sammy annesinin yatağında bekliyordu.

"İyi yaptım, değil mi anne?" diye sordu.

"O bizim şimdiye kadar korktuğumuzdan çok daha fazla korkuyorlardı Sammy," dedi dilbilgisi kurallarını unutup oğlunu teskin etmeye kendisi de titremeye başladı.

Nat Brock çok uzun yıllar önce, gençlik ateşiyle bir adamı ağlatana kadar dövmüştü. O beklenmedik gözyaşlarından şaşmış, utanmıştı. Aggie'yle konuşmasının üzerinden henüz bir saat bile geçmeden Plüton'un Kulübesi'ne girerken, günaha girmenin cazibesine kapıldığı her seferde olduğu gibi bu olayı hatırladı ve çıkardığı derslere uymaya yemin etti. Kapıyı Carter açtı ve Brock'un yüzünden bir şeyler döndüğünü anladı. Koridorda hazırlıksız yakalanan Mace, Brock'un geçmesi için saygıyla duvara dayandı. Dışarıda, sokakta, evcilleştirilmiş taksisinde Tanby taksimetresini kapatmadan, operasyon radyosu alıcı modunda bekliyordu. Gecenin onuydu ve Massingham koltuğuna oturmuş, getirilen Çin yemeğini plastik bir çatalla yiyor, kıs kıs gülerek birbirlerini esnek zekâları için kutlayan bir alay televizyon gazetecisini izliyordu. Brock kapıdan girerken televizyonun fişini çekti ve Massingham'a ağaya kalkmasını söyledi, diğeri de ayaklandı. Massingham'ın yüzündeki güçsüzlük son günlerde her sorgudan sonra derinleşmiş bir leke gibiydi. Brock kapıyı kilitleyip anahtarı cebine attı. Bunu neden yaptığını daha sonra açıklayamayacaktı.

"Durum bu Mr. Massingham," dedi önceden kararlaştırdığı tatlı ve sakin bir sesle. "Mihail İvanoviç Orlov *Free Tallinn*'de vurularak öldürüldü. Bunu biliyordunuz, ama bize söylemeye değer bulmadınız." İzleyen duraklama Massingham'ı konuşmaya davet etmekten çok, suçlamanın yer etmesini

sağlamak içindi. "Neden bulmadığınızı merak ediyorum doğrusu." İnandırıcı olmayan bir omuz silkme dışında karşılık alamayınca da: "Öğrendiğime göre, Yevgeni Orlov kardeşinin ölümünden sizi ve Tiger Single'ı birlikte sorumlu tutuyor. Bildikleriniz bunu doğruluyor mu?"

"Hoban yaptı."

"Anlamadım?"

"Bunu üzerime Hoban attı."

"Ya, öyle mi? Bu bilginin size nasıl ulaştığını sorsam?"

Aynı uzun sessizlik, sonunda da mırıltıyla, "Orası beni ilgilendirir."

"Sakın bu Alfred Winsler'in ölümüyle ilgili videonun tarafınızca yorumunda söylenen bir şey olmasın? Sizi içinde bulunduğunuz tehlikeden haberdar eden özel bir mesaj ya da bir not?"

"Listede sıranın bana geldiğini söylediler. Mihail'in öldüğünü, onu benim sattığımı," dedi Massingham kısık bir sesle. "Sevdiklerimin, özellikle de William'ın bunu kanlarıyla ödeyeceklerini. Tezgâhtı. Hoban ikili oynadı."

"Üçlü oyun demek, daha doğru olmaz mı? Tiger'a karşı zaten ikili oynuyordunuz."

Cevap yok, ret de yok.

"Daha önce, Noel sırasında patronunuz Single'ın tüm varlıklarına el koymak, Hoban, Mirsky ve sizin tarafınızdan kontrol edilecek yeni bir oluşum kurma planına çok hevesle katılmıştınız. Başınızı mı salladınız Mr. Massingham, *Evet* der misiniz lütfen?"

"Evet."

"Teşekkür ederim. Biraz sonra Mr. Mace ve Mr. Carter'ı buraya çağırarak ve sizi ceza gerektiren bir dizi ağır suçla resmen suçlayacağım. Bunların arasında tabii kanıtları yok ederek ve bilgi saklayarak adaletin yerine getirilmesini engellemek ve yasaklanmış maddelerin ülkeye sokulması için bilinen ve bilinmeyen kişilerle komplo kurmak da var.

Benimle şimdi işbirliği yaparsanız duruşma aşamasında tanık iskemlesine oturur sizi bekleyen acımasız hükümde indirim talep ederim. Benimle şimdi işbirliği yapmazsanız, bu konudaki rolünüzü atılı her suçta azami ceza alacağınız gibi sunar, eylem öncesi, sonrası ve sırasında suça yataklık etmekten William'ı da yanınızdaki sandalyeye oturturum. Dahası, yeminli ifademde şimdi size söylediklerimi de reddederim. Kararınız ne Mr. Massingham? Evet, sizinle işbirliği yapacağım mı, hayır yapmayacağım mı?"

"Evet?"

"Hangisine evet?"

"Evet. İşbirliği yapıyorum."

"Tiger Single nerede?"

"Bilmiyorum."

"Alix Hoban nerede?"

"Bilmiyorum."

"Yanınızda, sanık iskemlesinde gördüğüm William mı?"

"Hayır, gördüğünüz falan yok. Size doğruyu söylüyorum."

"*Free Tallinn*'i Rus yetkililerine kim ihbar etti? Lütfen cevabınızı verirken son derecede dikkatli olun, anlattıklarınızı daha sonra değiştirmek için fırsatınız olmayacak."

Bir fısıltı. "Beni bu işe o pezevenk soktu."

"Bu durumda, pezevenk kim oluyor?"

"Söyledim ya kahrolası. Hoban."

"Bunun ardındaki mantığı bilmek isterdim. Bu gece her şeyi gerektiği kadar açık göremiyorum. Hoban'ın ve sizin açınızdan bakıldığında *Free Tallinn*'in basılmasından ve en iyi cinsten birkaç ton eroinin Rus yetkililerin eline geçmesinden nasıl bir kazanç elde edilebilirdi? Mihail'in öldürülmesinden bahsetmiyorum bile."

"Mihail'in o kahrolası gemiye bineceğinden haberim yoktu! Hoban hiç söylemedi. Mihail'in gemide olacağını bilsem, istediği oyunu asla oynamazdım ki."

“İstediği oyun?”

“Bardağı taşıran son damlayı istiyordu. Uzun bir çuvalla-
ma dizisinde son ve büyük bir başarısızlık. Hoban bunu isti-
yordu.”

“İyi ama siz de istiyordunuz.”

“Pekâlâ, tamam, ikimiz de istiyorduk. Teklif eden oydu,
önerisinin mantıklı olduğunu gördüm. İstediği oyunu oyna-
dım. Ne aptalmışım. Tatmin oldunuz mu? *Free Tallinn*’e el ko-
nulması, Hoban’ın Yevgeni’ye sunacağı son bahane olacaktı.”

“Ne anlamda bahane? Sesinizi yükseltin lütfen. Sizi işit-
mekte zorlanıyorum.”

“İkna etmek anlamında bahane. İngilizce bilmiyor musu-
nuz? Hoban’ın Yevgeni üzerinde belirli bir etkisi var. Zoya’yla
evli. Yevgeni’nin tek erkek torununun babası. Ona istediğini
yaptırabiliyor. *Free Tallinn* sevkiyatı çuvallasa, artık bir diren-
me, Yevgeni’nin son anda karar değiştirmesi falan olmaya-
caktı. Tiger gelip tatlı dilini kullansa bile.”

“Öyleyse Hoban işi sağlama almak için Mihail’i gemiye
bindirip size bundan bahsetmedi. Korkarım, yine solgunla-
şıyorsunuz.”

“Gemiye bindirip bindirmediğini bilmem. Mihail gemiye
binmeye karar verdi. Hoban yükün ihbar edildiğini biliyordu
zaten, ama Mihail’i engellemeye kalkmadı.”

“Özet olarak Mihail öldürüldü, siz de bir kâğıt üstünde bir
komplo yerine kendinizi tam anlamıyla bir Gürcü kan dava-
sının ortasında buluverdiniz.”

“Hepsi numaraymış. Hain benim, onun için asıl hedef de
ben oluyorum. Hoban’m Yevgeni’ye anlattığı haliyle Tiger
beni ihanete zorladı, onun için Tiger da benimle birlikte dam-
galı.”

“Yine ipin ucunu kaçırdım. Siz *neden* hain oluyorsunuz?
Kendinizi bu duruma nasıl soktunuz? *Free Tallinn*’i neden biz-
zat Hoban ihbar etmedi? Hoban neden kendi pis işini kendi
yapmadı?”

"İhbarın İngiltere'den gelmesi gerekiyordu. Hoban'dan gelse, işin içindeki eski dostları durumu anlayacak, Yevgeni de gerçeği öğrenecekti."

"Hoban'ın size anlattığı mantık bu muydu?"

"Evet! Üstelik de makuldü. İhbar İngiltere'den gelse, çıkarım sonucu gelip Tiger'a dayanacaktı. Ben ihbar etsem, Tiger'ın emriyle hareket ettiğime karar verilecekti. Tiger Yevgeni'ye karşı ikili oynuyordu ve Tiger'ı işaret etmek de planın bir parçasıydı."

"Ama sizi de işaret etti."

"Sonunda –gerçekte– öyle oldu, evet. Hoban'ın biçtiği rolü oynadım – evet. Kendi oyunumu oynamak – hayır." Sesi ve sesiyle birlikte bir çeşit kendini beğenmiş öfke geri gelmişti.

"Kısacası, Hoban'ın oyununu oynadınız?"

Cevap yok. Brock ona doğru yarım bir adım attı ve o yarım adım yeterli oldu.

"Evet, ona uydum. Ama Mihail'in gemide olduğundan habirim yoktu. Hoban'ın bana oyun oynadığını bilmiyordum. Nereden bilebilirdim ki?"

Brock düşünceye dalmış gibiydi. Başını sallıyor, çenesini tutuyor, belli belirsiz onaylıyordu. Sonunda, "Demek ispiyonlamayı kabul ettiniz," dedi dalgınca. "*Nasıl* edecektiniz?" Cevap yok. "Tahmin edeyim öyleyse. "Mr. Massingham Dışişleri Bakanlığı adını verdiğimiz kurumdaki eski dostlarına gitti." Hâlâ cevap yoktu. "Tanıdığım birine mi? Dedim ki: Tanıdığım birine mi?" Massingham başını hayır anlamına sallıyordu. "Neden hayır?"

"*Free Tallinn*'e Odessa'dan ne yüklendiğini nereden bilecektim? Pub'da kulak misafiri olarak mı? Telefonda bir şey duyarak mı? Birkaç saniye geçmeden beni parlak ışıkların altına dikerlerdi."

"Tabii dikerlerdi," dedi Brock bir süre düşündükten sonra. "*Free Tallinn*'den çok sizinle ilgilenirlerdi. Bir işe yaramazdı, öyle değil mi? Size gerekli olan akıllı bir İstihbarat yetkilisi

değil, soru sormayacak pasif bir müttefikti. O zaman kime başvurduk Mr. Massingham?" Brock adama öylesine yakın, hareketleri o denli düşünceliydi ki, ikisinden birinin mırıltıdan daha yüksek bir sesle konuşması ne gerekli olurdu ne de uygun. Birden bağırması bu nedenle bir o kadar sarsıcıydı. "Mr. Mace! Mr. Carter! Buraya lütfen! Hemen şimdi!" Diğerleri kapının yanında bekliyor, Brock'un tehlikede olduğunu düşünüyormuş olmalıydı ki, kapıyı kilitli bulunca yüklenip kırdılar, Brock talimatını tamamlamadan önce Massingham'ın iki yanına dikiliverdiler. "Mr. Massingham," diye kaldığı yerden devam etti Brock, "lütfen bu iki beyefendinin önünde bana şunu söyleyin: Odessa'dan kalkan *Free Tallinn*'in yasadışı nasıl bir yük taşıdığını hangi Britanya kurumuna –büyük bir gizlilik içinde– haber verdiniz?"

Massingham iki zorlu soluk arasında, "Porlock," dedi. "Tiger. ... polisle ilgili bir ihtiyacın olursa, Porlock'a git demişti. ... Porlock'un bir örgütü vardı. ... her şeyi halledebilecek bir örgütü. ... birinin ırzına geçsem. ... William bir şey çekerken yakalansa. ... birileri birilerine şantaj yapıyorsa ya da birilerinin. ... kim olursa olsun. ... yolumun üzerinden çekilmesini istiyorsam. ... Porlock yardımcı olurdu, Porlock adamıydı onun."

Sonra ağlamaya başlayarak herkesi huzursuz etti, gözyaşlarıyla Brock'u suçladı. Oysa Brock'un pişmanlığa ayıracak zamanı yoktu. Tanby iletilecek bir mesajla kapının eşiğinde bekliyor, Alan Bell de bir grup çok sert adamla birlikte Northolt Havaalanı'nda oyalanıyordu.

* * *

Suyun üzerinde çok uzun bir köprüden geçmişler, Oliver'ın çelişen talimatlarına uyararak yeni bir dizi tepeyi araştırmaya koyulmuşlardı –"buradan sağa, hayır sola ... bir dakika bekle, *buradan* sola!"– ama Aggie itiraz etmiyor, Oliver dev bir tazı

gibi oturduğu koltuktan başını ileri uzatır, kokuları soluyup kaşlarını çatır, hatırlamaya çalışırken güdülerine yol vermesi için elinden geleni yapıyordu. Saat geceyarısını geçmiş ve artık etrafta saygıdeğer beyefendiler de kalmamıştı. Burada köyler, tepe üstü restoranlar, hızlı arabalarıyla üzerlerine avcı uçakları gibi saldıran ve vadiye sapan gece hayatı düşkünleri vardı. Boş kâse gibi siyah alanlar, onları sarmalayıp serbest bırakan ani sis öbekleri vardı.

“Mavi bir çini,” dedi Aggie’ye. “Üzerinde süslü yazılar olan bir çeşit Müslüman işi, beyaz rakamlarla üçle beş.”

Adresin bir sürü benzerini yazmış, sonra da Aggie’yle birlikte ceplerde omuz omuza oturarak ince bir yol haritasına, sonra da sokak haritasına bakarak yer adları dizinini incelemişlerdi – bu olabilir mi Oliver? Buna ne dersin Oliver? Oliver’ın işaretparmağını harita üzerine götürmek ve arada bir de soğuk terden ıslak, ürperen şakağını öpmek dışında yeni yakınlıklarından yararlanmamıştı. Bir telefon kulübesinden onlara Orlov, Yevgeni İvanoviç veya baba adını bilmediği Hoban, Alix’in adreslerini ve telefon numaralarını verebilecek İngilizce konuşur bir santral yetkilisi bulmaya uğraşmış, ancak başarılı olamamıştı. Anlaşılan İstanbul santral operatörleri için tatil veya doğum günü ya da herhangi bir erken paydos olmalıydı, çünkü alabildiği tek yanıt bölük pörçük İngilizceyle vaatler ve ertesi gün yeniden araması için nazik ricalardı.

“Pencereden gördüklerini dene,” dedi Oliver’a, arabayı bir turistik manzara cebine çekip motoru susturduktan sonra. “Gördüğün bir şey, bir simge. Avrupa yakasındaydı. Asya’ya bakıyordun. Ne görüyordun?”

Genç kadına öylesine uzak, o kadar içine dönüktü ki. Gri paltosuyla Camden’daki eve girerken ilk kez gördüğü, yaralı, asık suratlı, kimseye güvenmez Oliver gibiydi.

“Kar,” dedi Oliver. “Kar yağıyordu. Karşı kıyıda saraylar. Tekneler, süs ışıkları.” Zihninde görüntüler oluşmaya

başlayınca, “Bir kapı vardı,” dedi. Daha sonra, “Nöbetçi kulesi,” diye düzeltti. “Bahçenin altında, dibinde. Teraslar vardı ve bahçenin en altında bir taş duvar, üzerinde nöbetçi kulesi olan taş bir duvar vardı. Öbür tarafta dar bir sokak. Kaldırım taşlı. O sokakta yürüdük.”

“Kim yürüdü?”

“Yevgeni, ben ve Mihail.” Mihail için kısa bir duraklama. “Bahçenin çevresinde bir tur attık. Mihail bahçesiyle gurur duyuyordu. Geniş bir alana sahip olmak hoşuna gidiyordu. Durmadan, ‘Beytüllahim’deki gibi,” diyordu. Nöbetçi kulesinde ışık yanıyordu. Hoban’ın adamları. Koruma falan. Mihail onlardan hoşlanmıyordu. İçlerinden birini pencerede gördüğü zaman azarlar ve tükürürdü.”

“Nasıldı?”

“Adamları görmedim ki.”

“Adamlar değil Oliver. Nöbetçi kulübesi.”

“Mazgallı.”

“Mazgallı da ne demek şimdi?” – alay eder gibi, kendine gelmesini umarak.

“Taretli. Dişli gibi.” Şeklini ön camdaki buğuya belli belirsiz çizdi. “Mazgallı,” diye tekrarladı.

“Peki, arnavutkaldırımli sokak?” diye sordu Aggie.

“Ne olmuş sokağa?”

“Bir köyde falan mıydı? Arnavutkaldırımı bana köyü düşündürüyor. Karlı bahçeden aşağıya baktığın zaman, nöbetçi kulesinin öteki yanında sokak lambaları var mıydı?”

“Trafik ışıkları,” dedi zihni hâlâ uzaklarda. “Nöbetçi kulesinin altında, solda. Villa iki yol arasında açılışı oluşturuyor. Alt tarafta arnavutkaldırımli sokak, sokağın yolla kesiştiği yerde trafik lambaları.” Aggie haritayı incelerken, neden ağzında soğan varmış gibi konuşuyordu diye düşündü Oliver. “Peşinden geleceğimi nereden bildi? Sanırım Nadia’ya gideceğimi tahmin ediyordu.” Elindeki işle meşgul ol dedi genç kadın. Oliver bu arada hafızasını yokluyordu: “İki yol vardı. Biri

sahilden, öteki tepelerden. Mihail sürücülüğünü gösterebildiği için tepe yolunu tercih ediyordu. Yolun üzerinde bir tabak çanak dükkânı, bir de süpermarket vardı. Bir de, ışıklılandırılmış bir bira reklamı.”

“Hangi bira?”

“Efes. Türk birası. Bir de cami. Üzerinde anteni olan eski bir minare. Müezzini duyuyorduk.”

“Anteni de görebiliyordunuz,” dedi Aggie kontağı çevirirken. “Gece. İçinde oturan bir nöbetçi kulesiyle bir duvarın üzerine tünemiş, arnavutkaldırımlı bir sokak, bir köy, altında Boğaz, karşıda Asya ve numarası da otuz beş. Haydi bakalım Oliver. Gözlerine ihtiyacım var.”

“Tabak çanak dükkânı,” dedi Oliver.

“Ee?”

“Adı Jumbo Jumbo Jumbo’ydu. Gözümün önünde porselen dükkânına girmiş üç fil canlanmıştı.”

Bir başka telefon kulübesinde yıpranmış bir rehber, rehberde de Jumbo Jumbo Jumbo’nun adresini buldular, ancak haritayı incelediklerinde sokak yoktu ya da adı değiştirilmişti. Yamaçta bir aşağı, bir yukarı gittiler, yerdeki çukurların arasında zikzaklar çizdiler, sonunda Oliver birden başını ileriye uzatıp genç kadının omzunu sıktı. Bir kavşağa varmışlardı ve karşılarında arnavutkaldırımlı bir sokak vardı. Sokağın sol tarafında da uzayıp giden bir tuğla duvar. Duvarın ortalarında bir yerde, eski bir kulenin sivri, siyah dişleri yıldızlı göğü ısırır gibiydi. Sağ taraflarında da bir cami yükseliyordu. Minaresinde bir anten bile vardı ama Aggie bunun aslında bir paratoner olabileceğini düşündü. Önlerinde, yolun devamında bir çift trafik lambası kırmızı yanıyordu. Aggie arabanın sadece kedi gözlerini kullanarak mazgallı nöbetçi kulesinin gölgesinde ilerledi. Kemerli penceresinde ışık görünmüyordu. Trafik lambalarından sonra tepeye doğru saparken Ankara yönünü gösteren bir yol levhasının yanından geçti.

“Buradan yine sol,” dedi Oliver. “Şimdi dur. Buradan yüz metre var, sonra bir çift yüksek kanatlı kapı, onların ardında da bir ön avlu. Ağaçların olduğu yerde. Ev, ağaçların aşağısında.”

Aggie teneke kutulara ve şişelere dikkat ederek arabayı toprak bankete çıkardı. Farları söndürdü. Yalnız kalmak isteyen iki âşık gibiydiler. Ayaklarının altında yine Boğaz uzanıyordu.

“Yalnız gidiyorum,” dedi Oliver.

“Ben de,” dedi Aggie. Sırt çantasını kucağına almış, içinde bir şeyler arıyordu. Çantadan cep telefonunu çıkarıp koltuğun altına yerleştirdi. “Cebindeki Türk paralarını bana ver.”

Oliver’dan aldığı destenin yarısını geri verdi, geriye kalanları Single pasaportlarıyla birlikte koltuğun altına sakladı. Kontak anahtarını kontaktan çekti, kiralama şirketinin amblemiyle anahtarlık halkasını çıkardı. Arabadan indi. Oliver da peşinden. Aggie bagajı açtı, takım çantasını çıkardı, bijon anahtarını alıp levye ucunu kemerinin altına sıkıştırdı. Bagajı kapadı, cep fenerinin ışığıyla yerde bir şey aramaya koyuldu.

“İhtiyacın varsa, İsviçre ordu çakım yanımda,” dedi Oliver.

“Kapa çeneni Oliver.” Çömeldi ve elinde kapaksız ve paslı bir tenekeyle doğruldu. “Bunu görüyor musun? Birbirimizden ayrı düşer ya da başımız derde girerse, ilk ulaşan arabayı alır. Beklemek yok.” Kontak anahtarını teneke kutuya attı, kutuyu da sol ön çamurluğun iç tarafına yerleştirdi. “Buluşma yeri, minarenin dibi. Güç durumunda kalırsak, sabah saat altıdan itibaren her iki saatte bir merkez tren istasyonu, yolcu salonunda. Seni eğittiler Oliver.”

“Ben iyiyim, çok iyiyim.”

“Ayrıldığımızı varsayalım. Arabaya ilk kim varırsa, bulabildiği ilk fırsatta acil yardım hattından Nat’i arayacak. Bire bas ve gönder. Önce telefonu aç, tamam mı? Beni dinliyor musun Oliver? Kendi kendime konuşuyormuşum gibi

geliyor da. Buraya gel.” İki elini Oliver’ın kulağına kapadı. “Bunlar operasyon talimatı. Bundan sonra bütün olabileceklerini aklında tut lütfen. Çoğu insan yanlış bir şey yaptığında kendini kahraman sayar; süzme salak olduğunu düşünmez. Oysa *sen* – sen hep doğru olanı yapıyor ve süzme salak olduğunu sanıyorsun. Bu önemli bir hata. Beni duyuyor musun Oliver? Sen önden gidiyorsun, burası kendi sahan. Çenenin kapat.”

Oliver öne düştü, Aggie peşine takıldı. Yürüdükleri patika yağmur çukurlarıyla dolu, çiğnenmiş çamurdu. Kalem fener Oliver’ın arkasından adımlarını aydınlatıyordu. Burnu tilki, porsuk ve çiy kokusu aldı. Omzunda Aggie’nin eli. Durdu ve genç kadına döndü, karanlıkta onu tam olarak göremiyor ama gözlerindeki sevgiyi hissedebiliyordu. Benimkilerde de öyle diye düşündü. Önce bir baykuş sesi, sonra bir kedi, ardından da dans müziği işitti. Sağdaki tepede bütün ışıkları yanan ve önü otomobillerle dolu gösterişli bir villa belirdi. Pencerelerinde insan gölgeleri dans ediyordu.

“Bunlar kim?” diye fısıldadı Aggie.

“Sahtekâr milyonerler.”

Genç kadını korkunç derecede arzuladı. İstanbul’daki eski istasyondan Orient Express’e binmek ve Paris’e kadar bütün yol boyunca sevişmek istedi. Sonra, Orient Express’in artık İstanbul’a gelmediğini hatırladı. İşçilerin arasından havalandıran beyaz kanatlı bir baykuş ödünü kopardı. Hemen arkasında Aggie’yle kapıya yaklaşıyordu. Kapılar patikadan on beş metre kadar geride, dik bir asfalt rampanın dibindeydi. Kapının bir tarafında bir nöbetçi kulesi dikiliyordu. Kapıları güvenlik ışıkları aydınlatıyor, ağır zincirler bağlıyor, jiletli teller örtüyordu. Her kapı dikmesinin üzerinde, dönen mağribi fonda bembeyaz ve koskocaman 35 yazılı levhalar takılıydı. Peşinde Aggie’yle rampayı tırmanırken, personel ve teslimatlar için daha mütevazı bir kapı gördü. Yollarını iki metre yüksekliğinde, tepeleri sivri demir çubuklarla donanmış çelik panolu kapılar kesiyordu. Kapıların arkasında da villanın

arka cephesi bir oluklar, bacalar ve hilkat garibesi karmaşası. Pencerelerinde tek bir ışık bile görünmüyordu. Aggie el feneriyle kilidi inceledi, bijon anahtarının levye ucunu kanatların arasındaki boşluğa soktu, denedi ve dikkatle geri çekti. Kilidin yanındaki küçük delikten bir elektrik teli çıkıyordu. Parmağını tükürükledi, tele dokundu ve başını salladı. Bijon anahtarını Oliver'ın kemerine sıkıştırdı, sırtını duvara dayadı, ellerini karnının üzerinde, avuç içleri yukarıya bakacak gibi kenetledi.

"Böyle yap," diye fısıldadı.

Genç kadının söylediğini yaptı, Aggie ayağını Oliver'ın kenetlenmiş avuçlarına yerleştirdi ama orada fazla oyalanmadı. Tırmanırken kısa bir baskı hissetti, Aggie'nin sivri demir çubukların üzerinden uçtuğunu gördü, yere indiğinde bir patırtı işitip paniğe kapıldı. Peşinden nasıl gideceğim? O nasıl dönecek? Bir yan kanat gıcırdayarak açıldı, Oliver aralıktan içeriye süzüldü. Birden, yol tanıdık geldi. Yassı kaldırım taşlı bir yol onları villayla duvarın arasına götürdü. Burada, Yevgeni'nin torunu kızlarla kovalamaca oynamıştı. Yüksek bir payanda göğün üzerinde bir kemer oluşturuyor, yollarının üzerinde eski topları andırır dev borular yatıyordu. Çocuklar bu boruları sıçrama taşı olarak kullanıyordu. Oliver denge için bir elini duvardan ayırmayarak öne düştü. Tiger'ın çatı katına giden camlı koridoru ve tek ayakkabıyla topallamasını hatırladı. Villanın önüne vardılar. Bahçenin basamak basamak inen terasları ay ışığında iskambil kâğıtları gibi yassı görünüyordu. Terasların dibindeki duvar ve nöbetçi kulesi bir çocuk kalesinin kartondan kesilmiş burçlarını andırıyordu.

Aggie kollarını Oliver'a doladı ve bijon anahtarını geri aldı. "Burada bekle," dedi. Oliver'ın başka seçeneği yoktu. Genç kadın villanın cephesinden kayarak ilerlemeye, yere kadar inen pencerelerden içeriye teker teker göz atmaya, kedi sıçrayışlarıyla ilerlemeye, göz atıp hareketlenmeye, yeniden

göz atmadan önce hareketsiz kalmaya başlamıştı bile. Başını sallayınca, Oliver sakarlığının farkında olarak peşine düştü. Ay ışığı siyah-beyaz gün ışığı gibiydi. İlk pencere ona tanıdık gelmedi: Oda bomboştu. Bütün zemin ölü çiçeklerle kaplıydı: eski güller, karanfiller, orkideler, gümüş folyo kırpıntıları. Bir köşede, istavroz gibi çivilenmiş iki tahta. Dik tahtanın üzerinde ikinci bir kol daha görünce Ortodoks istavrozunu hatırladı. Odanın ortasında bir ressam sehпасı vardı ama fırça ya da boya kabı göremiyordu. Aggie devam etmesi için işaret ediyordu.

İkinci pencereye geçince bir çocuk yatağı ve komodin, bir okuma lambası, bir kitap yığını ve bir çengele asılmış küçük bir sabahlık gördü. Üçüncü pencereye ilerledi ve kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Yevgeni'nin değerli huş ağacı mobilyalarının parçaları bir duvarın dibine itilmişti. Döşeme tahtalarının merkezinde evin gururu BMW motosiklet kefenlenmiş bir Shetland midillisi gibi bir toz kılıfının altında uyukluyordu. Bu eğlenceli görüntüyü Aggie'ye göstermek için döndü ve genç kadının sırtını duvara dayayıp donduğunu, ellerini iki yanına açtığını ve başıyla tekrar tekrar yanındaki pencereyi, cephenin son penceresini işaret ettiğini gördü. Usulca yanına gitti, pencerenin yakın tarafından uzanıp içeriye baktı. Zoya Tinatin'in salıncaklı koltuğunda oturuyordu. Üzerinde sabahlık gibi uzun ve siyah bir elbise, ayaklarında da siyah Rus çizmeleri vardı. Saçlarını dağınık bir topuz halinde toplamıştı, bezgin yüzü ve fal taşı gibi açılmış gözleriyle kendi kendinin ikonası gibiydi. Balkon kapısından dışarıya bakıyordu ama bakışı o denli umutsuz, o kadar uzaktı ki, Oliver kendi zihnindeki iblislerin dışında bir şey görebildiğinden kuşkuluydu. Yanındaki masanın üzerinde akan bir mum, kucağında da bir kalaşnikov vardı. Sağ işaretparmağı tetiğin üzerinde kıvrılmış.

Başlangıçta, Aggie Oliver'ın ona ne anlatmak istediğini anlayamadı; Oliver'ın el kol işaretlerini birkaç kez tekrarlaması gerekti: önce aşağıdan, sonra yukarıdan, sonunda Aggie bijon anahtarını kemerinden çıkardı, yere çömelip Oliver'a aynını yapmasını işaret etti. Kollarını uzatıp beşik haline getirdi, Oliver da onu taklit etti. Sonra bijon anahtarını pencerenin bir-bir buçuk metre açığından fırlattı, Oliver demiri Aggie'nin istediğinin aksine, tek elle yakaladı. Sonra da bir dizi hareketle genç kadına başka şeyler anlatmaya çalıştı. Göğsüne dokundu, Zoya'nın yönünde bir işaret yaptı, başını onaylar gibi sallayıp Aggie'yi sakinleştirmek için başparmağını kaldırdı: İki eski dostuz. Elleriyle yavaşlama işaretleri yaptı: Buna yumuşak, çok yumuşak yaklaşıcağız. Tekrar kendini işaret etti: Bu seferki *benim* gösterim, senin değil, içeriye *ben* giriyorum, sen değil. Zoya'nın muhtemelen zihinsel bir rahatsızlığı olduğunu belirtmek için şakağına dokundu, sonra kuşkuyla kaşlarını çattı, başını sağa ve sola yatırarak kendi basit tanısını sorguladı. Sonra saygıyla kendine sarılır gibi yaptı: Sevgilisiydim, o benim sorumluluğumda. Aggie'nin bunların ne kadarını anladığından habersizdi ama uysallığına bakarak çoğunu anladığına hükmetti, çünkü genç kadın onu dikkatle izledikten sonra parmaklarının ucunu öperek öpücüğü ona doğru üflemişti.

Ayaklandı ve yalnız olsa korkacağını, ne yapması gerektiğini bilemeyeceğini düşündü; oysa Aggie sayesinde olayları berrak gözlerle görüyor, ne yapılması gerektiği konusunda kuşkulanmıyordu. Balkon kapılarının kurşungeçirmez cam olduğunu biliyordu, Mihail bu kapıların ağırlığını göstermiş, bunları taşıyacak menteşelerle, kapatacak kilitleri işaret ederek böbürlenmişti. Bu nedenle uydurma levye ilk başvurucağı alet değil, büyük ihtimalle son araç olacaktı. Burada tartışılmaz olan, Aggie'nin levveyi vermekle yapılacak işi devrettiğiydi, Oliver'ın asıl istediği de buydu. Aggie'yi kendi adına savaşa sürmeyi, onun da bu zahmetlerinin karşılığını

göğsüne bir kalaşnikov salvosu alarak ve bu yıkım yolunda yeni bir ceset olarak yer almasını düşünmek, kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Kurşungeçirmez cam başka bir şeydi, bir buçuk metre mesafedeki yüksek hızlı bir makineli tabancadan çıkacak kurşunlarsa bambaşka.

Onun için bijon anahtarını Aggie usulü kemerine sıkıştırdı, kaskatı adımlarla yan yan giderek pencerenin ortasında durdu, sonra Zoya'nın yüzünü iki panoya bölünmüş olarak değil de, tek parça olarak görebilmesi için ortayı biraz geçti. Kurşungeçirmez cama vurdu, önce hafifçe, sonra şiddetle. Zoya'nın başı kalkıp gözleri üzerine odaklanır gibi olunca geniş geniş gülümsedi ve camdan geçeceğini umacak kadar yüksek sesle, "Zoya. Benim, Oliver. Bırak da içeri gireyim," diye seslendi.

Genç kadın gözlerini yavaşça, gözkapakları gerilecek kadar açtı, sonra telaşla ona doğrultmak için kucağındaki silaha gözleri gitti. Oliver avuçlarını cama vurdu, Zoya'nın görmesi için yüzünü cama olabildiğince yaklaştırdı.

"Zoya! İçeri al beni! Ben Oliver, sevgilin!" diye bağırdı – bağıırken Aggie'nin orada olduğunu bir an bile unutmadan, ama yine de söyleyerek. Üstelik bunları söylemesini Aggie'nin de istediği açıktı, çünkü gözucuyla baktığında, genç kadının onay makamında başını kuvvetle salladığını görüyordu. Oysa Zoya'nın tepkisi, yarı hatırladığı bir ses duyan hayvanınki gibiydi: Bu sesi tanıyorum –hemen hemen– ama dost mu, yoksa düşman mı? Zoya sarsakça ayaklanınca, Oliver yiyecek sıkıntısı çekmiş olduğunu tahmin etti – oysa tabancayı hâlâ elinden bırakmamıştı. Bir süre Oliver'ın yüzüne baktıktan sonra, ciddiyetle odayı araştırdı, dikkatini önünden geçenlere vermişken arkadan saldırıya uğramaktan kuşku landığı açıktı. "Kapıyı açar mısın lütfen Zoya? İçeriye girmem gerek, anlıyor musun? Kilitte anahtar var mı? Yoksa ön tarafa geçerdik, sen de bizi oradan alırdın. Yalnız ben varım Zoya. Ben ve bir kız. Ondan hoşlanacaksın. Başkası yok, emin ol,

yok. Anahtarı çevirmeyi deneyebilir misin? Hatırladığı kadarıyla, o küçük pirinç çarklardandı. Üç ya da dört tur çevirmek gerekir.”

Oysa silah hâlâ Zoya’nın elindeydi ve namlusunu çevirip Oliver’ın kasığına doğrultmuştu, ama hareketlerinde öyle bir uyuşukluk, yüzünde öyle bir umutsuzluk, hayat ve ölüm karşısında öyle bir kayıtsızlık vardı ki, tetiği çekmesi en az çekmemesi kadar muhtemeldi. Bu nedenle Oliver kararlı dikilmesini sürdürür, Aggie kanatlardan onu izler ve Zoya hayatın ona neler tattırdığı bilinmez bunca yıldan sonra Oliver’ı görmek fikriyle barışmaya çalışırken uzunca bir süre geçti. Sonunda, tüfeğin namlusu hâlâ Oliver’ın üzerinde, öne doğru bir adım attı, sonra bir adım daha, camın iki yanında bir kadın ve bir erkek olarak durdular, Zoya Oliver’ın gözlerini inceleyip orada neler gördüğüne karar verdi. Sağ eliyle tabancayı yerinde tutarak sol elini uzatıp kilidi çevirmeye çabaladı ama bileği öylesine inceydi ki, çevirecek gücü bulamadı. Sonunda silahı yere bıraktı, Oliver’ı karşılamak amacıyla saçlarını düzelttikten sonra, onu içeriye almak için iki elini kullandı – hemen peşinden Aggie içeri süzüldü, kalaşnikovu yerden alıp kolunun altına kıstırdı.

“Evde başka kim var, söyler misin lütfen?” dedi sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi sakince.

Zoya başını salladı.

“Kimse yok mu?”

Cevap gelmedi.

“Hoban nerede?” diye sordu Oliver.

Zoya gözlerini yumdu.

Oliver ellerini genç kadının dirseklerinin altına koyup kendine çekti. Zoya’nın kollarını tutup kendi omuzlarına yerleştirdi, sonra ona sarıldı, soğuk bedenini kendi vücuduna dayadı, sırtını sıvazlayıp hafifçe sallanırken Aggie kalaşnikovun mekanizmasını açtı, dolu olduğunu görünce emniyet mandalını boşalttı, göğsünün üzerinde çaprazlamasına

tutarak villayı aramada ilk turuna başladı. Aggie'nin gitmesini izleyen uzun bir süre boyunca, Oliver Zoya'yı kollarında tuttu, buzlarının çözülüp yumuşamasını, kollarında ısınmasını, ceketinin yakasını kavrayan yumruklarının gevşemesini, yanağına dayadığı başını kaldırmasını bekledi. Genç kadının yüreğinin çarpmasını, bir deri bir kemik kalmış sırtının ürpermesini, uzun soluklarla ağlamaya, birbirini izleyen dallarla göğsündeki acıyı boşaltmaya başladığında kaburgalarının kabarmasını hissetti. Zayıflığı onu şaşırtmakla birlikte, bunun Zoya için yeni olmadığını tahmin ediyordu. Yüzü çukurlaşmıştı ve genç kadının çenesini kaldırıp dudaklarını şakaklarına dayadığı zaman cildinin yaşlı bir kadınınkı gibi kemiklerinin üzerinden kaydığını hissetti.

Oğlu hakkında konuşturmayı başarırca, başka konuların da kapısını açabileceği umuduyla, "Paul nasıl?" diye sordu.

"Paul, Paul'dür."

"Nerede?"

"Paul'ün *arkadaşları* var," dedi, sanki bu durum Paul'ü diğer çocuklardan ayırıyormuş gibi. "Onu koruyacaklar. Onu doyuracaklar. Onu uykuya yatıracaklar. Paul için cenaze töreni olmayacak. Cesedi görmek mister misin?"

"Kimin cesedini?"

"Belki de gitmiştir."

"Kimin cesedi Zoya? Babamın cesedi mi? Onu öldürdüler mi yoksa?"

"Sana göstereyim."

Villanın ön odaları ortak kapılarla birbirine bağlıydı. İki eliyle Oliver'ın koluna tutunarak Büyük Katerina'nın mobilyalarının ve kefenlenmiş motosikletin önünden, Paul'ün boş odasından geçirdi, zemini çiçeklerle kaplı, ortasında hezaren bir masa ve Ortodoks istavrozu şeklinde çivilenmiş tahtalar bulunan odaya götürdü.

"Bizim geleneğimiz," dedi masanın yanında durarak.

"Hangisi?"

“Önce açık bir tabuta koyarız. Onu köylüler hazırlar. Burada köylü olmadığından, kendimiz hazırladık. Bu kadar çok kurşun deliği olan bir cesedi giydirmek çok zor. Üstelik, yüzü de yaralıydı. Yine de başarılı.”

“Kimin yüzü?”

“Cesedin yanma, en sevdiği eşyasını koyarız. Şemsiyesini. Saatini. Yeleğini. Tabancalarını. Ama üst katta yatağını da hazır ederiz. Masada da yerini ayırırız. Bir mum yanında, ölü için yeriz. Komşular onunla vedalaşmak için geldiklerinde, onları karşılar ve onun adına içeriz. Oysa burada komşumuz yok. Burada sürgünüz. Ruhu bir kuş gibi çıkıp gidebilsin diye, pencereyi açık bırakmak geleneği vardır. Belki ruhu da öyle yaptı, ama hava çok sıcaktı. Cenaze evden çıktığı zaman, saatler aksi yönde üç tur döndürülür, masa ters çevrilir, bütün çiçekler kaldırılır ve yola çıkmadan önce tabut üç kez kapıya çarpar.”

“Mihail’in cesedi,” dedi Oliver, genç kadın da bunu bir dizi uzun, kaygılı baş hareketiyle onayladı.

“Belki bizim de öyle yapmamız gerekiyor,” dedi Oliver, rahatlama hissini kararlı bir canlılığın ardında gizleyerek.

“Efendim?”

“Masayı ters çevirmek.”

“Mümkün değildi. Hepsi gittikten sonra, yeterince gücüm yoktu.”

“Birlikte yeterince gücümüz var. İşte. Bırak ben yaparım. Neden katlamıyorum ki?”

“Çok iyi olduğunu hatırlıyorum,” dedi Zoya ve hayranlıkla gülümserken Oliver masanın ayaklarını katlayıp kapattı, ters döndürüp yere yatırdı.

“Belki çiçekleri de temizlememiz gerek. Nerede süpürge var? Bir süpürge ve bir faraş gerekiyor bize, en iyisi bu. Fırçaları nerede tutuyorsunuz?” Mutfaklar ona Nightingales’i hatırlattı: yüksek, kirişli ve eski taş kokusu. “Göster,” dedi.

Tıpkı Nadia gibi, aradığını bulana kadar Zoya’nın bir sürü dolabı açıp kapatması gerekti. Nadia gibi, olmayan

hizmetkârları suçladı. Ön odaya döndüler, Zoya çiçekleri öylesine süpürürken, Oliver da farası tuttu. Sonra elinden süpürgeyi alıp duvara dayadı, Zoya yeniden ağlamaya başladığundan onu kollarına aldı; bu sefer Oliver'a sanki birlik-telikleri canlanmış, bu gözyaşları arındırıcı damlalarmış gibi geldi. Onu rahatlatmak için nesi varsa, verdi – tüm duyguları, empatisi ve iradesi Zoya'ya yönelmişti: Çünkü tersini yapmak onu kenara itip gözyaşlarına ve kasılmalarına terk etmek, mutfakta paltosuna uygun, Tiger'ın elyazısıyla Tommy Smart yazılmış etiketli kahverengi bir çantanın –kabin boy demişti Nadia– küflü çizmelere, galoşlara ve Rusça gazetele-rin eski nüshalarına bitkince yaslandığı soldan ikinci dolaba koşmak anlamına gelecekti.

“Babam zamanın ihanetine uğradı,” dedi Zoya kolların-dan kurtularak. “Bir de, Hoban'm.”

“Nasıl oldu bu dediğin?”

“Hoban kimseyi sevmediği için kimseye ihanet etti sayıl-maz. İhanet ettiği zaman, kendine sadık kalmış demektir.”

“Senden başka kime ihanet etti?”

“Tanrı'ya ihanet etti. Döndüğü zaman onu öldüreceğim. Gerekli olacak.”

“Tanrı'ya nasıl ihanet etti?”

“Önemli değil. Kimse öğrenmeyebilir. Paul futbola bayı-lıyor.”

“Mihail de futboldan hoşlanırdı,” dedi Oliver; çimenlerin üzerinde topa vurmalarını, Mihail'in çizmesindeki tabanca-sıyla topun peşinden seğırtmesini hatırladı. “Hoban Tanrı'ya nasıl ihanet etti?”

“Tanrı'ya futbol maçında ihanet etti. Oradaydım. Futbol-dan hoşlanmam.”

“Yine de gittin.”

“Paul ve Mihail futbol maçına gidecek, her şey ayarlandı. Hoban bilet buldu. Gereğinden fazla bilet aldı.”

“Burada, İstanbul'da mı?”

“Geceydi. İnönü Stadyumu’nda dolunay vardı.” Bakışları pencereye kaydı. Yeniden titremeye başladığı için kollarını vücuduna iyice doladı. “Hoban dört bilet bulmuş, onun için problem vardı. Mihail Hoban’dan hoşlanmaz. Hoban’ın katılmasını istemez. Ama eğer ben de gidersem, Mihail beni sevdiği için daha fazla direnemez. Bunu Hoban da biliyordu. Daha önce hiç futbol maçına gitmedim. Korktum. İnönü stadyumu otuz beş bin kişi alıyor. İnsan hepsini tanıyamaz. Futbolda devre arası var. Bu devre arasında, takımlar çekiliyor ve konuşuyor. Biz de konuştuk. Yanımızda ekmek ve sosis vardı. Mihail için de votka. Yevgeni Mihail’in çok fazla votka içmesine izin vermez, ama Hoban bir şişe getirdi. Ben grubun en ucunda oturuyorum. Benim yanımda Paul, onun yanında da Mihail. Mihail’den sonra da Hoban var. Işıklar çok parlak. Işıkları sevmedim.”

“Ve konuştunuz,” dedi Oliver usulca, Zoya’yı yeniden konuya döndürmek için.

“Paul’le futbol konuşuyoruz. Bana oyunun inceliklerini anlatıyor. Çok mutlu. Annesiyle babasının böyle bir şeye birlikte gitmeleri çok nadir. Bu arada, *Free Tallinn*’den de bahsediliyor. Hoban Mihail’in *Free Tallinn*’le bir vapur seyahati yapmasını öneriyor. Şeytan gibi, kışkırtıyor onu. Harika bir yolculuk olacak. Odessa’dan kalkıp Boğaz’dan geçmek, harika. Mihail o kadar mutlu olacak ki. Bunu Yevgeni’den saklayacaklar. Bir armağan, onu şaşırtacak bir sürpriz.”

“Mihail gitmeyi kabul etti mi?”

“Hoban onunla çok ustaca konuştu. Şeytanlar her zaman ustaca konuşur. Fikri Mihail’in kafasına soktu, destekledi ama konuşurken sanki Mihail’in kendi düşüncesiymiş gibi davranmaya dikkat etti. Bu harika fikri için Mihail’i kutladı. *Free Tallinn*’e binecek. Hoban kötüdür. Normal bir şey. O akşam, normalden de daha kötüydü.”

“Bunu Yevgeni’ye ya da Tinatin’e anlattın mı?”

“Hoban, Paul’ün babası.”

Yeniden oturma odasına döndüler; Aggie'nin eğitiminin bir yerinde bakıcılık becerileri öğrendiği kesindi, çünkü et suyu tabletleriyle bir çorba yapmış, içine iki yumurta karıştırmıştı. Şimdi de Zoya'nın yanına oturmuş, ona eliyle çorba içiriyor, nabzını ölçüp bileklerini ovuyor, yüzünü banyoda bulduğu kolonyayla temizliyordu. Oliver'ın o yüksek ateşlerden birine yakalandığı zamanlarda Heather'ı hatırlamaması imkânsızdı ama Heather ona baktığı her seferden bir üstünlük sonucu çıkarırken, Aggie'nin bütün evrenden sorumluymuş gibi davranması Oliver'ın hem hoşuna gidiyor, ancak bu konuda her zaman tek olduğunu düşündüğünden, aynı zamanda da kaygılandırıyordu. Gidip Tiger'ın çantasını almıştı ama çanta ona, Tiger her neredeyse, yanında yedek giyecek olmadığını söylemenin dışında pek bir şey anlatmamıştı. Aggie şarjörünü boşalttığı kalaşnikovu bir köşeye dayadı, tıpkı Oliver gibi atmosferi korumak ve Zoya'yı elektrik ışığının çığlığıyla rahatsız etmemek için yeni mumlar getirdi.

"Sen kimsin?" diye sordu Zoya Aggie'ye.

"Ben mi? Oliver'ın yeni manitası," diye cevap verdi Aggie neşeli bir kahkahayla.

"Bu ne demek, lütfen?"

"Ona âşışım," diye açıkladı Oliver ve Aggie Zoya'nın üzerine bir battaniye örter, üst kattan getirdiği yastıkları kabartır ve alnına yeniden kolonya sürerken onu seyretti. "Babam nerede?"

Zoya'nın hafızasını toplamaya çalışır görüldüğü uzun bir sessizlik oldu. Birden, Oliver'ı şaşkına çevirerek güldü. Başını eğleniyormuş gibi sallayarak, "Mantıksızdı," dedi.

"Neden?"

"Bize Mihail'i getirdiler. Odessa'dan. Önce onu Odessa'ya götürüyorlar. Sonra Yevgeni onlara para verince buraya, İstanbul'a yolluyorlar. Tabutu çeliktendi. Bomba gibiydi. Buz satın aldık. Yevgeni bir istavroz yaptı. Çılgın gibiydi. Onu masanın üzerinde, tabutunun içindeki buza yatırdık."

“Babam gelmiş miydi?”

“Burada değildi.”

“Buraya geldi ama.”

Zoya yeniden gülmeye başladı. “Tiyatro gibiydi. Gülünçtü. Kapı zili çaldı. Hizmetçi yoktu. Kapıyı Hoban açtı, yeni buz getirdiklerini sandı. Buz değildi, paltosuyla gelmiş Mr. Tiger Single’dı. Hoban çok memnundu. Onu odaya getirip Yevgeni’ye, ‘Gördün mü, sonunda bir komşu geldi işte. Mr. Tiger Single öldürdüğü adama saygılarını sunmak istiyor,’ dedi. Yevgeni’nin başı taşıyamayacağı kadar ağırdı. Başını kaldıramadı. İnanması için Hoban’ın babanı Yevgeni’nin önüne getirmesi gerekti.”

“Nasıl? Nasıl getirmesi?”

Zoya elini sırtına kadar götürdü, kaldırabildiği kadar kaldırdı. Sonra çenesini kaldırdı, bir acı taklidiyle yüzünü buruşturdu. “Böyle,” dedi.

“Sonra?”

“Sonra Hoban, ‘Onu bahçeye çıkarıp vurayım mı?’ diye sordu.”

“Paul neredeydi?” diye sordu Oliver, çocuk için yüreğini kaplayan konuyla ilgisiz endişeyle.

“Tanrı’ya şükürler olsun, Mirsky’lerin yanındaydı. Mihail’in cesedi geldiğinde, onu Mirsky’lere göndermiştim.”

“Demek babamı bahçeye götürdüler?”

“Hayır. Yevgeni hayır diyor, vurmayın onu. Ölünün huzurunda olduğumuz kadar, Tanrı’nın da huzurundayız. O zaman Tiger’ı bağladılar.”

“Kim?”

“Hoban’ın adamları var. Rusya’dan Ruslar, Türkiye’den Ruslar. Kötü insanlar. Adlarını bilmiyorum. Yevgeni bazen kovar onları, ama sonra unuttur ya da pişman olur.”

“Peki, onu bağladıktan sonra? Sonra ona ne yaptılar?”

“Masadaki Mihail’e bakmaya zorladılar. Kurşun deliklerini gösterdiler. Bakmak istemedi. Zorla baktırdılar. Sonra başına bir nöbetçi verip, bir odaya kapadılar.”

“Tavan arasında tek kişilik bir yatak var,” dedi Aggie. “Islak.”

“Kanla mı ıslanmış?”

Başını sallayıp yüzünü buruşturdu.

“Onu o odada ne kadar tuttular?” diye sordu Zoya’ya Oliver.

“Belki bir gece, belki daha fazla. Belki de altı. Bilmiyorum. Hoban Macbeth gibidir. Uykuyu da öldürdü.”

“Nerede şimdi?” – babasını kastediyordu.

“Hoban her dakika, onu öldüreceğim, onu öldüreceğim deyip duruyor. Oysa Yevgeni’nin irade gücü yok. Yıkılmış bir adam. ‘Yanımızda götürelim, daha iyi,’ diyor. ‘Onunla konuşacağım.’ Tiger’ı getiriyorlar. Biri onu dövmüş, belki de Hoban dövmüştür. Ona bandaj yapıyorum. O kadar ufak ki. Yevgeni onun onuruna hitap etti. Seni bir yolculuğa götüreceğiz, bir uçak kiraladık, Mihail’i gömmek zorundayız, cesedi sağlığa uygun değil, direnmemen gerekiyor, sen bizim tutsağımızsın, bizimle erkek gibi gelmen lazım, yoksa Hoban seni vurur ya da uçaktan atar. Bunları söylediğini duymadım. Bunlar, Hoban’ın bana söyledikleri. Belki de yalan.”

“Uçak nereye gidiyordu?”

“Gürcistan’a Senaki’ye. Gizli tutuyorlar. Onu Beytül-lahim’de gömecekler. İşleri Tiflis’ten Temur ayarlıyor. Çifte cenaze töreni olacak. Hoban Mihail’i öldürdüğünde, Yevgeni’yi de öldürdü. Normal.”

“Yevgeni’nin Gürcistan’da hoş karşılanmadığını sanıyordum.”

“Belli olmaz. Fazla ses çıkarmazsa, mafyayla rekabet etmezse, onu hoş görürler. Çok para gönderirse, hoş görürler. Son zamanlarda çok para gönderemedi. O yüzden belli olmaz.” Derin bir soluk alıp gözlerini bir süre yumdu, sonra yavaşça yeniden açtı. “Yevgeni yakında ölecek ve Hoban bütün her şeyin kralı olacak. Ama yetinmeyecek. Dünya yüzünde tek bir masum insan kaldıkça, yetinmeyecek.” Yüzünde

harikulade bir tebessüm belirdi. "Onun için, dikkatli ol Oliver. Son masum insan sensin."

Oliver havadaki bu rahatlamaya yanıt olarak ayağa kalktı, sırtıttı ve gerindi, başını kaşıdı, kollarını vücuduna dolayıp bıraktı ve sırtını kamburlaştırdı, genel olarak hareket etmeden çok uzun süre oturduğu ya da aynı anda birçok şeyi birden düşünüp bedenindeki motorların biraz istim koyuvermesi gerektiğinde ne yapıyorsa, onları yaptı. Pek aklını vermeden Timur'un soyadı ne, uçağa ne günü bindiklerini hatırlıyor mu gibi bazı sorular sordu. Ve odayı arşınlar, genç kadının yanıtlarını zihnine kaydederken kendini yan odadaki BMW'yi ziyaret etmekten alamadı, motosikletin örtüsünü kaldırıp parıltılı çizgilerine gülümsedi, aynı zamanda da iki odanın arasındaki kapının marifetiyle Aggie'nin her zamanki sonsuz özeniyle onun yokluğundan yararlanıp hastasına çorba içirmeye giriştiğini işitti.

Genç kadının görüş açısından kaçarak, sessiz adımlarla balkon kapısına yaklaştı, pirinç tutamağı kavrayıp kapının kilidi açılincaya kadar olabildiğince sessiz çevirdi. Kapının kanadını bir parmak itince, oturma odasındaki pencereler gibi dışarıya açıldığını görüp sevindi. Tam da bu anda, onu gidip yaptıklarını itirafa ya da Aggie'ye birlikte gelmesini önermeye zorlayacak, dayanılmaz bir suçluluk duygusuna kapıldı. Ne var ki, ikisini de yapamazdı; yapmış olsa artık onu koruyamayacaktı, oysa giriştiği işin tehlikesi düşünülürse, akıllı olanı onu korumaktı. Bu nedenle hiç ses çıkarmadan, haydutçuluk oynayan bir okul çocuğu gibi, aradaki kapıdan bakarak Zoya ve Aggie'nin hararetli sohbetlerine devam ettiklerini gördü, balkon kapılarını sonuna kadar açtı, motosikletin sırtındaki örtüyü çaldı, aleti ayaklığından indirdi, kontağı çevirdi, çalıştır düğmesine bastı ve tüm bedeninin içinden yükselmiş benzer bir kükremeye yıldızlı gecenin içine, Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nden Beytullahim yoluna uçtu.

Oliver, Tiger'ın avam diye kestirip attığı günden beri motosikletleri sevmiştir. Uykusunda onlara binip uzaklara gitmiş, onlara kanat ve benzeri sihirli güçler bağışlamıştı; Nightingales'e komşu köyde, köylü çocuklarının arkasına binip hız denen iksirin tadını almış, ergenlik çağında da arka selesine binmiş çıplak bacaklı kızları düşlemişti. Oysa Ankara yolu en egzotik beklentilerini –muhteşem bir mehtap, gece göğü, sonsuza giden boş ve dönemeçli yol– karşılaşmasına rağmen, önünde onu bekleyenlerle birlikte, arkasında bıraktığı tehlikeler aklından çıkmıyordu.

Ford'un yanında ancak bavulundan para alacak ve bir kâğıda *Bağışla, ama seni buna sürüklemek içimden gelmedi. Oliver*, diye yazıp, notu sileceğin altına sıkıştırarak kadar oyalandı. Yazdıkları şimdi ona o denli uygunsuz geliyordu ki, genç kadına telefon etmenin bir yolunu bulmak ya da dönüp her şeyi bütün ayrıntılarıyla açıklamak istiyordu. İkisnin giyimleri, Aggie'nin cep telefonu, Single pasaportları, paranın geri kalanı, her şeyi olduğu gibi bırakmıştı. Ankara yolunu tutmasının nedeni trafik levhasını görmesi ve haberleri alırmaz Brock'un yapacağı ilk işin İstanbul'dan kalkan tüm uçakların yolcularını izleyeceğini düşünmesiydi. Oysa bu Ankara'nın güvenli olduğu ya da hiç sorun yaşamadan Ankara'dan Tiflis uçağına binebileceğı anlamına gelmiyordu. Dahası, Mr. West'in Gürcistan vizesi de yoktu ve Oliver böyle bir vizenin gerekli olacağını düşünüyordu. Ancak bütün

bunlar zihnindeki kolu arkasına bükülmüş, Hoban tarafından ite kaka yürütülen Tiger, dayak yiyen Tiger, yaraları kanayan Tiger, Mihail'in delik deşik cesedine bakmaya zorlanan Tiger, Beytullahim'e götürülüp öldürülmeyi beklerken altını ıslatan Tiger görüntülerine kıyasla, hiçti. Zoya, o kadar ufaktı ki demişti.

Başlangıçta otoyoldan ayrılmadı, başka seçeneği yoktu. Hızla gidiyordu ama yoldaki çukurlar sürekli kaygı nedeniydi. Aydınlatılmış sondaj kulelerini andırır yüksek binalı siteler kondurulmuş karanlık tepeler her iki tarafından akıp gidiyordu. Bir tünele daldı. Tünelden son hızla geçti ve çıktığında başı yüksekliğinde ışıklar ve numaralarla dolu, yatay bir mavi ışınla karşılaştı. Geçiş ücreti gişesi. Nasılsa, zamanında fren yaptı, gişedeki şaşkın adama elli milyonluk bir banknot atıp yoluna devam etti. Göğüslerinde boydan boya gümüş reflektörler olan, sarı plastik önlükler giymiş adamlarca kontrol noktalarında iki kez, belki de daha sık durduruldu. Adamlar ellerinde fenerleriyle Kürtlük veya benzeri bir düzensizlik arayarak yüzünü ve pasaportunu inceledi. Bir seferinde, neredeyse kör uçuşta gibi giderken, derin bir çukura girdi, altındaki motosikletin üzerinden uçar gibi oldu. Bir başka sefer de kaymaya başladı, dev bir yarığın tam kenarında durmayı başardı. Benzini bitince otostop çekti, benzin istasyonunu beş yüz metre sonra, dönemeçten çıkar çıkmaz buluverdi. Bütün bu ayrıntıları düştemiş gibi yaşadı, uyandığında, kendini Ankara Havaalanı'nın danışma kontuarında, Tiflis'e uçakla gitmenin tek yolunun İstanbul'a dönmek ve yaklaşık on dört saat sonra, akşam sekizde kalkan uçağa yetişmek olduğunu anlatan görevliyi dinlerken buldu. Oysa İstanbul, Aggie'yi bıraktığı yerdı ve akşam saat sekizde Hoban Tiger'ın ıstırabını dindirmiş de olabilirdi.

O zaman zengin olduğunu, servetinin bir bölümünü yanında getirdiğini ve Tiger'ın dediği gibi, paranın dünyadaki en iyi genel amaçlı araç olduğunu hatırladı. Havaalanının

yönetim labirentine daldı, aralarındaki masanın üzerinde yüz dolarlık beş banknot varken ağır ağır İngilizce konuşan tespihli şişman beyefendi sonunda bir kapıyı açıp bir hizmetliye bir şeyler bağırdı, diğeri de biraz sonra cebinin üzerine kanat işlenmiş pis bir yeşil tulum giymiş, bezgin bir adamla, hangarda onarılan ve bir saat sonra hazır olacak olan –üç saat sürecekti– bir nakliye uçağının sahibi ve pilotu Faruk’la döndü. Aynı Faruk, Oliver’ın uçakta kusmamaya ve Faruk’un onu Tiflis’e götürdüğünü kimseye söylememesi koşuluyla, sadece on bin dolar karşılığında Oliver’ı Gürcistan’a götürmeye hazırdı. Oliver Senaki fikrini ortaya attıysa da, Faruk fazladan beş bin dolar karşılığında bile Senaki’ye gitmeye hazır değildi.

“Senaki fazla yasak. Çok fazla asker. Abhazya büyük sorun yapıyor.”

Anlaşma sağlanınca, tespihli şişman beyefendi mutsuz oldu. İçindeki kökleşmiş bir bürokrasi dürtüsü işlerin çok hızlı ve çok kolay halledildiğini söylüyordu. Türkçe hazırlanmış bir deste eski form uzatarak, “Kâğıt yazman gerek,” dedi Oliver’a. Oliver form doldurmayı reddetti. Şişman beyefendi karşısındakini geciktirmek için başka bahaneler aradıysa da, sonunda vazgeçti.

Dağ zirvelerinin üzerinde uçtular ve sarsıldılar ve sıyırdılar, yolculuğun ikinci bölümünde bir mucize oldu ve Oliver uykuya daldı; Faruk da muhtemelen uyumuş olacak ki, Tiflis Havaalanı’na öylesi bir gürültüyle indiler, pist üzerinde o kadar kısa bir mesafe gittiler ki, pilot derin uykusundan son anda uyanmış olmalıydı. Tiflis Havaalanı’nda geçerli bir vize gerekiyordu ve yasalar hiç de hafife alınır gibi değildi. Ne göçmenlik feldmareşali, ne meslektaş güvenlik amirali ne de onların sayısız emir subayları, yaverleri ve denizci tayfası Oliver’ın hepsi küçük kupürlerle derlenecek nakit beş yüz doların altındaki bir meblağa ülkeye girmesine izin verebilecekti. O sırada akşam oldu. Oliver bir taksiye binip Timur’un

adresini verdi; vardığı adreste karşılarında tek bir isim olmayan on zil düğmesi buldu. Zillerden önce birine, sonra bir diğerine, ardından hepsine birden bastı, pencerelerden bazıları aydınlık olmasına rağmen kimse kapıya inmedi, “Temur,” diye bağırdığında da ışıklardan bazıları sönüverdi. Bir kahveye girip telefon etti, ama boşuna.

Yürüdü. Kafkaslardan bir kutup rüzgârı kopmuş, kenti kırbaçlıyor, ahşap evler eski gemiler gibi çatırdayıp sarsılıyordu. Yan sokaklarda paltolu ve yün başlıklı kadınlarla erkekler ısınmak için yaktıkları lastiklerin çevresine toplanmıştı. Temur’un evine dönüp yeniden kapı zillerine bastı. Hiç. Yeniden yürümeye koyuldu, zifiri karanlıkta birden mantıksız bir korku duyduğu için sokağın ortasında kalmaya çalıştı. Bir yokuştan aşağıya inince eski kaplıcaların ışıklandırılmış altın mozaikli kapısını görüp rahatladı. Yaşlı bir kadın parasını aldı, Oliver’ı beyaz fayans kaplı boş bir odaya soktu. Şort giymiş sıska bir adam onu bir kükürt banyosuna attı, bir kasap tezgâhının üzerine çıplak yatırdı, ensesinden ayak parmaklarına kadar bütün vücudu sızlayana kadar lif kabağıyla kazıdı. Her tarafı yanarak bir diskoteğe girdi, telefonda Temur’a bu kez de ulaşamayınca isimsiz bir pansiyonun adresini aldı. Pansiyon sadece iki blok ötede olmasına rağmen sokaklar öylesine karanlıktı ki, neredeyse yolunu kaybedecekti. Bir sıra hayaletimsi trolleybüsün yanından geçerken, elektrik kesildiğinde Tiflis trolleybüslerinin hareketsiz kaldığını, elektriğin de günün çoğu zamanı kesik olduğunu hatırladı. Bir kapıyı yumruklayıp bekledi, kilitle dönen anahtar seslerini dinledi. Kapıda sabahlıklı ve saçları fileli yaşlı bir adam belirip Gürcüce bir şeyler söyledi, oysa Nina’nın derslerinin üzerinden yıllar geçmişti. İhtiyarın Rusçaya dönmesi daha da kötüydü, sonunda Oliver iki elini birleştirip şakağına götürerek uyku taklidi yaptı. Yaşlı adam Oliver’ı tavan arasında, içinde bir asker ranzası, tepinen perilerle süslü parşömen bir abajuru, bir kalıp askeri sabunla bir musluk ve yüz kurulamak için fazla

büyük, vücut için fazla küçük bir havlunun bulunduğu bir hücreye soktu. Bütün gece boyunca siren sesleri yükselip alçaldı. Yangın? Darbe? Cinayet? Yoksa bir araba kazasında küçük bir kız mı öldü, adı da Carmen miydi? Yine de gömleğini, pantolonunu ve çoraplarını çıkarmadan, üşümek için öteki giysilerini üzerine çekerek, soyulmuş derisinin sızlamasını ve kaşınmasını dinleyerek bir şekilde uyudu, rüzgâr ahşap saçakları çatırdatırken Aggie'yi özleyip Tiger için kaygılandı, düşünde Yevgeni'yle Hoban beynini dağıtmak için en iyi yeri tartışırken babasını Beytüllahim'in bir ucundan diğerine sızlanarak yürür gördü. Uyanıp donmakta olduğunu fark etti. Bir daha uyandı ve kükürt terlediğini gördü. Üçüncü bir kez uyanıp Timur'un numarasını tuşladı, adam verimliliğin ruhuyla anında cevap verdi. Bir taksi ve bir helikopter mi? Sorun değil Oliver. Üç bin dolar nakit, saat onda burada ol.

"O adamlar seni bekliyor mu?" diye sordu Timur.

"Hayır."

"Öyleyse, söyleyeyim onlara. Böylelikle sinirlenmezler."

* * *

Brock'un Aggie'ye o an için buyurduklarının içinde en kötüsü diye düşünüyordu genç kadın, oturmak ve yeni talimat beklemek. Boğaz'a atlamasını söylemiş olsa ya da sağlam bir fırça atsa, utançtan başını kazıtarak hemen Britanya'ya götürülmek üzere büyükelçiliğin arka kapısına gitmesini buyursa, en azından aşağılanmanın hafifliğini hissedecekti. Oysa bilge ve ölçülü Liverpool aksanıyla payına düşen tek şey, "Neredesin, Charmian?" oldu. "Bizimle rahatça konuşabilecek halde misin? Pekâlâ, bu dediğin saat kaçta oldu, hatırlıyor musun? Güzel, tam olarak nerede olduğunu söyle Charmian ve annenden veya benden bir haber alana kadar başka hiçbir şey yapma..." İşte bu yüzden son iki saatini teneke damlı boş kahvede, boynu yoluk tavukların, başını dizine dayamış,

Aggie'ye kendisi için ikinci köfteyi ısmarlatana kadar göz süzen, Apollo adlı hastalıklı bir sarı köpeğin eşliğinde geçiriyordu ya.

Üstelik hepsi benim yüzümden deyip duruyordu. Benim iznimle ağır çekim gerçekleşmeyi bekleyen bir kazaydı ve gerçekleşti. Motosikleti görmüş, Oliver'daki belirtileri de fark etmişti; Zoya'ya özenli davranmasını izlerken düşünceli olduğunun farkındaydı. Ay ışığının yıkadığı çimenlerin üzerinden gümüş renkli kocaman bir tavşan gibi uzaklaşmasını, araba yoluna girip evin arkasında gözden kaybolmasını seyrederken, ilk düşüncesi sabırsız herif olmuştu, bir dakika bekleseydin ben de yanında olurdum.

Oysa yaşanan bir krizdi ve Aggie her zamanki gibi böylesi durumlara hazırlıklıydı. Sanki hayatının en son yolculuğuna hazırlanıyormuş gibi –bir şekilde, böyle de hissediyordu ya– yapması gereken her şeyi bilinçle, özenle yaptı. Otomobilin yanına koşup Oliver'ın bıraktığı pusulayı okudu, öfkeden deliye dönerken, Zoya'ya en ufak bir yapmacıklık olmadan, "Ona âşığım," diyen sesini duydu. Brock'un direkt numarasını tuşlayıp karşısında Tanby'yi buldu ve en sakin sesiyle sadece en gerekli bilgileri ilettiler: "Primo bir motosiklet çaldı ve Gürcistan'a doğru gittiği sanılıyor. Yeni ayrıntılar iki saat sonra. Tamam." Koşarak Zoya'ya döndü, Oliver'ın gitmesiyle ruh halinin hafiflediğini gördü; farklı koşullarda Aggie'yi çok rahatsız edecek, kendi kendine bir şey kutlar gibi gülümsüyordu. Oysa Aggie'nin yapması gereken işleri ve kendine verilmiş de olsa, tutulması gereken sözleri vardı. Zoya'yı üst kata çıkardı, yıkanırken yanında bekledi, birlikte bir gecelik ve ertesi gün için bir takım elbise buldular. Zoya için böylesine meşgul olurken, onun Oliver ve Aggie hakkında dengesizlerin kararlılığıyla dillendirdiği bölük pörçük kuşkulu bilgelikleri de dinlemek zorundaydı. Tavsiyelerine sonuna kadar uymaya söz verirken, Zoya için başka ne yapabileceğini tartıyordu. Cevabı, telefonun yanındaki duvara

yapıştırılmış kâğıda beceriksizce karalanmış telefon numarasında, Mirsky'nin ev telefonunda buldu. Numarayı çevirince, karşısına Mirsky'nin telesekreteri çıktı. Kendini Zoya'ya uğrayan Yeni Zelandalı bir arkadaşı olarak tanıttı; karışmak istemezdi, ama Mirsky'lerin Zoya'yla acil olarak ilgilenmeleri – onu bir doktora götürmek, birkaç günlüğüne yanlarına almak gibi– mümkün müydü? Kalaşnikovdan mekanizmayı çıkarıp çantasına attı, Zoya'nın yatıp yatmadığını kontrol etmek için üst kata çıktığı zaman, onun çoktan uykuya daldığını görüp sevindi. Koşarak Ford'un yanına gitti.

İstanbul Havaalanı'na giderken aklına yeni bir kâbus takıldı. Oliver sadece Türkiye'nin dağlık bölgelerine mi gidiyordu? Ondan her şey beklenebilirdi. Ford'u kiralık araç şirketine iade ettikten sonra, gidiş terminalinde pişmanlık ve umutsuzluk yüklü on iki kuvvetinde bir nöbet gösterisine girdi. Gösteriye bütün benliğini katması güç olmadı. Türk Havayolları kontuarının gerisindeki duyarlı gözlü memura adının Charmian West olduğunu ve başının dertte olduğunu anlattı. Adama en çekici tebessümüyle pasaportunu gösterdi. Mark'la tam *altı gündür* evliydi ve bir gece önce incir kabuğunu doldurmayacak bir şey için *korkunç* bir tartışma yaşamışlardı, bu *ilk* tartışmalarıydı ve bu sabah uyandığı zaman Mark'ın *sonsuz* dek hayatından çıkmaya karar verdiğini yazan bir not bulmuştu... Memur bilgisayarının tuşlarına nazikçe basarak, Aggie'nin en korkunç tahminini doğruladı: Hiçbir yolcu listesinde İstanbul'dan herhangi bir yere giden bir West görülüyordu. Günün daha sonraki saatleri için adını yazdırdığı bir rezervasyon listesi de yoktu.

"Pekâlâ," dedi Aggie, aslında hiç de âlâ olmadığı düşüncesiyle. "Peki, ya otobüsle Ankara'ya gidip, oradan uçağa binmişse?"

Ne var ki memur bu sefer oldukça ciddi bir ifadeyle romantikliğinin Ankara uçuş listelerini kapsamadığını söyledi, Aggie de havaalanı bölgesinden Apollo'nun katılımıyla

Brock'la vaat ettiği ikinci telefon konuşmasını yaptığı bu son fırsat kahvesine çekildi. Ondan sonra, beklemekten başka yapacak bir şey yoktu, annenden ve benden haber alana kadar bekle denmişti, o da öyle yapıyordu.

Pekâlâ, gerçek annem ne derdi acaba – kendi çıkarları görmezden gelinmedikçe, asla mutlu olmayan anam? *Zarar vermedikçe, ona istediğini yap Mary Agnes...*

Ya babam, kusursuzluk örneği İskoç okul müdürü? *Sen güçlü bir kızsın Mary Agnes. Mr. Doğru için hareketlerini birazcık kısman gerekecek...*

Telefonu çalıyordu. Arayan ne annesi ne de babasıydı, toplumsal hak iddiasında olan, 15 devirlik bir kadının şahsında merkezi mesaj santraliydi:

“Başmelek için mesaj.”

Bu, ben oluyorum.

“Oyuncakkent uçağında adınıza ayrılmış bir yer var.”

Bu da Tiflis demek.

“Varışta karşılanacaksınız. Geri çekilin, oradaki amcanız.”

şükürler olsun! Buna ceza tecili denir!

Ayağa fırlarken masanın üzerine bir banknot destesi fırlattı, Apollo'ya son kez sevgiyle sarıldı, yüreğinde sevinçle gidiş terminalinin yolunu tuttu. Yoldayken kalaşnikov mekanizmasını ve şarjörünü hatırlayınca, dedektörden geçmeden önce her ikisini bir çöp bidonuna atma basiretini gösterdi.

* * *

Brock Northolt Havaalanı'nda kamuflajlı askeri nakliye uçağına binerken hayattaki bütün önemsiz şeyleri iyi yaptığını, ancak önemli olanlarda başarısız olduğunu düşünüyordu. Massingham'ı tutuklamıştı ama Massingham hiç onun asıl hedefi olmamıştı. Porlock'u en çürük elma olarak belirlemişti, ama elinde onu mahkemede yıkacak sarsılmaz bir kanıt yoktu. Bunun için Tiger'a ihtiyaçı vardı ve Tiger'a ulaşma

ihtimalinin sıfıra yakın olduğunu farkındaydı. O sabah, Rus ve Gürcü irtibatlarıyla anlaşmaya vardıklarında, Rusların Yevgeni ve Hoban'ı ele geçirmeleri koşuluyla Brock'un da Tiger'ı alabileceği kararlaştırılmıştı. Ne var ki oraya ulaştığında Tiger'ı canlı bulma olasılığı Brock'a göre sıfırdı ve babasını yakalamak kararlılığıyla oğlunu da felakete gönderdiğini bilmek bağırsaklarını kemiriyordu. O adamı asla bu kadar başıboş bırakmamalıydım diyordu kendi kendine. Günün yirmi dört saati bizzat orada olmam gerekirdi.

Her zamanki gibi, kendinden başka kimseyi suçlamıyordu. Aggie gibi o da açık belirtiler gördüğü, ancak gerekli sonuçlardan hiçbirini çıkarmadığı kanısındaydı. Ben onu itiyordum, Tiger da çekiyordu ve Tiger'ın çekişi benim itmemden daha güçlüydü. Teselli bulduğu tek şey yaklaşan vuruşmaydı; bütün hazırlıklardan, değerlendirmelerden ve arka oda hesaplarından sonra bir tarih ve yerin belirlenmiş, saniyelerin ayarlanmış, silah seçiminin yapılmış olmasıydı. Kendi hesabına aldığı riske gelince, bunu Lily'yle dolambaçlı üsluplarıyla konuşmuş, bu konuda hiç seçeneği olmadığına karar vermişlerdi:

"Bir delikanlı var," demişti Lily'ye bir saat önce telefonda. "Adamın başına bir sürü dert açtım, doğru yapıp yapmadığımdan da emin değilim."

"Ya, öyle mi? Peki, ne oldu ona Nat?"

"Şey, kendi başına bir yürüyüşe çıktı ve benim yüzümden kötü insanların arasında kaldı."

"Öyleyse gidip onu oradan kurtarman lazım, öyle değil mi Nat? Bu dediğin olacak şey değil, genç bir adam için hiç değil."

"Evet, aslında böyle diyeceğini tahmin etmiştim Lily, sana müteşekkirim," demişti. "Sana anlattığım, çocuk oyuncağı değil çünkü."

"Tabii ki değil. Yapmanı hiçbir şey engellememeli. Sen hep doğru olanı yaptın Nat, seni ilk tanıdığım günden beri."

Olduğun gibi kalmak istiyorsan, şimdi duramazsın. Onun için gidip yapman gerekeni yapmalısın.”

Oysa kadının kocasıyla konuşmak istediği daha acil konular vardı, karısını bu yüzden gerçekten seviyordu ya. Postane müdiresinin yelloz kızı inşaatçı Palmer’a kaçmış, adamın zavallı karısını bütün o çocuklarla baş başa bırakmıştı. Lily karşılaştıkları ilk sefer genç Palmer’a iki çift lakırdı edecekti. Şantiyesine özel olarak gidip ona hakkında ne düşündüğünü söylemekte kararlıydı. Kızını köyün en zengin adamının kucağına atıp kurşungeçirmez camının gerisinde oturan, ona hiçbir şeyin dokunamayacağını düşünen o postane müdiresine gelince...

“Dikkatli ol, Lily,” diye uyardı karısını Brock. “Günümün gençleri eskisi kadar saygılı değil artık.”

Kaçırma ekibi sekiz kişilikti. Öbür tarafa vardıklarında irtibat sorunlarına göre, sekizden fazlası kalabalık olur diyordu Aiden Bell. Asık suratla, “Ruslar havan topu getirse şaşmam,” dedi. Yüzlerinde savaş boyası, siyah spor ayakkabıları ve siyah kar maskeleriyle uçağın gövdesi boyunca üçer dörder yerleştiler. “Sonuncuyu Tiflis’te araç değiştirirken alacağız,” dedi Bell, sonuncunun kadın olduğunu eklemeye gerek görmeyerek. Brock ve Bell iki kişilik yüksek komuta heyeti olarak diğerlerinden ayrı oturdu. Brock siyah kot pantolon ve yüreğinin üzerinde siyah bir kurdele gibi MAJESTELERİNİN GÜMRÜĞÜ yazılı kurşungeçirmez yelek giymiş, uzatılan tabancayı geri çevirmişti. Kendi adamlarından birini öldürmekten suçlanarak dahili soruşturma geçirmektense, ölmeyi yeğliyordu. Bell ekip lideri olduğunu göstermek için ceketine parlak boya sürmüştü ya, boya ancak doğru gözlüklerle görülebiliyordu. Uçak sarsıldı, homurdandı, hiç ilerlemiyormuş gibi oldu, sonra birden kendilerini sahipsiz ülkede, bulutların üzerinde buluverdiler.

Helikopter pistinde bekleyen blucinli ve sert bakışlı iki genç arasında yer alırken Oliver'ın gözüne çarpan ilk şey, traktörler oldu. Sarı tarım traktörleri. Bir gün gelir de bir veya iki sarı traktör sıkıntısı çekersem, gelir Beytüllahim'dekilerden ödünç alırım, kimse de farkına varmaz diye kaygısızca düşündü. Kendini düşüncelerini dışa vurmaya zorluyordu. Böyle yapmaya yemin etmişti. Piste yaklaşırken, dağların ihtişamına hayran olmuştu. İnerken vadinin haç biçimine, karlı zirvelerin altın çerçevesine vurulmuştu. Yürürken sıra traktörlerdeydi. İçeriye değil, dışarıya baktığın sürece diyordu kendi kendine, hoşuna giden her şeye bak.

Terk edilmiş traktörler. Birden yol olmaktan vazgeçip yeniden tarlaya dönüşen yeni yollar yapmak için getirilmiş traktörler. Konutlara yer açmak amacıyla toprağı tesviye etmek, sulama ve tahliye boruları döşemek, tarlaları sürmek, biçilmiş tomrukları götürmek için getirilmiş traktörler; oysa yeni ev yapılmamış, borular istiflenmiş ama döşenmemiş, tomruklar devrildiği yerde kalmıştı. Çamurlu izlerine sümüklüböcekler gibi yapışmış traktörler. Yukarıya, parıltılı zirvelere hevesle bakan traktörler. İşsiz. Hiçbiri, hiçbir yere doğru hareket etmiyor, bir sarsıntı bile göstermiyordu. Yarı ekilmiş bağlarda, yarı tamamlanmış boru hatlarında son hareketinde unutulmuş traktörler. Görülmez tamponlara çarpmış, görünürde tek bir sürücüsü olmayan traktörler.

Rayların üzerinden geçtiler. Terk edilmiş damperli kamyonların tekerleklerinden ayrıkotları çıkıyor, traverslerin arasında keçiler otluyordu. Belli olmaz demişti Zoya. Çok para gönderirse hoş görürler. Son zamanlarda çok para gönderemedi. O yüzden belli olmaz. Taş evlerden birinin kapısından ev halkı ona kötü niyetle bakıyordu ama yanındakiler de daha sıcak değillerdi. Solundaki çocukta yara izleri, davranışlarında bir yetişkinlik vardı. Sağındakiyse topallıyor ve topallamasına tempo tutarak homurdanıyordu. Her ikisi de otomatik silahlıydı. Her ikisinde de gizli bir tarikata aitmiş gibi bir hava vardı. Onu çiftlik evine götürüyorlardı, ama bilmediği bir yoldan. Hendekler, suyla dolmuş temel çukurları, çökmüş bir yaya köprüsü eski yolu tıkamıştı. Suskun çimento karıştırıcılarından bir kümenin ortasında inekler ve eşekler otluyordu. Ama vardıklarında, çiftlik evi aşınmış basamakları, meşeden yapılmış verandası, ardına kadar açık kapıları ve içerideki aynı karanlığıyla tam da hatırladığı gibiydi. Topal olanı basamakları işaret etti. Oliver akşam sessizliğinde yankılanan ayaklarının sesini dinleyerek verandaya çıktı. Açık kapıya vurdu, bir cevap alamadı. Karanlığa adım atıp hareketsiz durdu. Ne bir ses ne de Tinatin'in yemeklerinin kokusu. Sadece kısa süre önce bir ölünün varlığını anımsatan, yavan bir tatlılık. Tinatin'in sallanan iskemlesini, içki boynuzlarını, demir sobayı seçti. Ardından da tuğla ocağı ve yıpranmış alçı çerçevesinde üzgün bakışlı yaşlı kadın tablosunu. Arkasına döndü. Sallanan iskemleden sıçrayıp sırtını kamburlaştıran genç kedi ona Nadia'nın Siyam kedisini; Jacko'yu hatırlatıyordu.

Seslendi: "Tinatin?" Bekledi: "Yevgeni?"

Odanın dibindeki bir kapı usulca açıldı ve zemine akşam güneşinin bir huzmesi yayıldı. Huzmenin merkezinde bir cücenin çarpık çurpuk gölgesini seçiverdi. Vadesi gelince, gölge Oliver'ın en kötü beklentisinin ötesinde çelimsiz, terlikli, yünlü hırka giyip bastonuna dayanmış Yevgeni'ye dönüştü. Kestane saçlarının yerinde şimdi çenesini ve yanaklarını

yumuşacık bir gümüşümsü tozla kaplayan, iki günlük kirli beyaz bir sakal bitmişti. Daha dört yıl önce çifte saçığın arasından parıldayan kurnaz gözler şimdi karanlık boşluklardı. Yevgeni'nin arkasında da, beyaz yazlık ceket ve koyu lacivert pantolonuyla, bileğinde bir el çantası gibi sallanan cep telefonunun sihirli kara kutusuyla kısmen hizmetkâr, kısmen iblis Alix Hoban'ın sıkıcı ve kusursuz silueti dikiliyordu. Belki de Zoya'nın dediği gibi gerçekten iblisti, çünkü sonunda cüce Yevgeni'nin yanına gelene kadar bir gölgesi yoktu.

İlk konuşan Yevgeni oldu; sesi her zamanki gibi kararlı ve toktu. "Burada ne arıyorsun Postacı Çocuk? Hata ediyorsun. Evine dön." Hoban'a öfkeyle emir vermek için döndüyse de, Oliver konuşmaya başladı için buna fırsat bulamadı.

"Babamı bulmaya geldim Yevgeni. Öbür babamı. Burada mı?"

"Burada."

"Yaşıyor mu?"

"Yaşıyor. Onu kimse vurmadı. Daha vurmadı."

"Öyleyse seni selamlayabilir miyim?" Kollarını kucaklamak için kaldırarak, cesaretle ilerledi. Yevgeni de karşılık vermeye hazır olmalıydı, çünkü "Hoş geldin," diye fısıldayıp kollarını kaldırdı, ancak Hoban'ın bakışlarını görünce yeniden indirdi. Başı önüne düştü, Oliver'a geçecek yer açılana kadar ayaklarını sürükleyerek geriledi. Oliver hakareti görmezden gelerek hızla yanından geçti, Tiger'ın hayatta olduğunu bilmenin rahatlığıyla mutluluk ve özlemle çevresine bakındı ve gecikmeyle de olsa, gözü otuz yıl yaşlanmış Tinatin'e takıldı, ellerini dizlerinin üzerine istavroz biçiminde kavuşturmuş, boynunda başka bir istavroz, oturduğu yüksek arkalıklı sandalyenin üzerinde de annesinin üzeri örtülü memesini emen Bebek İsa'nın bir ikonası duruyordu. Yaşlı kadının yanına diz çöküp elini tuttu. Öpmeye davranırken, yüzünün değişmiş olduğunu fark etti. Alnında oluşan yeni yatay ve çapraz çizgiler yanaklarına kadar iniyordu.

“Nerelerdeydin Oliver?”

“Saklanıyordum.”

“Kimden?”

“Kendimden.”

“Biz saklanamıyoruz,” dedi Tinatin.

Arkasında bir tıkırtı işitip döndü. Hoban bir arka kapıya dolanıp parmaklarının ucuyla açmış, başını yana yatırarak Oliver’a onu izlemesini işaret ediyordu.

“Ona gideceksin,” buyurdu Yevgeni.

Hoban’ın peşine takıldı, bir avludan geçip onu çiftlik evine getiren çocuklarla aynı sevimsizlikte iki silahlı gencin nöbet tuttuğu, alçak bir taş ahırın önüne geldiler. Kapı demir yuvalara oturtulmuş ahşap merteklerle kapatılmıştı.

“Cenazeyi kaçırman yazık oldu,” dedi Hoban. “Burayı nasıl buldun? Seni Zoya mı gönderdi?”

“Kimse göndermedi.”

“O kadın dilini beş dakika bile tutamıyor. Seninle gelmesi için birilerini davet ettin mi?”

“Hayır.”

“Ettiysen, babanı öldürür, sonra seni de vururuz. O işi şahsen üstleneceğim.”

“Üstleneceğinden eminim.”

“Onunla yattın mı?”

“Hayır.”

“Bu sefer yatmadın, öyle mi?” Kapıyı yumrukladı. “Evde kimse var mı? Mr. Tiger, size bir ziyaretçi getirdik efendim.”

Oysa Oliver Hoban’la nöbetçileri itip geçmiş, ahşap mertekleri takıldıkları yuvalardan çıkarmaya başlamıştı bile. Kapıyı yumrukladı, sonra açılana kadar tekmeledi. “Baba,” diye seslenip içeri girdi, tatlı saman ve at kokusu soludu. Uyanık bir yaralı gibi ağlamaklı bir ses, ardından da saman hışırtısı duydu. Üç bölme, her birinin içinde de saman vardı. Üçüncü bölmenin yanındaki bir çiviye Tiger’ın kahverengi reglan pal-tosu asılmıştı ve hemen dibindeki samanların üstüne de yarı

çıplak, Oliver'ın mutsuz olduğu zaman yattığı gibi yan, siyah City çorapları, beyaz külotu, bir zamanlar yakası beyaz olan leş gibi mavi Turnbull&Asser gömleğiyle, dizlerini göğsüne çekip kollarını dizlerine dolamış, yüzü çürüklerden kararmış, patlak gözleri içine kısa süre önce doğduğu bu dünyanın korkusuyla pembe, babası yatıyordu. Bir zincirle bağlanmıştı. Zincir önce ellerini, sonra ayaklarını birleştiriyor, ardından da bir direğe çakılmış demir bir halkadan geçiyordu. Oliver yaklaşırken ayaklanmaya çabaladı, pek beceremedi, yeniden yıkıldı, bir kez daha denemeye davrandı. Ve Oliver tepesinden bakmamak için saygın bir mesafede durmak yerine, ellerini babasının kollarının altına sokup kalkmasına yardım ederken, tıpkı Zoya'nın dediğı gibi karşısındakinin ne kadar narin yapılı sıska bir yaratık olduğunu, Turnbull&Asser gömleğinin altından kemiklerinin nasıl ele geldiğini fark etti. Babasının örselenmiş yüzüne bakınca, Mrs. Watmore'un sadece fotoğraflarından ve söylenenlerden tanıdığı boğulmuş kocası Jack'i hatırladı: On gündür sudaymış diye anlatmıştı Mrs. Watmore bir gün, kimliğini teşhis için Plymouth'a gitmem gerekti. Öpmek istemediğı insanlara hayat öpücüğünü vermeyi düşündü. Ölü Jeffrey'yi düşündü ve Nightingales'e, bir çatı katına ve bir Rolls-Royce'a sahip birinin manzarasız ve sekretersiz bir ahırda eli ayağı zincirli olmakla nasıl başa çıktığını merak etti.

Bir çeşit haber vermesi gerektiğine karar vererek, "Nadia'yı gördüm," dedi. "Sana sevgilerini gönderdi."

Neden özellikle bu haberde karar kıldığı konusunda en ufak bir fikri yoktu, sadece Tiger ona daha önce hiç görülmemiş bir tutkuyla sarılıyor ve baba-oğulun dikkatle çevrilmiş yanakları arasındaki bir açıda bir çeşit yarım yamalak bir öpüşme yaşıyordu – tek farkı öpücük tamamlanır tamamlanmaz Tiger onu itmiş ve Hoban'ın duyması için aceleci bir pratiklikle, "Sana hemen ulaşabildiler, değil mi?" diye sormuştu. "Hong Kong'da ya da neredeysen?"

"Evet. Ulaştılar. Hong Kong. Anlaşıldı."

“Tam olarak nerede olduğundan emin değildim, anlıyormusun? Olduğun yerde kalmıyorsun ki. Ders mi çalışıyorsun, yoksa iş peşinde misin, hiç bilemiyorum. Sanırım bugünün gençliğinin ayrıcalığı, ele gelmemek. Ne dersin?”

“Daha sık temas etmeliydin,” dedi Oliver. Hoban’a döndü: “Bu zinciri çıkar. Babam bizimle eve geliyor.” Hoban’ın küçümser gibi sırtıttığını görünce, onu dirseğinden yakaladı ve nöbetçilerin bakışları altında kulak menziline dışına çıkardı. Blöf ve tahmin dışında pek bir şeye güvenemeden, “İşin bitik, Alix,” dedi. “Conrad İsviçre polisine her şeyi anlattı, Mirsky Türklerle anlaşmak üzere, Massingham derin sığınağına çekildi ve Alfred Winsor’ı vuran adam olarak suratın bütün arananlar listelerinin tepesinde. Elini yeniden kana bulamak için zamanın uygun olduğundan pek emin değilim. Babam ve ben elindeki son pazarlık kozları olabiliriz.”

“Bu komedide sen necisin Postacı Çocuk?”

“Pis bir muhbir. Dört yıl önce sizi İngiltere yetkililerine sattım. Babama, Yevgeni’ye ve bütün herkese ihanet ettim. Efendilerimin tek kusuru, bıçaklarını bilemede ağır davranmaları. Ama emin ol, çok yakında tepene binecekler.”

Hoban, Yevgeni’nin ev halkıyla görüşürken bir süre geçti. Dönüp nöbetçilere emir verince adamlar zincirleri çözdü ve Oliver’ın babasını önce bir kova su ve bir süngerle yıkamasını izlediler: Çocukken Tiger’ın onu en son ne zaman böyle yıkadığını hatırlamaya çalıştı, sonunda da hiç yıkamadığına karar kıldı. Tiger’ın takım elbisesini fırlatıp atıldığı saman olduğundan alıp elinden geldiğince düzeltti, sonra da önce ayaklarını, sonra kollarını tutarak giymesine yardım etti, ardından da ayakkabılarını bağladı.

Çiftlik evinde bir uyanış başlamıştı, belki de başlayan bir uykuya yatıştı, ölüm sonrasının hayat sakinleştiren rutinlerinin onarıcılığıydı. Oliver, Hoban’ın kuşkulu bakışlarının altında babasını ateşin ve Yevgeni’nin karşısına oturttu, masanın üzerindeki bir sürahidenden her ikisine de birer kadeh

Beytullahim küvesi doldurdu, Tiger'ın varlığını kabul etmeye yanaşmayıp gözlerini alevlerden ayırmamasına rağmen, bir çeşit zımnî suç ortaklığı her ikisini de ilk yudumu aynı anda içmeye, birbirlerinin varlığını böylesine kesin reddetmekle de birbirlerini karşılıklı kabul etmeye zorladı. Oliver her ne kadar yapay olursa olsun, bu şenlik atmosferini sürdürmek için elinden geleni yaptı. En kolay oynadığı rolü –eve dönen gözde mirasyedi– benimseyerek, sebze soyan Tinatin'e yardım etti, tencereleri onun yerine ateşe sürüp ateşten çekti, mum ve kibrit arayıp buldu, tabakları, çatal-bıçağı masaya yerleştirdi, patavatsızlıkla olmasa da tılsım gibi gelen bir meşguliyetle davrandı – “Yevgeni, bardağını doldurayım mı?” – doldurabilirdi, bunun için mırıltıyla da olsa, zahmetinin karşılığını bir “Teşekkürler Postacı Çocuk,”la aldı – “Artık fazla sürmez baba, bu arada bir sosise ne dersin?” – Tiger, kapkara tırnaklarından utanıyor da olsa, düşünden uyanıp bir sosis aldı, yaralı ağzında çiğneyip, sosisi şimdiye kadar yediklerinin en iyisi ilan ederken, kendini kutlayan sarsak tebessümlerle, kısmi özgürlüğün verdiği rahatlıkla üstünü başını düzeltmeye, etrafları çürük gözleriyle Oliver'ın odadaki hareketlerini izlemeye başladı.

“Buranın Yevgeni'nin Nightingales'i olduğu besbelli,” diye seslendi patırtının üzerinden. Ön dişlerinden biri kırıldığından, peltek peltek konuşuyordu.

“Evet, gerçekten de öyle,” diye onayladı Oliver bıçakları yerleştirirken.

“Söylemen gerekirdi. Burayı hiç böyle düşünmemiştim. Beni önceden uyarmalıydın.”

“Aslında uyardığımı sanıyordum.”

“Haberli olmak isterim. Bir-iki tatil köyünün hiç zararı olmaz. Düşünüyorum da, dört tatil köyü. Her vadiye bir tane.”

“Çok daha iyi olur. Dört, güzel fikir.”

“Ortada otel, disko ve gece kulübü, olimpik yüzme havuzu.”

"Tam buraya göre."

"Şarabı tattın, değil mi?" Eksik dişe rağmen, sertçe.

"İstemediğin kadarını."

"Güzel. Nasıl buldun?"

"Beğendim. Hoşuma gitti."

"Gitmesi gerekir. İçimi hoş. Burada bizim için fırsatlar görüyorum Oliver. Farkına varmadığına şaşırdım doğrusu. Yiyecek ve içeceklerle başından beri ilgilendiğimi biliyorsun. Tatil çıkarlarımızla doğal olarak iç içe. Orada, hiçbir şey yapmamakla meşgul bütün o traktörleri gördün mü?"

"Tabii." Eski bir giyotinle pide kesiyor.

"Görünce ne düşündün?"

"Sanırım biraz üzüldüm."

"Babanı düşünmen gerekirdi. Harikalar yarattığım durumlara benziyor. İflas malı stok, feshedilmiş şirket. Her şey yaratıcı bir içgüdü bekliyor. Tesisini üç kuruşa satın al, modern yöntemler uygula, altyapıyı düzenle, işgücünü yerleştir, üç yılda her şeyi bütünüyle ayağa kaldır."

"Harika," dedi Oliver.

"Bankalar buna bayılacak."

"Elleri mahkûm."

"Güzel yemekler, güzel şarap, güzel hizmet. Hayatın basit keyifleri. Gelecek binyıllık konuları. Öyle değil mi Yevgeni?" Tiger Beytüllahim küvesinden değer bilir yeni bir yudum içerken, Yevgeni'den bir cevap gelmedi. "Kat'e bunu listesine eklemesini söyleyeceğim," dedi Tiger yine Oliver'a. "Bütünüyle kabul edilebilir bir Cabernet. Taneni biraz fazla." Bir yudum. "Şişede birkaç yıl daha, işe yarar. Ama büyük markalarla boy ölçüşeceğine kuşku yok." Yutuyor. Dalıyor. "Kör tadım, işin püf noktası bu. Kat bunu harika başarır. Birkaç kırmızı surat olacağına bahse girerim. Şu anda bile kendilerini şarap uzmanı olarak takdim eden bir-iki isim söyleyebilirim. Büyüklerin tökezlediğini görmek her zaman keyif verir." Bir büyük yudum daha. Şarabı dişlerinin etrafında çevirmek. Yutmak.

Dudaklarını şapırdatmak. “Tasarımcı gerekecek. Randy’yle bir konuş. Akıllı bir etiket yaptır, şişeye bir stil verir. O uzun boyunlar her zaman güzel görünür. Château Argonaut’a, ne dersin? İspanyolların hoşuna gitmeyecek. Bu kadarını söyleyebilirim.” Kıkırdadı. “Aman Tanrım, hayır.”

“İspanyollar öteki işi yapabilir,” dedi Oliver sofrayı kurarken, omzunun üzerinden, Tiger heyecanlı bir neşeyle ellerini çırpı.

“Gerçek bir İngiliz gibi konuştunuz efendim! Daha geçen gün Gupta’ya söyledim. Dünyada kendini fazla önemseyen bir İspanyol’dan daha küstah bir yaratık olamaz. Alman, Fransız, İtalyan, fark etmez. Aynı fikirde değil misin Yevgeni?” – cevap yok. “Sana söyleyeyim, o İspanyol asırlar boyu başımızı çok derde soktu.” Yeniden içti, ikircikli bakışları bir kez daha Yevgeni’yi boşuna ararken küçük çenesini yiğitçe çarpışmaya hazırladı. Esinlenmiş gibi elini korkusuzca dizine vurdu. “Aman Tanrım Yevgeni, neredeyse unutacaktım! – Tinatin, sevgili hanımefendi, anlatacaklarım sizi çok sevindirecek! – Çok fazla kötü haber olunca, insan bazen *iyi* haberleri unutuyor – Oliver’ın baba olduğunu biliyor muydunuz? Carmen adında çok güzel küçük bir hanım – bizimle kadeh kaldır Yevgeni – Alix bu akşam yüzünden düşen bin parça – sevgili Tinatin – Carmen Single’a – uzun bir ömür, sağlık, mutluluk – ve refah – Oliver seni kutluyorum. Babalık sana yakışıyor. Eskisinden daha büyük bir erkeksin artık. Carmen.”

Sen çekip ufaldın diye düşündü Oliver, kızının alınıp böylesine sergilenmesinin geçici öfkesiyle. Devasa, sonsuz hiçliğini bütün boyutlarıyla göz önüne serdin. Ölümün eşiğindeyken, sersemletici abesliğin dışında savunacak bir şeyin yok.

Oysa davranışları bunlardan hiçbirini açığa vurmuyordu. Aynı fikirde olduğunu belirterek kadehini Hoban’a değil, Tinatin’e kaldırarak, mutfak, masa ve ateşin başına oturmuş iki ihtiyarın arasında kaygısızca mekik dokuyarak, sadece sakıngan bir dostluk havası yaratmakla ilgileniyordu. Olayın

ruhunu yakaladığı konusunda en ufak bir belirti göstermeyen tek insan, asık yüzlü iki arkadaşın ortasındaki bir banka oturmuş, elindeki cadı telefonuyla ilgilenen Hoban'dı ama gücenik düşünceli varlığı Oliver'ın cesaretini kıramıyordu. Hiçbir şey kıramazdı. Sihirbaz canlanıyordu sanki. İllüzyonist, ebedi arabulucu ve gülünçlüğü yön saptırıcısı, yumurta kabukları üzerinde dans eden ve imkânsız *karmanın* yaratıcısı yer ışıklarının çağrısını yanıtlıyordu. Yağmur altında kalan otobüs duraklarının, çocuk hastanelerinin ve Salvation Army pansiyonlarının Oliver'ı, kendi hayatı ve Tiger'ınki pa-hasına gösteri yaparken Tinatin yemek pişiriyor, Yevgeni yarı dinleyip alevlerde talihsizliklerini sayıyor, Hoban ve arkadaşı iblisler acı fesatlarını düşünüyor ve azalan seçeneklerini ölçüp tartıyordu. Oliver izleyicilerini biliyordu. Karşısındaki kitlenin dağınıklığına, katılıp kalmış duyularına ve şaşmış sadakatlerine anlayışla yaklaşıyordu. Kendi hayatında, en düşkün olduğu durumlarda, içi doldurulmuş rakunlu bir hokkabaz için elindeki her şeyi vermeye kaç kere hazır olduğunu çok iyi biliyordu.

Yevgeni bile yavaş yavaş Oliver'ın bu büyüüne dayanamamaya başladı: Oliver kadehini yeniden doldurduktan sonra ateşin ötesinden, "Neden bize haber göndermedin Postacı Çocuk?" diye sitemle seslendi. Bir başka seferinde de: "Neden sevgili Gürcümüzden vazgeçtin?" Oliver her iki soruya da etten ve kemikten meydana geldiğini, sadakatsiz olduğunu ama yaptığı yanlışlardan ders aldığını söyleyerek cevap verdi. Ve bu sözde masum konuşmalardan bir çeşit delilik, paylaşılan bir normallik yanılsaması doğdu. Yemek hazır olunca Oliver herkesi sofraya davet etti ve Yevgeni'yi itirazsız masanın başına oturttu. Yaşlı adam bir süre orada başı önüne eğik, yemeğe bakarak oturdu. Sonra, sanki gördükleri onu kendine getirmiş gibi doğrulup dikildi, yumruklarını sıktı, geniş göğsünü çıkarıp şarap istedi. Tinatin'in şarap getirmeye gönderdiği Hoban'dı, Oliver değil.

Neredeyse kaybolmuş gözlerinin kuyruğunda yaşlar toplanırken Yevgeni, "Seni ne yapacağız Postacı Çocuk?" diye sordu. "Baban kardeşimi öldürdü. Söyle bana."

Oysa Oliver tehlikeli bir dürüstlikle itiraz etti: "Yevgeni, Mihail'in ölümüne gerçekten üzüldüm. Ama onu babam öldürmedi. Babam hain değil, ben de bir hainin oğlu değilim. Ona neden hayvanmış gibi davrandığını anlamıyorum." Rahatsız koruyucularının arasında duygusuzca oturan Hoban'a belli etmeden baktı. Ve onun telefonunu etrafta göremeyince bundan Hoban'ın dostlarının ya da büyülerinin tükendiği gibi sevindirici bir sonuç çıkardı. "Yevgeni, bana kalırsa konukseverliğinin tadını çıkarmamız ve sabah olur olmaz gitmemiz daha doğru olacak."

Yevgeni bu öneriye sıcak bakmaya hazır gibi göründü – konuşmanın dışında kalmaya daha fazla dayanamayan Tiger her şeyi berbat edene kadar: "Sence sakıncası yoksa bunu ben halledeyim Oliver. Ev sahiplerimiz – büyük çapta arkadaşımız Alix Hoban'ın etkisi altında kaldıklarından kuşkulaniyorum – çok farklı bir açıdan yaklaşıyor – hayır, sözümü kesme lütfen – kendimi onların eline bırakalı beri, iki açıdan üstün durumda olduklarını sanıyorlar. *Bir* – ben konuşurken olmaz Oliver, teşekkür ederim – *bir*, aylardan beri olduğu gibi, her şeyi onlara devredecek imzama istemek için. *İki*, Randy Massingham'la işbirliği yaparak Mihail'i öldürttüğüm gibi tümüyle yanlış bir varsayımla intikam almak için. Hiç kimse – ne aileden ne de şirketten – hiç kimse böylesi bir ölümden en ufak bir şekilde suçlanamaz. Ne var ki, kendi gözlerinle de gördün, itirazlarım şimdiye kadar hiç dikkate alınmadı."

Bunun sonucunda Hoban, sesinde her zamanki küstahça gurur eksik olsa da, suçlamayı tekrarladı. "Baban bizi her bakımdan düzdü," dedi. "Massingham'la bir anlaşma yaptı. Sizin İngiliz gizli polisiyle bir anlaşma yaptı. Mihail'in öldürülmesi bu anlaşmanın bir parçasıydı. Yevgeni İvanoviç intikam istiyor, parasını istiyor."

Tiger bir kez daha Oliver'ı jürisi gibi kullanarak düşünce-sizce araya girdi. "Duyduğum en korkunç saçmalık bu Oli-ver. Randy Massingham'ı uzun zamandan beri çürük elma olarak gördüğümü en az benim kadar iyi biliyorsun ve eğer bu işte en ufak bir suçum varsa, ki olduğunu reddediyorum, Randy'ye gerektiğinden uzun zaman, gerektiğinden yumu-şak davranmaktır. Komplonun eksenini benimle Randy arasın-da değil, Massingham'la Hoban arasında. Yevgeni, yalvarı-rım bu konuda otoriteni kullan-"

Oysa yetişkin erkek Oliver çoktan babasının sözünü kes-miştii. "Söylesene Alix," dedi, anlamsal bir konuda aydınlatıl-mayı istemiş gibi, en ufak bir vurgu yapmadan. "En son ne zaman bir futbol maçı seyrettin?"

Oysa bunu sorarken bile Hoban'a karşı bir düşmanlık hissetmiyor, kendini parlak bir şövalye ya da kötü kimsenin maskesini düşünen olağanüstü bir dedektif gibi görmüyör-du. Performans sanatçısıydı ve bir performans sanatçısı için tek düşman, el çırpıp alkışlamayandır. Baskın amacı babasını buradan çıkarmak ve öyle hissediyorsa onun için üzüldüğü-nü söylemekti ama öyle hissettiğinden de emin değildi. Ba-basının yüzündeki çürükleri temizlemesi, ona ütülü bir göm-lek giydirmesi, tıraş edip Brock'a teslim etmesi gerekiyordu; sonra da Brock onu Curzon Caddesi'ndeki yarım hektarlık masasının gerisine oturturdu; ayağa kaldırır ama, "İşte bu kadar, artık kendi başınasın, ödeştik," derdi. Bu kaygıların yanında Hoban sadece tesadüfi bir pislikti; babasının delili-ğinin kaynağı değil, sonucuydu. Onun için ona hiç aktör gös-terişine kaçmadan, sakince, Zoya'nın ona anlattığı üslupla, devre arasındaki sosis ve votkaya, küçük Paul'ün annesiyle babasını bir arada görerek gururlanmasına, Mihail'in Alix'e karşı duyduğu ama Zoya'nın varlığıyla üstesinden geldiği güvensizliğe kadar her şeyi anlattı. Konuşurken, karşısmda-kilerin gerçeği yavaş yavaş görmeye başladıklarını fark etti: Bembeyaz yüzlü, hareketsiz ve hesapçı Hoban'ın, Hoban'ın

huzursuz adamlarının gördüğünü; Oliver'ın ihtimamıyla yeniden gücüne kavuşan Yevgeni'nin; ayağa kalkan ve karanlıklara doğru çekilirken güven vermek için eliyle kocasının sırtını sıvazlayan Tinatin'in; oğlunu sahte bir üstünlük kozasının içinden dinlerken parmaklarıyla örselenmiş yüzünün çizgilerine dalgınca dokunan, yeniden kazandığı kimliğiyle rahatlayan Tiger'ın. Oliver futbol maçıyla ilgili anlatacaklarını tamamlayıp Yevgeni'nin belleğinde yankılanacak kadar süre verdikten sonra yaptığı dürüstlüğe çağrıyla o kadar duyulanmıştı ki, neredeyse bütün stratejiyi bir yana atacak ve sadece Hoban'a değil, hazır herkese kendi ihanetini anlatacaktı. Ne var ki onu bu düşüncesiz rotadan alıkoyacak bir dizi harici olay gelişmek üzereydi.

Önce, üzerlerinden geçen bir helikopterin beklenmedik gürültüsü, çift rotorun belirgin gümbürtüsü duyuldu. Uzaklaşıp kayboldu, ardından bir ikincisi gelene kadar hiçbir şey işitilmedi. Ve artık dünyada hiçbir yer sessiz olmasa da, helikopterler ve diğer motorlu hava araçları gizemli Kafkasların gece konukları sayılsa da, Oliver helikopterleri işitince içinde bir umut, ses kaybolunca da düş kırıklığı duydu. Hoban itiraz ediyordu, tabii –atıp tutmak, daha doğru olurdu– ama Gürcüce itiraz ediyor, Yevgeni de itirazını kabul etmiyordu. Tinatin de evin hangi köşesine çekilmişse oradan dönmüş, eline de Oliver'ın tahminine göre Mirsky'nin önerdiğine tıpatıp benzeyen bir tabanca almıştı. Oysa bu gelişme de Hoban'ın odadan kaçmak için acele eden iki yoldaşının gölgesinde kalacak, biri ana kapıdan verandaya, diğeri de ocakla mutfağın arasındaki pencereden çıkmaya çalışacaktı. Her ikisi de hedeflerine varmadan kaydı, yere devrildi. Hemen ardından, devrilmelerinin nedeni apaçık anlaşıldı: Kısacası, iki korumanın odadan ayrılmak istediği anda bazı karanlık silüetler odaya girmiş, söz konusu karanlık silüetler ellerindeki koyu aletlerle galip gelmişti.

Yine de hiç kimse konuşmamış, duyulacak bir silah patlatmamıştı ki, birden oda aydınlandı, sınırlı ve yadsınamaz

bir gümbürtüyle patladı; patlayan gök gürültüsü ya da bir el bombası değil, Tinatin'in profesyonel bir golfçü gibi iki eliyle ustaca kavrayıp Hoban'a doğrulttuğu tabancaydı. Ve bu ev işi sihrin sonucunda Hoban şimdi alnının ortasında kocaman ve parlak yakut taşıyor, gözlerini şaşkınlıkla koskocaman açıyordu. Bütün bunlar olurken, Brock Tiger'ı bir köşeye çekmiş, sınırsız bir işbirliği sözü vermedikçe hayatının tutacağı mutsuz rotayı en basit ve güçlü Merseyside cümleleriyle anlatıyordu. Tiger da belirttiği gibi, Brock'u duyuyor, elleri iki yanında, omuzları düşük, kaşları sonsuz bir kavrayış için kalık, saygılı bir dikkatle dinliyordu.

Oliver, bu gördüklerim nedir diye düşündü. Daha önce anlamadığım, şimdi kavradığım şey, nedir? Cevap, gözünde en az soru kadar açıktı. Bulduğunu, ama aradığının var olmadığını. Arayışının son, en saklı odasına varmış, en gizli kutunun kapağını açmıştı ve kutu boştu. Tiger'ın sırrı, hiçbir sırrı olmamasıydı.

Pencerelerden içeriye yeni adamlar akıyordu ve bunların Brock'un adamları olmadığı açıktı, çünkü bunlar Rus'tu, Rusça bağıryorlardı ve önderleri de sakallı bir Rus'tu. Yevgeni'nin şakağına kara bir copla vurup oluk oluk kanamasına neden olan, Oliver'ı iğrendiren de bu sakallı önderleriydi. Oysa ihtiyar Yevgeni darbeyi fark etmiyor ya da önemsemiyordu. Ayağa kaldırılmış, elleri hızlı bir düğümle sırtında bağlanmıştı, kocasını rahat bırakmaları için bağırان da Tinatin'di, ama Tinatin'in de kocasına yardım etmek için yapacak fazla bir şeyi kalmamıştı; tabancasını almışlar, yüzüstü yere savurmuşlardı; Tinatin her şeyi çizme seviyesinden yan görürken, şaşkın Oliver da ona katıldı. Yevgeni'nin sakallı saldırganını paylamak istemiş, ayaklarının tekmelendiğini hissedivermişti. Başı ayaklarının üzerine kapandı, sonra hatırladığı ilk şey sırtüstü yerde yattığı, çelik sertliğinde bir topuğun karnına gözlerini karartacak ve öldüğünü düşündürecek kadar sert bastığıydı. Oysa ölmemişti ve gözleri yeniden aydınlandığı

zaman onu tekmeleyen adam yerde yatıyor, kasıklarını tutup inliyordu ve Oliver'ın hemen anlayacağı gibi, onu yere deviren elindeki makineli tabancayı sallayan, panter kostümlü ve Apaçi savaş boyalarıyla Aggie'ydi.

Gerçekten de, başöğretmen vurgusuyla telaffuz ettiği zengin Glasgow aksanı olmasa, genç kadını tanımakta zorlanabilirdi: "Oliver ayaklan lütfen, ayağa kalk Oliver, *şimdi!*" Buyruğu Oliver üzerinde hiçbir etki yapmayınca silahını indirdi, kısmen kaldırarak, kısmen buyurarak ayaklarının üzerine dikti; Oliver durduğu yerde sallandı, Carmen için kaygılandı, bütün bu bağrıışmanın küçük kızı uyandırmasından korktu.

Teşekkür

Torquay, Devan'dan sihirbaz ve gösteri sanatçısı Alan Austin'e, İstanbul Boğaziçi Üniversitesi Turizm Yönetimi Programı'ndan Şükrü Yarcan'a; Megrelya'dan Timur ve Giorgi Barklaia'ya; son zamanlarda Majestelerinin Gümrük ve Tüketim Vergisi Araştırma Servisi'ndeki saygıdeğer Phil Connelly'ye ve sadece Peter olarak adlandıracağım İsviçreli bir bankacıya özel teşekkürlerimle. 1996'dan bu yana Oryantal ve Afrika İncelemeleri Okulu'nda (SOAS) Kafkas Dilleri Profesörü George Hewitt yüzümün durmadan kızarmasını bir kez daha önledi.

John le Carré
Temmuz 1998
Cornwall

Sovyet Bloku parçalanmış, Gorbaçov Rusyası Batı finans dünyasının ilgisini çekmeye başlamıştır. Oysaki yatırım adı altında yapılan, uyuşturucu ticareti ve kara para aklamaktan başka bir şey değildir. Türkiye'nin köprü görevi gördüğü bu yatırım fırsatlarını İngiliz bankası Single&Single da kaçırmak istemez. Rusya'nın en güçlü adamlarından biriyle yaptıkları karanlık iş anlaşmaları bütün Single Hanedanlığı'nı bilinmeyene sürükleyecek olaylar silsilesinin ilk adımı olur.

Le Carré bu kitabında büyütecini, Sovyet Bloku'nun yıkılmasının ardından oligarşi yanlılarının ortaya çıkışına ve yozlaşmış ekonomik evliliklere tutuyor. İngiltere ve Rusya arasındaki kanlı sermaye trafiğine, İstanbul'uyla, Dalaman'ıyla Türkiye de tanıklık ediyor.

Polisiyenin usta adı Le Carré'den, Türkiye'nin de parçası olduğu karanlık iş ilişkilerini gözler önüne seren sürükleyici bir yapıt.

www.kirmizikedik.com
www.facebook.com/kirmizikedik
twitter.com/kirmizikedik
[instagram.com/kirmizikedik](https://www.instagram.com/kirmizikedik)